

ПЕНЕЛОПА ДУГЛАС

ДОВІРА

@somethingveryukrainian

Ці люди вселяють довіру, і я переконуюсь, що
завжди потребувала саме його.
Не у сексі. Не у хлопці. А просто на місці ТИРНАН.

Усі права захищені, включно з правом на відтворення в цілому або в частково довільній формі.

Переклав телеграм канал: somethingveryUkrainian
(<https://t.me/somethingveryUkrainian>)

Останнім часом Турнан де Хаас все стало байдуже. Єдина дочка кінопродюсера і його дружини-старлетки виросла в багатій, привілейованій сім'ї, однак не отримала від близьких ні любові, ні настанов. З ранніх років дівчину відправляли у школи-пансіони, і все ж таки їй не вдалось уникнути самотності. Вона не змогла віднайти свій життєвий шлях, адже тінь батьківської слави усюди переслідувала її. Після раптової смерті батьків Турнан розуміє: їй належить сумувати. Але хіба щось змінилося? Вона і так завжди була одна.

Розділ 1

Тирнан

Так дивно. Гойдалка з автомобільної покришки у дворі – єдина річ, яка свідчить про те, що тут мешкає дитина. У будинку ніколи не розвішували малюнки – ні на холодильнику, ні на стінах. На полицях – жодної дитячої книги. Жодного взуття біля вхідних дверей або надувних іграшок у басейні.

Це будинок пари, але не сім'ї.

Я дивлюсь у вікно на покришку, що звисає з гілки дуба і розгойдується вітром з боку на бік, розсіяно погладжую пальцями червону стрічку у волоссі й відчуваю її заспокійливу гладкість.

Він завжди знаходив час, щоб поколихати її на гойдалках, чи не так? Він шукав час для неї.

А вона для нього.

Десь у мене за спиною пищать і видають статичний тріск рації, зі сходів долинає звук кроків, нагорі грюкають двері. Поліція та парамедики зайняті, але, певна, незабаром вони захочуть поговорити зі мною.

Я ковтаю, не моргаючи.

Коли батько повісив цю шину десять років тому, я думала, що вона призначалась для мене. Мені дозволяли грати з нею, проте насправді гойдалки любила моя мати. Раніше я спостерігала за ними ночами з вікна своєї спальні. Батьки так грайливо спілкувалися,

сміялися, поки він гойдав її, наче переносилися у свій власний чарівний світ. Мені дуже хотілося бути поруч, але я знала, що диво зникне, щойно вони побачать мене. Тому завжди лише дивилася у вікно.

Як і зараз.

Закусивши губу, я бачу зелений листок, який ширяє в повітрі та приземляється всередині шини – там, де мати сиділа незліченну кількість разів. Її образ у білій нічній сорочці зі світлим волоссям, що розвіюється, досі дуже яскравий, адже востаннє вона каталася на цих гойдалках учора.

Позаду хтось прокашлюється. Опустивши очі, я нарешті моргаю.

-Вони сказали тобі щось? – слізно питає Міраї.

Я не обертаюсь. За мить повільно хитаю головою.

-Коли ти говорила з ними востаннє?

На це запитання я не можу відповісти. Не пам'ятаю точно.

Вона наближається, проте зупиняється за кілька метрів від мене. Чуються клацання та скрип першої медичної каталки. Її спускають сходами та виносять з дому.

Піднявши підборіддя, збираюся з духом. Коли парамедики відчиняють двері, ззовні доноситься віддалений шум. Вигуки та питання, автомобільні гудки, що свідчать, що люди продовжують прибувати. Представники преси, що зібралися за воротами, напевно бачать, як вивозять тіло.

Коли я розмовляла з батьками востаннє?

— Поліцейські знайшли деякі ліки у ванній твоїх батьків, — тихим голосом повідомляє Міраї. — На флаконах вказано ім'я твого батька. Вони зв'язалися з лікарем і з'ясували, що у нього був рак, Тирнан.

Я не ворушуся.

-Вони нічого мені не розповідали. Ти знала про його хворобу?

Знову негативно хитаю головою, спостерігаючи за покришкою, що розгойдується.

Жінка голосно ковтає.

-Очевидно, він спробував різні види лікування, але захворювання виявилось надто агресивним. Лікар сказав... твій батько не простяг би й року, люба.

Різкий порив вітру кружляє гойдалку, закручує мотузку.

-Схоже... схоже, вони... - Міраї замовкає, не в змозі закінчити думку.

Я знаю, на що це схоже. Відразу зрозуміла, коли знайшла їх уранці. Тулуза, шотландський тер'єр моєї матері, дряпала двері батьківської спальні, просилася всередину. Мені здалося дивним, що вони ще не встали, але я все одно прочинила двері та впустила собаку. За мить до того, як знову її закрити, перевела погляд і побачила батька з матір'ю.

На ліжку. В обіймах одне одного. Повністю одягненими.

Він був у своєму улюбленому костюмі від Givenchy, а вона одягла сукню Oscar de la Renta, в якій виходила на червону доріжку кінофестивалю Канна у 2013 році.

У батька виявили рак.

Він помирав.

Вони обидва знали, і мати вирішила, що не дозволить йому піти без неї. Вирішила, що, крім нього, ніщо не тримало її на цьому світі.

Ніщо.

В очах починає щипати, проте сльози майже миттєво відступають.

— Поліцейські не знайшли записки, — каже Міраї. — Ти не знаходила...

Повернувши голову, дивлюся їй у вічі. Вона одразу ж осікається. Яке дурне питання.

Я стискаю щелепи та знову ковтаю. У горло наче голки встромляються. За роки, поки моїм вихованням займалися няні, вчителі шкіл-інтернатів, вожаті літніх таборів, будь-хто, тільки не батьки, я усвідомила, що їхнє ставлення давно перестало мене ранили. Щоправда, схоже, вразливі місця таки залишилися.

Вони не залишили записки. Навіть у такій ситуації не захотіли сказати мені жодного слова.

Моргнувши, я відганяю сльози, повертаюся назад до вікна і намагаюся зосередитися на покришці, що маятником бовтається у повітрі.

Ззаду чуються тихі схлипи та ридання Міраї, бо вона знає. Знає, що я відчуваю, адже вона була поряд із самого початку.

За хвилину помічаю її зовні. Жінка проходить повз вікно. Я навіть не помітила, коли вона покинула кімнату. З садовими ножицями

Міраї стрімко підходить до гойдалки, підносить леза до мотузки. Стиснувши кулаки, спостерігаю, як вона перерізає мотузку нитку за ниткою. Зрештою покришка падає на землю.

Єдина сльоза нарешті скочується по щоці. Вперше за літо, проведене вдома, я відчуваю щось схоже на кохання.

Через кілька годин, вже після заходу сонця, в будинку знову панує тиша. Я одна. Майже одна. Репортери досі чергують за брамою.

Міраї запропонувала мені переночувати у її маленькій однокімнатній квартирці. Їй платили більш ніж достатньо, щоб вона дозволила собі краще житло, але сенсу винаймати квартиру, тим більше величезної, по суті, не було, тому що вона проводила дні та ночі в нашому будинку або подорожувала з моєю матір'ю. Я чемно відмовилася.

Вона забрала з собою Тулузу, адже ця собака ладила зі мною не краще, ніж з мокрою кішкою, і пообіцяла повернутися рано-вранці.

Мені слід бути добрішою до Міраї. Хоч жінка і викликалась залишитися тут, мені не хотілося нікого бачити. Шум і чужа увага мене нервували, і я не хотіла слухати телефонні розмови, які відбулися сьогодні. Це стане зайвим нагадуванням про те, яке пекло зараз розвертається у світі та соціальних мережах.

Люди пліткують про моїх батьків.

Напевно пліткують і про мене.

Жаль. Прогнози про те, коли я піду за мамою та татом через передозування чи власний суїцид. Кожен має думку; їм здається, ніби вони знають усе. Якщо я раніше думала, що живу в акваріумі...

Видихнувши, підходжу до кухонної плити. Батьки залишили мене розгрібати це лайно.

Пара підіймається над каструлею. Я вимикаю плиту і накладаю локшину рамен у миску. Дивлячись на жовтий бульйон, тру свої пересохлі губи один про одного. У животі бурчить. Цілий день я нічого не їла і не пила, тільки сумніваюся, що планувала з'їсти цю локшину, коли ввечері нарешті зайшла на кухню, щоб її приготувати. Просто мені завжди подобався сам процес: слідувати рецепту, виконувати певні дії... Я знала, що робити. Це так заспокоює.

Обхопивши миску пальцями, насолоджуюся теплом, що проникає крізь кераміку до рук. Тілом пробігають мурашки. Вже приготувавшись зробити ковток, розумію: сил навряд чи вистачить.

Вони мертві, а я навіть не заплакала. Мене більше непокоїть завтрашній день. Чи впораюсь я.

Уявлення не маю, як бути. До горла підступає жовч від однієї думки, що протягом наступних тижнів доведеться змушувати себе вести світські бесіди з керівниками кіностудій, старими друзями батьків, поки братиму участь у похороні матері та батька і розбиратимуся зі своєю спадщиною. Мене нудить. Я не зможу.

Не зможу.

Батьки знали, що мені не вистачить навичок, щоб упоратися з подібною ситуацією. Я не вмію посміхатися чи симулювати почуття.

Витягнувши з ящика палички, кладу їх у миску, потім підіймаюсь на другий поверх. Коли долаю сходи, без затримки відвертаюся від батьківської спальні прямою ліворуч, до своєї власної кімнати. Поставивши локшину на стіл, я завмираю. Від запаху бульйону зводить живіт. Відійшовши до стіни, сповзаю на підлогу. Прохолода

дерев'яного паркету допомагає розслабитись. Буквально тягне лягти та притулитися лицем до підлоги.

Хіба не дивно, що я залишилася в будинку, де вони померли цього ранку? Судмедексперт назвав передбачуваний час смерті – близько другої години ночі. Я прокинулася о шостій.

У голові кружляють думки. Одночасно хочеться про все забути та зрозуміти, як це сталося. Міраї приходить щодня. Якби не я, то вона б їх знайшла. Чому батьки не зачекали мого повернення до школи наступного тижня? Вони взагалі пам'ятали, що я була вдома?

Закинувши голову назад, кладу руки на зігнуті коліна і заплющую очі, які раптом чомусь починають пекти.

Ні мати, ні тато не залишили мені записку.

Вони вбралися. Випустили собаку. Сказали Міраї прийти пізніше, а не рано вранці, як завжди.

Батьки не написали мені записки.

У протилежному кінці довгого коридору їхня закрита спальня дамочевим мечем тяжіє наді мною. Відкривши очі, дивлюся на неї через свої відчинені двері.

Звуки у будинку не змінилися.

Нічого не змінилося.

Раптом звідкись долинає приглушена вібрація. Почуття страху повертає мене в реальність, і я моргаю. Що це таке?

Я думала, що вимкнула свій телефон.

Репортери знають: запит про коментарі потрібно робити лише через представників батьків. Але це не зупиняє особливо жадібних – а таких більшість – від пошуків номера мого мобільного.

Простягнувши руку, намагаю на столі мобільник, однак коли натискаю на кнопку живлення, бачу, що він, як і раніше, вимкнений.

Вібрація продовжується. Серце пропускає удар, щойно мене осяює.

Це мій особистий телефон. Захований у ящику столу.

Лише батьки та Міраї знали цей номер. Він призначався для екстреного зв'язку, адже я часто відключала інший. Правда, вони ніколи на нього не дзвонили, тому я давно не носила другий мобільний із собою.

Я встаю навколішки, відкриваю ящик, від'єдную старий iPhone від зарядного пристрою, падаю назад на підлогу і дивлюся на дисплей.

Колорадо. У мене немає знайомих у Колорадо.

Але на цей номер зазвичай ніхто не дзвонить. Можливо, його відкопав якийсь журналіст. Хоча сумнівно. Він оформлений не на моє ім'я.

-Алло? – Відповідаю я.

— Тирнан?

У низькому голосі чоловіка проскакують нотки здивування, ніби він не чекав моєї відповіді. Або нервує.

-Це Джейк Ван дер Берг.

Джейк Ван дер Берг...

-Твій дядько Джейк Ван дер Берг.

Тут я згадую.

-Татів?..

— Брат, — закінчує чоловік замість мене. — Зведений брат взагалі, так.

Я зовсім забула. Ім'я Джейка Ван дер Берга рідко згадували у нашому будинку. За все життя мені жодного разу не доводилося спілкуватися з родичами, тож навіть із голови вилетіло, що вони в мене є.

Мати росла у прийомних сім'ях, свого рідного батька не знала, братів та сестер у неї не було. У тата — лише молодший зведений брат, який припинив з ним спілкування і з яким я ніколи не зустрічалася. Його батьки померли, тож у мене не було ні бабусь, ні дідусів, ні дядьків, ні тіток, ні кузенів.

Є лише одна причина, чому він зателефонував мені вперше за сімнадцять років.

— Ем, — бурмочу я, підбираючи слова, — асистентка моєї матері займається організацією похорону. Якщо вам потрібні деталі, я нічого не знаю. Дам вам її номер.

-Я не приїду на похорон.

На мить я завмираю. Судячи з тону, він роздратований.

До того ж Джейк не висловив співчуття у зв'язку з моєю «втратою», що незвично. Вони мені й не потрібні, але тоді навіщо він

дзвонить? Вирішив, ніби батько вписав його до заповіту?

Якщо чесно, він цілком міг це зробити. Я поняття не маю.

Перш ніж встигаю запитати, чого хоче Джейк, він кашляє.

-Сьогодні я отримав дзвінок від адвоката твого батька, Тирнан. Раз я твій єдиний живий родич, а ти ще неповнолітня, мабуть, батьки передали тебе під мою опіку.

Під його опіку?

Схоже. Здається, для нього це також несподівані новини.

Мені не потрібна нічия опіка.

Чоловік продовжує:

-Через пару місяців тобі виповниться вісімнадцять. Я не змушую тебе переїжджати, тож не хвилюйся.

Гаразд. Забарившись на секунду, я не впевнена, відчуваю полегшення чи ні. У мене не було часу переварити нагадування про моє неповноліття і що це означає, тепер, після смерті батьків, а він уже запевнив: це нічого не означає. Моє життя не зміниться.

Добре.

-Безсумнівно, ти набагато кмітливіша, ніж ми, — каже Джейк. — Враховуючи середовище, в якому виросла, ти цілком можеш подбати про себе.

-Ми? — Невиразно повторюю я.

-Я і мої сини. Ной та Калєб. Вони трохи старші за тебе, між іншим. Може, кілька років.

Отже, я маю двоюрідних братів. Тобто зведені двоюрідні брати.

Без різниці. Це все нісенітниця. Я починаю смикати світло-блакитну куліску своїх піжамних шортів.

-Просто хотів зв'язатися з тобою і сказати, якщо захочеш провести процедуру емансипації[1], я заперечувати не стану. У мене немає намірів ускладнити ситуацію і вирвати тебе зі звичного життя.

Втупившись на куліску, стискаю її нігтями та туго затягую. *Гаразд.*

-Ну... дякую, що подзвонили.

Я прибираю трубку від вуха, але майже відразу підіймаю мобільник, знову почувши голос Джейка Ван дер Берга.

-Ти хочеш приїхати сюди? Не думай, що тобі не раді. Раді. Просто я подумав..

Він замовкає, а я слухаю далі.

Регочучи, чоловік пояснює:

-Ми ведемо досить відлюдний спосіб життя, Тирнан. Нічого цікавого для юної дівчини, особливо для тієї, яка не знає, хто я, чорт забирай, такий, розумієш? – Його тон похмурнішає. – Ми з твоїм батьком... ніколи не сходилися думками.

Я сиджу мовчки. Знаю, з мого боку було б чемно підтримати розмову. Або, можливо, Джейк чекає, що я почну ставити запитання. Наприклад, про причини розбрату між ним та татом. Чи був він знайомий з моєю матір'ю?

Тільки я не хочу казати. Мені начхати.

-Він розповідав, що ми живемо в Колорадо? – тихо цікавиться Джейк. – Неподалік Теллерайда, в горах.

Вдихнувши та видихнувши, намотую стрічку на палець.

-За хорошої погоди дорога до міста займає не дуже багато часу, проте взимку снігопади відрізають нас від світу на кілька місяців. Наше життя разуче відрізняється від твого.

Я підіймаю очі, повільно окидаю поглядом порожню кімнату. Кількість ночей, які я провела тут, напевно, можна на пальцях порахувати. Полиці заповнені книгами, які я не дочитала. На столі лежить купка гарних блокнотів, які мені подобалося купувати, але я рідко в них щось писала. Під час канікул подумувала зробити у спальні легкий ремонт – вийшло, щоправда, як і з усім іншим, навіть шпалери не обрала, бо не могла визначитись. У мене відсутня уява.

Так, моє життя...

Двері батьківської кімнати, як і раніше, гнітять своїм виглядом.

Він сказав, що *снігопади їх відрізають від світу. На кілька місяців.*

-Немає кабельного телебачення. Жодного шуму. Деколи навіть інтернет не працює. Тільки звук вітру, водоспадів та грому.

Моє серце трохи ниє. Не знаю, річ у словах чи його голосі. *Тільки звук вітру, водоспадів та грому.*

Звучить приголомшливо, чесно кажучи. Доволі привабливо. Там до тебе ніхто не дістанеться.

— Мої хлопчачки звикли до ізоляції, — вимовляє Джейк. — Але ти...

Знову підхопивши куліску, намотую її на палець. *Але я?..*

— Я переїхав сюди, коли був трохи старшим за тебе,— задумливо повідомляє він, явно посміхаючись. — З ніжними руками та купою лайна в голові, з якою ніяк не міг розібратися. Ледве живий.

Гострий біль пронизує горло, і я заплющую очі.

-Попотіти під сонцем корисно. — Джейк зітхає. — Тяжка праця дає відраду. Ми самі збудували все, що маємо. У нас гарне життя.

Може, саме це мені потрібно. Втекти, як він втік у моєму віці. З головою поринути в інший світ, адже зараз я відчуваю лише втому.

-Чи добре тобі жилося? — ледве чутно питає чоловік.

Я заплющую очі. Таке почуття, ніби на легені тисне вантажівка. Мені добре жилося. Моя шафа забита дизайнерським одягом та сумками, які, на думку оточення, належить мати дочці відомих кінозірок. Я відвідала дві дюжини країн. Можу купити все що забажаю. Маю величезний будинок. Мій холодильник сповнений. Скільки людей з радістю змінилося б зі мною місцями? Як мені пощастило?

-Ти хочеш приїхати сюди, Тирнан? — Знову цікавиться Джейк.

Додаток:

[1].У цивільному праві – визнання неповнолітнього цілком дієздатним.

Розділ 2

Тирнан

Спустивши бездротові навушники на шию, оглядаю зал. У зоні видачі багажу аеропорту лише дві каруселі. Туалети в ЛАКС[2] навіть більші за площею.

Він тут? Я повертаюся на місці навколо, намагаючись впізнати людину, яку ніколи не бачила. Гадаю, він мене перший помітить. Фотографіями нашої родини зараз весь інтернет рясніє.

Ідучи за натовпом, я прямую до другого конвеєра і чекаю свій багаж. Швидше за все, я взяла дуже багато речей, особливо враховуючи той факт, що навряд чи затримаюсь надовго, але, якщо чесно, я особливо не замислювалася. Джейк надіслав квиток на електронну пошту, сказав мені самій вирішувати, використовувати його чи ні, після чого я просто схопила валізи та почала їх збирати. Необхідність робити хоч щось принесла відчуття полегшення.

Я перевіряю, чи не пропустила дзвінок із подробицями про місце зустрічі, проте натомість бачу повідомлення від Міраї.

«Хотіла попередити... Коронер підтвердить причину смерті до кінця тижня. Інформація потрапить до випусків новин. Якщо тобі треба буде поговорити, я поряд. Завжди».

Глибоко зітхнувши, забуваю видихнути й кладу телефон у задню кишеню. *Причина смерті*. Нам відомо, як вони померли. Наразі релігійні фанатики у «Твіттері» проклинають моїх батьків, називають грішниками за те, що вони самі позбавили себе життя, і у мене не

знайшлося сил на це дивитися. Багато чого можна сказати про мої проблеми з Ханнесом і Амелією де Хаас, але я не хотіла вислуховувати всяку нісенітницю від чужинців, які не знали їх.

Потрібно відключити мобільник. Потрібно...

Я хмурюся. *Мені слід поїхати додому.*

Цей хлопець теж чужинець для мене, а я ніколи не переймаюся симпатією до незнайомих людей.

Щоправда, минулої ночі можливість втекти з дому здалася єдиним правильним рішенням.

Карусель починає обертатися, тим самим змушуючи мене прокинутися від роздумів; з'являється перший багаж. Одна з моїх чорних валіз наближається. Я тягнуся до неї, щоб упіймати, як раптом інша рука підхоплює валізу і знімає її зі стрічки. Різко випроставшись, опиняюся віч-на-віч з чоловіком.

Ну, не зовсім віч-на-віч. Він дивиться на мене згори донизу. Відкривши рота, намагаюся щось сказати, та тільки не можу згадати... ні слова. Ми дивимося один на одного, заціпенівши. Чоловік не моргає, його очі буквально закліли.

Це він?

Мені відомо, що, як і батько, його зведений брат має голландське коріння. Зовнішність цього хлопця цілком відповідає: зріст метр дев'яносто, атлетична статура, короткострижене темно-русяве волосся і блакитні очі, іскорки гумору які пом'якшують його вперто стиснуті щелепи та грізний вигляд.

-Ви Джейк? – питаю я.

-Привіт.

Привіт? Він не зводить з мене погляду. На мить я теж не можу відірвати від нього очей. Вони з батьком не кровні родичі, але я з якоїсь причини думала, ніби вони виявляться схожі. Не знаю чому.

Мої очікування зовсім не справдилися. Про їхню різницю у віці навіть думки не виникало. Джейк, мабуть, молодший за Ханнеса мінімум років на десять. Під чи трохи за сорок?

Можливо, це відіграло роль у тому, чому вони не ладнали. Дві людини з зовсім різних світів, тому в них не знайшлося нічого спільного в юності?

Декілька секунд ми стоїмо на місці. У мене таке відчуття, що в подібні моменти більшість людей обіймаються чи щось типу цього. Я роблю крок назад, відсторонюючись від Джейка про всяк випадок.

Хоча він і не збирався обійматися. Натомість чоловік дивиться убік і вказує рукою.

-Це теж?

У нього низький, але м'який голос, ніби при всій своїй безстрашності він трохи боїться мене. Моє серце б'ється частіше.

Яке запитання поставив Джейк?

-Ох, багаж.

Озирнувшись через плече, помічаю другу чорну валізу, що повільно повзе по стрічці.

Уривчасто кивнувши, чекаю, поки він порівняється з нами.

-Як ви мене впізнали? – цікавлюся я, згадавши, як Джейк просто мовчки підхопив речі, не намагаючись уточнити моє ім'я.

Він тихо сміється собі під ніс.

Я заплющую очі. Напевно, він десь бачив мої фотографії, здогадатися було нескладно.

-Точно, - бурмочу я.

—Вибач, - відповідає Джейк, простягаючи руку, щоб схопити валізу. Наші тіла торкаються, і я відхиляюся назад.

Стягнувши кейс з конвеєра, він додає:

-До того ж ти тут одна з валізами від «Луї Віттона», тож...

Оглянувши його, помічаю джинси із брудними колінами, сіру футболку за сім доларів.

-Ви знаєте про «Луї»?

-Більше, ніж хотів би. – Джейк багатозначно дивиться на мене. – Я теж виріс у цьому колі, пам'ятаєш?

У цьому колі. Він говорить так, ніби розкіш та дизайнерські бренди заперечують наявність внутрішніх цінностей. Люди можуть жити різним життям, але істина завжди незмінна.

Прочистивши горло, я тягнуся до валізи.

-Я можу взяти один.

-Все нормально. – Він хитає головою.

У мене рюкзак за спиною і сумка з ручною поклажею, а у Джейка – обидві мої валізи на коліщатках.

Я готова йти, проте його погляд із сумішшю боязкості та захоплення, як і раніше, прикутий до мене.

-Що таке?

-Нічого, вибач, - вимовляє він, знову замотавши головою. – Просто ти дуже схожа на свою матір.

Я опускаю очі. Не вперше чую таке, і це, безперечно, комплімент. Моя мати була вродлива. Харизматична, витончена...

Тільки подібні порівняння ніколи мені не лестили. Складається враження, що всі насамперед бачать її.

Сірі очі, біляве волосся – мої пісочного відтінку від природи, вона ж фарбувалася в більш золотисті тони.

Темні брови – моя єдина «власність». Маленька річ гордості. Мені подобалося, що завдяки їм колір очей здавався виразнішим.

Джейк глибоко зітхає.

-Є ще щось?

Гадаю, він має на увазі багаж.

Я заперечливо хитаю головою.

-Добре, тоді в дорогу.

Чоловік прямує до виходу, і я йду за ним, лавіруючи між рідкісними купками людей.

Щойно ми виходимо на вулицю, вдихаю густе, зігріте пізнім серпневим сонцем повітря, відчуваю запах асфальту та лісу, що розкинувся за паркуванням. Легкий вітерець лоскоче волоски на руках.

Незважаючи на безхмарне небо та велику кількість зелені, мене тягне одягти свою куртку, пов'язану на талії. Коли перетинаємо пішохідний перехід, нам не доводиться озиратися на всі боки – у черзі, що чекає валета перед заміським клубом моїх батьків опівдні неділі, й ще більше машин збирається. Мені подобається. Жодних гудків, тротуар не стрясається від аудіосистем.

Джейк зупиняється біля чорного пікапа. Замість того, щоб опустити задній борт, він просто закидає мою валізу на вантажний майданчик. Потім обертається та аналогічним чином вантажить другу валізу.

Я підіймаю свою сумку, збираючись допомогти, проте чоловік швидко вихоплює її з моїх рук. М'язи його передпліч напружуються і перекочуються, шкіра блищить під сонцем.

— Мені слід було взяти менше речей, — оголошую свої думки.

Він повертається.

-Ти не в гості приїхала.

Так можливо. Я досі не визначилася, але подумала, що краще буде заpastися гардеробом на довгий термін, якщо вирішу залишитися.

Ми сідаємо у машину. Поки Джейк заводить мотор, я пристібаю ремінь безпеки та рефлекторно тягнуся до навушників. Вчасно схаменувшись, зупиняюся. Ігнорувати його буде неввічливо, адже ми лише зустрілися. Батьків це ніколи не турбувало, проте вони просили не вдягати навушники у присутності інших людей.

Я кидаю погляд на радіоприймач. *Будь ласка, нехай музику буде включено.*

Пікап з гуркотом заводиться, дисплей приймача спалахує, і з динаміків звучить пісня Kryptonite. На мить я відчуваю полегшення. Сімейні розмови болючі.

Джейк виїжджає зі стоянки. Зчепивши долоні в замок, кладу їх на коліна і відвертаюсь до вікна.

-Отже, я перевірів, — каже чоловік, заглушаючи радіо. — У нас є онлайн-школа, де ти можеш продовжити навчання.

Я дивлюсь на нього.

— У наших краях багато дітей допомагають із господарством на ранчо, тому домашнє навчання чи курси в інтернеті — досить поширене явище, — пояснює Джейк.

Ох.

Трохи розслаблююсь. На секунду я подумала, ніби він чекає, що я відвідуватиму школу. Я приготувалася жити у новому місці. Звикання до нових викладачів та однокласників у мої плани не входило; я толком не знала навіть тих, з ким провчилася останні три роки.

У жодному разі йому не варто було турбуватися: я сама про все подбала.

— Мені дозволили залишитися в «Бринморі», — відповідаю, перевівши погляд назад до вікна. — Моя школа у Коннектикуті з радістю допомогла реорганізувати навчальний процес на час моєї... відсутності. Вчителі вже надіслали розклад. Я зможу виконувати всі завдання онлайн.

Уздовж шосе то тут, то там починають траплятися будинками: ранчо в стилі 80-х з іржавими парканами з сітки-рабиці, бунгало і навіть крафтсман[3], оточені темними шпильями хвойних дерев.

-Добре. Це добре. Тільки попередь їх, що ти можеш періодично не виходити на зв'язок. У мене вдома не дуже хороший прийом мережі Wi-Fi, а під час бурі сигнал взагалі пропадає. Їм краще надсилати завдання заздалегідь, щоб ти не відставала під час таких простоїв.

Зирнувши на нього, помічаю, як він відвертається від дороги та зустрічається зі мною поглядом. Я киваю.

-Хто знає... — розмірковує Джейк уголос.

-Можливо, ти кинешся навіч після тижня, проведеного в котеджі.

Тому що...?

Він жартує, схиливши голову набік:

-Поблизу немає торгових центрів чи кав'ярень із карамельним маккіато.

Відвернувшись, бурмочу:

-Я не п'ю карамельний маккіато.

З його боку резонно припустити, що мені, ймовірно, буде некомфортно жити з ними або що я скучу за своїм домашнім «способом життя», але натякати, ніби я примадонна, нездатна до існування без «Старбакса», грубо. Думаю, можна подякувати телебаченню за те, що решта світу вважає каліфорнійських дівчат дурепами з долини[4] в коротких топах, проте це не так. Ми сильні, нас загартували посухи, пожежі, землетруси, сходження селів і те, що

одна п'ята частина серійних вбивств країни припадає на нашу територію.

На щастя, після цього Джейк якийсь час їде мовчки. Ось попереду видніється містечко. Я розрізняю дерев'яні скульптури та головну вулицю з квадратними будинками, що стоять впритул один до одного з обох боків дороги. Люди тиняються тротуарами, розмовляють один з одним. На ліхтарних стовпах висять горщики з квітами, що надає цьому містечку привабливо старомодного, доглянутого вигляду. Підлітки сидять на відкидних бортах своїх пікапів, припаркованих на узбіччі. Всі магазинчики та забігайлівки явно сімейні, жодних мережевих гігантів.

Піднявши погляд, бачу великий навісний банер, коли ми проїжджаємо під ним.

«Літній фестиваль копченостей Чапел-Пік! 26–29 серпня».

Чапел-Пік...

-Це не Теллерайд, - кажу я, подивившись на Джейка.

-Я сказав, ми живемо за межами Теллерайда,— поправляє він. —
Далеко-о-о-о за межами Теллерайда.

Так навіть краще, взагалі. Теллерайд – знаменитий гірськолижний курорт з безліччю магазинів та фешенебельних ресторанів. Тут буде інакше. Я хочу чогось іншого.

Повз мелькають торгові крамниці. *Кафе «Грінд Хауз». Пошта Портера. Магазин морозива «Весела вишня».*

Повернувши голову, розглядаю маленький магазинчик із навісом у червоно-білу смужку і ледь не посміхаюся.

-Магазин солодощів...

На вивісці написано «Бунтарські смаколики». Дуже на кшталт Дикого Заходу.

— У тебе є посвідчення водія? – цікавиться Джейк.

Я повертаюсь обличчям до дороги та киваю.

-Добре. – Чоловік робить паузу, і я відчуваю, що він дивиться на мене. – Не соромся користуватися будь-якими машинами, тільки попереджай, куди збираєшся, гаразд?

Будь-якими машинами. Він має на увазі свою та машини синів? Де вони, до речі?

Не те щоб, я очікувала побачити їх в аеропорту, але думка, що вони не дуже зраділи моєму візиту, раз не приїхали мене зустрічати, трохи нервує. Ще один неврахований мною аспект. Хлопці жили в затишному, переповненому тестостероном чоловічому лігві, і раптом з'являється дівчисько, в присутності якого, як вони думають, їм тепер доведеться стежити за своїми брудними жартами.

Звісно, сьогодні четвер. Може, сини Джейка просто на роботі.

До речі...

-Чим ви займаєтесь?

Він кидає погляд у мій бік.

-Разом із синами я роблю байки для мотокросу на замовлення, — відповідає Джейк. — Квадроцикли, баггі для їзди піском...

-У вас є майстерня у місті?

-Хм?

Кашлянувши, повторюю голосніше:

-У вас є... своя майстерня у місті?

-Ні. Ми приймаємо замовлення, збираємо їх у домашньому гаражі, а потім відправляємо готовий продукт, - пояснює він.

Я не стримуюсь і ще раз дивлюся на нього. Масивна фігура Джейка ледве вміщається на сидіння, м'язи засмаглих передпліч напружуються, поки він утримує кермо. Повна протилежність мого батька, який ненавидів перебувати на вулиці та завжди носив сорочки з довгим рукавом, хіба спав не в них.

Джейк дивиться мені у вічі.

-Незабаром почне надходити велика кількість замовлень. Справ вистачить на всю зиму. Навесні доставимо байки клієнтам, якраз до початку сезону.

Отже, вони працюють вдома. Утрьох.

Вони постійно будуть поблизу.

Дивлячись уперед, розсіяно потираю руки та чую свій пульс, що частішає, що віддається у вухах.

Навіть у «Бринморі» батьки домовилися, щоби мені виділили окрему кімнату без сусідки. Я віддаю перевагу самотності.

Ні, я не пустельниця і здатна спілкуватися з вчителями, брати участь у дискусіях, люблю пізнавати світ і займатися чимось новим, просто мені потрібен особистий простір, що дозволяє перевести дух. Тихе місце, де можна розслабитись. Адже чоловіки такі галасливі.

Особливо молоді. Ми весь час сидітимемо один в одного на головах, якщо вони працюють удома.

Заплющивши очі на мить, я раптово жалкую про те, що погодилася приїхати. Навіщо я це зробила?

Однокласниці ненавиділи мене, бо приймали мою мовчазність за зарозумілість.

Але річ не в цьому. Мені просто потрібен час. Тільки й всього.

На жаль, мало кому вистачає терпіння, щоби дати мені шанс. Ці хлопці визнають мене грубіянкою, як і дівчата в школі. Чому я навмисно втягнула себе у ситуацію, яка потребує обов'язкового знайомства з новими людьми?

Я стискаю щелепи й ковтаю, помітивши краєм ока Джейка, який пильно дивиться на мене. Як довго він спостерігав за мною?

Миттєво надаю обличчю нейтрального виразу і намагаюся уповільнити дихання. Перш ніж встигаю уткнутися у свій телефон у спробі замаскувати панічну атаку, що ледь не розвинулася, Джейк різко повертає кермо вліво, робить повний розворот і рухається у зворотному напрямку.

Чудово. Він везе мене до аеропорту. Я вже налякала його.

Чоловік розганяється головною вулицею. Стискаючи ремінь безпеки у себе на грудях, дивлюся, як Джейк проїжджає два світлофори, знову смикає кермо вліво і паркується на узбіччі. Мое тіло нахилиється вперед від раптової зупинки. Не давши мені шансу проаналізувати те, що відбувається, Джейк глушить мотор і вискакує з пікапа.

Хм...

-Ідемо, — гукає мене він, окинувши поглядом, після чого закриває дверцята.

Виглянувши в лобове, бачу чорну вивіску із золотим написом «Бунтарські смаколики» у вікторіанському стилі.

Він привіз нас у магазинчик солодощів.

Не знімаючи з себе сумки, я вилажу з машини і йду за ним тротуаром. Джейк відчиняє двері – дзвоник брязкає, – пропускає мене вперед і теж заходить.

П'яний аромат шоколаду і карамелі вдаряє в ніздрі, і я моментально пускаю слинки. Окрім жмені чорниці, неохоче проковтнутої вранці перед вільотом, я більше нічого не їла.

-Йоу, Спенсер! – вигукує Джейк.

Звідкись чується гуркіт сковорідок, потім виляск – схоже, духовку закрили.

-Джейк Ван дер Бонг! – З-за скляної стіни, витираючи руки, виходить чоловік і прямує до нас. – Як, чорт забирай, поживаєш?

Ван дер Бонг? Я мигцем кидаю погляд на Джейка.

Він усміхається до мене.

-Не звертай на нього уваги. Я ніколи не палив. Тобто більше не палю. Це у далекому минулому. – Потім з усмішкою повертається до господаря магазину. – У дуже далекому та поганому минулому.

Хлопці сміються, обмінюючись рукостисканням. Схоже, вони ровесники. Незнайомець на кілька сантиметрів нижче ростом, з

розпатланим каштановим волоссям, у червоно-синій фланелевій сорочці.

-Спенс, це моя племінниця Тирнан, - повідомляє йому Джейк.

Містер Спенсер переводить очі на мене і простягає руку.

-Племінниця, хм? – Його погляд сповнений цікавості. – Тирнан. Гарне ім'я. Як справи?

Відповівши на рукостискання, уривчасто киваю.

-Нехай вона вибирає все, що захоче, — каже Джейк.

-Не варто, все гаразд. – Я хитаю головою.

Однак він скидає брову, наче попереджаючи.

-Якщо сама не наповниш пакет, він зробить це за тебе, і там буде тільки лакриця з м'ятними паличками.

Я рефлекторно морщу носа. Другий чоловік пирскає від сміху. Лакриця нехай котиться до чортової матері.

Джейк підхоплює пластиковий пакет і починає наповнювати його ірисками, доки я стою, прикута до місця з гордості. Це моя найбільша проблема. Не люблю виконувати розпорядження інших людей.

Але запахи цукру, солі та теплого шоколаду, що виходять від духовок, кружляють голову. Із задоволенням би спробувала.

-Чого чекаєш, де Хаас? – чую слова свого дядька.

Я моргаю.

Він закриває банку з ірисками та переміщається до мармеладних хробаків, швидко глянувши на мене, а я дивлюся на нього. Звернення до мене на прізвище мало зробити ефект грайливості. Проте з його вуст... пролунало нетактовно.

Видихнувши, підходжу до пакетів і беру собі один, заявивши:

-Я сама за них заплачу.

Погляд Джейка вже спрямований в інший бік.

-Як побажаєш.

Відкривши пакетик, я інстинктивно минаю шоколад і повертаюсь до менш калорійного мармеладу, насипаю персикових кілець, кавунових часточок, блакитних акул. Додаю трохи драже та кислих Sour Patch Kids, знаючи, що все одно не стану їх їсти.

Я бездумно переміщаюся до наступного контейнера та загрибаю щось червоне. «У желейних рибках повно кукурудзяного сиропу, харчових барвників і добавок», - сказала якось моя мама. Раніше мені подобалося, як вони жуються, правда, я не ласувала цими цукерками з тринадцяти років. З тих часів, коли була готова відмовитися від усього, аби вона мене цінувала. Може, якби я харчувалася і фарбувалася подібно до неї, купувала сумки «Прада» та «Шанель», носила недоладну потворність, створену «Версаче», вона б...

Замотавши головою, не хочу закінчувати цю думку і накладую собі дві жмені з гіркою. Джейк з'являється поряд, запускає руку у банку.

-Я їх теж люблю, - каже він, закинувши дві рибки до рота.

-Йоу, пройдисвіте! – кричить Спенсер.

Джейк сміється. Я опускаю погляд, закриваю контейнер кришкою та зав'язую свій пакетик.

-Пакет коштує сім дев'яносто п'ять, що б ти не вибрала, тож наповнюй до країв. – Обійшовши мене, Джейк рухається до наступних контейнерів з цукерками.

Сім дев'яносто п'ять. Майже стільки, скільки коштувала пляшка швейцарської води, в якій купалася моя мати. Він зовсім не схожий на моїх батьків. Як так вийшло?

Крокуючи вздовж двох прилавків, проходжу повз стенду із шоколадними виробами та знову ковтаю слину, уявляючи, яке все це на смак.

-Готова? – Джейк іде до каси.

Я йду за ним, кидаю свій пакет на стійку. Побоюючись, що чоловік спробує заплатити за мою покупку, одразу дістаю гроші. Спенсер, мабуть, усе розуміє, бо пробиває чек після секундної затримки. Оплативши покупку, я відступаю і поступаюся місцем Джейку.

Розраховуючись із ним, господар магазину дивиться на мене.

-Надовго... затримаєшся на піку? – Запитує він раптово нерішучим тоном.

На піку?

-Так, можливо, до наступного літа, - відповідає мій дядько.

На обличчі у чоловіка з'являється тінь побоювання, його очі миттєво зосереджуються на Джейку.

-Не турбуйся, — сміється той, вручаючи готівку. — Ми захистимо її від могутніх та жакливих стихій природи.

-Хіба тобі колись вдавалося контролювати Калеба? — Вихопивши гроші з руки приятеля, парирує Спенс.

Калєб. Один із синів Джейка. Я дивлюся на нього, але він відмахується, просто зустрівшись зі мною поглядом і похитавши головою.

Джейк забирає здачу та свої цукерки, потім ми прямуємо до виходу.

-Дякую, - кажу я Спенсеру.

Він киває, спостерігаючи за нами, чому я відчуваю ще більшу нервозність, ніж до візиту у магазин.

Коли сідаємо в пікап, дядько рушає з місця і їде далі. На тлі синього неба пелюстки рожевих петуній, що висять на стовпах, тремтять на вітрі. Молоді чоловіки у футболках без рукавів перетягують якісь мішки з вантажної платформи магазину кормів у свою вантажівку. Готова посперечатися, всі місцеві мешканці знають один одного за іменами.

-Це не Теллерайд, - пояснює Джейк, - але з мене вистачить великих міст.

У цьому погоджусь із ним. Принаймні на якийсь час.

Торгові ряди закінчуються, машина перетинає залізничні колії та опиняється на асфальтованій дорозі із щільною стіною вічнозелених дерев уздовж узбіччя, поступово підіймаючись на височину.

Шосе звужується. Дивлячись через лобове скло, я помічаю, що дерева стають все вищими, блокують все більше променів вечірнього сонця. Ми заглиблюємось у ліс, залишаючи місто позаду. Декілька гравійних і ґрунтових доріг відгалужуються від основної. Я вдивляюсь у темну далечінь, тільки нічого не бачу. Вони ведуть до інших земельних ділянок? Будинків?

Ми продовжуємо підійматися на гору. Двигун реве, Джейк кружляє та долає вигини траси. Внизу місто вже зовсім зникло з поля зору. Сонце сяє крізь гілки, сліпить очі. Моргнувши, відчуваю, як пікап з'їжджає з асфальту на ґрунт. На купинах машину добряче трусить. Упершись однією рукою в панель приладів, дивлюся на дорогу, облямовану ялицями. Підйом триває ще хвилин двадцять.

-Шлях неблизький, — каже Джейк. Небо тим часом тьмяніє все сильніше. — Якщо захочеш виїхати в місто, попроси мене чи одного з моїх синів тебе супроводжувати, гаразд?

Я киваю.

— Не хотілося б, щоб ти застрягла на цій дорозі одна після настання темряви, — додає він.

Так мені також. Джейк не жартував, сказавши, що місце відлюдне. Краще запасатися всім необхідним, адже швидко зганяти у магазин за молоком, цукром чи сиропом від кашлю не вийде.

Чоловік повертає праворуч і підіймається крутою гравійною під'їзною доріжкою. Щебінь шарудить під колесами. Я поступово розрізняю споруди попереду. Видимість хороша завдяки променям сонця, що пробиваються через крони, що хилляється до заходу сонця.

— Дорогу, якою ми зараз їхали, взимку повністю заносить снігом, — повідомляє мій дядько, і я бачу, що він дивиться на мене, — ландшафт скелястий, вкривається льодом. Протягом кількох

місяців нас відрізає від міста. Ми звозимо тебе до магазину солодошів за запасами до початку снігопадів.

Проігнорувавши жарт, виглядаю у вікно. У міру наближення намагаюся розглянути будинки в сутінках, але дерева заважають. Щось схоже на стайню, пара сараїв, кілька менших конструкцій, прихованих у частіше, а потім...

Джейк нарешті направляє пікап на рівну галявину і зупиняється перед будинком з безліччю вікон. У деяких горить світло. Мій погляд кидається ліворуч, праворуч, вниз і вгору. Я не можу розібрати деталі, проте будинок величезний – триповерховий, з двоярусною оточувальною верандою.

У мене виникає відчуття полегшення. Коли він згадав котедж, я миттєво представила «хижину, призначену для виживання наприкінці світу, з мінімумом найнеобхідніших речей». Більше думала про безлюдну місцевість якомога далі від Л.А.[5], ніж потенційної ймовірності те, що погодилася жити у халупі. Лише після прильоту я почала турбуватися про своє поспішне рішення; про те, на яку авантюру підписалася. Мені не потрібний інтернет, але я сподівалася хоча б на внутрішній водопровід.

«Схоже, - я не зводжу очей з дому, все ще сидячи в машині, поки Джейк вибирається назовні, - *нам пощастило*».

Після секундної затримки я відчиняю двері й теж вилажу з пікапа, прихопивши рюкзак. Може, я погарячкувала. Може, нема про що турбуватися. Тут тихо, як я і сподівалася. Зробивши вдих, відчуваю свіжість повітря, запах води та каміння, через що по руках пробігають мурашки. Приємно пахне. Нагадує похід до водоспаду Вернал у парку Йосеміті, організований у літньому таборі кілька років тому.

Джейк бере обидві валізи. Попри те, що на вулиці трохи прохолодно, я залишаю пуловер зав'язаним на талії і йду за дядьком по дерев'яних сходах. Фасад першого поверху практично повністю

складається із вікон, тому можна зазирнути усередину. Внизу – простора вітальня з високою стелею, в основному однотонна, оброблена коричневим деревом, шкірою, з рогами тварин на стінах та коричневими килимами, хоча я також розрізняю елементи з натурального каменю.

-Привіт! – вигукує чоловік, увійшовши до будинку та поставивши валізи на підлогу. – Ной!

Я тихо зачиняю за собою двері.

До нас вибігають шоколадний лабрадор і худорлявий чорно-білий пес із засклілими чорними очима. Джейк нахиляється і гладить обох, озираючись на всі боки.

-Є хто? – знову кричить він.

Піднявши погляд, бачу два рівні балок. Стеля з одного боку скошена вліво, а в районі кухні – праворуч. Стін майже немає, вітальня, їдальня, передpokій та кухня зливаються один з одним. Усамітнитися ніде.

Але тут просторо.

-Так я тут! – озивається чоловічий голос.

З кухні виходить молодий хлопець, стискаючи в кожній руці по пляшці пива, і хитає головою.

-Боже правий. Чортова Шоні знову втекла. – Він підходить ближче і, зважаючи на все, збирається вручити батькові одну з пляшок, але зупиняється, побачивши мене.

Його русяве волосся зачесане назад під бейсболкою, одягненою задом наперед. Різниця у віці у нас явно невелика: можливо йому двадцять чи двадцять один. А ось тіло у хлопця... Він широкоплечий, у темно-зеленій футболці, що не приховує сильних засмаглих рук. Його

ясні блакитні очі округляються, куточок рота підіймається в напівусмішці.

-Ной, - представляє нас Джейк. – Мій молодший.

Мені потрібно кілька секунд, після чого я простягаю йому руку. Замість того, щоб потиснути її, він просто віддає мені одне пиво.

-Звикай. Ми тут багато п'ємо.

Конденсат змочує мою долоню. Я дивлюсь на Джейка. Забравши пляшку, він питає у сина:

-Де твій брат?

— Досі там, — відповідає Ной, не зводячи з мене очей.

-Ясно.

Там? Починаю гадати, що це означає, але відкидаю цю думку і витираю долоню об джинси, як і раніше, відчуваючи погляд Ноя на собі. Чому він витріщився?

Знову зустрічаюся з ним поглядом. Цього разу він посміхається по-справжньому. Чи я маю щось сказати? Чи він повинен? Вважаю, це дивно. По суті, ми двоюрідний брат і сестра. Мені належить його обійняти чи типу того? Чи буде грубо, якщо я цього не зроблю?

Яка різниця.

-Як довго ти шукав коня, перш ніж махнув на це рукою? – Запитує у хлопця Джейк.

Ной широко посміхається і знизує плечима.

— Моя логіка така: якщо ми її не знайдемо, вона більше ніколи не втече.

Піднявши брову, його батько дивиться на мене зверху вниз і пояснює:

-У нас є молода кобила, якій постійно вдається якимось чином вибратися зі стійла. – Потім він знову переводить погляд на сина з таким виглядом, ніби тема вже побита. – Тільки коні дорого коштують, тож її треба знайти.

Хлопець підіймає своє пиво, задкуючи.

-Просто повернувся підзаправитися. – Уважно дивлячись мені в очі, він прямує в задню частину будинку і вимовляє: – Якщо підеш у душ, прибережи трохи гарячої води для мене.

Ной минає великий кам'яний камін, перетинає довгий коридор. У результаті я чую, як зачиняються москітні двері. Він збирається шукати коня сьогодні?

— Вже стемніло, тому я влаштую тобі екскурсію вранці, — каже Джейк, пройшовши праворуч, — але кухня тут. — Він огинає кухонний острівцець.

Я залишаюся на місці.

-Зрозуміло, бери все, що захочеш, — пояснює чоловік, зустрівшись зі мною поглядом. – Ми частенько навідуватимемося до міста, доки погода не зіпсується на кілька місяців, тому можемо запаситися будь-якою їжею, яка тобі подобається. До того ж зробимо деякі консерви. – Він зачиняє дверцята холодильника, мабуть, залишені відкритими його сином. – Більшу частину своєї їжі ми намагаємось добувати полюванням, або ловимо, або вирощуємо.

Тепер зрозуміло, чому я помітила сарай та теплицю серед господарських споруд. Якнайменше покладатися на продуктові магазини – це розумно, адже снігові замети ізолюють їх на досить довгі проміжки часу.

Джейк жестом показує, щоб я йшла за ним, і відчиняє суміжні двері.

-Пральна і сушильна машини стоять у гаражі, повідомляє він, увімкнувши світло, після чого спускається короткими сходами. У яскравому світлі я бачу ще один червоний пікап.

Мій дядько підіймає плетений кошик для білизни з цементної підлоги та кидає її на сушильну машинку. Зробивши крок, я щось помічаю краєм ока і зупиняюся на верхній сходинці. Справа висить туша оленя, підвішена за задні ноги. Під нею довкола водостоків зібралася невелика калюжа крові. Роги тварини злегка погойдуються десь за тридцять сантиметрів від підлоги.

Якого бі...? У мене відвисає щелепа, поки я на нього витріщаюся.

Раптом переді мною на сходах з'являється Джейк.

-Як я сказав... вирощуємо, ловимо, вбиваємо. – Судячи з тону, вираз мого обличчя його потішив. – Ти ж не вегетаріанка, так?

Він іде, не давши мені шансу відповісти. Я виходжу з гаража, повертаюся до будинку і зачиняю двері. Ні, я не вегетаріанка, однак у мене виникає думка, що я ніколи не зустрічала м'ясо до того, як воно стало м'ясом.

Кілька разів ковтаю, щоб змочити свій пересохлий рот.

-Вітальня, ванна, телевізор, — вказує Джейк, коли я йду слідом за ним. – У нас немає кабельного, зате повно дисків із фільмами. Ти можеш користуватися потоковими сервісами, доки інтернет не вимикається.

У вітальні я бачу шкіряні дивани в рустикальному стилі, кавовий столик та крісла. Камін настільки великий, що в ньому можна сховатися, а димар тягнеться вгору і зникає між балками. Дерево та

шкіра всюди. Тут пахне, як у Home Depot[6]. З легкою домішкою бекону, що підгорів.

-Хочеш під'єднати Wi-Fi? – цікавиться чоловік.

Нагадування про те, що я залишусь на зв'язку зі світом, змушує мене зупинитися на мить.

Але якщо відмовлюся, він гадатиме про причини.

-Звичайно, - відповідаю я.

— Мережа називається «Кобра Кай»[7].

Я кидаю на нього погляд. *Мило.*

Увімкнувши пошук доступних мереж, я знаходжу «Кобра Кай», єдину у списку.

— Пароль?

Якийсь час Джейк мовчить, потім вимовляє:

-Людина, яка нападає на вас, - ворог. А ворог не заслуговує...

Я стримую себе, ледь не похитавши головою, і друкую: «ЖодногоПрощення». Через кілька секунд з'єднання встановлено.

Джейк підходить до мене, дивиться на мій телефон. Виявивши, що пароль правильний, вражено киває.

-Можеш залишитися.

Він стоїть надто близько. Я втягую носом повітря і роблю крок назад, озираюся на всі боки. Куди далі? Він не рухається з місця, спостерігаючи за мною. В його очах щось миготить, але чоловік мовчить. Як і я, він, мабуть, ставить собі питання, якого біса я тут

забула; що йому робити зі мною цілий тиждень, а то й рік, до мого від'їзду?

-Ти голодна?

-Втомилася.

Джейк киває, ніби згадавши, що мої батьки померли два дні тому. І що я сьогодні перетнула чотири штати.

-Звичайно.

Однак я навіть не думаю про це. Просто мені зараз треба побути на самоті.

Взявши мої валізи, він підіймається на другий поверх. Я йду за ним. Поручні обгинають квадратний сходовий майданчик.

Зупинившись на мить, повертаюся навкруги. З кожного боку розташовано по кілька кімнат – всього сім чи вісім. Тут легко заблукати.

-Моя спальня. – Чоловік вказує на темно-коричневі дерев'яні двері прямо перед нами, потім швидко перераховує по черзі: – Ванна, кімната Ноя, а ця – твоя.

Він ставить валізи біля дверей у кутовій частині майданчика. У тьмяному світлі кованої залізної люстри майже неможливо розрізнити планування, але зараз мені начхати.

Раптом у мене з'являється думка, що мій дядько показав тільки свою і наші з Ноєм кімнати.

-У вас є ще один... син. Я взяла його спальню?

Більше кімнат не лишилося. Я ж не утискаю їх?

Джейк лише повертає голову і киває праворуч, у бік задньої стіни з одними дверима. Єдиними дверима між моєю спальнею та ванною.

— Спальня Калеба на третьому поверсі, — пояснює він. — Там більше немає кімнат, тож екскурсія не знадобиться. Хоча звідти відкривається чудовий вид. Дуже просторо, багато повітря. Йому подобається вільний простір. — Чоловік зітхає; його слова обтяжені вантажем прикрощів. Коли Джейк відчиняє двері моєї спальні, обидві собаки вбігають туди, випереджаючи нас. — Май це на увазі при зустрічі з ним і нічого не приймай на свій рахунок.

Я завмираю на мить. Цікаво, про що він, проте люди те саме говорять про мене. Знову кинувши погляд назад, я припускаю, що за дверима ховаються сходи, коли, за словами Джейка, кімната знаходиться на третьому поверсі. Каліб нагорі? Його брат згадав, що він досі там.

Дядько заносить мої валізи. Увійшовши слідом, чую клацання вимикача. Світло від лампочки раптово наповнює спальню.

У мене в грудях відразу розливається тепло, я майже посміхаюся.

Тут гарно.

Не те щоб я чекала багато чого, але кімната затишна та лаконічна. Навіть власний камін є. У стіні навпроти – розсувні двері. Ліжко, шафа, м'яке крісло – все тони деревини. Простору більш ніж достатньо, щоб ходити туди-сюди або посидіти на підлозі, як я часто люблю робити.

Мене тягне позіхнути, очі трохи сльозяться.

— Рушники тут, — повідомляє Джейк із коридору. — Дай мені знати, якщо тобі щось знадобиться.

Він робить крок уперед, заповнює собою дверний отвір, а я стою посеред спальні.

-Зійде?

Кивнувши, бурмочу:

-Тут красиво.

Відчуваю на собі його погляд, через що м'язи напружуються.

-Ти не дуже балакуча, правда?

Я дивлюсь на нього.

Чоловік посміхається.

-Ми це виправимо.

Хай щастить.

Джейк хапає ручку і починає зачиняти двері.

-Ви ненавиділи мого батька. – Мої слова змушують його зупинитись. – Чи не так?

Він вирівнюється, не зводячи з мене очей.

-Чи не буде моя присутність завдавати вам незручностей... дядько Джейк?

Якщо він ненавидів мого батька, чи не стану я нагадуванням про нього?

Погляд чоловіка буквально пронизує. Він відповідає рівним тоном:

-Я не бачу твого батька, коли дивлюся на тебе, Тирнан.

Не до кінця розуміючи, що це означає і чи сказане має принести полегшення, я завмираю.

Ти дуже схожа на свою матір. В аеропорту Джейк згадав про нашу з нею подібність. Виходить, він бачив її, коли дивився на мене? Він це мав на увазі?

Його очі темніють. Джейк потирає великим пальцем свою долоню, після чого стискає кулак.

Я прикута до підлоги; мій шлунок ніби кудись провалюється.

-І тобі не обов'язково називати мене дядьком. Адже я все одно тобі не рідня, так?

Перш ніж я встигаю відповісти, він цокає язиком, підзиваючи собак. Як тільки вони виходять, Джейк зачиняє двері, залишивши мене одну.

Я стою як укопана. Під шкірою наче пробігають електричні розряди. Один телефонний дзвінок, переліт в економкласі через чотири штати, і через стільки часу до мене нарешті доходить... Я зовсім не знаю цих людей.

Додаток:

[2]. Міжнародний аеропорт Лос-Анджелеса.

[3]. Американський стиль для заміського житла, що характеризується великою кількістю дерева та інших натуральних матеріалів в обробці, меблів, предметах побуту та декору, незвичайним низьким дахом, мансардними вікнами, підтримкою даху над ганком колонами.

[4]. Соціально-економічний стереотип, що описує вітряних, легковажних дівчат верхівки середнього класу, що живуть у долині Сан-Фернандо і виявляють більший інтерес до матеріальних цінностей, ніж інтелектуальних.

[5]. Лос-Анджелес (англ.).

[6]. Американська торгова мережа, що є найбільшою на планеті з продажу інструментів для ремонту та будматеріалів.

[7]. Американський телесеріал з елементами драми, комедії та бойових мистецтв, заснований на фільмі 1984 року «Хлопець-каратист».

Розділ 3

Тирнан

Позіхнувши, я відчуваю аромат свіжозвареної кави, вигинаю спину і потягуюсь на ліжку.

Прокляття. Мені огидно спалося.

Я тягнуся до тумбочки за телефоном, щоб подивитися, котра година, але моя рука нічого не намацує – просто провалюється в порожнечу.

Що?

Саме в цей момент я помічаю жорсткість нової постільної білизни. Скрип ліжка. Подушку, зовсім не схожу на пухову, до якої звикла моя шия.

Моргнувши, бачу на стелі бліді промені ранкового сонця, що пробиваються до моєї кімнати крізь скляні розсувні двері. Не мою кімнату взагалі.

Я підводжусь на ліктях. Голова паморочиться. Ледве тримаю повіки відкритими й знову позіхаю.

Все навалюється на мене разом. Що сталося. Де я. Як я, діючи бездумно і поспішно, втекла. Невизначеність, від якої трохи зводить живіт, адже все довкола таке незнайоме.

Те, що мені не подобається вся ця ситуація; те, як я забула, як не люблю зміни.

Як він дивився на мене вчора.

Нагостривши вуха, чую тріск гілок, що гойдаються поривами вітру, і завивання цього вітру в димарі.

Жодних приглушених розмов, що доносяться з офісу мого батька з шістьма плоскими телевізорами, які він включав, готуючись розпочати свій день. Сходами не бігає свита стилістів і асистентів, які допомагають моїй матері привести себе в порядок. Вона не виходила з дому без макіяжу та укладки.

Не дзвонять телефони, не ревуть газонокосарки садівників.

На мить мене охоплює туга за домом. Непрохані образи спливають у пам'яті. Тепер мої батьки лежать на холодних металевих ношах. Їх засовують у холодильники. Батько з синюшною шкірою, мати з мокрим волоссям та без косметики. Все, чим вони жили, завдяки чому їх знав світ, зникло.

Я лежу, заціпенівши, і чекаю, коли з'явиться відчуття печіння в очах і хворобливий спазм у горлі.

Чекаю на сльози.

Бажаю, щоби вони пролилися.

Але це не відбувається. І цей факт турбує мене більше, ніж смерть батьків.

Є слово, яке характеризує людей, які не мають докорів совісті, не здатних на співчуття, що демонструють явну асоціальну поведінку.

Я не соціопат. Тобто я плакала під час битви за Вінтерфел у «Грі престолів»[8]. Однак не промовила жодної сльозинки – жодного разу – після смерті обох батьків?

Принаймні, у цьому місті всім начхати на мене і на те, яким чином я справляюся з їхньою загибеллю. Міраї – єдина з мого оточення, хто здатний зрозуміти.

Раптом я моргаю, щойно мене осяює.

-Міраї...

Чорт. Я скидаю з себе ковдру, підводжуся з ліжка, йду до комода, де заряджається телефон. Підхопивши його, вмикаю та бачу список повідомлень – здебільшого пропущені дзвінки від асистентки моєї матері.

Проігнорувавши записи автовідповідача, набираю її номер, мимохідь звернувши увагу, що зараз на західному узбережжі ще й шостої ранку немає, і підношу мобільник до вуха.

Вона бере трубку майже миттєво.

-Міраї, - вимовляю я перш ніж вона встигає щось сказати.

— Тирнан, хвала небесам.

Міраї важко дихає, наче бігла до телефону чи тільки прокинулася.

-Вибач, у мене звук був відключений, — пояснюю я.

-Ти в порядку?

-Зі мною все добре.

Озноб пробігає по руках, тому я відкриваю свою валізу, дістаю чорний спортивний светр і буквально жонглюю телефоном, поки намагаюся натягнути його на себе.

-Значить... ти залишишся? – Запитує жінка після короткої паузи. – Ти знаєш, що не зобов'язана. Якщо будинок незатишний чи тобі незвично...

-Я в порядку. Будинок гарний, а господар... — Замовкнвши, я підбираю правильні слова. Який він? – Гостинний.

— Гостинний, – повторює Міраї з явною підозрілістю.

Прокашлявшись, я змінюю тему і запитую:

-Як там ситуація у світі? Від мене щось потрібно?

-Просто потурбуйся про себе. – Я помічаю, як вона перебиває мене. – Більше не стану тобі набридати. Дзвони мені, якщо захочеш – я б цього хотіла, але надалі буду тільки надсилати повідомлення час від часу, цікавитись, як ти. Мені тільки хочеться, щоб ти на якийсь час забула про те, що відбувається тут, гаразд? Я з усім розберусь.

Я оглядаю кімнату, в якій спала, вдячна за те, що вона в моєму повному розпорядженні. Я маю хоча б власне місце, де я можу побути на самоті.

Однак від думки, що доведеться звідси вийти та зіткнутися з новими людьми, у животі все перевертається, і я...

Так і тягне сказати: «Забронюй мені зворотний квиток додому, Міраї».

Але я цього не роблю.

Джейк, схоже, згоден дати мені спокій і не чинити особливого тиску, а Ной доброзичливий. Занадто доброзичливий.

І мені тільки доведеться зустрітися з Калемом – ще одним незнайомцем.

Я підходжу до розсувних дверей, потребуючи ковтка свіжого повітря.

Мене найменше повинно турбувати те, що думають і говорять люди про мою відсутність удома – що вони думають і говорять про моїх батьків, але нічого не можу з собою вдіяти. Раптово віддалення та непоінформованість про поточні події здаються не найкращим вибором. Я наївно сховалась у глушині біля чорта на паличках, де пахне кінським лайном і тушами оленів, що розкладаються, поклавшись на хлопця, якого мій батько ненавидів.

Притискаючи телефон до вуха плечем, відчиняю двері.

-Мені слід приїхати на...

Щойно стулки широко розсуваються, я замовкаю через вигляд, що постав переді мною.

У мене відвисає щелепа. Я раptom почуваюся крихітною.

-Ти повинна робити тільки те, що потрібно тобі, — відповідає Міраї.

Але я насилу розумію її слова. Скинувши погляд уперед, заморожена, виходжу на широку дерев'яну терасу. Вчора у темряві я не помітила цих просторів.

Серце б'ється в грудях.

Значить, це і є пік. Мені й на думку не спадало, що місто неспроста отримало свою назву.

Вдалині, над кронами дерев під моїм балконом, відкривається чудовий краєвид на гору. Сірий гранітний пік, оточений зеленими соснами та увінчаний білими хмарами, здається зловісним. Картина настільки гарна, що в мене на мить перехоплює подих.

Просто неймовірно.

Він як на долоні. Немов собор на тлі синього неба. Не стримавшись, я підіймати руку і тягнуся до нього, ніби хочу спіймати, але мої пальці хапають лише ранкове повітря.

Я вдихаю запах сирого каміння, який відчувається навіть на такій відстані, і він повністю витісняє спогади про сморід мертвої тварини. Пахне свіжістю, водою та землею. Заплющивши очі, знову роблю вдих.

Волоски на моїх руках встають дибки.

Я мушу переїхати зараз. Не хочу звикати до цих ароматів, бо невдовзі вони перестануть бути особливими.

-Якщо захочеш бути присутньою, значить, приїдь, — продовжує Міраї, ніби мені все ще є справа до того, що ми обговорювали. — Якщо ні, думаю, ніхто не засумнівається в тому, що єдина дочка Ханнеса та Амелії де Хаас надто вражена смертю обох батьків, щоб відвідати їхні похорони.

Я розплющую очі. Частково мене тягне посміхнутися. Частково я розчарована в собі, бо знаю: я не поїду. Принаймні не сьогодні. Підіймаю погляд і дивлюся на пік, не бажаючи поки що розлучатися з цим виглядом.

Проковтнувши, згадую про Міраї.

-Дякую. Я почекаю кілька днів, подумаю, що робити.

До похорону ще чотири-п'ять днів. Люди з усіх кінців світу мають дістатися Каліфорнії, до того ж потрібно все скоординувати та організувати. У мене є час.

-Я люблю тебе, Тирнан.

Після цих слів я завмираю. Вона єдина, від кого їх чую.

На мене накочують спогади – тільки зараз я звертаю увагу на речі, яких раніше не помічала.

Скільки разів Міраї, а не мати чи батько, дзвонила мені до школи, питала, чи потрібно мені щось. Усі подарунки під різдвяними ялинками та листівки до дня народження, які купувала та підписувала вона, а не мої батьки. Усі фільми категорії «18+», на покази яких я не потрапила б без неї. Путівники, які Міраї залишала у моїй сумці, бо знала, як я люблю їх читати.

Першу пару довгих сережок мені подарувала вона.

І я просто киваю, дідько, бо тільки на це й здатна.

-Дихай, добре? – додає Міраї.

-До зустрічі.

У горло наче голки встромляються; я скидаю виклик і продовжую милуватися шикарним пейзажем. Легкий вітер колише моє волосся, повітря, переповнене ароматами дикої природи, п'янить подібно наркотику.

Десь дятел стукає по дереву. Вітер похитує осики та сосни. Трав'яний настил темніє в міру заглиблення в хаші, де вже нічого не розглянути.

Вони ходять у гори? Джейк, Ной та Каліб? Забрідають далі до лісу? Марнують час на прогулянки?

Гучний рев бензопили порушує тишу, і я моргаю. Чари розсіюються. Розвернувшись, кидаю телефон на ліжко, підходжу до одного зі своїх валіз, звідки дістаю косметичку, потім йду до дверей,

стискаю ручку та повільно її повертаю. Вона скрипить, змушуючи мене здригнутися. Моїм батькам не подобався шум уранці.

Я тихо виходжу в похмурий коридор. Темна дерев'яна підлога та панелі тьмяно освітлені лише двома бра та мінімалістичною люстрою. Навшпиньки проходжу спальню, яку Джейк вчора назвав своєю, прямую до наступних дверей. Коли тягнуся до ручки, двері раптом відчиняються, в коридор проливається світло, і переді мною постає практично гола молода жінка. Розпатлане темно-руде волосся обрамляє її обличчя, спадає трохи нижче оголених грудей.

Господи... Я відвертаюсь. Якого біса? Вона дружина мого дядька? Він не згадував, що одружений, проте й протилежного не стверджував.

Кинувши черговий швидкоплинний погляд на дівчину, помічаю, що вона посміхається, схрестивши руки на грудях.

-Вибачте, — каже незнайомка.

Плоский підтягнутий живіт, гладка шкіра, на пальці немає кільця — це не його дружина. І точно не мати хлопців. Поняття не маю скільки років Калебу, але Джейк сказав, що Ной молодший, а вона надто юна, щоб мати дорослих синів.

Взагалі-то, схоже, що ця дівчина старша за мене всього на кілька років. Можливо, подруга одного з хлопців?

Вона просто стоїть на місці, і мій шок починає трансформуватися у роздратування. *Ти посунешся чи як?* Мені треба увійти.

-Різниця між піцою і твоєю думкою полягає в тому, що піцу я хотіла, вимовляє дівчина.

Запнувшись, я повертаю голову і дивлюся на неї. Її погляд спрямований на мій спортивний светр. Я опускаю очі й помічаю

напис, який вона прочитала.

Дівчина хихикає і вислизає з ванної, обійшовши мене. Поспішивши всередину, я вже збираюся зачинити двері, але зупиняюсь і виглядаю в коридор. На жаль, мені вдається почути лише клацання замку – я не встигаю розглянути, в якій кімнаті вона зникла.

Повернувшись у ванну, я вмиваюся, чищу зуби й розв'язую стрічку, якою збираю волосся щоночі, щоб воно не лізло в обличчя. Мати почала так робити багато років тому після того, як їй сказали, що це корисніше для волосся, ніж резинки.

Тому я з якоїсь причини теж почала заплітати волосся стрічками.

Розчесавшись, так само тихо відчиняю двері та з побоюванням виглядаю в коридор на випадок, якщо мені зустрінеться черговий голий незнайомець. Думаю, втішно знати, що моя поява не порушила стиль їхнього життя.

Я нікого не виявляю, мчу до своєї кімнати й вловлюю аромат кави, що підіймається з першого поверху. Він мене і розбудив. Заправивши ліжко, одягаю джинси, топ із довгим рукавом, після чого починаю розбирати валізи, але, діставши купку футболок, зупиняюсь.

Адже я можу й не затриматись тут. Вирішивши почекати, кладу футболки назад і закриваю валізу.

Ще вісім секунд стою посеред кімнати, проте, хоч би скільки я тягнула, все одно не зможу придумати собі заняття, щоб відстрочити зустріч із новоспеченими родичами. Я виходжу зі спальні, шумно видихнувши, зачиняю за собою двері й стрімко спускаюся сходами з наміром швидше з усім покінчити.

Але коли я входжу до вітальні й оглядаюсь навколо, мої плечі трохи розслабляються. Внизу немає нікого. Пара ламп освітлює просторе приміщення. Я перекладаю погляд ліворуч, у бік кухні,

слабо освітленої кількома світильниками над центральним острівцем. Там теж пусто. Хоча на кавоварці помітний червоний індикатор. Крокуючи до неї босоніж, я поглядаю на всі боки в пошуках хлопців, беру кухоль з сушарки для посуду і наливаю собі каву.

-Доброго ранку.

Я підскакую, ледь не випустивши квартиру. Декілька крапель проливаються через край і обпалюють мій великий палець. Зашипівши, я обертаюся через плече. Джейк входить у кухню та відкриває холодильник.

-Доброго ранку, - бурмочу у відповідь, витираючи гарячу рідину зі своєї шкіри.

-Як спалось? – Запитує він.

Знову кинувши погляд назад, я бачу, як чоловік дістає собі напій. Його руки, шия і спина вже блищать від поту, а футболка звисає із задньої кишені джинсів. Зараз близько сьомої ранку. Як рано вони встають?

-Нормально, - бурчу я, відриваю паперовий рушник і витираю залишки кави. Взагалі-то спала я паршиво, але чесна відповідь лише викличе більше питань, тому легше збрехати.

-Добре, - відповідає Джейк, просто стоячи на місці, і я буквально відчуваю його погляд на собі.

Взявши ще один паперовий рушник, продовжую витирати дерев'яну стійку.

-Достатньо тепло було? – допитується він.

Чого? Я запитливо дивлюся на нього.

-У твоїй кімнаті минулої ночі? – пояснює чоловік. – Тепло було?

Його світле волосся, що промокло від поту, липне до лоба і скроні.

Кивнувши, я знову відвертаюся.

Тільки Джейк не йде.

У мене з'являється бажання зітхнути, адже в такі моменти люди зазвичай очікують, що я намагатимусь підтримати розмову.

Кухня ніби стискається в розмірах, мовчання стає все більш оглушливим, чути лише каркання птахів десь далеко. Поки я намагаюся вигадати тему для розмови, секунди незручності тягнуться, від чого мені хочеться втекти.

Раптом він наближається, і я насторожено вирівнююсь. Його груди майже торкаються моєї руки. Я збираюся зрушити, але він простягає руку переді мною, вимикає кавоварку і каже, овіявши подихом моє тім'я:

-Я просто зігрівав його для тебе.

Серце починає битися сильніше. *Зігрівав?..* Ох, кава. Джейк залишив кавоварку увімкненою.

-У тебе гарні руки, — зауважує він.

Я дивлюся на кисті своїх рук, що обхопили кухоль.

— У твого батька теж були гарні руки, — додає чоловік. Від моєї уваги не вислизає його уїдлиий тон.

Я нахмурююсь. Це насмішка?

— У мого тата були гарні руки,— задумливо повторюю, не дивлячись на нього, і роблю ковток. — Отже, справжні чоловіки користуються бензопилами та пікапами замість ручок Montblanc та мобільних телефонів?

Повернувши голову, кидаю погляд на Джейка. Він примружує свої блакитні очі.

-Ну, тепер він мертвий, — кажу я. — Ти переміг.

Він опускає підборіддя, дивлячись на мене, і я помічаю, як грають його м'язи. Я відвертаюсь, знову відпиваючи каву.

Попри особисту неприязнь між ним та батьком, ображати сироту — остання справа. Манери ніхто не скасовував. Цей хлопець поводить по-свинськи.

Щоправда, у животі все одно розливається тепло, і я роблю черговий ковток, намагаючись приховати свою нервозність.

Я відчуваю потребу почати суперечку.

Крім смутку, агресія була моїм постійним супутником у дитинстві. Потім злість поступилася місцем байдужості. І я зовсім забула, наскільки приємно відволікатися на особисті емоції. Мені подобається те, що я не маю до нього симпатії.

-Гаразд! — вигукує хтось і заходить на кухню, судячи зі звуку кроків. — Я йду.

Як і раніше відчуваючи на собі погляд Джейка, я озираюсь і бачу, як оголена дівчина — тепер одягнена — підходить до мого дядька з коричневим шкіряним рюкзаком на плечі й обвиває рукою його шию. Коли вона ллється до нього, він все ще продовжує дивитися на мене, проте після секундної затримки нарешті повертається до неї та дозволяє себе поцілувати.

Виходить, це його дівчина. Я розглядаю гладку шкіру її обличчя, затінену козирком бейсболки, пружне, підтягнуте тіло. Вона йому далеко не ровесниця.

Хлопці не так відірвані від цивілізації, як я думала. Принаймні, допоки погодні умови не погіршаться.

Кінчик її язика прослизає Джейку в рот на секунду, потім дівчина відсторонюється. Повернувшись до своєї кави, я відчуваю незрозуміле роздратування. І чи часто сюди навідуватимуться сторонні?

-Побачимося ввечері? – Запитує вона.

-Може бути. – Він замовкає, після чого повторює: – Може бути.

Схоже, дівчині така відповідь не сподобалася.

Знову поцілувавши його, незнайомка йде. Я видихаю, радіючи, що Джейк не представив мене ще одній людині.

-Не хочеш мені допомогти? – цікавиться він.

Піднявши погляд, я забуваю питання, яке збиралася поставити. Син Джейка дуже схожий на батька. Вчора я навіть не зрозуміла, наскільки.

Копна білявого волосся на голові, розпатланого після сну. Лінива напівусмішка. Постійна іскорка гумору в очах. Скільки йому років? Батькові було сорок дев'ять, а Джейк молодший. Це все, що я знаю.

З синами, яким щонайменше двадцять... мабуть, Джейку трохи за сорок?

Зрозуміло, він може виявитися старшим. Йому часто доводиться бувати під сонцем, до того ж чоловік тримає себе у формі. У мого

батька не було зайвої ваги, але він виглядав зовсім інакше.

Я знову дивлюся вперед і відпиваю каву.

-З чим допомогти?

-Побачиш, — відповідає Джейк. — Взуйся.

Він йде, покликавши з собою Денні та Джонні. За мить собаки йдуть за ним у гараж, і я ледве не закриваю очі. Його собак звати Денні та Джонні? Ще одне посилання на фільм «Хлопець-каратист»[9].

Зробивши пару ковтків кави, що охолола, виливаю залишки в раковину, розвертаюся і йду у свою спальню.

Одягнувши взуття, я хапаю мобільник, суну його в задню кишеню, але відразу ж дістаю, дивлюся на нього і, засумнівавшись лише на мить, вимикаю, після чого ставлю на зарядку.

Зачинивши за собою двері, прямую до сходів. Коли проходжу повз кімнату сина — того, з яким познайомилася, на секунду прислухаюся, гадаючи, чи прокинувся він уже. Проте нічого не чую.

На терасі я сповільнююсь, вивчаючи панораму при світлі дня, і переводжу погляд праворуч. Звідси помітна лише вершина піка, що виступає серед крон дерев.

Я глибоко вдихаю і ніяк не можу насититися запахом деревини та хвої. Мої очі заплющуються на секунду, волоски на руках встають дибки через прохолоду — тільки мене це не турбує.

Будинок оточують дерева з неосяжними стволами. Вдивляючись у затемнені глибини лісу, раптово відчуваю гостре бажання вирушити на прогулянку. Готова посперечатися, тут можна тинятися годинами, не зустрівши при цьому ні душі.

Передня тераса величезна, така ж широка, як сам будинок, наполовину накрита навісом, з дерев'яними кріслами-гойдалками та садовими гойдалками. Перед нею стоять два пікапи, за якими пологий схил знову змінюється великим лісовим масивом, а десь унизу видніється місто.

Тобто, я думаю, що це місто. Ґрунтова дорога, що веде до їхньої ділянки, проходить у тому напрямку. Що знаходиться за будинком, я поки що не знаю. Найімовірніше, теж ліс.

Праворуч бачу Джейка, що йде по під'їзній доріжці. Він зупиняється біля сходів, одягає свою футболку і запитує:

-Вмієш їздити?

На конях чи?..

Я просто киваю, припустивши, що він має на увазі коней.

-Вмієш стріляти?

Негативно хитаю головою.

-Ти здатна відповідати, не використовуючи кивки та однослівні думки?

Я дивлюсь на нього. Мені не звикати до таких запитань.

Не дочекавшись відповіді, він лише хитає головою і посміхається, потім жестом кличе мене за собою.

Спустившись із тераси, я перетинаю невелике подвір'я. У рідкісному зеленому газоні місцями зустрічаються земляні лисиці та калюжі. Я в бірюзових балетках Tіeks, і штанини джинсів промокають через росу у високій траві, поки я прямую до комори. Сіра деревина потріскалася і гниє біля основи. Двері верхнього ярусу відчинені, а

нижні зачинені. Перш ніж ми добираємося до входу, Джейк повертає вліво і відкриває двері нижньої прибудови. Я переступаю поріг за ним і одразу ж чую знайомий запах тварин. Це стайня.

Він прямує до третього стійла, відчиняє дверцята, коли я тримаюся позаду, і виводить гніду кобилу зі світлими плямами на морді й ногах від колін до копит. Вона вже осідлана. Я дивлюся на свої балетки, підшви яких замазані брудом. У мене є кросівки, але якщо залишуся, доведеться купити робочі черевики в місті. І якнайшвидше.

Взявши повід, Джейк виходить разом з конем зі стайні. Рушивши за ним, я помічаю Ноя, що приєднався до нас. Хлопець встромляє пару лопат у купу біля амбара.

-О боже, ти гаразд? – вигукує він, стривожено дивлячись на мене.
– На тебе якийсь звір напав?

Що?

Його здивований погляд знижується. Простеживши за ним, я бачу декоративні розриви та потертості своїх темних дизайнерських джинсів-скінні, які з'явилися у моїй шафі кілька тижнів тому завдяки персональному шопінг-асистенту батьків. Крізь дірки проглядає шкіра стегон. Джейк тихо сміється, коли я підіймати очі й дивлюся на зухвалу напівусмішку Ноя.

Стиснувши щелепи, відводжу погляд.

Він глузує з мене. Просто я не в настрої.

Зрозуміло, я вже кілька років не в настрої, тож, гадаю, тепер це мій звичайний стан.

Я заправляю волосся за вуха. Ной зрештою йде далі, щільно стискаючи губи, намагаючись не розсміятися.

-Тирнан! – гукає мене Джейк.

Коли підходжу до дядька, він уже простягає мені стреми. Стиснувши в одній руці поводи, а другий ухопившись за сідло, я ставлю ліву ступню в залізне кільце, підводжуся, перекидаю праву ногу і сідаю на коня. Довжина стремен ідеальна, Джейку нічого не потрібно поправляти. Я не запитала, чим ми займатимемося або куди поїдемо, знаючи, що особливого значення це не має, адже заперечувати все одно не стану.

Озираюся на всі боки в пошуках його коня, як раптом він сідає позаду мене.

Що робить Джейк?

-Я ж сказала, що вмію їздити.

Однак він мовчки тягнеться вперед і забирає поводи. Вчепившись у різок сідла обома руками, підводжуся, наскільки можливо, бо він надто близько. Я майже сиджу у нього на колінах.

Моє серце починає битися, шкіра буквально свербить від роздратування.

-Мені не потрібна допомога.

Джейк лише цокає язиком і підсьобує коня. Обійшовши амбар, ми обминаємо дерев'яний паркан і мчимо галопом у ліс. Кобила підіймається на крутий пагорб під покровом дерев, і я міцніше стискаю різок, щоб не сповзати назад, але, попри старання, все одно відчуваю його тіло.

Світло тьмяніє через листя, що закриває сонце, повітря стає прохолодніше. Щось приємне прокидається всередині, поки я відчуваю, як працюють м'язи тварини під моїми стегнами. Пульс ще

більше частішає, що не так вже й погано. Навпаки, навіть сил надає. Джейк – неначе опліт, що надійно захищає мене. Хоча б на мить.

-Тобі некомфортно? – цікавиться він.

Я відчуваю вібрацію його голосу за спиною, але не відповідаю.

-Тобі комфортно? – допитується Джейк.

Як і раніше, зберігаю мовчання. Яка взагалі різниця? Він зробив по-своєму, проігнорувавши мої протести. Що зміниться від того, комфортно мені їхати з ним на одному коні чи ні? Йому начхати. Джейк просто хоче від мене реакції у відповідь.

Чоловік зітхає навпроти мого вуха.

-Так, твій батько теж умів діяти мені на нерви без зайвих слів.

Але я його не чую. Кожен сантиметр наших стегон стикається. Мені затишно. Безпечно.

Тобі некомфортно?

Не знаю, проте розумію, що, мабуть, напевно. Це дивно. Нам не слід так сидіти.

Гніда продовжує вибиратися на пагорб, каміння та земля вилітають з-під копит. Озираючись на всі боки, я бачу будинок, що залишився внизу. Коли ландшафт вирівнюється, Джейк підганяє коня. Ми обидва ритмічно підскакуємо у сідлі. Він кілька разів пирхає, ніби йому щось в обличчя потрапило, потім його пальці побіжно торкаються моєї шиї. Я напружуюсь і здригаюся від дотику.

-Зроби мені ласку, гаразд? – каже Джейк, перекинувши моє волосся через праве плече. – По можливості намагайся ходити із заплетеним волоссям. У нас повно техніки, яка може їх зажувати.

Переїнявши ініціативу, я пригладжую свої пасма, щоб вони не заважали Джейкові.

Зупинившись на вершині, ми розвертаємось і дивимося на його землі з краю скелі. Джейк вказує, перераховуючи:

-Водонапірна вежа, амбар, майстерня... За тим пагорбом ще теплиця є.

Звідси відкривається повний огляд ранчо. Будинок, задня частина якого зараз звернена до нас, розташований у центрі, ліворуч до нього примикає гараж – або, як висловився Джейк, майстерня. Далі – амбар. А праворуч – водонапірна вежа. Гадаю, десь на ділянці має бути встановлений резервуар із пропаном та генератор.

Листя дерев танцює на вітрі. Якийсь птах ляскає крилами. І вдалині чується тихий монотонний шум. Можливо, вода?

Джейк знову рушає з місця, продовжує заглиблюватися в ліс. Опустивши погляд, помічаю, що його пальці, що стискають поводи, практично лежать на моїх стегнах. У кільці його рук я не відчуваю холоду, попри ранкову прохолоду.

— Пікап сюди не проїде, натомість коні та квадроцикли добре справляються. Тільки перш ніж сісти за кермо квадроцикла, нехай Ной дасть тобі пару уроків, добре?

Я киваю. Яюсь я провела літо в таборі екстремальних видів спорту, але Джейк все одно наполягатиме, щоб його син показав мені, що до чого.

Ми їдемо далі. Хоч я й голодна, бо давно не їла, і жахливо хочу ще одну чашку кави, бо повіки свинцем наливаються через розслаблююче погойдування в сідлі, нічого йому не кажу. Тут я ні про що не думаю, і це приємно. Я заплющую очі.

Через кілька секунд шум води стає гучнішим, кінь зупиняється. Розплющивши очі, бачу, що ми стоїмо на краю скелі, а вдалині...

Пік.

Серце гуркотить. На мить я перестаю дихати, милуючись виглядом без жодних перешкод.

Боже.

Внизу, між двох гір, з однієї з яких у річку спадає високий водоспад, пролягає вузька долина, що упирається в пік – темно-сіру скелю, оточену зеленою рослинністю. Краса.

-Подобається? – Запитує Джейк.

У відповідь я киваю.

-Тобі подобається? – повторює він суворо, і я розумію: йому потрібно, щоб я промовила слова вголос.

Поки продовжую дивитися вперед, виходить лише прошепотіти:

-Мені дуже подобається.

-Тепер ти знаєш дорогу і можеш повертатися сюди, коли захочеш. – Я відчуваю, як Джейк рухається у мене за спиною; сідло трохи зміщується. – Але, виходячи з дому, ти маєш брати із собою засоби захисту, зрозуміла?

Знову кивнувши, я ледве звертаю увагу на те, що він каже, і витріщаюся на цей чарівний вигляд.

Джейк охоплює моє підборіддя, розвертає мене обличчям до себе.

-Це дуже важливо, наполягає він. – Розумієш? Тут не Лос-Анджелес, навіть Денвер. У нас водяться чорні ведмеді, пуми, койоти, іноді гримкі змії трапляються... Необхідно дивитися в обоє, адже ти зараз на їхній території.

Я усуваюсь від його пальців і знову дивлюся вперед. Раптом Джейк щось підіймає. Відірвавши погляд від піка, зауважую, що він тримає пістолет.

Або рушницю.

Чоловік відкриває затвор, показує мені довгі, загострені золотисті патрони, після чого смикає ручку назад, подає патрон у патронник, принагідно перевіряючи, чи спостерігаю я.

-Бачиш там зруйнований підвісний міст?

Вдивляючись у бік протилежного берега річки, я виявляю залишки дерев'яного канатного мосту, що звисають зі скелястих берегів.

Господи. Моє серце пропускає удар побачивши провалля, що відкривається внизу. Цей міст справді колись функціонував?

Джейк вкладає рушницю мені в руки.

-Цілься в нього.

Стискаючи довгий стовбур із прикладом із темної деревини, я частково відчуваю подяку. Принаймні він не хоче розмовляти.

Мій дядько з цієї рушниці застрелив оленя?

Я видихаю.

Навряд чи. У гірняка, напевно, цілий сейф таких штук є.

Забарившись на секунду, я нарешті підіймаю рушницю, впираю приклад у плече, обхоплюю однією рукою цівку і кладу палець на курок. Закриваю ліве око, прицілююсь.

-Гаразд,— каже Джейк. – Дихай спокійніше. Патрон вже в патроннику, тому просто знайди ціль та...

Я натискаю на спусковий гачок, куля вилітає зі стовбура. Оглушливе відлуння розноситься навколо разом із хмарою кам'яного пилу, а перекладина мосту розколюється навпіл. Обидві частини бовтаються на канатах.

Порив вітру злегка рухає моє волосся. Опустивши рушницю, я розплющую очі. Останні відлуння пострілу затихають, утихомирюючий шелест водоспаду знову наповнює повітря.

Позаду мене Джейк сидить нерухомо. Я повертаю йому зброю, потім переводжу увагу на пік. У небі ширяє якийсь великий птах.

Він прочищає горло.

-Що ж... я збирався запропонувати хлопцям, щоб вони спустошили для тебе кілька пивних пляшок сьогодні ввечері, але... схоже, практика тобі не потрібна. Ти ж сказала, що не можеш стріляти.

-Я не можу стріляти у тварин. Думала, ти це мав на увазі.

Пік величезний. І він так близько. Дивне почуття – щось настільки велике нагадує, що ти є лише мізерною частиною світу, рясно розкішного. Так чудово споглядати й наново пізнавати це день у день.

Джейк злазить з коня, і я зсуваюся назад на сідлі, що все ще зберігає тепло його тіла.

-Я перевірю наші мисливські пастки, додому повернуся пішки.

Опустивши погляд, дивлюся йому в очі та беру поводи.

-Почни готувати сніданок, — вказує він. — Зрозуміло, після того, як розсідлаєш коня.

Я мимоволі примружуюся. Готувати?

Допомогти я не проти, тільки чому в такий спосіб?

— Свій внесок я зроблю, але на кухні не залишусь, — відповідаю, відвівши погляд. Не впевнена, що більше напружує: необхідність готувати чи те, куди Джейк мене відправляє.

Нехай дівчина стирчить біля плити, якщо вона не вміє їздити на коні й стріляти, так?

-Ти знаєш, як доглядати за городом?

Вже зрозумівши, до чого він хилить, я випрямляюся.

-Полоти бур'яни, поливати, удобрювати? — продовжує чоловік. — Аерувати ґрунт? Садити культури? Зумієш підготувати частину цього врожаю для зберігання, щоб потім годувати коней та худобу взимку?

Я, як і раніше, уникаю зорового контакту.

-Вмієш доїти корів? — Він явно насолоджується. — Тренувати коней? Користуватись бензопилою? Чи зможеш освіжувати оленя?

Ага, гаразд.

— Законсервувати фрукти та овочі? Водити трактор? Зібрати мотоцикл із нуля?

Стискаю зуби, але не відповідаю.

-Значить, займися сніданком, — усміхається Джейк. — Ми всі виконуємо свої обов'язки, Тирнан. Якщо хочемо їсти.

Я виконаю свої обов'язки та навіть більше, проте він міг би попросити, а не наказувати.

Повернувши голову в його бік, говорю:

-Ти мені не батько, пам'ятаєш? Я приїхала сюди за власним бажанням і можу поїхати, коли захочу.

Замість того, щоб піти або проігнорувати мене, Джейк посміхається; в його очах миготить пустотлива іскра.

-Можливо, - з глузуванням вимовляє він. — А можливо, я вирішу, що час, проведений тут, піде тобі на користь і нікуди тебе не відпущу зрештою.

Мій пульс пришвидшується.

-Принаймні, поки не побачу, як ти смієшся, — додає Джейк. — Чи кричиш, чи плачеш, чи сперечаєшся, чи жартуєш, використовуючи при цьому щось по інформативніше за кивки та односкладові відповіді.

Вступившись на нього, відчуваю, як очі палають люттю.

Він скидає брову.

— Може, я вирішу виконати останню волю твоїх батьків і залишу тебе тут до повноліття.

-Я стану повнолітньою за десять тижнів.

-Нас занесе снігом за вісім. — Задкуючи, чоловік сміється.

На моїх губах зароджується сердитий вискал.

-Нехай бекон підгорить, Тирнан, — інструктує він, віддаляючись. —
Ми такий любимо.

Додаток:

[8]. Американський телесеріал у жанрі фентезі, заснований на циклі романів «Пісня Льоду та Вогню» Джорджа Р. Р. Мартіна.

[9]. Американський фільм 1984 року.

Розділ 4

Тирнан

Я вішаю сідло на лаву в амбарі, і мені начхати, там йому місце чи ні. Адже Джейк не втримає мене тут, якщо я не захочу залишатися?

Незалежно від того, чи справді він має намір так вчинити, мене більше лякає те, що він має таку можливість. Мені здавалося, я приїхала сюди як гість, а у Джейка навіть думки не виникне скористатися тією владою, яку він отримав.

Ну, гадаю, думка таки виникла. Може він думає, що отримає від мене плату за житло.

Чи вирішив, ніби я вмію добре готувати тільки тому, що я – жінка? Ні, не вмію.

Я виходжу зі стайні, прямую до будинку, зрізаю шлях через майстерню і підходжу до дверей, що ведуть до кухні.

Качаю головою, думаючи про себе: *«Я не можу повернутися додому»*.

І в «Брінмор» повертатися не хочу. Боже, тільки-но уявлю, що доведеться побачити всіх, кого знаю... Я заплющую очі. *Аби знову відчутти запах того будинку.*

Мені не вистачить духу. Стерильно-білі стіни. Необхідність сидіти в переповнених кабінетах серед людей, з якими я не вмію розмовляти.

Живіт зводить, і я зупиняюсь, притуляюся чолом до чогось в майстерні, що звисає зі стелі. Обхопивши рукою боксерську грушу, знову заплющую очі.

Я не можу повернутись додому.

Міцно стискаючи долоню, починаю повільно усвідомлювати свою нову реальність.

Неважливо, звідки я втечу, куди поїду від людей, яких не хочу бачити, як зміниться навколишнє оточення. Я все одно залишусь незмінною. Тою, хто біжить, кидає, ховається.

Виходу немає.

По руці ніби розтікається жар. Стиснувши кулак і вдаривши по груші, я залишаю ледь помітний слід на шкіряній оббивці. Роблю це знову і знову, мої жалюгідні удари набирають сили, бо в мене в голові повний хаос, я втомилася і в сум'ятті... І не знаю, що робити, щоб відчути себе краще.

Втягую повітря крізь стислі зуби, відводжу лікоть назад і наношу більш відчутний удар. Ланцюги скриплять, але груша майже не рухається, адже я, як і раніше, утримую її другою рукою.

«Може, я вирішу виконати останню волю твоїх батьків і залишу тебе тут до повноліття».

Я стискаю щелепи, що переповнюються раптовим припливом енергії. Відпустивши грушу, відходжу назад і вганяю до неї правий кулак.

«Принаймні, поки не побачу, як ти смієшся». Від злості моє тіло розпалюється, і я продовжую бити.

«Або кричиш, або плачеш, або сперечаєшся, або жартуєш, використовуючи при цьому щось по інформативніше за кивки та односкладові відповіді».

Вдаряю знову. І знову.

-Нас занесе снігом через вісім, — ричу, передражнюючи Джейка пошепки.

Тріснувши кулаком по снаряду кілька разів, роблю крок назад, після чого завдаю удар ногою з розвороту. І ще раз. І ще.

А потім я просто дозволила йому піти, нічого не відповівши, навіть коли він читав мені інструкції про те, як має бути приготовлений його клятий бекон. Тобто, якщо хтось робить для тебе щось приємне – наприклад, готує сніданок, не потрібно обурюватися тим, як цей сніданок приготовлений. Просто їж.

Господи, шкода, у мене немає веганського бекону, інакше я влаштувала б Джейку сюрприз. Куточки моїх губ підійматися, проте я пригнічую свої веселощі.

Над бровами виступає легкий піт. Я продовжую бити й штовхати боксерську грушу, прокручуючи у думках усі можливі відповіді. Чому мене так непокоїть те, що останнє слово залишилося не за мною?

Чому я *завжди* поступаюся і не заперечую?

Після чергового удару кулаком хтось раптом почав тримати грушу з протилежного боку.

-Привіт, - говорить Ной, виглядаючи з-за снаряда.

Він явно забавляється. Врівнявшись, я завмираю. Ной спостерігав за мною? Я розмовляла сама із собою?

Кількість зморшок навколо його очей збільшується, і я помічаю самовдоволену усмішку хлопця.

-Не зупиняйся.

Темно-синя футболка підкреслює колір його очей. Та сама бейсболка, одягнена козирком назад, покриває волосся. Вони з батьком дуже схожі.

Опустивши погляд, важко дихаю. М'язи живота горять.

Ной продовжує мене підстьобувати:

-Добре тобі. – Хлопець поплескує по груші в тому місці, куди припав мій останній удар. – Він здатний розлютити навіть святого. Навіщо, гадаєш, я грушу повісив?

Я стискаю губи, досі не рухаючись із місця.

Зітхнувши, він вирівнюється.

-Добре. Значить, ти приготуєш сніданок?

Не стримавшись, я хмурю брови, роблю розворот і щосили вриваю по снаряду ногою. Ной відхитується в бік за мить до того, як моя ступня стикається з обшивкою, і дивиться округлими очима, піднявши руки, поки я спостерігаю за грушею, що розгойдується вперед-назад.

Я не мала наміру зачепити його. Це стало б вдалим збігом.

Але мої ноги все ще напружені. Частково хочеться, щоб зараз сюди зайшов мій дядько, тоді я попросила б його потримати грушу.

Я розлючена.

Насправді розсерджена.

І це приємно.

Моє «я» поки що нікуди не зникло.

Ной підходить ближче, зареготавши обвиває рукою мою шию.

-А ти зухвала.

Я занадто виснажена, щоб усунутись, тому дозволяю йому відвести мене до будинку.

-Ідемо. Допоможеш мені зі сніданком, - заявляє хлопець.

Поклавши поряд з третьою тарілкою вилку та ніж для олії, я прямую до шафки, щоб прибрати четверту.

-Ні-ні, — каже Ной, закривши холодильник і поставивши на стіл олію з джемом. — Залиш. Калєб може з'явитися будь-якої миті.

Я кидаю погляд на стіл, розвертаюсь назад і забираю четверту тарілку.

-У Калєба і так є місце.

-Ти не їстимеш?

— Буде, — раптово вимовляє Джейк, увійшовши до кухні. Він відкриває холодильник, дістає графин соку і, наливши собі склянку, ставить її в центр столу, потім сідає.

-Я не голодна.

Пройшовши до раковини, я обполіскую ножа та лопатку, які туди щойно поклав Ной.

-Ти не вечеряла, - відзначає Джейк. – Сідай.

-Я не голодна.

Перш ніж він встигає ще щось сказати, я квапливо покидаю кухню і підіймаюсь сходами, відчуваючи на собі його погляд. Віддаляючись від них, з кожним кроком готуюся до сварки. Однак Джейк не кидається за мною навздогін, а відпускає. За кілька секунд я вже у своїй кімнаті, зачиняю за собою двері.

Якщо чесно, я дуже хочу їсти.

Голодні болі пронизують живіт. До того ж яєчня, яку я зробила, поки Ной підпалював бекон, виглядала апетитно.

На щастя, хлопець не наполягав на розмовах, коли ми готували, але, якщо сяду за стіл, мені доведеться спілкуватися з ними. Краще дочекаюсь, коли вони повернуться на подвір'я, і чимось перекушу.

Телефон, що лежить на ліжку, блимає зеленим світлом. Я підходжу, знімаю блокування та бачу на дисплеї іконки електронної пошти та соціальних мереж із десятками повідомлень. В одному «Твіттері» 99+ повідомлень.

У животі затягується вузол.

«Фейсбуком» я користувалася рідко, «Твіттер» здавався найефективнішим ресурсом для відстеження новин, ще я завела «Інстаграм», піддавшись впливу однолітків, щоб бути в курсі життів товаришів із літніх таборів, яких давно забула.

Великий палець зависає над іконкою «Твіттера». Знаю, не слід туди заглядати, адже я не готова мати справу з напливом інформації. Але все одно натискаю на програму, і стрічка повідомлень оновлюється.

«Співчуваю на твою втрату...» - пише одна людина.

Я гортаю далі. Зустрічаються записи зі словами підтримки, адресовані мені особисто, іноді мій обліковий запис просто відзначають у розмовах.

«Хоробра дівчинка. Тримайся», – пише РудаБестія.

Ще одне повідомлення для мене: «Як мати могла кинути свою дитину заради чоловіка? Мені шкода. Ти заслуговуєш на краще».

«Заткнися, - відповідає інший користувач на цей твіт. – Ти гадки не маєш, що діялося в їхньому житті...»

Я переглядаю запис за записом і незабаром втрачаю бажання перевіряти свої особисті повідомлення.

Люди кричать на мене, бо не можуть накричати на моїх батьків. Вони кричать один на одного в розмовах.

«Самовбивство – все одно вбивство, а це найтяжчий гріх».

«Твоє тіло належить Богові. Забрати у нього твоє життя – це злочинство!»

«Принаймні, твоя мати зробила свій внесок у світову історію», – пише один засранець, прикріпивши до посту фото моєї майже оголеної матері з її ранніх фільмів.

Я заплющую очі, прогортаючи ці повідомлення.

Розмова стає лише огиднішою, а учасники або надто черстві і їм начхати, або не помічають, що я відзначена в кожному твіті.

«Вона навіть із заявою не виступила. Мені здається, у неї синдром Аспергера[10] чи типу того».

«Ага, ти бачила її фотографії? Таке відчуття, ніби вона не відчуває жодних емоцій».

Потім «Великий Конспіролог» Том встрає зі своєю крихтою мудрості:

«Аспергером сучасні слабаки виправдовують те, що в наш час називали «холоднокривним стервом»».

Я не холоднокривна.

І, зрозуміло, решту турбують незакінчені проєкти батька:

«Хто тепер здійснить трилогію “Мисливець за Сонцем”, коли де Хаас мертвий?»

Напевно, мені треба щось написати. Хоча б один твіт, попри те, що цим людям, на мою думку, не важливо, почують вони мене чи ні, проте я вважаю за необхідне нагадати їм: за нікнеймом стоїть реальна людина...

Похитавши головою, я знову заплющую очі.

Не хочу, щоб вони думали, що я не любила своїх батьків.

Навіть якщо сама у цьому не впевнена.

Я ковтаю і починаю друкувати.

«Дякую вам усім за підтримку, тоді як...»

Як я... що? Оплакую їхню втрату? Мої пальці завмирають над клавіатурою, після чого я стираю написане та починаю заново.

«Дякую за ваші думки та молитви у цей складний...»

Ні. Видаляю. Все, що я пишу, здається нещирим. Я не вмію виражати емоції, особливо на публіці. Мені б дуже хотілося мати таку здатність. Щоб це давалося найпростіше. Щоб я була іншою та...

«Мені б хотілося...» – друкую я.

Але на думку нічого не спадає.

Вагаючись, я досі відчуваю потребу висловитися, тільки сміливості не вистачає, тому я знищую чернетку і закриваю програму.

Натиснувши на значок «Твіттера», перетягну його в кошик, потім роблю те саме з «Фейсбуком», «Інстаграмом», «Снепчатом» та електронною поштою. У магазині програм видаляю всі соціальні мережі, відрізаючи себе від світу. Я хочу багато сказати, але не готова розбиратися з відповідями. Краще припинити це катування. Облікові записи, як і раніше, існують, я просто позбавлена миттєвого доступу до них.

Під'єднавши телефон до зарядного пристрою, я прибираю його якомога далі від себе. Протягом наступної години розпаковую валізи та роблю перестановку у кімнаті. Я так і не вирішила, чи залишусь тут, проте сьогодні точно не поїду, до того ж мені потрібно чимось себе зайняти, щоб був привід не спускатися вниз.

Білизну кладу у верхній ящик комода, у наступні – одяг для сну та тренувань, футболки. Все інше – жакети, блузки, сорочки, штани, джинси – розвішую... Зліва направо, від темних кольорів до світлих.

Взуття розставляю на підлозі перед шафою. Мої туфлі на підборах не побачать світла в тутешніх місцях, але я на інше й не чекала. Взагалі мене цілком влаштовує, що не доведеться ні для кого вбиратися.

Кілька журналів та книг, які привезла з собою, я розкладаю на порожні вбудовані полиці, косметички, фен та праски акуратно

розміщую поряд зі столом, після чого відношу шампунь та кондиціонер для волосся у ванну. Своє мило залишаю на краю ванни, потім дістаю зубну щітку та видавлюю на неї трохи пасти.

Закінчивши чистити зуби, прибираю щітку назад у дорожній футляр, забираю її разом з пастою в спальню і ставлю на стіл. Вдома я зберігала гігієнічне приладдя у ванній, але тільки тому, що крім мене нею ніхто не користувався.

Чоловіки страшенно неохайні. Вони забувають опустити сидіння унітаза, а, згідно з результатами дослідження, які я одного разу прочитала, найдрібніші частинки фекальних мас підіймаються у повітря при змиві. Бактерії можуть потрапити будь-куди. Ні, дякую.

Я розчісуюсь і збираю волосся у хвіст. Оглянувши ванну, шукаю, що ще зробити. Хоч щось.

Мені не хочеться виходити з кімнати, до того ж завтра, можливо, знову доведеться збирати валізи, але я принаймні не думала про батьків поки розклала речі. Або поки злилася на Джейка.

Різно видихнувши через рот, все ж таки покидаю спальню і спускаюся на перший поверх. З майстерні долинає звук дреля, з вулиці – стукіт. Оскільки я ні чорта не розумію в конструюванні мотоциклів, виходжу на ганок.

Ліворуч стоїть Джейк і прибиває до стіни будинку сайдинг, притримуючи його однією рукою.

-Я можу допомогти? – Неохоче цікавлюся я, не дивлячись йому в очі.

Він зупиняється. Краєм ока бачу, що чоловік дивиться на мене.

-Іди сюди й потримай це, — інструктує він.

Я спускаюся з ганку.

Подолавши газон, наближаюся до нього і притискаю дошку долонями поряд із його руками. Джейк забиває цвях, після чого додає ще два.

Коли він тягнеться вниз за новою дошкою, я слідую його прикладу і раптом помічаю щось на його талії. Футболка знову звисає із задньої кишені чоловіка, і я намагаюся розглянути його татуювання.

Моя Мексика. Темно-синій напис аркою огинає лінію його талії зліва, прямо над поясом джинсів.

Я тримаю сайдинг, поки мій дядько забиває цвях по центру. Виявивши неподалік ще один молоток, підіймаю його, теж беру цвях зі старої банки з-під кави та встановлюю вістря на дошку. Джейк стукає пальцем по точці на сантиметр вище.

-Сюди, радить він і, змахнувши рукою, показує лінію цвяхів на інших дошках. – Рівняйся на зразок.

Я киваю і переміщаю цвях. Відчуваючи на собі погляд Джейка, починаю постукувати молотком.

-Ось так,— каже чоловік, потягнувшись до мене.

Але коли я прибираю інструменти. Він одразу ж усувається.

Встановлюю цвях назад, забиваю його в стіну і випадково ударяю по краю капелюшка, зігнувши металеву ніжку. Стиснувши зуби, витягаю зіпсований цвях, тягнуся за новим і пробую ще раз.

Джейк продовжує пильно дивитися на мене.

-Я нічого не навчуся, якщо ти не даси мені шансу.

Він відповідає з нотками гумору в голосі:

-Хіба я щось сказав?

Ми працюємо мовчки, підіймаємо одну дошку за іншою, забиваємо один цвях за іншим. Темп прискорюється, Джейк все рідше стежить за мною, мабуть, тому що я вже не уповільнюю його, хоча ця робота *розрахована* на двох. Чому Ной йому не допомагав? Він у гаражі, але справа рухалася б набагато швидше, якби його батько не намагався впоратися поодиночі.

Слова, сказані хлопцем вранці, спливають у пам'яті, і через кілька годин до мене нарешті доходить їхній сенс.

Вони не особливо ладнають, так?

Я ледве не посміхаюся, раптом відчувши легкий дух товариства з Ноєм.

Джейк бере чергову дошку; кожен із нас підхоплює свій кінець, і ми встановлюємо сайдинг під попереднім фрагментом. Коли я проводжу рукою по краю в спробі взятися зручніше, щось гостре встромляється в мою шкіру. Зашипівши, я кидаю дошку і підіймаю долоню, виявивши в ній довгу товсту скалку.

Я морщусь, обережно тягну за половину, що випирає назовні, посилюю тиск, коли та не піддається. Біль пронизує руку. Мені потрібно більше світла.

Перш ніж я встигаю розвернутися у бік будинку, Джейк хапає мене й оглядає відламок.

— Я сама впораюсь, — кажу йому, намагаючись звільнитися.

Однак він пропускає мої слова повз вуха, натискає на шкіру там, звідки стирчить шматок деревини, фіксує його, і відламує довгий

кінець.

Смикнувшись, я втягую повітря крізь зуби.

-Хто навчив тебе стріляти? – Запитує Джейк, промацуючи частину скалки, що залишилася. – Не уявляю, щоб Ханнес займався чимось на відкритому повітрі, для чого не потрібна яхта чи гольф-мобіль.

Я різко підіймаю очі, дивлюсь йому в обличчя. Це друге глузування за сьогодні.

Джейк на мить зустрічається зі мною поглядом, немов вичікуючи, що я скажу.

-Ти не сумуєш при згадці нього.

Схоже скоріше на спостереження, ніж питання.

Мої плечі трохи напружуються від незручності, адже я розумію, на яку реакцію він чекає.

Я поводжуся неправильно, і чоловік це помітив.

Відвівши погляд, чую ледь помітне пронизливе ревіння мотоциклетних моторів, яке поступово наближається.

-Мені не хочеться говорити про батька.

-Так мені також.

Він підтягує уламок великим пальцем, намагаючись його витягнути, а я відсмикую руку.

-Перестань.

Але Джейк лише посилює хватку і тягне мою долоню назад.

-Не рухайся.

Поки він порається зі скалкою, звук моторів стає все гучнішим. Я помічаю групу спортивних мотоциклів, що мчить гравійною під'їзною доріжкою. Близько п'яти хлопців гальмують на майданчику за пікапом мого дядька. Вони знімають шоломи, регочучи. Усі одягнені у яскраві комбінезони, дуже у стилі мотокросу. Або суперкросу, або як там це називається.

Ной вискакує з гаража, підходить до одного з хлопців.

-Привіт чувак.

Вони обмінюються рукостисканням, після чого він продовжує витирати машинне мастило зі своїх пальців, ходячи навколо байків.

-Ей, як справи? – Звертається Ной до іншого хлопця. – Ти сьогодні ганяв?

Молоді люди розмовляють, а Джейк міцніше стискає мою руку, розвертається і тягне мене за собою в майстерню.

Діставшись верстата, він включає лампу і кладе мою долоню під неї, щоб розглянути краще.

-Вибач, - вимовляє Джейк.

-Що?

Я дивлюсь на нього.

— За шпильку в адресу твого тата, — пояснює він, як і раніше, вивчаючи скалку. — Я сволота. Впевнений, що з власними дітьми я облажався усіма можливими способами, тому не мені судити.

Обернувшись, я бачу Ноя, що розмовляє з друзями, один з яких усе ще сидить на мотоциклі й прикурює цигарку, дивлячись у мій бік.

-Ти виявилась не такою, як я припускав, — тихо каже Джейк.

Мій погляд повертається до нього.

— Складна, — пояснює чоловік. — Непередбачувана. Але, навіть якби я зміг зрозуміти тебе, сумніваюся, що можу втішити. — Він слабо усміхається. — Мене не засмутила їхня смерть, Тирнан, проте мені шкода, що ти засмучена.

-Я не засмучена, — відповідаю, знову подивившись на хлопців ззовні.

Друг Ноя зі стрижкою як у члена студентського братства і кришталевими очима продовжує витріщатися на мене. У нього на губах грає пустотлива усмішка, поки він курить. Це Каліб?

Я відчуваю на собі погляд Джейка.

-Не хочу говорити про свого батька, - заявляю я, перш ніж він продовжить.

Раптом біль пронизує мою руку, наче від укусу павука. Зашипівши, дивлюся йому в очі.

Якого біса? Боляче було!

Сердито дивлячись на нього, я забуваю про скалку і на мить перестаю дихати.

Тепло розливається по шиї. Джейк теж дивиться на мене, зло, зосереджено, але... водночас розгублено. Наче намагається розгадати.

У нього очі не блакитні, як я спочатку подумала, на відміну від Ноя. Вони зелені. Немов літня трава.

У відчинені двері гаража дме вітер. Розмови та сміх, що долинають з вулиці, здаються такими далекими. Пасмо волосся, що вибилося з мого хвоста, злітає і торкається губ.

Погляд Джейка опускається до мого рота, і я перестаю дихати. Мене огортає теплом.

Крапля поту стікає по його шиї. Волоски на моїх руках встають дибки, ледве підсвідомість реєструє його оголені груди.

Ми надто близько.

Я...

Я ковтаю; у роті сухо, як у пустелі.

Нарешті він кліпає кілька разів, потім підносить мою долоню до своїх теплих губ і намагається висмоктати скалку.

У мене трохи відвисає щелепа, коли його зуби покусують застряглий відламок, продовжуючи лоскотати шкіру.

Подушечки моїх пальців крутяться по щетинистій щоці чоловіка.

Я сама впораюсь. Мені не потрібна твоя допомога.

Тільки мені не вдається вимовити все це вголос.

-О, чорт, — вимовляє хтось.

Переключивши увагу зі свого дядька, зауважую, що Ной розглядає чийсь байк.

Хлопець з обкладинки журналу знову дивиться у мій бік.

-Хто це? – Цікавиться він у Ноя.

Простеживши за його поглядом, той бачить мене, проте відповідає.

— Тримайся подалі від місцевих хлопців, зрозуміла? – попереджає Джейк.

Я дивлюсь на нього.

-Якщо заведеш бойфренда, все одно не зможеш з ним зустрічатися, коли дороги занесе снігом. До того ж вони не на твій смак.

-З чого ти взяв?

-З того, що я сказав – вони не на твій смак, – відрізає він. – Я дам тобі знати, якщо з'явиться відповідний.

Який неандерталець. Заради всього святого.

Не бажаючи сперечатись, мовчу. Хлопця я не шукаю, але спроможна сама про себе подбати. Сини Джейка вирости під його невсипущим наглядом, а я звикла приймати рішення самостійно.

-Ім нудно, — заявляє він. – Коли тобі нудно, ти прагнеш лише двох речей. А пива назавжди не вистачить.

Ну і чим вони відрізняються від інших моїх однолітків? Я знаю, що цікавить підлітків. І чого хочуть чоловіки від жінок. Я не якась тендітна пелюстка троянди.

Джейк продовжує покусувати мою долоню, чому в животі все тремтить.

Факт у тому, що я зараз живу з трьома здоровими, цілком молодими чоловіками, які також належать до «місцевих хлопців», від яких він мене застерігає.

-Отже, вас тут нудьга не долає за зимові місяці? – дражню я тихо.
– Коли запаси пива добігають кінця?

Його очі звужуються, він уловлює мій натяк. Хіба Джейк та його сини кращі? Чи багато голих жінок буде тинятися по будинку?

Він нарешті чіпляє і виймає скалку, але я не зводжу з нього очей, хоч мені й боляче.

Опустивши мою кисть, Джейк проводить пальцем по маленькій рані.

-Все гаразд. – Я прибираю руку, витерши краплю крові.

-Жалієш, що приїхала?

Дивно, це питання не застає мене зненацька. Напевно, тому що я не побоялася б виявити грубість, якби відповідь була негативною.

-Не знаю, кажу чесно.

Щасливою себе не назву, тільки я не була б щасливою ні вдома, ні в «Бринморі». Можливо, ніде. Приїхавши сюди, я не планувала здобути щастя, тож це не відіграє особливої ролі.

Виглянувши з гаража, зауважую, що всі хлопці заводять мотори та розвертають свої мотоцикли. Ной відступає, явно не збираючись приєднатися до них.

-Тобі тут подобається? – Наполягає Джейк.

-Я не знаю, - повторюю ще раз.

-Де ти хотіла б опинитися?

Гадки не маю. Навіщо він хоче знати? Я не...

Зустрівшись з ним поглядом, покусую куточок свого рота.

-Я не хочу бути... — Замовкнувши, я намагаюся підібрати слова. —
Не хочу бути...

Пропозиція звучить так, ніби вона закінчена. Наче це моя
відповідь. Не хочу бути.

Він дивиться на мене, і в його очах прокидається обережність.

-Я більше ніде не хочу бути,— вимовляю швидко.

Попри свої помилкові уявлення про це місце, я не припускала, що
троє самотніх чоловіків захочуть вести сентиментальні бесіди. Цей
хлопець, схоже, прагне порозумітися, тим більше мене дратує.

Повернувшись, я йду до виходу саме в той момент, коли
мотоцикли їдуть геть.

— Зроби сендвічі, будь ласка,— лунає мені слідом оклик Джейка.
— Поклади їх у холодильник, щоб можна було перекусити на ходу. Не
має значення, які. Ми не вибагливі.

Ми не вибагливі.

Я повертаюся в будинок, прямую на кухню і відчиняю обидві
дверцята холодильника, після чого перевіряю відсік для овочів і
морозилку, подумки складаючи список доступних продуктів.

Він не дає мені сидіти склавши руки. Я маю бути вдячна. І призначає обов'язки по дому, які не вимагають будь-яких розмов. Готувати я люблю та можу слухати музику на самоті.

До того ж сендвічі робити не важко.

Постукуючи пальцями по ручках, тримаю холодильник відкритим. Не знаю. Джейк просто виводить мене з себе, він ніби надто насолоджується тим, що отримав опіку наді мною. Батькам було начхати, навіть якби я влаштувала оргії у своїй спальні, головне, щоб компромат потім не сплив у «Снепчаті».

А цей хлопець...

Він уже хвалиться своєю перевагою. Втім, оргії – чи чоловіки зокрема, принаймні на цей момент, мене не цікавлять. Я багато років виховую сама себе, і тепер мені доведеться піти назад. Джейк дуже багато просить. Мені сімнадцять лише за документами.

Чорт, чому він хоче ланч прямо зараз? Вони поснідали годину тому.

Від цієї думки в животі бурчить. Похитнувшись, притискаю руку до живота.

Я не снідала.

І з учорашнього ранку нічого не їла, крім ягід.

Діставши м'ясну нарізку, соуси та листя салату, беруся за справу. Збираю сендвічі, один з яких відкушую по шматочку, щоб хоч щось потрапило до шлунка, потім розрізаю їх по діагоналі, кладу трикутники на велику тарілку. У ящику острівця знаходжу харчову плівку, накриваю блюдо та прибираю в холодильник.

Я не впевнена, чи вистачить їм на ланч, але від мене вони більше нічого не отримують. Запитаю Джейка, чи не потрібно з'їздити в місто за продуктами. Мені не завадить розвіятись.

Збираючись закрити холодильник, я помічаю, як крапля води падає на скляну полицю над ящиком для овочів. Нахиляюсь і кладу руку в маленьку калюжку води.

Холодильник протікає.

Заглянувши вглиб камери, намагаюся знайти джерело протікання і бачу, що компресор зледенів.

Вирівнявшись, я покусую куточок рота. Чи варто йому сказати? Впевнена, Джейк знає.

На стійці лежить їхній iPad. Я беру його, вмикаю. Впливає віконце для пароля. Ризикнувши припустити, відразу ж вводжу «ЖодногоПрощення». Блокування знімається.

Перевіривши модель холодильника, відкриваю YouTube та знаходжу відеоролики. Дістаю всі продукти, відсовую махину від стіни, навалюючись всією вагою, відключаю живлення. Потім, підібравши інструменти в майстерні та дотримуючись інструкцій, очищаю компресор, усуваю протікання в трубці й збираю все назад. На це йде година. Не знаю, чи буде він працювати і як сильно розсердиться Джейк, якщо я зробила тільки гірше, проте багатство має свої плюси. Я просто куплю йому новий холодильник.

Раптом на мене знаходить осяяння, і я завмираю з викруткою в руці. А чи я можу купити йому новий холодильник? У плані того, що неповнолітнім не можна успадковувати гроші. Опікуни розпоряджаються капіталом за дорученням доти, доки спадкоємець не досягне легального віку.

Виходить, технічно вся моя спадщина в повному розпорядженні Джейка. Якщо батьки не відкрили трастовий фонд, їх далекоглядний адвокат цілком міг зробити...

Чи маю турбуватися? Гроші ніколи мене не хвилювали, але лише тому, що їх завжди було вдосталь. Хоч би як я розмовляла, якщо не зможу заплатити за коледж, це багато змінить. Батьки щиро довірили йому мене та мій добробут чи... інших кандидатів просто не знайшлося? Я гадки не маю, чи можна довіряти Джейку, проте в їхній здатності діяти в моїх інтересах безперечно сумніваюся.

Усе моє майбутнє у владі цього хлопця.

Принаймні ще на десять тижнів.

Незважаючи на пульс, що почастишав, я поринаю в роздуми й продовжую працювати – прикручую кришку компресора, знову включаю пристрій в розетку. Холодильник оживає, тихо дзижчить, в камеру знову надходить холодне повітря. Непогано для початку.

-Ти сама це зробила? – Запитує хтось.

Обернувшись, бачу Ноя, що стоїть біля острівця. Він без сорочки, спітнілий і захеканий, дивиться на iPad, який я встановила на стійці.

Зосередивши погляд туди, де раніше підтікало, хлопець помічає, що зараз все сухо.

-Хороша робота. Ми збиралися зайнятись ремонтом.

Перш ніж відвернутися, ще раз миттю оглядаю Ноя – на його грудях та торсі немає татуювань. Не знаю, чому це здається мені дивним. Може, я думала, раз у його батька є одна, то й у Ноя має бути.

Я складаю продукти назад у холодильник. Почувши ззовні приглушений гомін якоїсь машини, припускаю, що це Джейк.

-Ну, і коли тобі виповниться вісімнадцять? – цікавиться хлопець. Він дивиться на мене, притулившись стегном до острівця.

-Першого листопада, - відповідаю я, не відриваючись від справи.

-Поїдеш після цього?

Кинувши на нього погляд, не відразу розумію, що Ной має на увазі.

Я взагалі можу не залишатися. Хіба батько не сказав йому, як надав мені вибір під час нашої телефонної розмови?

-Я б поїхав, — пропонує він. – Виїхав би миттєво. Ти тут, хоч і не мушиш бути. А я завдячую, але не хочу.

-Тут не гірше, ніж у будь-якому іншому місці, — говорю тихо, розставляючи соуси на полиці дверцят.

-Чому?

-Тому, що ти залишишся собою, куди б не поїхав, — заперечую я.

Зупинившись, дивлюся на хлопця. Його промокле від поту волосся спадає на очі, кепка звисає з пальців. Він досі виглядає спантеличено.

— У Клівленді повно щасливих людей, як і в Парижі, — пояснюю. – І не менше за нещасних.

-Ага, що ж, я хотів би бути нещасним на пляжі.

Я пирскаю від сміху, не стримавши посмішки. Навіть хихикаю, щоправда, швидко відвертаюсь і пригнічую свої веселощі.

За мить Ной виявляється поруч і ставить на полицю соуси А.1. і Heinz.

Від його пильного погляду у животі все перевертається.

-У тебе гарна усмішка, кузино. Якщо затримаєшся у нас, я частіше тебе веселитиму.

О Боже. Ну хіба він не чарівний?

Пропустивши його слова повз вуха, закінчую заповнювати холодильник, і мені начхати, що все безладно. Ной сміється собі під ніс і починає допомагати. Удвох ми впораємося за кілька хвилин.

Джейк входить у кухню і прямує до холодильника. Я забираюся з дороги, пропускаючи його. Зібравши інструменти, які я використовувала, я йду в майстерню, щоб повернути їх на місце. Раптом чую хрипливатий голос мого дядька:

-Де сосиски?

Обертаюся і бачу, що він риється на полицях, де все розкладено не так, як він пам'ятає.

— На них утворилася пліснява, — кажу я.

Я їх викинула разом з деякими іншими продуктами, що зіпсувалися.

Він дивиться на мене, і я вирівнююсь, мій хребет немов перетворюється на сталевий прут.

-Її можна було зрізати.

Зрізати?

Яка гидота. Існують різні стадії гниття. Цвіль лише допомагає виявити найгірші частини.

-Ти часу даремно не втрачаєш, так? – Нарікає Джейк, судячи з усього, продовжуючи щось шукати. – Все розставила по-новому.

-Тато... — намагається заступитися Ной, проте батько підіймається і дивиться на нього.

-І де, чорт забирай, ти був? – Запитує чоловік.

Дещо раніше він кудись йшов. Йому не можна було?

Щелепи Ноя щільно стискаються. Замість відповіді хлопець хитає головою і виходить із кімнати. Не знаю, заздрю я йому чи ні. Вони з батьком теж не ладнають, але Джейк хоча б звертає на нього увагу.

Я опускаю очі, натискаю на екран планшета, закривши сторінку YouTube із відео про ремонт холодильників.

-Слухай, - більш спокійним тоном звертається до мене Джейк. – Не треба зі шкіри геть лізти, гаразд? У нас тут все налагоджено, тож роби те, що я прошу. Перестановка продуктів у холодильнику чи шафах, зміна декору і все в такому дусі нам не потрібні. І не дуже вітаються, якщо чесно. Хочеш знайти роботу по дому – я можу запропонувати купу ідей.

Я киваю.

Після чого, поклавши інструменти на кухонну стійку, йду.

Цієї ночі, через кілька годин бурхливої грози, яка почалася після вечері, я різко прокидаюся. Кожен м'яз у моєму тілі напружений і

горить. Я стискаю простирадло в кулаках, мої груди здіймаються й опадають в такт швидким зітханням, піт струмить по шиї.

Спіймавши ротом повітря, намагаюся вдихнути, але поворухнутися не виходить, дідько. Намагаюся ковтнути. Тільки з четвертої спроби вдається змочити горло, що пересохло.

Я окидаю поглядом кімнату, вивчаю навколишнє оточення. Відлуння страху все ще кружляє в голові, проте я не впевнена, що його спровокувало.

У спальні темно, грім досі не вгамовується за вікнами. Краплі дощу барабанять по терасі.

Повільно розправляю пальці, відпускаю простирадла і сідаю, скривившись від болю, що пронизав плечі та шию через занадто довге заціпеніння.

Мені наснився сон? Я заплющую очі, з повік, на вже мокре обличчя, скочуються сльози. Не пам'ятаю, коли почала плакати. Нічого не пам'ятаю. Але я, мабуть, плакала чи кричала, бо в горлі саднить, і кісточки пальців ниють після того, як я стискала кулаки. Швидко глянувши на двері, з полегшенням спостерігаю, що вони, як і раніше, зачинені. Слава богу, я поводитися недостатньо шумно, щоб усіх розбудити.

Скинувши з себе ковдру, підходжу до комода, дістаю мобільник.

У дитинстві у мене траплялися жахливі напади, справжня опівнічна манія: я кричала і плакала, навіть очі відкривала, при цьому продовжуючи спати. Дорослі називали це нічними кошмарами. Коли напад закінчувався – якщо Міраї чи няні допомагали мені знову заснути, – я нічого не пам'ятала. Вранці про ці епізоди свідчила лише моя виснаженість, пересохлий рот і очі, що горіли від сліз.

Я вмикаю телефон.

1:15 ночі. У горлі поколює від сліз, але я їх пригнічую.

Батьки казали, що це завжди відбувалося в районі 1:15 ночі. Щось на зразок внутрішніх годинників.

Тільки мої нічні кошмари припинилися. Приступів не було... з четвертого класу, по-моєму?

Кинувши телефон назад, спираюся ліктями на комод і хапаюся руками за голову.

Я доросла. Я одна.

Знову мигцем дивлюся на двері. Не хочу, щоб вони чули, як я кричу, наче чокнута.

Нарешті помічаю, що болить передпліччя. Опустивши погляд, бачу три червоні рани у формі півмісяця й одразу розумію, звідки вони взялися. Спогади миттєво повертаються, наче це було вчора.

Я подряпала себе уві сні.

На комоді стоїть пакетик із цукерками. Махнувши рукою, скидаю його в кошик для сміття. Чорт, що зі мною діялося? Як я могла не прокинутися? І що робити, якщо це станеться, коли я буду одна в Лос-Анджелесі чи коледжі, де в мене напевно з'явиться сусідка?

Мені не слід залишатися на самоті.

Однак я не впевнена, що маю залишитися тут з ними. Смерть батьків могла стати тригером, який знову сколихнув кошмари. Або причина у чомусь іншому.

Додаток:

[10].Загальне порушення психічного розвитку, що характеризується серйозними труднощами у соціальній взаємодії, а також обмеженим, стереотипним, репертуаром інтересів і занять, що повторюється. Від аутизму відрізняється насамперед тим, що мовні та когнітивні здібності загалом зберігаються. Синдром також часто характеризується вираженою незграбністю.

Розділ 5

Джейк

Вона не повинна тут бути. Це помилка.

Я нічим не зможу допомогти Тирнан. Мені ледве вдається контролювати своїх дітей. Ной на межі того, щоб будь-якої миті зібрати сумку і поїхати звідси, а Калєб.

Господи, Калєб... Ніколи не міг уявити, яке майбутнє чекає на цього хлопця, бо чоловіки типу нього довго не живуть. Він заводить надто багато ворогів.

Скидаю із себе ковдру. Попри те, що в ліжку без Джулс було просторо, спав я погано.

Настав час замикати двері на ніч. Тобто який хлопець відмовиться прокинутися о другій годині ночі з оголеною двадцятитрирічною рудою, що осідлала його? Але це вже входить у звичку.

До того ж секс із нею не дуже хороший.

Я трую обличчя долонями. *Не знаю.* Може, й гарний, просто мені нудно. Я не можу з нею розмовляти. Як і з трьома її попередницями.

І мені безперечно ні до чого звалювати на себе відповідальність за ще одну проблему під дахом мого будинку.

Ні зараз, ні у майбутньому. Я жахливий батько і вже старуватий для сюрпризів у вигляді дівчини-підлітка, що живе в мене. Нехай Ханнес котиться до чортової матері, в якому б пеклі він не горів.

Звісивши ноги з краю ліжка, я встаю і підхоплюю джинси зі стільця.

Ось же сучий син. Я не розмовляв зі своїм зведеним братом і членами цієї родини більше ніж двадцять років, але заслужив згадки у заповіті? Невже нікого іншого не знайшлося, хто знав його дочку і з радістю забрав би її до себе?

Але ні, я подзвонив їй тієї ночі, почув у її голосі щось, що зачепило мене за живе і зробив необдуману пропозицію.

У дівчинки проблеми.

Зрозуміло, цим вона нітрохи не відрізняється від моїх дітей, тільки Ханнес та Амелія серйозно з нею облажались. Тирнан зовсім не виправдала моїх очікувань. Вона тиха, скута, злякана. Поняття не маю, як із нею поводитися. Я недостатньо розумний для цього. Люди на зразок неї, які не показують свої емоції, знаходять інші способи їх виплеснути.

Що ж переважає у неї? Наркотики? Алкоголь? Нанесення собі порізів?

Секс?

У думках виникає образ Тирнан, що важко дихає, на задньому сидінні якоїсь машини, з потом на обличчі, волоссям, що прилипає до щок, закритими очима, і я завмираю.

Видихнувши, хапаю футболку і засовую її в задню кишеню на потім. *Хай тільки спробує.* Я не забезпечу це місто новою кицькою. Нахиливши голову вліво-вправо, чую, як шия пару разів клацає.

Ханнесу та Амелії взагалі не слід було заводити дитину. Я ніколи не розумів, чим її батьки зацікавили один одного, але лайно тягне до

лайна, гадаю. Втратити їх – найкраще, що могло статися з Тирнан. Мені лише шкода, що цього не сталося раніше.

Вийшовши зі спальні, перетинаю коридор і стукаю до її дверей.

-Тирнан.

Нині початок шостого. Я розминаю м'язи шиї, що затекли. Не хочу її будити, проте вчора мені не випало шансу попросити вибачення. Всю решту проклятого дня вона провела у своїй кімнаті.

Тільки я не дозволю їй ховатися тут через мою свинську поведінку.

Не отримавши відповіді, стукаю ще раз.

— Тирнан?

У будинку панує тиша, крім тихої музики, що доноситься з кімнати Ноя, під яку він спить.

Я прочиняю двері, нерішуче і повільно, щоб не налякати її.

— Тирнан, це Джейк, — кажу ледве чутно, зазирнувши до кімнати.

Запах дівчини накочує на мене, через що я завмираю.

Пахне...

Шкіра, волога від дощу. Несподівано відчувши дежавю, вдихаю глибше. Так пахне ніжне містечко у жінки за вухом, де її власний аромат поєднується із запахом парфуму, шампуню та поту.

Я буквально відчуваю смак. Завжди любив цілувати її у це місце. Боже, я й забув.

Прокашлявшись, розправляю плечі.

— Тирнан, — гукаю я, щоправда, виходить надто грізно. Не знаю, що роздратувало мене.

Входжу до спальні. Коли в поле зору потрапляє ліжка, бачу, що воно вже заправлене. Дівчина точно не спить. Серце пропускає удар. Я відчиняю двері ширше й оглядаюсь на всі боки.

Вона б не поїхала.

Лампи не горять, зате в балконні двері просочується тьмяне ранкове світло. Кімната виглядає так само охайно, як до приїзду Тирнан, хоча якісь дрібниці були переставлені. Її особисті речі лежать на столі та комоді. Біля тумбочки помічаю її в'єтнамки.

Гаразд, отже, Тирнан не поїхала. Та вона й не змогла б, враховуючи те, в якій важкодоступній місцевості ми живемо, але з неї спроба.

Я йду, зачинивши за собою двері, двічі голосно стукаю до Ноя, проходячи повз, потім спускаюся сходами. Йому теж треба витягувати свій зад з ліжка. Факт, що мені досі доводиться виступати у ролі будильника для мого двадцятирічного сина, просто смішний.

Щойно діставшись до вітальні, вловлюю аромат кави. Все-таки не я сам не сплю. Тирнан чимось зайнята за столом. Я намагаюся розглянути, що вона робить, прямуючи до кавоварки.

Її волосся зіbrane в недбалий пучок на маківці. Схоже, дівчина склеює якісь деталі.

Наливши собі каву, насилу ковтаю.

-Дякую, що полагодила холодильник,— вимовляю, не дивлячись на неї.

Вчора, коли Ной розповів мені, чому продукти лежали не на своїх звичних місцях – перш ніж відремонтувати, їй спочатку довелося спустошити холодильник, – я відчув себе останньою сволотою.

Після того, як здивування розвіялося, я був вражений. Більшість людей у нашому світі або змінює речі, що зламалися, або наймає когось для ремонту, не бажаючи обтяжувати себе необхідністю вчитися чомусь новому. Навіть із тією різноманітністю допомоги, яку можна знайти в інтернеті.

Тирнан самотійна.

Не дочекавшись відповіді, обертаюся, роблю ковток зі своєї чашки й повільно наближаюся.

Судячи з усього, вона акуратно склеює тарілку, що розбилася. Це одна із наших, зелена. Куточок мого рота підіймається у легкій усмішці.

Серйозно їй не варто було турбуватися. Вони дешеві, легко б'ються.

Знову дивлюся на обличчя дівчини. Її погляд зосереджений, губи зімкнуті, вона дихає розмірено, наче мене немає поряд.

— Тирнан?

Вона, як і раніше, мовчить. Господи, я ніби зі своїми дітьми розмовляю. Усі підлітки такі?

Зіставивши останній фрагмент, Тирнан кілька секунд тримає його, після чого витирає рушником надлишки клею.

-Я можу допомогти тобі з чимось сьогодні? – Раптом цікавиться вона, нарешті піднявши погляд.

А?

Прядки волосся, що вибилися, обрамляють її обличчя, спадають на очі, і я знову застигнутий зненацька. Я готувався до конфронтації через свою вчорашню поведінку, однак... Тирнан готова про це забути. Чи потрібно мені наполягти на розмові, чи залишити все як є?

Проводжу долонею по голові. Без різниці. Якщо вона спростить завдання, я не скаржитимуся.

-Так, - відповідаю, видихнувши з полегшенням.

Вона встає зі стільця, опинившись прямо переді мною. Її погляд моментально спрямовується до моїх грудей, але дівчина швидко відводить очі.

Стиснувши губи, я висмикую футбольку з кишені й одягаю її. Ханнес буквально народився в костюмі, а «Бринмор» - школа з роздільним навчанням дівчаток і хлопчиків. Гадаю, Тирнан до оголених торсів не звикла. Хоча тут вона набере досвіду.

-Куди ти мене відправиш? – питає вона з таким виглядом, ніби готова піти куди завгодно, аби подалі від кухні.

Я ховаю посмішку.

-Потрібно... емм, подоїти Бернадетт.

Тирнан осікається.

-Корову, — пояснюю я. – Погодувати коней, почистити стайню. Ной покаже тобі, як це робиться.

-А потім?

А потім?

Міцніше вчепившись у свою кружку, спираюся на стійку.

-У нас є якась робота в майстерні, тому якщо захочеш приготувати сніданок... дуже нам допоможеш.

Вчора мені слід було попросити її ввічливіше.

Вона просто киває.

Попрямувавши до виходу, я зупиняюся біля Тирнан і дивлюся на неї зверху вниз.

-Підпали бекон так само як учора. Зрозуміла?

Постоявши з опущеними очима ще кілька секунд, зрештою вона зустрічається зі мною поглядом.

-Зрозуміла.

Я продовжую пильно дивитись на неї.

Ось би Тирнан посміхнулася. Після всього, що з нею сталося, я на це не чекаю, але дівчина, схоже, і без того рідко посміхається.

Вона симпатична, у цьому плані змушена віддати належне її батькам. Бездоганна шкіра, майже фарфорова. Високі вилиці, запалі рум'яні щоки. Брови трохи темніші за волосся, довгі вії та сірі очі Амелії, що тільки пронизують, бо зіницю Тирнан оточує темне кільце, яке вона успадкувала від батька.

І все-таки більшість рис їй передалося від матері. Витончена шия, плавний вигин талії, граційна постава, що часом робила її схожою на статуетку. Амелія виглядала холодно, а Тирнан... дивлячись на неї, мимоволі замислюєшся, як вона вигинатиметься і рухатиметься в чийхось руках.

Чиїхось.

Мене кидає в жар, кілька секунд я не розриваю наш зоровий контакт. *Амелія та Ханнес*. Куточки моїх губ сіпаються від бажання посміхнутися, проте я не подаю вигляду.

Мені не потрібно, щоб вона залишалася. До лампочки, якщо дівчисько поїде.

Щоправда, я *можу* заборонити Тирнан поїхати, якщо захочу.

Хоча заради можливості відігратися на ній за невичерпний запас образ на її батька. Щоб змусити відпрацювати його обов'язок переді мною.

Зганьбити їй життя небагато.

Змусити її.

Тирнан облизує свої рожеві губи, і в мене перехоплює подих на мить.

Якби я був людиною гіршою...

Поставивши чашку, я підходжу до шафи, беру з вішалки свою бейсболку «Рокіз»[11] і надягаю її. Мені треба вибратися звідси. Не розумію, в які чортові хащі занесло мій розум, тільки це неправильно. Я відповідаю за Тирнан. Вона не мета для розрахунку. Не кажучи вже про те, що дівчина тиха, нудна і трохи жалюгідна. Я не можу знущатися з того, що не дасть здачі.

Через секунду я чую кроки Ноя сходами. Босоніж, з футболкою, перекинутою через плече, він прямує до кавоварки.

-Сьогодні у нас багато роботи, попереджаю його, чудово знаючи — зазвичай хлопець вибирається на вулицю мінімум хвилин через

двадцять після пробудження.

У мене два сини, і обох вдень зі свічкою в руках не знайдеш. З Калемом простіше, коли він удома. А Ной тут завжди, але з ним просто не буває.

-Покажи Тирнан, як прибирати в стайні й годувати коней.

Він киває, не дивлячись на мене, і широко позіхає.

Вдягнувши чоботи, я повертаюся на кухню і переливаю каву в чашку-термос, щоб узяти з собою надвір.

-Ти надягла футболку? – чую голос Ноя.

Я звертаюсь до них. Тирнан киває. Вона в джинсах і блузі у сільському стилі, не надто ошатною, щоправда, білою.

-Тоді знімай свою кофту, — каже він, зробивши ковток.

Дівчина хмуриє брови.

— Я дам тобі іншу, — пояснює хлопець, шпурнувши фланелеву сорочку через плече на спинку стільця. – Туфлі теж знімай.

Він підходить до дверей майстерні, відчиняє її, дістає свої старі брудні гумові чоботи, які носив років в тринадцять, і кидає їй.

Хороша ідея. Тирнан не захоче зіпсувати свій дорогий одяг.

Дрібно подивившись на неї, я очікую побачити невпевненість, проте вона, забарившись лише на мить, починає повільно розстібати блузку.

Я знову прокашлююсь і відводжу погляд. Їй слід було зробити це у ванній.

Краєм ока бачу, як Тирнан знімає блузку, складає її та вішає на стілець. Вона залишається у чомусь білому. Ной підходить до дівчини, але я не повертаюсь – натомість вибираю собі яблуко.

І все одно моє підборіддя ніби хтось тягне невидимим гаком, змушує знову глянути на неї. Кілька разів моргнувши, стрімко йду і впиваюся зубами в яблуко.

Нісенітниця якась.

Через годину під'їжджаю до стайні на квадроциклі, навантаженому кількома купами сіна. Мій телефон дзвонить.

Видививши його, помічаю номер того ж штату, звідки родом Тирнан.

-Алло? – Відповідаю я. Не хочу витратити час на нісенітницю, але це може виявитися адвокат її батьків, тож...

-Вітаю. Містер Ван дер Берг? – каже жінка з легким акцентом. – Мене звать Міраї Пател. Я помічник місіс де Хаас.

Притискаючи мобільник до вуха плечем, надягаю свої робочі рукавички.

-Як у мертвої жінки може досі бути асистентка?

Вона не відповідає. Я мало не посміхаюся, бо з успіхом виявив нетактовність.

-Що вам потрібно? – Запитую я, перетягуючи сіно до стіни стайні. – Тирнан має телефон, якщо хочете поговорити з нею.

-Взагалі, я хотіла поговорити з вами.

Навіщо заради всього святого?

Міс Пател мовчить кілька секунд, потім цікавиться:

-Як вона?

Як вона? Чому ти мені дзвониш?

-З нею все гаразд, — говорю я і тягну наступну купу із квадроцикла.

Жінка знову замовкає, тиша затягується. Я беру мобільний у руку, готовий скинути виклик. Мені ніколи.

-Слухайте, не знаю, яким чином сказати це, щоб уникнути незручності, нарешті вимовляє вона, тому просто скажу прямо.

Чудово. Кинувши погляд у бік входу, бачу над бортом стійла голови Ноя і Тирнан, що збивають сіно.

-Я б хотіла, щоб Тирнан повернулася додому, — заявляє Пател.

-Тирнан вільна виїхати, коли забажає. Я не змушував її приїжджати сюди.

І в той самий час ким ця жінка себе уявила, коли вказує мені, що робити з *моєю* племінницею?

Міраї Пател продовжує:

-Примусити її я не можу, і вона, мабуть, розсердиться на мене через розмову з вами, але...

-Але?

-Я турбуюся про неї. Вона небалакуча. І те, як її батьки пішли з життя, не дало Тирнан можливості вирішити проблеми у відносинах з ними. Мені хочеться підтримати її. Я боюся, що всі ті почуття, які вона збирає в собі, рано чи пізно вирвуться на волю.

-Вирвуться на волю?

Хто ця жінка? Їй вистачає гордовитості думати, ніби я не впораюся? Я, звичайно, можу не впоратися, тільки вона цього не знає.

-Впевнена, ви звернули увагу, що вона тиха.

І? Якщо тиха дитина – це все, з чим я маю справу, тоді, можливо, я володію всім необхідним для цього досвідом.

-І ви думаєте, що можете краще її виховати? – питаю я.

-Я думаю, що ви її не знаєте. А я знаю.

Міцніше стискаю трубку.

Незнайомка, з якою я жодного разу не зустрічався, про яку навіть не чув до сьогодні, заявляє права на дитину мого брата і чекає, що така розмова пройде вдало?

-А я думаю, у разі передачі вам опіки над Тирнан ви отримаєте контроль не лише над її емоційним станом, а й фінансовим. Я правий, міс Пател?

Вона не відповідає, і я посміхаюся. Навіщо ще сторонній людині звалювати на себе відповідальність за неповнолітню сироту? Неймовірно багату сироту.

Однак потім жінка вимовляє впевненим тоном:

-Я мала доступ до її фінансів відтоді, як почала працювати на батьків Тирнан десять років тому. Мені можна довіряти. Чи заслуговуєте на довіру ви?

Мої очі звужуються.

-Тільки задумайтеся, що всі ці мільйони зроблять для вашого бізнесу, містере Ван дер Берг.

Я з такою силою стискаю свої прокляті зуби, що щелепа пронизує блискавичний біль. Отже, як вона думає? Та я швидше спущу ці гроші у клятий унітаз.

— Місце Тирнан... – зрештою кажу я, – поруч із її сім'єю.

-Місце Тирнан поруч із тим, хто її любить.

-Наша розмова закінчена.

Я опускаю телефон, але зупиняюся, раптом знову почувши її голос.

— Раніше вона постійно прокидалася в районі першої ночі, — повідомляє Пател. — Наче за годинником, але без будильника. Ви знали про це, містере Ван дер Берг?

Я зберігаю мовчання, не впевнений, чи правду вона каже. Мені нехтує той факт, що ця жінка може мати інформацію, якої немає в мене.

-Ви в курсі, чому це відбувалося? – продовжує дразнити вона.

Глянувши на Тирнан, помічаю, як та вискакує зі стійла, накривши ніс і рота долонею у спробі стримати блювотні позиви через запах. Ной поплескує її по спині, тихо регочучи. Раптом дівчина плескає його по рці, через що він сміється сильніше.

-Вам не здається, що її «родина» мала б знати про це,— з глузуванням усміхається Пател. – До побачення, містере Ван дер Берг.

Після цього на лінії зависає тиша.

Витріщившись на секунду у дисплей, переводжу погляд на Тирнан. Вони з Ноєм обмінюються шпильками. Він із широкою усмішкою на обличчі не віддає їй граблі, які вона намагається забрати. У результаті дівчина забирає їх і маршує назад у стійло.

Я посміхаюся сам собі. Тирнан сильніша, ніж вважає ця жінка. Може, Міраї Пател і дбає про мою племінницю, проте вона провела з нею десять років. І що хорошого це дало дівчиськові? Пател упустила свій шанс.

Витягнувши хустку із задньої кишені, я складаю її в трикутник і йду в стайню, де знаходжу Тирнан, що зігнулася навпіл. Вона ворушить сіно. Її волосся, зібране у хвіст, стирчить з отвору бейсболки, явно позиченої Ноєм.

-Гей. – Я торкаюся її спини.

Тирнан різко випрямляється, розвертається і врізається в мої груди.

Простягнувши хустку, вказую на обличчя дівчини.

-Він чистий. Допоможе боротися із запахом.

Збираюсь допомогти їй пов'язати його, але вона хитає головою.

-Я в порядку.

Я тихо сміюся. Нічого іншого не чекав.

-Чому ти така вперта?

Я підходжу до неї ззаду і зав'язую хустку, прикривши її рот і ніс, перш ніж дівчині буде шанс ще раз обуритися.

Рушивши на крок вперед, дивлюся на неї. Між козирком бейсболки та хусткою видніються лише очі Тирнан. Вона схожа на грабіжника банку. Я ледве не пирскаю від сміху, тільки Тирнан виглядає не надто задоволеною, тому свій жарт я не озвучую.

— Тобі не обов'язково бути такою суворою, — дражню її я, стукнувши по козирку кепки. — Тут страшенно смердить. Хоча ти до цього звикнеш.

Замість сказати дякую, вона просто розвертається і продовжує роботу.

Кілька хвилин я стою на місці; мої м'язи напружені через легке роздратування. *Впевнена, ви звернули увагу, що вона тиха.*

Так, пані, вона тиха. Повільно розвернувшись, рухаюся до виходу, але потім ще раз кидаю погляд через плече. Тирнан дивиться на мене. Вона перестала веслувати.

Її очі здаються темними у тіні козирка. Вони змушують моє серце пропустити удар. Я завмираю.

Незабаром Тирнан опускає голову, немовби ні в чому не бувало, і повертається до свого заняття. Спостерігаючи за нею, я згадую слова Міраї.

Усі ті почуття, які вона збирає в собі, рано чи пізно вирвуться на волю.

Мої губи згинаються в ледь помітній посмішці. Може, саме це дівчиську і треба.

-Уже впоралися? – питаю Ноя і Тирнан, що прямують до мене.

Я стою на вантажній платформі пікапа, змітаючи мітлою залишки сіна, бруду та іншої фігні, яку доводилося перевозити цього тижня.

-Не хвилюйся, — встряє мій син. – Ми все зробили правильно. Але вона, схоже, спалахнула якоюсь метою.

-Є ще робота? – Тирнан, що пов'язала хустку на шию, дивиться на мене вичікувально.

Ще?

Вона важко дихає. Діставши мобільник, перевіряю час. Вони виконали завдання набагато швидше, ніж це роблять Ной із Каледом.

Я прибираю телефон у кишеню і говорю їй:

-Зніми висохлий одяг із мотузки для білизни. І мені потрібна свіжа мильна вода. Гаряча. – Глянувши на Тирнан, додаю: – А потім займися сніданком.

Кивнувши, дівчина розвертається довкола і поспішно йде до будинку.

Ной дивиться їй услід.

-Пам'ятаю, коли робота по дому була для мене в новинку, — вимовляє він з тугою. – У якомусь сенсі навіть весело було. На декілька хвилин.

Я хитаю головою. Сумніваюсь, що Тирнан знаходить працю кумедним.

-Якщо ми її натренуємо, готовий посперечатися, ви й не помітите моєї відсутності.

Не відриваючись від збирання пікапа, я пронизую його поглядом і попереджаю:

-Не нервуй мене сьогодні.

Ной нікуди не поїде, а Тирнан тут не для того, щоби взяти на себе його обов'язки.

Краєм ока бачу, що хлопець дивиться у мій бік. Він явно хоче почати розмову, але я не поступлюся. Ми це вже обговорювали, з мене вистачить. Ной не поїде. Твою матір, йому лише двадцять років. Він гадки не має, чого хоче. Або чого потребує.

Для помилки достатньо декількох секунд. А за наслідки ти розплачуєшся до кінця життя. Я не побажаю своїм синам таких страждань.

Перш ніж Ной встигає заперечити, я стрибаю з машини і йду додому за своєю мильною водою.

Додаток:

[11]. «Колорадо Рокіз» - професійний бейсбольний клуб, який виступає в Західному дивізіоні Національної ліги Головної ліги бейсболу.

Розділ 6

Тирнан

-Можна я візьму пікап і з'їжджу в місто за продуктами? – Сидячи за сніданком, я граю зі своїм засмаженим беконом. Він кришиться на тарілку, наче картопляні чіпси. – Заодно я могла б купити все, що вам знадобиться.

Джейк дивиться на мене, жуючи. Я зосереджуюсь на точці прямо в нього між очима, намагаючись відволіктись від того факту, що він знову зняв свою ідіотську сорочку. Ну, серйозно. Ці чоловіки хоч колись одягаються повністю? Жінки завжди виживають у спеку і потіють, не розлучаючись при цьому зі своїм одягом.

-Яка ще їжа, крім бекону, тобі потрібна? – Запитує він.

Зберігаючи нейтральний вираз обличчя, я не ведусь на його жарт.

Зрештою Джейк сміється і каже:

-Звичайно, ти можеш взяти пікап.

Потягнувшись у кишеню за гаманцем, він дістає кілька купюр і кидає їх у центр столу, доки Ной допиває молоко.

-У мене є гроші, — наполягаю я. Я можу оплачувати свої витрати.

— У мене теж, — заперечує чоловік. – Нам не потрібні гроші де Хаасів у цьому будинку.

Гроші де Хаас.

Він прибирає гаманець у кишеню, а я переводжу погляд на сотню баксів, яку Джейк поклав на стіл, набагато більше, ніж потрібно.

Проте гадаю, він це знає. Просто хоче показати, що може відповідати моїм *підвищеним стандартам*.

На жаль, я не стримуюсь:

-Тобі не потрібні гроші де Хаасів, але ти взяв до себе де Хаас.

Я знову підводжу очі, зустрічаючись із ним поглядом. Якщо йому гидкі гроші моїх батьків, тоді і я напевно гидка.

-Ти *наша*,- просто заявляє Джейк. – Ми платимо за те, що тобі потрібне.

Я продовжую пильно дивитися на нього ще за кілька секунд.

У результаті Ной підхоплює гроші.

-Я поїду з нею. Мені треба дещо купити.

Ми обидва підіймаємося, споліскуємо свої тарілки та завантажуюмо їх у посудомийну машину.

-Викиньте пластикові пакети в бочку, коли розпакуєте покупки, — каже його батько, що залишився за столом. – Я сьогодні палитиму сміття.

Зупинившись, сердито свердлю поглядом потилицю Джейка.

-Палити сміття? – повторюю я, підшукуючи докази, до яких він дослухається. – Будь ласка, не треба. Це шкідливо і вам, і планеті. – Я обходжу навколо столу, щоб стати обличчям до нього. – Недарма це нелегально.

Одна річ – спалювати листя, але пластик і...

Його виделка клацає по тарілці. Джейк підіймає чашку кави.

-Сміттєвози сюди не підіймаються, люба.

-Ми що-небудь придумаємо, — заперечую я. — Не можна палити пластик, папір із чорнилом та...

-Каліфорнійські дівчатка піклуються про навколишнє середовище, чи не так? — Ной, що стоїть біля раковини, сміється. — Жодних пластикових трубочок. Ти маєш приносити власні сумки для продуктів до супермаркету. Чув, вони й у туалеті через раз за собою змивають.

Я з такою силою насуплюю брови, що стає боляче.

-Ага, часом ми навіть миємось разом у душі, щоб зберегти воду. Це приголомшливо.

Джейк пирскає від сміху, а я опускаю очі й скидаю брову через свою поведінку. Не знаю, звідки взявся мій новоявлений сарказм, але я щільніше стискаю щелепи, не дозволяючи собі їм насолоджуватися.

Вже розвернувшись до виходу, зупиняюся і знову грізно дивлюсь на Джейка.

-Між іншим, гроші де Хаасів зароблені насилу. Мої батьки принесли чималу користь світу. Люди цінують їхній внесок, незалежно від того, подобалися вони тобі чи ні. Незалежно від того, подобалися вони мені чи ні.

Здивована словами, що злетіли з моїх вуст, я моргаю. Нехай у мене були проблеми з батьками, зараз я вперше усвідомлюю потребу захистити їхню спадщину.

— Світ їх запам'ятає, — наголошую я.

-Я теж. – Чоловік відкидається на спинку стільця, розглядаючи мене з часткою гумору. – Особливо у твоїй присутності.

З якоїсь причини його слова мене нервують, змушують знітитися. Через почуття сталості у тоні. Наче я тут залишусь.

-Я можу не затриматися тут надовго, – раптово випалюю я.

Однак миттєво жалкую про сказане. Джейк дав притулок мені, хоча не повинен був. До того ж я приїхала добровільно. Мені слід бути вдячнішою.

І все ж... учора він погрожував залишити мене тут проти моєї волі.

-Іноді ти поводишся як козел.

Ной різко повертає голову на наш бік. Широко розплющені очі хлопця кидаються між мною та його батьком.

Джейк не ворухиться, просто сидить на місці й дивиться на мене з тією ж усмішкою.

— Тирнан, я плюшевий ведмедик. – Він підводиться, обхопивши пальцями ручку кружки. – Ти ще з Калемом не познайомилася.

У нього за спиною Ной сміється. Вони розділили якийсь жарт, якого я явно не розумію. Розвернувшись, прямую до своєї кімнати, щоб привести себе до ладу.

-Вдягни пристойну сорочку до від'їзду до міста! – Вигукує чоловік мені в спину.

Я вискалююсь, тупаючи сходами голосніше, ніж планувала.

Адже я тобі їжу готую. Не дуже розумно мене провокувати.

Швидко приймаю душ, змиваю з себе липкий піт, бруд та запах амбару. Я практично впевнена, що пізніше мені знову доведеться скупатися, щоб помити голову. Нині на це немає часу.

Причесавшись, одягаю ту саму бейсболку, яку мені позичив Ной вранці, свіжі джинси та футболку і вибігаю з кімнати з маленькою сумкою через плече.

Насправді запасів провізії у Джейка вдосталь, особливо свіжої, тільки я, поспішаючи, забула деякі... потрібні речі.

Коли виходжу на вулицю, Ной уже чекає на мене, сидячи на спортивному байку з шоломом на голові й ще одним у руці.

Я вагаюся, кинувши погляд на пікап, що стоїть за мотоциклом. Ми поїдемо окремо чи?

-Що ти робиш? – питаю, спустившись широкими дерев'яними сходами.

-Везу нас у місто.

Він простягає запасний шолом мені. Спершу опускаю погляд на нього, потім знову дивлюся на хлопця. Біляві локони спадають на його чоло з-під шолома.

Я скидаю брови. Ми поїдемо на байку?

-А продукти куди покладемо?

Ной лише сміється, заводить мотоцикл і, повернувши руків'я, газує.

— Заліжай. Я не кусаюся. — Пустотливо глянувши на мене, він додає: — Принаймні, я не кусаю своїх молодших кузин.

Ледве не закотивши очі, беру шолом, одягаю поверх бейсболки. Він сідає незручно — козирок заважає. Провозившись кілька секунд, у результаті знімаю його разом із кепкою.

Ной зупиняє мене, взявши за руки.

-Ось так. — Хлопець забирає бейсболку, надягає її на мою голову козирком назад, а зверху — шолом.

Ох.

Стерпна ідея. Кепка мені знадобиться, бо волосся у мене в повному безладді.

Він застібає ремінець під підборіддям, і я намагаюся відвести погляд, тільки від його лінивої напівусмішки моє тіло буквально гуде. Ці блакитні очі, обрамлені чорними віями. Обрізані рукави його сірої футболки виставляють напоказ м'язисті руки із золотистою засмагою. Ной постійно носить пошарпані джинси, адже йому не потрібно докладати особливих зусиль, щоб справити враження на будь-кого.

Я заздрю. Він живе за планом.

Напевно, було б добре рости разом із двоюрідними братами. Може, було б весело проводити літні канікули тут, під сонцем, у багнюці, жартівливо сперечаючись з ним.

У компанії Ноя я нервую менше, ніж з Джейком.

Хлопець дивиться мені у вічі. Відвернувшись, я ухиляюся від його пальців і сама затягую ремінець.

-Ти колись каталася на мотоциклах?

-Ні. – Забираюсь на сидіння ззаду нього, зсунувши сумочку набік.

-Я буду ніжний, — запевняє Ной. – У будь-якої дівчини спитай.

-Я не будь-яке дівчисько, відповідаю я й обвиваю руками його талію. – Якщо постраждаю, тобі все одно доведеться мати справу зі мною, бо ми живемо разом.

-Вірно підмічено.

Він опускає щиток свого шолома і зривається з місця, через що в мене перехоплює подих.

Господи. Інстинктивно міцніше стискаю руки та стегна, поки мій шлунок провалюється кудись униз. Мотоцикл розхитується набагато сильніше за машину. Рухаючи очима з боку на бік, намагаюся зберегти рівновагу, але хлопець не скидає швидкість. Мені залишається лише триматися. Може, Ной знає, що робить, а для мене це нове. Повільно моргаю, після чого просто перестаю дивитися на дорогу.

Ці пагорби здавалися крутими, коли я підіймалася сюди на пікапі з Джейком. Думаю, мені необов'язково спостерігати за спуском на спортивному байку. Чи це взагалі дозволено правилами дорожнього руху?

Чіпляючись за Ноя, я зосереджую увагу на його футболці, щоб не дивитись на всі боки, проте за мить намагаюся злегка послабити хватку. Я майже прилипла до спини хлопця і, мабуть, завдаю йому незручності.

Він відпускає одну ручку, змушуючи мене міцніше обхопити його талію і знову притиснутись грудьми до його спини. Повернувши голову і піднявши щиток, Ной кричить:

-Тримайся!

Гаразд. Я зчеплю пальці в нього на животі.

Ми долаємо гравійну під'їзну доріжку, з'їжджаємо на асфальт, рухаючись у тому напрямку, звідки я приїхала два дні тому. Через гравітацію протягом усього шляху моє тіло притискається до Ноя.

Коли дорожнє покриття вирівнюється, я підіймаю очі та розглядаю дерева біля узбіччя – частина навколишнього нас густого лісу. Схили, скелі, обвали. Зараз, у світлі дня, я бачу гори набагато чіткіше, ніж у сутінках.

Джейк не збрехав. Навіть якщо все листя опаде взимку, тут багато хвойних, які в будь-якому випадку погіршуватимуть огляд під час сильних снігопадів. Ландшафт змінюється. Яри раптово змінюються крутими скелями. З обох боків дороги зустрічаються розрізнені купи каменів, що обсипалися з нестабільних ділянок гірських масивів. Тут досить небезпечно навіть за хорошої погоди. Місто не оплачуватиме снігоприбиральні машини й посипання доріг сіллю заради однієї родини.

Що, гадаю, цілком влаштовує мого дядька. Чи подобається таке життя Нюю? Його вчорашні слова виринають у мене в пам'яті. *Я поїхав би. Виїхав би миттєво. Ти тут, хоч і не мусиш бути. А я завдячую, але не хочу.*

То чому він залишився? Джейк не може його змусити. Хлопець повнолітній.

Ми долаємо повороти, дістаємося шосе. Минає хвилин двадцять, перш ніж вдалині з'являється місто. Пара шпилів височіє над кронами дерев, цегляні будинки містяться вздовж вулиць у тіні зелених кленів, які, я впевнена, до жовтня забарвляться в помаранчевий та червоний.

Коли сповільнюємося та зупиняємось на першому знаку «Стоп», Ной підіймає щиток шолома.

-У тебе є ще? Двоюродні брати чи сестри, я маю на увазі.

Уявлення не маю, чому мене це цікавить.

Він лише хитає головою.

-Ні. – Потім схаменувся: – Ну, можливо. Я не знаю.

За батьківською лінією – тільки я, отже, залишається його мати. Де вона? Попри недовге знайомство з Джейком, важко уявити його сімейною людиною. Вони були одружені?

На мить стає так легко скласти про нього хорошу думку – чоловік сам виховує двох хлопчиків, і одночасно розумієш, як він міг довести жінку до такого ступеня, щоб вона втекла.

Так і крутиться мовою розпитати Ноя про матір, але якщо він розповість сумну історію про те, що вона померла чи кинула їх при народженні... Я не знаю, як реагувати на несподівані мені події. Моє співчуття завжди виглядає нещирим.

Він стискає руків'я, вени на його передпліччях виступають над шкірою. Щойно Ной зривається з місця, я посилюю хватку. Ми виїжджаємо на головну вулицю міста з крамничками вздовж узбіччя. На стоянці перед універмагом він здає назад на місце для паркування, після чого вимикає запалення.

-Я навчу тебе водити, якщо хочеш,— пропонує Ной, злазить із мотоцикла і знімає шолом. – Якщо залишишся.

Слідуючи його прикладу, я вішаю свій шолом на другу ручку байка, перевертаю бейсболку козирком уперед і йду за ним тротуаром.

-Ти ледве знаєш мене, до того ж я недружня,- бурмочу. – Чому ти хочеш, щоб я лишилась?

-Бо на піку нічого не змінюється. Ніколи.

Що це означає?

Я вхожу до магазину, не відповівши, бо не розумію, про що він каже.

-Привіт, Шеріл! – вигукує Ной.

Вручивши іншому покупцю пакет, жінка за стійкою посміхається йому.

Озирнувшись на всі боки, я помічаю, що магазин дуже маленький. Заради всього святого, тут лише шість рядів. Сподіваюся, у них є локшина рамен.

-Хватай все, що тобі потрібно, — каже хлопець. – Зустрінемося на касі.

Повернувши праворуч, він зникає у проході.

Я беру кошик зі стопки, радіючи з того, що він рушив у протилежному напрямку, і міняю курс у бік аптеки.

Попри скромні розміри, магазинчик милий. Старомодний касовий апарат та відполіроване дерево всюди створюють атмосферу рубежу століть. Минувши бар зі старим автоматом для содової, меню якого включає морозиво та інші солодощі, а на стільцях сидить пара завсідників, які насолоджуються молочними коктейлями, я зупиняюся біля прилавка в задній частині магазину, швидко оглядаюся в пошуках Ноя, потім звертаюся до аптекаря.

-Чим можу допомогти? – Запитує він, посміхаючись.

-Я хотіла б переоформити рецепт, щоб отримувати препарат тут, якщо можливо. Мені потрібно надати вам телефон своєї аптеки? –

питаю тихо.

-О так. – Чоловік дістає ручку з кишені білого халата та тягнеться за блокнотом. – Все дуже просто. Я зателефоную до аптеки, і ви зможете отримати препарат сьогодні ж.

Класно.

-Номер, будь ласка?

Я диктую цифри, стежачи за тим, як він пише:

-213-555-3100.

-Ваше ім'я?

— Тирнан де Хаас. Дата народження – 01.11.2001.

-І на який препарат рецепт?

Вкотре оглядаюся, побоюючись побачити Ноя.

-Ем, у мене там оформлено лише один рецепт.

Аптека підіймає очі, тихо реготнувши.

-Мені просто потрібна назва, щоб я знав, про який препарат уточнити.

Я тупаю ногою і швидко відповідаю, ледве ворухачи губами:

-«Три-Спрінтек».

Він киває, ніби в нього ніколи не було надто цікавого кузена, який дуже хотів би дізнатися, чому я приймаю протизаплідні й

навіщо вони мені, якщо всю зиму я повинна провести в ізоляції на горі без доступу до чоловіків.

Аптекарь дзвонить, вводить якісь дані до комп'ютера. Завершивши розмову, він дивиться на мене.

-Дайте мені десять хвилин. – Після цього розвертається та йде на склад.

Виникає думка попросити запас таблеток, розрахований на кілька місяців, але я досі не впевнена, чи залишусь тут. Якщо потрібно поповнити його на зиму, просто приїду в аптеку ще раз. На пікапі. І без Ноя.

Чесно кажучи, мені не потрібно приймати протизаплідні, тим більше протягом зими, проте легше дотримуватися режиму, що встановився з чотирнадцяти років, ніж покинути, а потім почати заново.

Я блукаю по магазину, знаходжу кілька штукочок зі свого списку то тут, то там. Улюблені снеки, протисонцевий крем, забуті вдома мультівітаміни, свічки. Також вирішую прихопити запасні навушники, ручки та папір. В останньому ряду знаходжу рамен. Нехай це дешевий бренд за сорок сім центів, все одно хочу локшину.

-Гей, — гукає позаду жіночий голос.

Обернувшись, бачу дівчину приблизно мого віку. Вона пильно дивиться на мене.

— Привіт, — відгукуюсь я, але роблю крок назад, бо незнайомка стоїть надто близько.

Вона в облягаючих джинсах, робочих черевиках, з довгим, трохи кучерявим темним волоссям. Руки дівчина тримає в кишені

приталені толстовки з камуфляжним принтом. Її пухкі червоні губи злегка стиснуті.

-Класна бейсболка.

Хіба? По-моєму, я навіть не прочитала, що на ній написано, коли Ной віддав мені кепку, просто одразу одягла. Вона явно не нова.

-Дякую.

Її губи стискаються щільніше, очі звужуються. Ця дівчина знає мене? Я поки що ні з ким із місцевих не зустрічалася.

Обійшовши її, йду далі по проході.

-Ти подруга одного з гонщиків? – цікавиться незнайомка, рушивши слідом.

Я кидаю на неї погляд, взявши зі стелажа мочалку та гель для душу. Подруга гонщика?

Ах, точно. Адже в місті займаються мотокросом. Не знаю, з чого вона раптом взяла, ніби я маю до цього відношення.

-Ні. Вибач.

Коли йду далі, то дівчина від мене не відстає.

-Тоді звідки в тебе ця бейсболка?

Моя бейсболка ... Зупинившись, обертаюся, відкриваю рота, щоб відповісти, але потім знову закриваю. Чи я зробила щось не так? Хто вона?

— Якщо ти не з гонщиками мотокросу, — знову питає незнайомка, — де взяла сувенірку?

— Дехто дав мені її, — відповідаю я суворо, після чого прямую до каси, підхопивши дорогою каву в зернах. — А що, є якісь проблеми?

-Просто запитую. Ти тут не живеш, чи не так?

Я ледве не пирскаю від сміху. Її слова пролунали з такою надією.

І все ж тримаю язик за зубами. Може, в маленьких містах таке в порядку речей, але там, звідки я родом, ми не ділимося особистою інформацією тільки тому, що цього хоче невихована людина, яка всюди суне свій ніс. Дівчина може вважати мене грубою, а Л.А. це називається «уникнути пограбування, зґвалтування чи вбивства».

-Взагалі-то, живе, — заявляє Ной, що підійшов до мене збоку. — Вона мешкає з нами.

Кинувши купу барахла на стійку, він обіймає мене і посміхається дівчині так, ніби хоче їй щось довести.

Що відбувається?

Його покупки привертають мою увагу. Опустивши погляд на гору коробок, я примружуюсь і вважаю. Одна, дві, три...

Вісім пачок презервативів. Вісім.

Кидаю погляд на хлопця, піднявши брову.

— Впевнений, що тобі не потрібна економпачка, яка продається онлайн?

-Я зможу отримати її до вечора? — відрізає Ной, дивлячись на мене згори донизу.

Я закочую очі, одночасно відчуваючи бажання посміхнутися або засміятися, тому що він такий ідіот. Проте стримуюсь.

Не в змозі дотепно відповісти, відводжу погляд. Хлопець лише сміється. Щойно він повертається назад до дівчини, його манера поведінки стає холоднішою.

-Відійди, - попереджає Ной.

Вона дивиться спочатку на нього, потім на мене і зрештою йде. Шеріл починає пробивати наші товари. Діставши з найближчого стенду кілька багаторазових сумок для продуктів, теж кладу їх на стійку.

Гадаю, я не помилилась. Незнайомка поводитися нахабно. У Ноя, схоже, терпіння було на межі зустрічі з нею.

-Сессі Діггінс, — вимовляє хлопець, діставши гроші, отримані від батька. — Цілком втрачає впевненість у собі, коли в місті з'являється хтось симпатичніший.

Тобто я?

-Вона буде не рада тому, що ти живеш з нами, — додає Ной.

-Чому?

-Дізнаєшся. — Засміявшись, він забирає сумки. — Мені буде так весело спостерігати за тим, як усе розіграється.

Спостерігати за тим, як усе розіграється? Я хмурюся. Не люблю драму.

Відправивши Ноя на вулицю з нашими покупками, біжу назад до аптеки за своїм замовленням. Коробку викидаю, а блістер із пігулками, за розміром схожий на кредитну картку, суну в задню кишеню, після чого виходжу з магазину.

Наблизившись до мотоцикла, бачу величезний рюкзак, закріплений спереду між руків'ям керма, і полегшено видихаю – на щастя, мені не доведеться тримати сумки *та* триматися за Ноя.

Знову перевертаю свою кепку козирком назад, беру шолом. Ной тим часом дивиться на протилежний бік вулиці зі шоломом у руках. На його губах грає ледь помітна усмішка.

Простеживши за напрямом його погляду, бачу якогось хлопця. На мою думку, того ж, що вчора приїжджав до будинку з групою байкерів. Він сидить за столиком кафе у компанії приятелів. Вони з Ноем невідривно стежать один за одним.

Я думала, що це, можливо, Калєб, тільки по ньому не скажеш, ніби він виріс на фермі, доючи корів і розчищаючи стайні. Він у таких джинсах, які носять чоловіки, педантично доглядають за своїм волоссям. Виглядає так, ніби його звуть Блейн і йому подобаються дівчата, на ім'я Кесседі.

-Ти з ним знайомий, так? – цікавлюся, повернувшись до Ноя.

Той киває.

-Терренс Холкомб. Висхідна зірка мотокросу. – Раптом він притягує мене до себе, щоб застебнути ремінь шолома. Здивоване зітхання застряє у горлі. – І він дивиться не на мене, Тирнан.

Ной наближається, його груди торкаються моїх, через що в животі зароджується трепет, а мозок відключається. Про що ми там розмовляли?

Він ллється до мене, обдає своїм диханням моє обличчя. Я виявляю восьмисантиметровий шрам на його щелепі. Хлопець бешкетно посміхається.

-Що ти витворюєш?

Чому він так близько?

-Тикаю його носом. – Знову посміхнувшись, він раптово спрямовує погляд назад на Терренса, поки затуляє мій ремінець. – У той факт, що ти для нього недосяжна.

Чому це? Бо я твоя? Гидота.

-Ти нудотний, бурчу я.

Сміючись, Ной грайливо відштовхує мене і надягає свій шолом.

Ми підіймаємося на байк і, не гаючи часу даремно, мчимось додому. Я думала, мій двоюрідний брат напевно захоче побалакати з друзями чи дівчиною, але він жене через містечко так, ніби поспішає. Точніше, поспішає відвезти мене назад.

Я починаю подумки зіставляти фрагменти головоломки. Те маленьке шоу, яке він влаштував для свого знайомого. Порада Джейка триматися подалі від місцевих хлопців. Розпорядження вдягнути пристойну сорочку. Батько з сином не ладнають між собою, зате у них є спільна риса – обидва душать надмірною опікою.

Це не дуже жахливо. Можливо, мені було б приємно бачити таку реакцію батька час від часу. Тотальний контроль ні до чого, а ось наполеглива турбота... Не знаю. Вона створює відчуття, що ти комусь небайдужий. Може, в дитинстві я б не заперечувала проти більшої кількості правил.

На жаль для Джейка і Ноя, я навчилася жити без жодних правил, так що вони трохи запізнилися.

Я міцно чіпляюся за хлопця, поки він підіймається на гору. Тішить, що їдемо ми набагато повільніше. Відчуваючи, як сила тяжіння тягне нас назад, я боюся зіслизнути з мотоцикла, тому стискаю кулаки. М'язи горять від напруги.

Щойно ми дістаємося до місця, де земля вирівнюється, я послаблюю хватку, щоб дати рукам перепочинок. Ной з'їжджає до узбіччя і зупиняє мотоцикл на краю прірви.

У мене все всередині перевертається, але незабаром я помічаю вигляд, що відкривається звідси. Перед нами місто розкидається в долині на тлі гір, дерев та безкраїх просторів вдалині. Загальна картина цього величезного простору змушує моє серце переповнитися захопленням.

-Ого, - шепочу я.

Ми сидимо так пару хвилин, милуючись краєвидом. Ной знімає шолом і проводить рукою по волоссю.

-Ти не особливо балакуча, так? – Запитує він.

Моргнувши, я повертаюся в реальність. Мої батьки померли нещодавно. Хіба я маю бути балакучою?

Я ковтаю свої слова, перш ніж озвучую їх. Смерть батьків не вплинула на те, що я. Кожен має власне поняття «норми», проте пояснювати я ні перед ким не збираюся.

— Мій тато вважає, що ти зневажаєш своїх батьків, і тому тебе не засмучує їхня смерть,— каже Ной, як і раніше дивлячись на долину. — А я думаю, ти сумуєш, але злість переважає над горем, бо насправді все було навпаки, чи не так? Вони зневажали тебе.

Сильніше стискаю щелепи. Вони з батьком обговорювали мене? Хто сказав, що я не сумую? Звідки йому це знати? Чи існує певний перелік певних форм поведінки, допустимих при втраті близького родича? Дехто кінчає життя самогубством після смерті коханих. Хіба це доводить, що такі люди сумували сильніше за мене?

Я забираю руки з талії хлопця.

-У нас тут теж є інтернет, знаєш? Ханнес і Амелія де Хаас були схиблені один на одного.

Він повертає голову, і я бачу, як рухаються його губи, проте перебуваю в заціпенінні.

Ной продовжує:

-Вони завели дитину, вважаючи, ніби так належить, а пізніше зрозуміли, що їхні уявлення про батьківські обов'язки зовсім не виправдалися. Необхідність виховувати тебе відволікала твоїх батьків один від одного.

Горло наче голки пронизують. Я ковтаю і відчуваю сльози, що підступають, але пригнічую їх. Звідки Ной це все знає?

-Тому вони сплавив тебе під опіку інших людей, коли ти трохи підросла. Школи-пансіони, літні табори, няні.

Моє підборіддя тремтить. І я не стримую цього тремтіння, адже він мене не бачить.

-Ти не зневажала батьків, нарешті каже хлопець. – Ти їх кохала.

***

Через багато годин, коли я вже сплю, продовжую чути його слова. Необхідність виховувати тебе відволікала твоїх батьків один від одного. Вони зневажали тебе. Ти любила їх.

Ні.

Намагаюся відступити, тільки щось утримує мою руку. Мені боляче. Я тягну і смикаю нею, але біль лише посилюється. Як би я не намагалася зробити крок назад, все одно не вдається зрушити з місця. І вивільнити руку не можу.

Що мене тримає? Відпусти. Відпусти.

Раніше я їх кохала. Справді кохала. Але...

Трясу рукою у спробі вирватися, проте не можу обернутися, не можу втекти.

Я любила їх раніше. Але не зараз.

Я не знаю. Не знаю.

Різко розплющую очі. Мій холодний великий палець стосується шкіри живота. Моргнув, приймаю сидяче становище. У руці болісно пульсує, і я морщусь. Опустивши погляд, виявляю, що вона застрягла у футболці – там, де був маленький отвір, тепер зяє величезна дірка.

Звільняю кисть, стискаю і розтискаю кулак, щоб відновити кровотік, тихо зашипівши:

-Чорт.

Піднявши другу руку, збиваю з тумбочки будильник і гарчу.

Я приїхала сюди, щоб побути наодинці із собою, щоб віддалитися від проблем. Насправді ж виходить, що я стала ще не нормальнішою, ніж раніше. Три дні, і мені вже сняться нічні кошмари, чого не траплялося з четвертого класу. Цього лайна ще не вистачало. Ной не мав права торкатися таких особистих тем у розмові зі мною, особливо не знаючи реальної ситуації. Якщо захочу, то поговорю про це.

Витираю піт, що виступив над верхньою губою, скидаю з себе ковдру, вмикаю лампу. Спустившись на підлогу, витягаю з-під ліжка валізу. Додому повертатися не обов'язково, але й залишатись тут теж. Я їм не подобаюсь. А вони мені не подобаються. Є безліч місць, де люди не будуть мене дошкуляти. Я завжди хотіла відвідати Коста-

Рику. Орендувати будиночок на дереві. Ходити на прогулянки з павуками та зміями. Жити серед комах нестандартного розміру. Все це звучить набагато привабливіше, ніж будинок Ван дер Бергів.

Швидко вийшовши з кімнати, спускаюся донизу. Світло скрізь вимкнене, чути лише, як цокає підлоговий годинник.

Джейк прокинеться на світанку. Потрібно забратися звідси до його пробудження. Не впевнена, чи далеко піду. Мені, напевно, знадобиться два дні, щоби з багажем дістатися до міста пішки.

Я перетинаю кухню, відчиняю двері в гараж і збігаю по п'яти сходах до пральної машини. Від холоду мої ноги покриваються мурашками, бо я в піжамних шортах. Відкривши сушарку, дістаю звідти свій одяг, у тому числі фланелеву сорочку Ноя.

Підіймаю край своєї футболки, маючи намір швидко переодягнутися в нову, проте дверна ручка майстерні раптово трясеться. Я різко повертаю голову вліво, відпустивши футболку.

У мене відвисає щелепа, в голові проноситься тисяча думок, доки я прислухаюся. На випадок, коли мені здалося. Джейк і Ной нагорі, вірно? Зараз початок другої ночі.

Через секунду ручка знову сіпається, зовні лунає глухий удар у двері. Підстрибнувши, хапаю зі стійки іржавий сталевий прут. Я завмираю на мить, потім хитаюсь, вирішивши забігти назад у будинок і розбудити дядька.

Перш ніж встигаю розвернутися, двері раптом відчиняються. Я хапаю ротом повітря. Вітер кружляє листя. Переді мною з'являється закривавлена туша тварини. Зачепившись за поручні, я падаю на дупу і спираюся на руки, виставлені назад. У мене перехоплює подих. Якого біса?

Поріг майстерні перетинає чоловік у джинсах. Кров струмить по його оголених грудях, бо на плечах він тримає мертвого оленя. З пересохлим ротом і серцем, що вистрибує з грудей, я спостерігаю, як він підходить до довгого дерев'яного столу, на який кидає тварину з тридцятисантиметровими рогами, після чого повертається, щоб стусаном зачинити двері.

Я з жахом витріщаюся на нього. Потоки крові стікають по спині незнайомця, вздовж хребта. Перекладаю погляд на оленя – його голова звисає з краю столу. Відводжу очі на мить, ковтаючи жовч, що підступила до горла.

Той олень, якого я бачила кілька днів тому одразу після приїзду – теж його рук справа?

Розвернувшись, хлопець зустрічається зі мною поглядом і підходить до умивальника, розташованого біля сушильної машинки. Розірвавши зоровий контакт, він включає воду.

Я намагаюся зібрати достатню кількість слини й змочити рота, але вся ця кров на його тілі... Господи. Стискую кулаки.

Хто це?

І тут до мене нарешті доходить.

Це Калєб. Старший син.

Він бере шланг, нахилиється над раковиною, споліскує водою своє темне волосся та спину. Коли хлопець знову випрямляється, я спостерігаю, як він проводить долонею по задній поверхні шиї, і помічаю дрібний напис, витатуйований на його шкірі вертикально від основи черепа до рівня плечей.

Потім рука Калєба ковзає нижче, по животу, через що м'язи преса скорочуються. Вода просочує його джинси. Лампочка на стелі,

потривожена протягом, досі розгойдується сюди-туди, спочатку освітлюючи його, потім занурюючи в темряву.

Він знову повертає голову, дивиться на мене. Темні очі вивчають моє тіло, після чого зупиняються і фокусуються. Калєб стискає щелепи, граючи м'язами. У мене в животі все перевертається, кожна волосинка стоїть дибки. Кімната раптово здається надто маленькою.

Я роблю глибокий вдих і говорю, піднявшись:

-Ем, ти, е-е... Ти... емм, Калєб, так?

Він вкотре ловить мій погляд. Зараз я розрізняю, що колір очей у нього не темний. Вони зелені. Хлопець чомусь виглядає розгніваним.

Чорні брови похмуро зсуваються на перенісці, відкидають тінь на очі. Відвернувшись, Калєб закінчує митися, наче мене тут нема. Вимикає воду, підхоплює серветку та починає витирати обличчя, шию. Потім проводить тканиною по маківці, загладжує волосся назад, витирає мокрі локони.

Ау?

Що з ним? Чому він не відповідає?

Хлопець повертається до мене, жбурнувши серветку в раковину, зустрічається зі мною поглядом і трохи схиляє голову набік. Я ледве стримую сміх. Цей жест робить його таким безневинним, схожим на цікаве цуценя.

Правда, коли він знову опускає очі до мого живота, його груди починають стягуватися та опадати частіше, і я стискаю стегна разом. Інстинктивно поклавши руку туди, куди дивився Калєб, намагаю оголену шкіру.

У мене перехоплює подих. Я дивлюся на себе та бачу розірвану футболку. Весь цей час...

Рухнувши рукою, зачіпаю пальцями свої кляті груди й перестаю дихати. Наскільки це можливо, намагаюся опустити край футболки, після чого відходжу назад, готуючись рвонути сходами.

Як тільки я рухаюся, він теж рухається, наближаючись до мене. Краплі води мерехтять на його шкірі. Я кидаюся до виходу, але Калєб скидає руку, хапає мене і штовхає до стіни.

Що...

Шумно зітхаю. Від страху у животі затягується вузол.

Він притискається до мого тіла, одну руку кладе на талію, другою спирається на стіну в мене над головою, торкається лобом мого чола і дивиться в очі. Обійми настільки інтимні, що здається, хлопець зараз мене поцілує, проте цього не відбувається. Відкриваю рота, щоб сказати щось. Його дихання, гаряче і п'янке, овіває мої губи, і кімната ніби паморочиться.

Калєб такий холодний, а мені спекотно. Ось-ось у піт кине.

Потягнувшись до стрічки, якою заплете моє волосся, він пропускає її крізь пальці, потім підіймає мій локон і нюхає. Нахиливши голову, проводить носом повз мого вуха, лінії росту волосся, лоба. Глибоко вдихає, відчуваючи мій запах.

Це дивно, але я не можу поворухнутися. Тремчу, тому що задоволення від його дій змушує тіло реагувати. Мої соски напружуються, труться об тканину футболки. На мить я заплющую очі, насолоджуючись електричними розрядами, що пробігають під шкірою.

Я маю відштовхнути його.

Хоча з якоїсь причини не виходить підняти руку.

-Я, ем, - вимовляю здавлено. – Не думаю, що тобі варто...

Не відсторонюючись від мого чола, з палкими очима він розстібає свій ремінь та джинси.

Ого, що? У мене щелепа відвисає.

-Зачекай, стій. – Я упираюся долонями йому в груди. – Ти не можеш... Що ти...

Калєб лише притискається до мене, важко дихаючи й злегка вискалившись. Його затверділа плоть третється об мене.

Різно видихаю. Мої повіки тремтять.

Просунувши руки під шорти, хлопець стискає мої сідниці, підіймає та розвертається разом зі мною. У животі все шкереберть. Я чіпляюся за нього, коли він кладе мене на капот машини, притягує до краю і встає між моїх ніг.

— Калєб, — кажу я, намагаючись його відштовхнути. – Калє...

Хлопець стискає в кулаку моє волосся на потилиці, накриває мене своїм тілом і цілує в губи, жадібно і неприборкано, перервавши мої заперечення. Його язик проникає у мій рот. Я пускаю стогін, відчуваючи пульсацію внизу.

Зупинися!

Боже правий.

Він розгойдує стегнами все швидше і швидше, шумно дихає, покусує мої губи, настирливо посмоктує язик. У мене між стегон немов полум'я спалахує.

Чорт, що робить Каліб? Чорт забирай! Ми вже зустрічалися чи що?

Я нарешті ковтаю.

-Перестань! – кричу я. Пульс гримить у вухах. – Зупинися. Просто зупинись!

Але хлопець знову притискається до мене, змушуючи лягти на капот. Його гарячий рот знаходить мій живіт.

Мотаю головою. Сльози збираються у куточках очей, тому що його дії такі приємні, але я не хочу цього. Не хочу, щоб він опустився нижче. Не хочу обвити його ногами. Те, що відбувається, не викликає теплих почуттів, не пробуджує всередині ніжність і бажання відповідати на поцілунок.

Я заплющую очі, поки губи Каліба покривають поцілунками мій живіт, і відчуваю повітря, що торкнулося лівих грудей, які напевно знову показалися з-під розірваної футболки. Він завмирає, і я впиваюся нігтями в машину, знаючи, що хлопець теж помітив це.

Чекаю на його реакцію. Хочеться похитати головою, змусити його зупинитись, але не виходить навіть спробувати. А потім ... Каліб ловить мій сосок зубами. Від тепла його рота по всьому моему тілу розливається жар. Гучний стогін зривається з моїх губ. Я зі скреготом дряпаю нігтями метал.

-Будь ласка, вистачить,- бурмочу, розуміючи, що хлопець не чує. Загарчавши, він ривком зрушує мене до краю капота, знову нахиляється до мого живота і починає стягувати мої шорти.

Я стискаю зуби.

-Зупинися.

Калєб не слухає. Його поцілунки спускаються все нижче, проходять виступ клубової кістки. Він буквально пожирає мене. Між ніг стає так тепло; я горю від бажання заповнити цю порожнечу.

-Припини,- беззвучно вимовляю одними губами.

Хлопцеві вдається стягнути шорти та трусики з моїх сідниць, він продовжує посмоктувати нижню частину живота всього на пару сантиметрів вище за клітор.

Піднявшись, я гарчу і відважую йому ляпас.

-Я ж сказала, зупинись! Стоп!

Завмерши, Калєб сердито дивиться мені в очі. Піт блищить на його шиї, він уривчасто дихає, вп'явшись пальцями мені в стегна, і стискає кулаки.

-Коли хтось просить тебе зупинитися, ти зупиняєшся! – гаркаю я. – Твою матір, хіба ти не розумієш? Ти тупий чи що?

Огризнувшись, Калєб хапає мене за передпліччя і похмуро дивиться. Схлип виривається з моїх грудей, проте я відповідаю таким же похмурим поглядом, чорт забирай.

Його груди важко здіймаються. Я відчуваю жар дихання хлопця, досі бачу і навіть відчуваю бажання в його очах, хоч би як це було визнавати. На якусь мить – може, довше – я хотіла цього. На мить я знову стала ніжною.

Було важко зупинитись.

Але це він винний. Я разів шість звеліла йому зупинитися і точно не намагалася повернути його увагу, так що за свої «сині» яйця він відповідальний сам. Мені не обов'язково любити першу людину, яку я трахну, але боятися я теж не хочу. Калєб поведився як робот.

Він спопеляє мене поглядом, не відпускаючи, я відповідаю тим самим.

-Гей, гей, гей! – вигукує хтось, увірвавшись у гараж. – Зупинися! Старий, злізь з неї.

Ной, що підійшов, прибирає пальці Калеба з моїх рук і відштовхує його в бік.

— Чувак, вона не з міських, — повідомляє він братові, тримаючи того за плечі й пильно дивлячись йому в очі.

Однак Калєб, як і раніше, не зводить з мене сердитих очей. Я поспішно сповзаю з капота, натягую свої шорти, помітивши, як він вкотре ковзає поглядом по моєму тілу зверху донизу. Чи не з міських? Можна подумати, це нормально – так поводитися з ким би там не було?

-Чувак, подивися на мене! – гаркає Ной.

Зрештою, Калєб повільно переводить погляд з мене на свого брата, заглядаючи йому в очі.

— Вона тата... дочка татового брата, — пояснює Ной. Я вловлюю нотки гумору у його тоні. – Пам'ятаєш? Зведеного брата, якого він ненавидить? Це його дитина. – Хлопець вказує на мій бік. – Вона – наша родина. І поживе в нас якийсь час. Тобі не можна її трахати.

Після цього Ной відпускає його, тихо реготнувши.

-Нічого смішного! – Огризаюсь я, потім зло дивлюся на Калеба, нарешті знайшовши проклятий дар мови. – Чорт, що з тобою таке? А?

— Не суди його суворо, — говорить Ной. – Він завжди повертається додому дико голодним після довгих вилазок до лісу.

-Тоді хай поїсть!

-Він саме це й робив, — відрізає мій двоюрідний брат, глянувши на мене.

Їв.

Пожирав мене.

Ох, ти клятий розумник, чи не так? Засранці.

Калєб спостерігає за мною, знову трохи схиливши голову набік, а потім витирає куточок рота великим пальцем, як зазвичай роблять після трапези.

Вилазок у ліс. Так ось що вони мали на увазі. Калєб періодично йде і живе у лісі.

Може, йому треба знову зникнути.

-Чому ти весь час відповідаєш за нього? — цікавлюсь у Ноя.

-Тому, що він не розмовляє.

-Що?

-Він не говорить, Тирнан. — Хлопець повертає голову рівно настільки, щоб тільки я бачила, як рухаються його губи. — Калєб не промовив жодного слова з чотирьох років.

Я дивлюся на Калєба, не зовсім розуміючи, як сприймати цю новину. В мені прокидається відчуття жалю, проте, гадаю, він це бачить, тому що застібає свої джинси, люто дивлячись на мене, і злюче висмикує ремінь зі шлейок з такою силою, що той клацає в повітрі.

Зціпивши зуби, випалюю:

-Він ще й глухий на додачу? Я просила зупинитися.

-Він все чудово чує, — зітхає Ной. — Просто він не звик... до жінок...

-Які йому відмовляють?

-До жінок по типу тебе, — заперечує він.

Мене? У місті повно таких дівчат, як я.

Кинувши на мене погляд востаннє, Калєб розвертається і підіймається сходами до будинку. Ной постає обличчям до мене, вивчаючи мій одяг. Швидко смикаю свою футболку, тільки зараз я занадто розсерджена, щоб соромитися.

Навіть згадати не можу, навіщо спочатку прийшла до майстерні.

Німий? Він не німий? Калєб може розмовляти. Ной сказав, що він не промовив жодного слова з чотирьох років, а не втратив здатності говорити в чотири роки. Чому хлопець не розмовляє?

І що робить один у лісі?

Я досі бачу перед собою його очі в той момент, коли він притиснув мене до стіни й притулився чолом до мого чола. Те, як Калєб дивився на мене.

Те, як він заволодів моїм ротом... Щоки спалахують.

-Він більше такого не зроби́ть, - запевняє Ной з радісною посмішкою. — Калєб не знав, хто ти така, Тирнан. Вибач.

Почекавши ще кілька секунд, він іде за братом.

А я стою в гаражі, витріщаючись на подряпини, залишені пару хвилин тому моїми нігтями на капоті пікапа. Загубившись у думках на якийсь час, гадаю, до чого все це призвело б, не з'явився тут Ной. Якби я не забарилася відштовхнути його брата.

І яка частка провини за те, що трапилося, лежала б не на Калєбі.

Розділ 7

Тирнан

Наступного ранку мене будить пронизливе хіхікання. Я розплющую очі й моргаю, проганяючи сон.

Це жіночий сміх.

Підвівшись на ліктях, прислухаюся, розрізняю ритмічне порипування, що долинає з кімнати Ноя. Потім чується стогін, що супроводжується стукотом у стіну.

Я закочую очі й падаю назад на ліжко. Вони справді живуть на втіху, чи не так? Мабуть, зручно, коли подружки самі у ліжко до тебе приходять. Щоранку, ні світ ні зоря.

У будинку відкриваються та зачиняються двері. Перевіривши телефон, бачу, що час ледве перевищив половину шостого. Повертаю голову і дивлюся на свою розкрити валізу, що все ще лежить на підлозі поряд з купою випраної білизни, яку я принесла вчора вночі.

Збори я не закінчила. І не переодяглася. На мені досі та сама роздерта футболка, в якій мене знайшов Калєб.

Думки кружляють у голові; мої груди починають підійматись і опадати швидше, коли згадується все, що сталося в гаражі.

Хто знав, що я так легко піддамся? Я була абсолютно готова розсунути ноги перед першим зустрічним, що проявив до мене трішки уваги.

Заплющивши очі, я, як і раніше, відчуваю потребу в тому, щоб він спустився нижче. Кладу руку на живіт під ковдрою і на мить уявляю, ніби то його рука. Йому було добре зі мною?

Я моргаю, мотаючи головою. *Ні.*

Ні.

Скидаю з себе ковдру і сідаю у ліжку.

Калєб вчинив просто обурливо. Що найсмішніше – він би не спробував переспати з незнайомою дівчиною, якби це не спрацьовувало у минулому. Йому не подобалося те, що відчував. Хлопець був збуджений, а на моєму місці могла бути будь-яка.

Вставши з ліжка, я знімаю футболку і помічаю кілька червоних крапок уздовж краю. За мить до мене доходить.

Кров. Оленяча кров.

Фу. Калєб не все змив із себе, перед тим як... навалився на мене. Я тихо гарчу, кинувши футболку в кошик для сміття. Вона чіпляється за борт і повисає збоку.

Одягнувши нову, хапаю свою зубну щітку з пастою і прямую у ванну. Зі спальні Ноя коридором разносяться стогін і крики під акомпанемент 'Wow' Post Malone, тому я квапливо пробігаю повз і відчиняю двері ванної, де виявляю свого дядька. Він стоїть перед раковиною з рушником, обернутим довкола талії.

Його мокрий торс і волосся виблискують у тьмяному світлі. Завмерши, я швидко відводжу погляд. Великий будинок. Було б розсудливо додати другу ванну кімнату.

Я відкриваю рота, маючи намір вибачитися за вторгнення, проте тут є замок. Це не моя вина, що Джейк ним не скористався.

Суміжні двері, що ведуть до його спальні, відчиняються. Переді мною постає та сама дівчина, яка була з ним позавчора. На ній червона сукня-халтер, що облягає, і чорні туфлі на підборах, а її довге каштанове волосся зібране у хвіст.

Вона цілує Джейка в щоку, зволікає кілька секунд, покусуючи шкіру вздовж щелепи, після чого виходить, протиснувшись повз і майже не дивлячись на мене. Я проводжу її поглядом, доки дівчина спускається на перший поверх. Коли вона ховається з поля зору, повертаю голову, інстинктивно подивившись у бік сходів Калеба.

-В душ? – Запитує Джейк.

Я заглядаю в очі його відображенню, коли він витирає пасту з губ. Крапля води стікає по спині чоловіка.

-Ні, я... просто хотіла почистити зуби. – Розвертаюсь до виходу. – Я почекаю.

— Один душ на чотири людини, — гукає він, зупинивши мене. – Не соромся.

-Ти б соромився, якби я ходила по будинку в рушнику? – заперечую я.

Ну, серйозно.

Джейк зустрічається зі мною поглядом та киває; куточок його рота глузливо підіймається.

-Я постараюся виробити звичку брати одяг у ванну, гаразд? – Потім пояснює: – *Постараюся*. Ми надто довго жили у цьому будинку без жінки.

Вигинаю брову. У цьому будинку постійно є жінки.

-Ти знаєш, що я маю на увазі, — каже він, чудово розуміючи, про що я подумала.

Без різниці.

-Вам не потрібно змінювати свої звички. Якщо я не залишусь.

Знову глянувши на мене, Джейк підхоплює крем для гоління, але тримає язик за зубами, попри бажання висловитись. Злегка похитавши головою, підходжу до раковини, змочую щітку та видавлюю пасту. Не збираюся чекати, доки він закінчить. Хіба горяни не відрощують бороди?

Закривши тюбик, кидаю його за кран.

-Ти купався вчора після роботи, бурмочу я, піднісши щітку до рота.
— Завжди приймаєш душ ще й вранці?

-Тільки коли вночі теж забруднююся, — відрізає мій дядько.

Я осікаюсь, різко піднявши очі. Він намазує кремом підборіддя та горло, анітрохи не зникновівши, бо... як інакше чоловік може забруднитись у своєму власному ліжку вночі? Мої думки повертаються до жінки з підтягнутими стегнами та червоними губами, яка нещодавно вийшла звідси.

Моргнувши, починаю чистити зуби.

— Вчора ти чудово попрацювала в стайні.

Правда?

— Хлопчики займаються цим все своє життя, але їм начхати. Було приємно побачити, що роботу виконали так, як це зробив би я.

Я киваю, не підводячи голови, і продовжую орудувати щіткою. Джейк мене задобрює.

-У тебе є бойфренд, Тирнан?

Кинувши на нього погляд, помічаю, що він спостерігає за мною, змиваючи з рук піну, яка тепер покриває всю нижню частину обличчя.

-Дома, в Л.А.? – пояснює Джейк. – У тебе є хлопець?

Я випльовую пасту, правда, замість відповіді повертаюся до свого заняття.

-Ти взагалі була колись із чоловіком? – Запитує він більш прямолінійно. – У будь-якому сенсі?

Мої рухи сповільнюються, дихання стає поверхневим. Джейк запитує, чи я займалася сексом?

Кров у венах розпалюється, кожен сантиметр шкіри гостро відчуває контакт з одягом. Я стискаю щітку пальцями.

У черговий раз сплюнувши, промивши рота і, нарешті піднявши очі, дивлюся на його відображення. Чого він хоче від мене?

-Ти ще зовсім дівчинка, — каже Джейк, вгадуючи відповідь без моєї допомоги. – Тебе треба виховувати.

Він закидає голову назад, проводить бритвою вгору по шиї, проти зростання щетини.

-Тобі варто залишитися. Приємно, коли у будинку є жінка.

Попри спроби стриматись, я розглядаю Джейка. Гладка засмагла шкіра його шиї з'являється з кожним помахом леза. Краплі води досі мерехтять на м'язистих плечах та грудях. Рушник оперізує його стегна,

підкреслюючи V-подібні м'язи торса. Моргнувши, відводжу очі, проте не можу з собою впоратися і знову крадькома кидаю на нього погляд, просто тому, що мені подобається дивитися.

Зовні вони з Калебом не дуже схожі, зате схожість очевидна, коли обидва напівроздягнені.

Може, варто розповісти йому про минулу ніч? Про те, як його син загнав мене у кут і намагався трахнути на капоті його машини. Що їхній будинок таки виявиться не найбезпечнішим для мене місцем.

Ми не ладнаємо. Ной відчуває мій терпець на міцність. Я сплю ще гірше по приїзді сюди.

Можливо, я мушу сказати Джейкові, що їду.

Тільки натомість беру крем для гоління, видавлюю трохи на долоню і поплескуючи наношу на обличчя. Чоловік завмирає та стежить за мною.

Розмазавши піну по щоках, я стаю схожою на Санта-Клауса і перевертаю свою зубну щітку, щоб використовувати ручку як бритву.

-Ти поняття не маєш, як виховувати дівчаток.

Він посміхається.

-Отже, хочеш, щоб я виростив із тебе чоловіка?

-Спробуй. – Тримаю щітку наготові. Може тоді він доручить мені хоч якусь «чоловічу» роботу.

Фиркнувши, Джейк нахилиється над раковиною. Наслідуючи приклад, я помах за помахом імітую його техніку – проти зростання щетини вздовж горла, зростання щетини на щоках, щелепи й над

верхньою губою. Ми стоїмо пліч-о-пліч, дивлячись у дзеркало, періодично споліскуємо наші бритви й продовжуємо.

Джейк ловить мій погляд, усміхається, потім показує завершальні штрихи. Від того, що плече чоловіка торкається мого, серце починає битися сильніше. Запах його чистого тіла наповнює ванну кімнату.

Коли ми закінчуємо, на наших щоках залишаються лише розрізнені сліди піни, він знімає з вішалки рушник і витирає моє обличчя. На мить я почувуюся дитиною. З якоїсь причини мені хочеться засміятись.

Щоправда, тільки-но Джейк прибирає рушник і дивиться на мене зверху вниз, моя прихована усмішка провалюється кудись у живіт. Його також. Він надто близько.

Утримуючи зоровий контакт, ми стоїмо нерухомо. У приміщенні так жарко, що я...

Я ковтаю і помічаю, як його кадик підіймається та опускається.

-Схоже, я зазнав невдачі, ледве чутно вимовляє мій дядько. – Не можна приховати, хто ти така.

Дівчина.

Цей факт він озвучує ніби з жалем. Відвернувшись, Джейк повільно витирає свої щоки.

-Я голодний. Млинці?

Насилу розрізняю, що він говорить, не зводячи з нього очей. Слова зриваються з моїх вуст раніше, ніж мені вдається їх зупинити:

-Нехай чоловіком мені не бути, проте й дівчинкою я назавжди не залишусь.

Я роблю досить тривалу паузу, спостерігаючи за тим, як Джейк осікається, а його обличчя витягується. Не дотримавшись посмішки, розвертаюсь і виходжу з ванної.

Безперечно, я зможу взяти на себе більше обов'язків.

Коли стану жінкою.

Маса для млинців, яку я виливаю на сковороду, шипить. Наповнюю ополоник і роблю ще коло, і ще один за одним. Тісто пузириться по краях. Дивлячись на це, погладжую гладкий ніготь свого великого пальця.

В який вік я рада, що готую сніданок. Джейк з Ноєм на вулиці займаються ранковими справами. Калеба ще не бачила. Замість того, щоб ховатися в кімнаті зі страху зіткнутися з ним, краще відволіктись на щось корисне.

Чорт, чому моя валіза не зібрана?

Після того, як залишила свого приголомшеного дядька у ванній вранці, я одяглася і заправила ліжко, забувши про порожню валізу, яка, як і раніше, валяється на підлозі. Навіть якби не трапився епізод із Калемом, сумніваюся, що збрала б речі.

Я кладу ополоник у миску, беру лопатку і перевертаю млинець, розбризкавши рідке тісто.

Імовірно, саме тому я завжди поверталася додому на шкільні канікули. Відчайдушно не хотіла залишатися одна.

Різно обернувшись за тарілкою, бачу Калеба. І завмираю. Він пильно дивиться на мене, притулившись до холодильника. Моє серце

буквально вистрибує з грудей. Я стискаю стегна. Давно хлопець тут стоїть?

Його зелені очі зосереджені на мені. На обличчі той самий цікавий вираз, що й учора. Мій пульс настільки оглушливо гуркотить у вухах – не чути навіть вітер і скрегіт гілок по стінах.

На що він дивився?

Стиснувши щелепи, хапаю тарілку з острівця, розвертаюся назад і знімаю готові млинці зі сковороди. Калєб у джинсах, цього разу чистих, до того ж він явно помився, хоча його волосся досі розпатлане, наче хлопець тільки прокинувся. Вважаю, правило Джейка про прокидання о пів на шосту на нього, на відміну від Ноя, не поширюється.

Його погляд буквально пропалює спину, проте через мить дверцята холодильника відчиняються, потім закриваються, і я відчуваю наближення Калєба. Він вибачиться? Що, якби ми виявилися не зведеними двоюрідними братами, а кровними, коли хлопець вирішив проігнорувати мої протести?

Неквапливо очистивши поверхню для смаження, я розподіляю чотири нові порції тіста, в той час, як він наливає собі склянку соку. Хоч мої очі й прикуті до сковороди, крім нього нічого не помічаю. Від Калєба пахне...

Виробленою шкірою. Мускусним гелем для душу. Мабуть, він лише вийшов із ванної. А вчора він пах... дощем, деревами, дровами й згодом. Від нього виходить аромат лісу. Через ці спогади жар спалахує в мене між ніг.

Я хитаю головою. Заради всього святого.

-Не прибирай сік, кажу йому.

Та хлопець не слухає. Пропустивши мої слова повз вуха, він розвертається навколо і ставить пакет соку назад в холодильник.

-Ти любиш чорницю? Пахту?

Мені начхати, що йому подобається. Просто хочу, щоб Калєб змусив мене піднятися нагору та зібрати речі.

-Шоколадну крихту? – Продовжую я, провокуючи. – Гарбуз? Цілісне зерно?

Він забирає свою склянку, йде до столу, жадібно ковтаючи апельсиновий сік, наче я не існую.

Міцніше стиснувши в кулаку лопатку і важко дихаючи через ніс, перевертаю млинці.

-Скільки ти хочеш? – монотонно бубню. – Три? Чотири?

Кидаю погляд убік, перевіряючи, чи киває він, чи хитає головою, чи, може, показує бажану кількість млинців пальцями. Калєб просто ставить склянку на стіл і сідає.

Я висмикую провід сковороди з розетки, перекладаю останню порцію готових млинців на тарілку, після чого підхоплю сироп та виделки. Вхідні двері відчиняються, підлога поскрипує під ногами Джейка і Ноя. Звідки вони знають, що сніданок готовий?

Чоловіки вриваються на кухню, коли я ставлю тарілку з млинцями до центру столу. Ной бере склянку молока, Джейк миє руки, потім обоє поспішають зайняти свої місця.

Пара підіймається в повітря над чорничними млинцями. Поки хлопці розсідаються, я повертаюся до острівця за тарілками. Моя злість, як і раніше, кипить.

Давши тарілки Джейку та Ною і взявши одну собі, відчуваю погляд Калеба, якому нічого не дісталось.

Я не готую для тебе.

Його батько та брат перестають рухатися. Мабуть, розуміють – щось трапляється. Піднявши очі, бачу, як їхні погляди кидаються між нами. Ной знає, що спричинило цю напруженість, але я не впевнена, чи в курсі Джейк. Напевно, хлопець не розповів про минулу ніч, побоявшись спричинити неприємності у Калеба.

І оком не моргнувши, Каліб підіймає тарілку з млинцями, роздає по три Джейку і Ною, а решта ставить перед собою, спіймавши мій погляд на мить. Потім тягнеться за сиропом, яким щедро поливає млинці.

Сволота.

Ной прокашлюється, але я все одно вловлюю сміх. Джейк зітхає і віддає свою порцію мені, після чого дістає чисту тарілку з острівця і своєю виделкою згрібає пару млинців із переповненої тарілки старшого сина.

-Бачу, ви вже познайомилися,— бурчить він.

Ніхто не відповідає. Хлопці приймаються за їжу.

-Виглядає апетитно, Тирнан, - вимовляє Джейк, намагаючись розрядити ситуацію. – Чорничні млинці – це єдине, що ми з твоїм батьком...

— Мені начхати, — огризаюся я, відсунувши тарілку.

Усі замовкають. Вставши з-за столу, я хапаю яблуко з кошика з фруктами, відкушую і підходжу до холодильника, щоб наповнити свою пляшку водою.

Я чудово розумію, що поведжуся грубо, про що шкодую.

Мабуть, мені варто прогулятись у гори. Розім'яти ноги, залишити сімейство Ван дер Бергів у спокої.

Тиша зберігається ще кілька секунд, доки її не порушує Ной.

-Я закінчую з байком Лоуренса сьогодні, — каже він батькові, гадаю. – Хлопці приїдуть. Випробую його на Ренсом Ран.

-Не розтягуй це на цілий день, - різким тоном відповідає Джейк. – У нас ще багато роботи.

Від недавньої великодушності мого дядька не залишилося і сліду, і розлютила його я.

Озирнувшись, бачу, як він устромляє вилку в їжу і кидає розпорядження Калебу:

-Ти теж не зникай.

Усі троє квапливо й мовчки доїдають сніданок. Через напругу, що панує, повітря в кімнаті стає густіше багна.

Закручую кришку, приготувавшись залишити миття посуду їм, проте, коли розвертаюся до виходу, знову ловлю погляд Калеба. Цього разу він витріщився на мої ноги.

Я у рваних джинсових шортах, не надто коротких, і з застебнутою до горла фланелевою сорочкою.

Оглянувши стіл, наголошую, що на мені більше одягу, ніж на кожному з них. Джейк і Каліб сидять без сорочок, а футболка Ноя розрізана з боків, частково оголюючи гладкі засмаглі груди.

Чорне волосся Калеба на фоні обласканого сонцем обличчя.

М'язисті плечі й вузька талія Джейка.

Вени, що виступають на передпліччі Ноя...

Врівнявшись, я ковтаю і швидко покидаю кухню.

Мені треба вибратися звідси.

Я тисну на газ, спрямовуючи пікап вгору під'їзною доріжкою, поки не досягаю вершини схилу. Гравій вилітає з-під коліс. Заглушивши мотор, беру з пасажирського сидіння робочі рукавички, вистрибую із салону та, натягуючи їх на руки, йду до вантажного відсіку.

-Знайшла дорогу без проблем? – Наблизившись, Джейк опускає задній борт.

У відповідь я киваю.

-Хлопці допомогли?

-Так.

Ми вдвох забираємось на платформу, щоб почати розвантажувати сіно.

Після сніданку він попросив мене поїхати до міста за сіном. Дізнавшись, що можу вирушити сама, я з радістю погодилася. Ця можливість провітритися, відволіктись, виявилася не гіршою за прогулянку. До того ж я вперше побувала в сільськогосподарському магазині. На щастя, там не було прилавків із таблоїдами, тому мені вдалося уникнути новин про те, що відбувається вдома.

З гаража долинають музика та сміх. Подивившись на той бік, помічаю кілька мотоциклів, припаркованих поруч. Схоже, це ті друзі, з якими Ной планував протестувати байк.

Дві дівчини базикають неподалік, у той час, як решта спілкуються в гаражі. Я спостерігаю за ними. Вони в джинсах та літніх топах, сміються, посміхаються. Довго ще протримається гарна погода, що дозволяє ганяти? Здається, це весело.

На пару з Джейком ми скидаємо купи сіна з машини, схоплюючись за дріт, і тягнемо їх до стайні. Одна з дівчат посміхається, коли я проходжу повз.

На їхніх обличчях ні грама косметики, жодного модного манікюру та стильного вбрання, але їм це й не потрібно. Вони симпатичні, у зручному одязі. На мить мені хочеться стати однією з них.

Я несучу сіно в стійло. Каліб поїде із ними?

Як він примудряється жити з друзями, якщо не розмовляє? Має взагалі друзів? Тобто, якщо він так поводиться, будучи нічим, тільки уявіть, що б зійшло з його язика в іншому випадку.

Качаю головою. Мене не залишає цікавість з приводу того, яка ж подія змусила його відмовитися від мови у чотирирічному віці, проте я відкидаю ці думки. Усі ми маємо проблеми.

-Я хочу почути тебе, — вимовляє хтось із придином.

Увійшовши до стайні, сповільнююсь.

— Покажи, чого ти хочеш, — шепоче жінка.

Я мало не кидаю сіно.

Її голос ледве чутний, такий тихий, наче вона тримається з останніх сил.

Кинувши свій вантаж на землю, роблю крок назад. Це може бути будь-хто. Тут багато народу, а я не хочу потрапити у незручну ситуацію. Тож обережно печуся.

Раптом чую хрипкий стогін, шурхіт сіна та тихий вигук. Я завмираю.

-Я примушу тебе стогнати, — заявляє дівчина. – Тобі так сподобається, що ти не стримаєшся.

Не знаю чому, але я безшумно йду вперед. Ідучи за звуком до останнього стійла в дальньому кінці стайні, підходжу до дверей з прочиненою верхньою стулкою і знову прислухаюся.

-Ну ж бо...- стогне вона.

Я затримую подих і зазираю усередину. Мій погляд зустрічає оголену шкіру, руки. Хлопець запускає пальці в її довге чорне волосся. Дівчина стоїть перед ним на колінах і смоче його...

На мить я відводжу очі. Мої щоки спалахують.

Однак її тихе скуління знову привертає мою увагу.

Її голова рухається по його стволу вгору-вниз; вона проводить долонями по ногах хлопця, одягнених у джинси, стискає ремінь і стягує штани ще нижче, тому тепер видно його стегна і вигин заду.

Дівчину я не бачу. Не бачу, що вона з ним робить, хоч і без того знаю. Ковзаю поглядом вгору, розглядаючи його мускулатуру, шкіру, знову блискучу від поту. Я розумію, хто це, раніше ніж досягаю обличчя дівчини.

Калєб відкинув голову назад, опустив повіки, важко дихає і стискає її волосся, змушуючи дівчину рухатися на його члені. М'язи передпліч хлопця скорочуються, волосся практично застилає очі. Цілком забувши про неї, я спостерігаю за ним. Пасма, що промокли від поту, липнуть до його шиї. Він періодично підтискає губи, бо...

Йому подобається. Я чую, як вона стогне, попри те, що її рот зайнятий. Калєб притягує дівчину до себе щоразу; його брови зрушуються на перенісці.

Раптом він розплющує очі.

Опустивши підборіддя, хлопець пронизує мене поглядом, наче весь цей час знав про мою присутність.

Чорт.

Я знову перестаю дихати, напружуюсь, моя шкіра палає від сорому. Калєб прискорює темп, тепер різко вриваючись у неї, і пильно стежить за мною.

Відкриваю рота, тому що це єдина частина мого тіла, що зберегла здатність рухатися. Я вже не звертаю уваги на жінку. Він схиляється над нею, одну руку, як і раніше, тримаючи у волоссі, а другий схопившись за борт стійла. Хлопець трахає її, його стегна розгойдуються все швидше і швидше, очі стають такими ж пронизливими, як минулої ночі, коли він притиснув мене до стіни й обнюхав.

Крапля поту стікає на моєму животі під фланеллю. Зачарована, я майже не починаю рухатися разом з ним.

Пригорнувшись до дверей, задовольняюся можливістю наблизитись хоча б на кілька сантиметрів.

Вона стогне. Ми з Калобом дивимось один на одного. Але я бачу лише те, як він би рухався зі мною вчора. Якби я не зупинила його.

Тут лунає ще один стогін, і я не усвідомлюю, що він зірвався з моїх губ, поки куточок рота хлопця не згинається в посмішці. Різко втягую повітря. До мене тільки доходить, що, чорт забирай, я роблю.

Твою матір. Я відвертаюся, накривши рота долонею і заплющивши очі.

Лайно.

У себе за спиною чую його тихий рик, потім швидке дихання, що шипить, надривно виринається з його легенів. Притулившись до стіни, слухаю, як Калоб кінчає.

Дівчина скиглить. Я здригаюся і вибігаю зі стайні на повітря.

Навіщо це я зробила? Чорт, що я творю?

Легкий піт покриває мою спину. Шкода, що не одягла майку, інакше зараз могла б зняти свою сорочку з довгим рукавом.

Він мерзенний. Джейк мав рацію. Їхня з Ноєм поведінка – дрібниці в порівнянні з *цим*.

Готова посперечатися, Калоб отримує задоволення, користуючись усіма перевагами ролі загадкового німого хлопця з пораненою душею. Однак він здається таким привабливим та милим лише тому, що жінки хочуть його врятувати.

Мені байдуже, що сталося з ним чотири роки.

До того ж я нічого поганого не зробила. Я почула вигук і пішла перевірити. А коли застала їх, заціпеніла від шоку. Тільки й всього.

Знявши бейсболку Ноя, перевертаю її козирком уперед, щоб сховатись від сонця, після чого повертаюся до пікапа. Джейк уже підмітає вантажний майданчик.

-Гей, Тирнан! – гукає Ной.

Я напружуюсь, гадаючи, чи помітив він, що я підглядала за його братом. Обернувшись, бачу, як усі розсаджуються у свої мотоцикли, в тому числі й дві дівчини, з якими я зіткнулась раніше. Ной усміхається мені, теж осідлавши байк.

Скидаю брови.

-Хочеш покататися з нами? – цікавиться він.

Кинувши погляд йому за плече, впізнаю вчорашнього хлопця з міста.

Терренс. Той, який не подобається Ною, зважаючи на все. Але, гадаю, вони обертаються в загальних колах, а містечко маленьке, тож... З усмішкою в очах хлопець одягає свій шолом, спостерігаючи за мною.

Я дивлюся на Джейка у пошуках приводу відмовитись.

Чоловік зістрибує з машини, смикнувши підборіддям у мій бік.

-Мені все одно треба з'їздити до міста. Їдь із ними, — каже він. — Повеселись, але тримайся поруч із Ноєм.

У мене всередині все обривається. Не люблю перебувати у компанії незнайомих людей. Я, в принципі, не люблю перебувати серед людей.

Правда, коли я розвертаюся, то виявляю Калеба, що вийшов зі стайні. Він натягує футболку. Дівчина, яка була з ним, іде слідом.

Це вона вчора пристала до мене у магазині.

Я розглядаю її – вузькі джинси, вільна зелена майка, довге чорне волосся – і відчуваю дивний тягар у животі, ніби камінь проковтнула.

-Давай. – Ной простягає мені шолом. – Покатайся зі мною.

З якоїсь причини тепер я також цього хочу. Мої ноги самовільно рухаються. Я підходжу до Ноя і на мить встановлюю зоровий контакт з Терренсом Холкомбом.

Але тільки-но я зупиняюся біля мотоцикла свого кузена, перевертаю кепку і тягнуся за шоломом, чужа рука вихоплює його. Піднявши очі, бачу Калеба. Після секундної затримки він сердито свердлить мене поглядом, потім жбурляє шолом на землю. Хлопець ловить мою руку і тягне якомога далі від байків. Я спотикаюся і випрямляюся саме в той момент, коли він підходить ближче, змушуючи мене задкувати.

Серце б'ється в грудях. Уважно дивлячись мені в очі, Каліб смикає підборіддям у напрямку дому. Йому не потрібні слова, я без них розумію, що він наказує мені зайти всередину.

Він проганяє мене від хлопців. Проганяє від себе.

— Каліб, — дорікає його брат.

Фиркання та усмішки розносяться над компанією. Попри укол люті, я відчуваю щипання в очах.

Геть. Каліб дивиться на мене зверху вниз і знову смикає підборіддям. *Провалюй.*

Ти не поїдеш.

Джейк раптом розуміє щось відбувається. Я стискаю зуби, борючись зі сльозами. Цієї секунди мені найбільше на світі хочеться піти. Туди, де я нікому не потраплю на очі, не викликаю чієїсь неприязні.

-Нічого, все гаразд,— тихо звертаюсь до Ноя, здавлено ковтаючи сльози, відступаю і розвертаюся до будинку.

-Тирнан, - кличе Джейк.

Але я його перебиваю:

-Все одно я не хотіла нікуди їхати. – Очі все-таки сльозяться. – Явно нудне заняття.

Я вибігаю сходами, почувши пронизливий рев моторів. Наступної миті вони зриваються з місця.

Прямую до сходів, але завмираю посеред вітальні, зрозумівши, що нагорі мене теж нічого не чекає. Чергові закриті двері. Ще одне укриття. Чергова кімната, де можна скоротити час до...

Я опускаю очі. У горло наче голки встромляються.

Доки не відпаде необхідність турбуватися про те, чи звертають на мене увагу.

Моє підборіддя тремтить, по щоці скочується сльозинка, яку я скидаю.

Не хочу думати, бо тоді точно залишуся на самоті. Твою матір, я завжди одна.

Ззовні долинає гуркіт двигуна пікапа. Заплющивши очі, думаю, що маю випробувати полегшення, раз мій дядько теж їде. Маю бути

вдячна, що він не пішов за мною. Ми обидва не з тих, хто любить щирі розмови, так?

Джейк надає мені особисту свободу.

Звук його автомобіля затихає у міру вилучення. Я стою ще майже хвилину, потім підводжуся на другий поверх і відчиняю двері своєї спальні. Минувши порожню валізу, що досі лежить на підлозі, підхоплюю свій рюкзак, двічі перевіряю ще раз, чи на місці аптечка першої допомоги, беру протисонцевий крем і кладу тубик у передню кишеню. Знімаю телефон із зарядки, виходжу з кімнати, спускаюся вниз, наповнюю пляшку водою і пакую деякі закуски.

Вже попрямувавши до вхідних дверей, раптом зупиняюся та згадую.

Засоби захисту.

Я повертаюся на кухню, відкриваю гараж, спускаюся по драбинці та окидаю поглядом стелаж із рушницями.

Жаль, що без цього не обійтись. Я б виглядала по-ідіотськи – або як терористка, якби пройшлася Вентурою з перекинутою через плече вогнепальною зброєю. Тільки мій дядько має рацію. Тут не мегаполіс, і я можу нарватися на неприємності.

Покусуючи губу, гадки не маю, що вибрати. Я нічого не знаю про влучність чи простоту використання, тому просто хапаю те, з чим *умію* поводитися. Потім відкриваю нижній ящик, де знаходжу патрони. Зарядивши рушницю, закидаю ремінь собі на плече.

Швидко перебравши інструменти дядька, знаходжу ліхтарик, потім вихоплюю чистий рушник з кошика, що стоїть на сушильній машинці, складаю все в рюкзак, застібаю його і надягаю на плечі. Я готова.

Вийшовши з майстерні, огинаю будинок, прямую в ліс тим же шляхом, який показав Джейк, коли катав мене на коні, підіймаюся на крутий пагорб. Думаю, я пам'ятаю дорогу. Спочатку прямо, потім треба оминати валуни. Рухаючись далі, заглиблююся у хащі. Тут має бути протоптана стежка... на мою думку.

Потрібно написати дядькові, попередити його, куди зібралася. Але я не виймаю телефон із кишені.

Досягши вершини пагорба, йду ґрунтовою доріжкою навколо валунів, зберігаючи пильність і тримаючи вухо гостро. Через кілька хвилин біль у потилиці вщухає. Я роблю глибокі вдихи, відчуваючи запах хвої та мокрої землі.

Може, варто було б повернутися і надіти старі чоботи, позичені вчора Ноем, але мені начхати, що зараз мої кросівки ковзають. Вузол у животі слабшає; я не чую нічого, крім тріску дерев і шуму води, що долинав звідкись.

Поступово я перестаю звертати увагу на навколишній простір. Слідую стежкою, не зовсім впевнена, що це дійсно стежка. Вона петляє між деревами, відводячи мене глибше в ліс, де тихо і спокійно. Я намагаюся розгледіти пік далеко, тільки крони дерев надто густі.

Знявши кепку Ноя, струшую свої локони. Приємно відчувати вітерець на шкірі голови. Думки прояснюються. Я заплющую очі.

Раптом чую, як ззаду падає камінь, відскакує від валуна чи начебто того. Різко обернувшись, оглядаю хащу, якою нещодавно йшла.

У шиї пульсує вена. Сонячне світло падає на землю крізь листя. Уважно вдивляючись, намагаючись розгледіти щось між валунами та стовбурами дерев, тягнуся до рушниці збоку і чіпляюся за приклад.

Якщо це тварина, я не побачу її, поки вона сама не захоче це зробити. Проковтнувши, намагаюся розгледіти хоч щось.

Але там нічого нема.

Жодного руху.

Я стою нерухомо ще кілька секунд, переконуючись, що мені ніщо не загрожує, після чого розвертаюся і йду далі. Щоправда, про всяк випадок періодично оглядаюся через плече. Мабуть, це нісенітниця, дерево впало або каміння, або тварина пробігла.

Коли підіймаюся на наступний крутий пагорб, рельєф вирівнюється. Окинувши поглядом стежку, що тягнеться вперед, намагаюся згадати, чи далеко ще. Проте, подивившись уліво, навіть очам своїм не вірю спершу. Я посміхаюся, побачивши його. По-справжньому усміхаюся.

З полегшенням від того, що не заблукала, рухаюся до ставка, повз який ми з Джейком проїжджали того дня. Спустившись по каменях, я опиняюся на невеликому пляжі, дивлюся на скелі, що оточують водойму. Пишна рослинність і дерева височіють над головою з обох боків, але крізь полог пробивається достатньо сонячного світла, що мерехтить на водній гладі.

Тут немає жодної душі. Ні людей, ні галасу. Сонце так приємно гріє.

На мить замислююся, чи не роздягнутися, оглядаюся, ніби хтось може спостерігати. Зрештою вирішую не знімати одяг. Ну не весь.

Я кладу рушницю на землю, кидаю поряд свій рюкзак, розстібаю сорочку Ноя, залишившись у спортивному ліфчику. Сорочка разом із бейсболкою теж летять униз. Увімкнувши плейлист на Spotify, кладу телефон на свої речі та заходжу у воду в кросівках. На зворотному

шляху висохнуть. Не хочу опинитися в одній білизні, якщо хтось забреде сюди, або босоніж, якщо з'явиться якась тварина.

Увійшовши глибше, відштовхуюсь від дна і пливу в центр маленького ставка під акомпанемент Look Back at It. Губи розтягуються у черговій посмішці, яку не вдається стримати.

Мені добре. Від холодної води тремтіння пробирає тіло; я відчуваю раптовий приплив енергії, пірнаю і знову спливаю. Моє волосся повністю намокає.

Лягаю на спину, тримаюся на поверхні, ніби поплавець, відчуваючи себе невагомою. Вода потрапляє до вух, позбавляючи можливості чути.

Я одна, але в який вік не самотня.

Мої пальці розтинають воду, волосся розпливається по поверхні. Знову посміхаюся, бо вперше з моменту приїзду сюди світ здається величезним. Іноді корисно вибратися на природу, трохи поплутати.

Завжди про це забуваю.

Звідкись долинає приглушений гуркіт. Піднявши голову, помічаю спортивний мотоцикл, що під'їхав до берега.

Посмішка сповзає з мого обличчя, а тіло напружується. Хто це?

Хлопець знімає шолом. Його русяве волосся розпатлане – такий собі сексуальний безлад. Мені потрібно менше секунди, щоб впізнати Терренса Холкомба. З яким я насправді ще не познайомилася.

-Привіт! – вигукує він, злязючи з байка.

Я не відповідаю. Що він тут робить? Озирнувшись на всі боки, прислухаюся. Вони всі приїдуть?

Терренс підходить до ставка, стягує черевики та шкарпетки, і я розумію, що він збирається зануритися. Зайшовши по коліно в джинсах, він знімає футболку і жбурляє її на каміння, потім нахилиється, зачерпує трохи води, бризкає на обличчя, проводить пальцями по волоссю, спускається до шиї та змочує груди.

Обожню-ю-ю-ю племінні татування. Цікаво, до якого племені належить Терренс? Я ледве не пирскаю від сміху.

Хлопець смикає підборіддям у мій бік.

-Як водичка?

— Холодна.

Пірнувши, він прямує до мене, виринає, загладжує волосся назад і широко посміхається.

Я починаю рухатись убік, щоб обігнути його і вийти на берег.

-Розслабся, — каже Терренс. — Не кожен власник пеніса становить загрозу.

-Саме це сказав би будь-який власник пеніса.

-Тебе ж Тирнан звать, правда? — Він схиляє голову набік. — Терренс Холкомб.

Я завмираю, тримаючись на плаву.

-Я думала, ви всією компанією вирушили поганяти мотоциклами.

-Вони вирушили поганяти. А я втік, - відповідає хлопець з посмішкою.

-Ти простежив за мною.

Мабуть, він підслухав, як я сказала про свої плани прогулятися, коли ми всі були біля будинку Ван дер Бергів, і здогадався, що в результаті опинюся тут. Я пливу до берега.

-Якщо втечеш, я не знаю, чи видасться мені ще шанс побути з тобою наодинці. – Обернувшись, дивлюся на нього. – Вони дуже ревниво охороняють свою власність.

Зупиняюся та повертаюся до нього обличчям. Мої ноги вже торкаються дна.

-Я не їхня власність.

-Все, що знаходиться на їхній території, належить їм. – Терренс кружляє навколо мене. Ми обоє занурені по плечі. – Вони тут живуть за іншими правилами, Тирнан.

Попри моє бажання заперечити, гадаю, Джейк, Ной і Каліб з ним погодилися б. Попередження Джейка про місцевих хлопців. Те, як Каліб не дозволив мені приєднатися до них і покататися на байках, натомість відправивши додому. Ной зі своїми власними замашками під час нашої вчорашньої вилазки до міста.

-Чого ти хочеш? – Запитую я, змінивши тему.

-Ти – нова іграшка в Чапел-Пік. Просто придивляюся до тебе.

Я підіймаю брови.

-Ага, прозвучало набагато вульгарніше, ніж я думав, — бурмоче він. – Вибач.

-Чому? Іграшки для того й створені, щоби з ними грали.

У нього відвисає щелепа. Ми витріщаємось один на одного, поки мої неоднозначні слова повисають у повітрі.

Потім, немов за командою, обидва одночасно регочуть.

-Це взагалі верх вульгарності, — дразнить Терренс.

Що ж.

Але в тобі на мить прокинулася надія.

Продовжуючи повільно плавати по колу, ми не прагнемо вийти із води.

— Вже бачила алігаторів? — цікавиться хлопець.

Я примружуюсь.

-Що?

-У ставку, — пояснює він. — Вони водяться в наших краях, знаєш?

Невже?

-Ні, взагалі всі алігатори розбіглися, — заявляю я. — Хоча єдинорога застала.

Терренс усміхається, розуміючи, що мене так просто не підчепити.

-Відмінно. Моя колишня одразу повелася. Вона була настільки дурна, що думала, що округ Колумбія — це новий штат Америки.

Розсікаючи воду руками, знову заглиблююсь, тоді як хлопець наближається.

Зосередивши свій палкий погляд на мені, він спокійно спостерігає за мною. У мене в животі все перевертається. Я знаю, що Теренс хоче. З ним я відчую те саме, що й з Калемом?

-Ти маєш хлопця? – Запитує він низьким, ледь чутним голосом.

-Хіба це має значення?

Теренс посміхається.

-Думаю, він тобі потрібний.

Не смішіть мене. Судячи з вигляду, йому було б начхати, навіть якби я виявилась одружена.

До того ж я не шукаю прихильності. Може, Ван дер Берги мають рацію. Вони отримують те, що їм потрібно, коли захочуть, і їм не треба притягувати до відповідальності, адже чоловіки шість місяців на рік наче на зворотному боці Місяця живуть. Жодна жінка – жодна розумна людина – не погодиться на таке існування. Ідеальна ситуація для них.

Можливо, і для мене також.

-Кожен вечір п'ятниці вони проводять у місті, — повідомляє хлопець. – Розважаються.

Усміхаюся собі під ніс. Для цього Ван дер Бергам не треба їхати до міста. Місто саме приїжджає до них.

-Їм завжди дістаються найкрасивіші, — продовжує він. – А тепер вони тримають найкрасивішу вдома, чи не так?

Я напружуюсь. Терренс підпливає дедалі ближче, проте я не боюся.

-Що, коли одного разу в п'ятницю я приїду сюди, коли ти будеш сама? – тихо питає він. – Впустиш мене в будинок?

Його тіло таке близьке. Стискаю кулаки під водою, тому що внизу живота солодко ниє. Може, я маю вжити заходів. Може, маю зробити те, чого ніколи б не зробила, бо прагну почуттів. Тому що це відчуття зародилося в мій перший ранок тут, під час прогулянки верхи, і досі не зникає.

-Тобі самій не хочеться трохи розважитися? – підколює хлопець.

Я ковтаю, на долю секунди дозволивши уяві розігратися. Вважаю, ми могли б зайнятися цим зараз. Прямо тут на пляжі. Мабуть, пройде багато годин, перш ніж хтось поїде мене шукати.

Хлопці веселяться на втіху. Чому мені не можна?

Все одно я більше ніколи не побачу цього чоловіка після того, як поїду.

Він підпливає, відтісняє мене до берега, змушуючи позадкувати. Як тільки я залишаюся лише до пояса у воді, Терренс обвиває рукою мою талію і притягує до себе.

Я впираюсь долонями йому в груди. *Ні.*

Опустивши погляд, він усміхається. Теж подивившись униз, зауважую, що мої груди просвічуються крізь мокрий ліфчик, а соски явно затверділи.

На відміну від минулої ночі, коли я була нездатна знайти в собі волю, щоб зупинити Калеба, я прикриваюсь, піднявши руки.

Терренс охоплює мої щоки. Не встигнувши відсторонитися, чую рев мотоциклів, що доноситься звідкись з-за дерев. Ми обидва різко повертаємо голови у бік звуку.

Калєб і Ной мчать до скелястого схилу. Загальмувавши, Ной миттєво опускає підніжку і зістрибує з байка.

-Вилітай, матір твою! – гарчить він на мене. – Негайно!

Я підскакую.

Хлопець стрімко прямує до мене. Кинувши погляд йому за спину, бачу, як Калєб злазить із мотоцикла, тримаючи в руці...

Рушниця?

Він серйозно?

Залишившись біля байка, Калєб незворушно дивиться на Терренса, схиливши голову набік і опустивши зброю.

Дробовик.

Вони всі з розуму вижили.

Я вибираюся зі ставка, промокла наскрізь, підіймаю рюкзак і сорочку з землі. Але коли тягнуся за своєю рушницею, Ной вихоплює його, ловить мене за зап'ястя і тягне за собою. Я спотикаюся про каміння.

— Господи, твою матір, — ніє позаду Терренс. Озирнувшись, помічаю, що він вилазить із води, розвівши руки в сторони, і з викликом кидає моїм кузенам: - Ну і що ти збираєшся робити з цією зброєю, Калєб? А?

Хлопець посміхається, поки Калєб заряджає патрон.

Чорт.

Діставшись мотоцикла, Ной командує:

-Сідай, живо.

Холкомб знову відкриває рота, і я зволікаю.

-Ви не утримаєте її при собі, — каже він хлопцям. — Ми такої гарної штучки давно не бачили. Я просто намагаюся випередити всіх псів, які зберуться перед вашими дверима, бажаючи урвати цей ласий шматочок.

Я морщусь. Калєб скидає рушницю.

-Зараз же, Тирнан! — гаркає Ной.

Вилізши на мотоцикл, я однією рукою притискаю до себе рюкзак з сорочкою, а іншою тримаюся за Ноя.

Він заводить двигун, розвертається. У мене за спиною чується голос Терренса:

-До швидкої зустрічі, Тирнан.

Мій кузен зривається з місця. Поки ми мчимо вниз з гори, я озираюся ще раз. Калєб лишився там. Вступившись на Терренса Холкомба, він стискає опущену рушницю.

Розділ 8

Тирнан

Примчавши додому, Ной різко гальмує поруч з батьковим пікапом. Я врізаюсь у хлопця, а заднє колесо підіймається у повітря.

Чорт забирай, що з ними таке? Щойно його байк приземляється, я зіскакую і крокую до будинку.

Тільки він швидко наздоганяє мене і знову хапає за зап'ястя.

-Відвали! – відсахнувшись, вигукую я.

-Де ти була? – вимогливо запитує Джейк, прямуючи до нас.

Натягнувши фланелеву сорочку, щоб прикритися, я йду далі.

-Мені потрібно в душ.

Я нічого поганого не зробила.

Джейк не пропускає мене, схопивши за передпліччя та вимагаючи відповіді.

— Мені треба в душ, — повторюю, повільно вириваючись із його чіпких пальців.

Він нависає наді мною; я дивлюся на нього знизу вгору.

-Чорт, що сталося б, якби ми тебе не знайшли? – огризається Ной.

-А ти як думаєш, що сталося б?

-Ви, схоже, дуже тісно спілкувалися, - помічає він, після чого дивиться на свого батька. – Вона була на озері з Холкомбом.

-Я ж сказав тобі триматися якомога далі від місцевих хлопців, — каже Джейк.

Стискаючи рюкзак у кулаку, хитаю головою.

— Я вирушила на прогулянку,— пояснюю твердим тоном. – І не запрошувала його. Він з'явився зненацька. Ми закінчили? – Перекладаю сердитий погляд на Ноя. – А Каліб із дробовиком? Серйозно?

Розвернувшись, йду далі.

-Ти кинула рушницю на пляжі! – гарчить Ной мені слідом. – Залишила себе беззахисною.

-Що, на твою думку, він планував зробити? – Запитую, повернувшись кругом. – Напасти на мене?

Хлопець грає м'язами. Не стримавшись, одягаю рюкзак на плечі та заявляю:

-Можливо, йому б і не довелося нападати. Мені він ніби сподобався.

Ной наближається, ніби готуючись накинутися. Джейк скидає руки й зупиняє його. Я мало не посміхаюся.

Мій дядько розвертається – від його спокою не залишається і сліду – і розпоряджається:

-Іди у ванну.

Піднімаючись сходами, чую ззаду гнівний рев кузена:

-Тут ти Ван дер Берг. Якщо даси цьому мудаку, присягаюь Богу, я подбаю про те, щоб ти тиждень не могла сісти.

Ной.

Спокійний, милий, щасливий Ной.

Який сюрприз. І нестерпний засранець до того ж.

Кінь переступає з ноги на ногу, поки я чищу її коричнево-руду вовну. Медитативне заняття майже як кулінарія. Протяжні, плавні рухи. Я в навушниках, але музику включити забула, увійшовши в стайню годину тому.

Приділяючи дівчинці максимум уваги, проводжу по ній щіткою, а потім гладжу другою рукою. Люблю тварин.

І Колорадо також. Сьогоднішня прогулянка до лісу мені сподобалася насправді.

Все було не так і погано, навіть коли з'явився цей хлопець, Холкомб. Зрозуміло, він поводився як засранець. Я не мала хибних ілюзій. Він би трахнув мене, похвалився цим і заговорив би зі мною знову тільки в тому випадку, якби захотів повторити, але...

Не знаю.

Він жартував зі мною, я теж відповіла жартом. Не було жодних помилок щодо того, чого хотів Терренс. Мені не потрібно було грати в ігри або вдавати щось.

Частково я хотіла, щоб усе було так просто. Щоб не доводилося відкривати душу для зближення із кимось.

Так, спокуса виявилася великою.

Зараз я не можу спілкуватися і говорити правильні речі, зате, можливо, зможу бути м'якою, милою та щасливою у ліжку. Люблячою.

В очах щипає від сліз. Зморгнувши їх, продовжую розчісувати гриву Шоні.

Вони мене ненавидять, я ненавиджу їх і себе.

«Ні, – думаю про себе. – Я не відчуваю до них ненависті. Просто знаю, що в мене нічого не вийде. Я не здатна налагоджувати зв'язок із людьми».

Вийшовши зі стійла, кидаю щітку на стіл із рештою приладдя і повертаюся до будинку через майстерню. Знімаю свої брудні гумові чоботи, залишившись у чорному світшоті, відчиняю двері, заходжу на кухню. Надворі холоднішає, я відчуваю в повітрі недалекий дощ.

Переступивши поріг, чую шипіння.

-Ось клятий придурок...

Розвертаюся, щоб закрити двері, в процесі кинувши швидкоплинний погляд на те, що відбувається. Калєб сидить на столі з закривавленим носом. Його батько намагається витерти кров. Хлопець вихоплює серветку і сам прикладає її до носа. Його губи викривлені у злісній гримасі.

Це справа рук Терренса Холкомба? Я трохи хвилювалася через рушницю Калєба, але підозрювала, що він приніс її для показухи. Адже поліція не приїжджала.

Ной дістає з холодильника пакет із льодом. Попрямувавши до сходів, я перетинаю кухню.

-Починай готувати вечерю, — каже Джейк, коли я проходжу повз.

-Я не голодна.

-Ми голодні,— цідить він.

Зупинившись, повертаю голову. Вони вдвох стовпилися довкола Калеба. Я помічаю розсип подряпин, бруд та кров на його щелепі, плечі та боці. На мене накочують докори совісті, але його опонент, ймовірно, виглядає ще гірше, до того ж я не просила Калеба починати бійку.

-Це не моя проблема, — заперечую я, сердито дивлячись на дядька. — Найми собі служницю, якщо хочеш.

Джейк різко обертається.

— А оскільки я не виконую накази, — додаю, — відправ мене додому.

Мені тут не місце. Ось чому краще бути однією. Тоді я не постійно відчуватиму незручність, сором, провину... Якщо не виставляти себе напоказ, то й поранити тебе ніхто не зможе.

Ной та Джейк стоять мовчки. Не стримавшись, дивлюся на Калеба і говорю:

-Нітрохи тебе не шкодую. Ти отримав по заслугах, тому що використав мене як привід, щоб затіяти бійку. Ти не боронив мою честь.

Він свердлить мене гнівним поглядом.

-Як і будь-яка людина чоловічої статі, ти просто знемагав від бажання щось вдарити й отримав від цього задоволення.

Хлопець зіскакує зі столу, не розриваючи нашого зорового контакту, робить пару кроків у мій бік, ніби збирається накинутися. Тільки Джейк його випереджає.

-Ти нас не знаєш, — стверджує він. — Не смій, приїхавши сюди, виявляти неповагу до мого будинку.

-Я провела тут три дні, і ви залякували мене, погрожували, знущалися з мене. Ви поводитися, як задираки. Хіба ти не цього хотів? Щоб я репетувала? Лаялася? Ти ж сказав?

— Я сказав, що час, проведений у нас, піде тобі на користь, і мав рацію, — випалює у відповідь чоловік. — Ти гадки не маєш, як працювати в команді. Бути частиною колективу. Сім'ї.

Джейк настає, скорочуючи дистанцію між нами, а я задкую у вітальню.

-Дозволь просвітити тебе, дівчинко, — гарчить він. — Ти дитина. Я — дорослий. Роби те, що сказано, тоді не буде жодних проблем. Така система працює для нас. — Джейк височить наді мною. — Просто. Роби. Що. Сказано!

На мить я зіщулююся, але потім, похитавши головою, бурмочу:

-Ти нестерпний.

-А ти розбещена.

Опустивши підборіддя, зажмурююсь через його атаку. На мене ніколи раніше не кричали. Ні разу. Цей факт лише зараз спадає на думку. Мої руки тремтять.

Це принизливо. Я почуваюся огидно.

-Тут немає покоївок, — продовжує мій дядько. — Немає дворецьких.

Упершись спиною в стіну, стискаю зуби. Усередині все палає від люті.

-Ніяких помічників, готових підтерти твою кляту задницю. Немає легкого доступу до психіатра, щоб отримати таблетки, якими ти глушиш біль від того, наскільки беззмістовним є твоє життя!

-Це все твій багаж! — Вигукую я, нарешті подивившись на нього. — Твої розбіжності з нашою родиною мене не торкаються!

Яка мені справа до покоївок, дворецьких чи пігулок? Він втручає сюди свої особисті проблеми.

-Хіба тебе хоч щось стосується? — відрізає Джейк. — Чи хвилює тебе хоч хтось, окрім себе самої? Ти не ставиш питання про наше життя. Рідко сідаєш із нами за стіл. Тебе не цікавить хто ми такі!

-Тому, що я завжди стирчу на кухні! — випалюю я. Мої груди мало не стикаються з його грудьми.

— Ти розбещене дівчисько, — з обуренням видихає він. — Егоцентрична, чванлива малявка!

-Зовсім ні! Я просто...

Замовкнувши, хмурюся і відвертаюся. Прокляття. Чорт би його забрав. Я не розбещена. Я...

-Ти... що? — вимогливо запитує чоловік. — А?

Ніхто мене не балував. Сльози обпікають очі, підборіддя тремтить. Мені начхати на розкіш. І гроші. Причина моєї недружності не в тому, що вони живуть по-іншому. Справа не в цьому. Я просто...

-Просто?.. – знову кричить Джейк. – Ну чого притихла?

-Тату... — доноситься з кухні голос Ноя.

Але я його не бачу. Мій дядько загороджує огляд. Попри спроби їх стримати, сльози підступають до очей.

-Я не...

Згладжую, не знаючи, що сказати. Я гадки не маю, в чому моя проблема. Адже він правий, так? Будь-яка ввічлива – нормальна – людина здатна вести невимушену бесіду. Ставити питання. Усміхатися, сипати жартами.

Я хитаю головою, більше роздратована собою, ніж його словами, і вимовляю невиразно:

-Я просто... не звикла...

-До чого? – Огризається він. – Правилам? Обмеженому бюджету? Маленьким шафам?

Сльоза котиться по моїй щоці. Мені варто неймовірних зусиль не розплакатися.

-Будь-якої допомоги по господарству? Чим цей дім так жахливо відрізняється від твого? До чого ти так не звикла?

-До людей.

Не знаю, коли саме це зрозуміла, проте саме така відповідь зривається з моїх вуст.

Джейк правий. Я гадки не маю, як співіснувати з іншими людьми.

Сльози, як і раніше, течуть по обличчю, поки я дивлюся в підлогу.

— Я не звикла до людей, — шепочу. — Зі мною вдома не розмовляють.

Він мовчить, з боку хлопчиків теж ні шороху не чути. Через тишу, що зависла, кімната, здається, зменшується в розмірах.

Вже не дбаючи про те, чи побачить Джейк почервоніння моїх очей та мокрі щоки, підіймаю голову.

-Ніхто зі мною не розмовляє.

Перш ніж він промовить хоч слово, я біжу вгору сходами, відчайдушно бажаючи опинитися у своїй кімнаті, якомога далі від їхніх поглядів. Замикаю двері й падаю на ліжку, накривши очі руками, щоб зупинити сльози.

Боже, навіщо я це зробила? Твою матір, ну що за ідіотка. Тепер дядько відправить мене додому, тому що я не можу впоратися з емоціями й зі мною дуже багато клопоту.

Я тихо плачу.

Не треба було це робити. Я ніколи не конфлікую, але швидше з кимось посварюся, ніж проллю сльози. Це тактика слабкої людини – припинення суперечки. Нечесно, коли хтось починає плакати.

Ах, подивіться на нещасну багатеньку дівчинку. Її матуся та татко забезпечували її всім, чого вона хотіла, тільки за руку не тримали, не цілували й не обіймали щодня. Бідна дитина.

Тепер Ван дер Берги вважатимуть мене ще нікчемнішою, ніж раніше. Слабка. Та, кого легко зламати. Проблема, навколо якої потрібно ходити навшпиньки.

Скільки дітей з радістю погодилися б жити з моїми батьками, якби це означало, що вони будуть забезпечені їжею та одягом

щодня? У мене є все, і я зараз розклеїлася перед ними через дрібниці.

Усім би так пощастило, як мені.

-Ти можеш у це повірити? – почувся крик матері.

-Ох, та гаразд тобі, — реготав батько. – Ми знали, що це станеться.

Я повільно увійшла до батьківського кабінету, побачивши, як вони з Міраї посміхалися, а мати, склавши долоні перед грудьми, сміялася. Потім вона простягла руки до батька та обійняла його.

-Що відбувається? – Тихо запитала я, теж усміхнувшись і прокравшись глибше в кімнату.

Але вони дивилися лише один на одного.

Зирнувши на мене, Міраї посміхнулася ширше.

-Твоя мама...

Раптом батьків голос перервав її:

-Мені треба зателефонувати Тому, — сказав він, обігнувши свій стіл. – Усі промоматеріали до нового фільму потрібно змінити.

Я перевела погляд із нього на маму, зупинившись перед диваном, щоб батьки мене помітили.

— Актриса Амелія де Хаас, номінантка на «Оскар»,— промовив батько, ніби прочитавши афішу.

Моя щелепа відвисла, потім губи розтяглися ще ширшою посмішкою.

— «Оскар»?

Серйозно? Це чудесно.

-Ну ні, — піддражнила мати, не зводячи з нього очей. — А що, коли я виграю? Тоді я буду лауреаткою премії «Оскар». Краще почекай.

Він знову засміявся, підійшов до неї та поцілував.

-Моя дружина.

Вони дивилися один на одного, сяючи від захоплення та щастя. Я зробила крок убік, намагаючись потрапити їм на очі.

Мені хотілося обійняти маму, привітати її. Хотілося, щоб вона знала, як я пишаюся нею.

— Мам...

-Починай усіх обдзвонювати, — сказала мати Міраї, не почувши мене. — Ти знаєш що робити.

Міраї зустрілася зі мною поглядом, сповненим незмінного жалю, після чого скорботно глянула на моїх батьків і тихо покинула кімнату.

— Вітаю, — промовила я, наближаючись до них і, як і раніше, посміхаючись.

Тільки мама вже пурхнула.

-Гаразд, поїхали до офісу Джейн. Я маю зробити заяву.

-Я шалено гордий тобою, люба.

Вони вийшли з кабінету удвох, забравши радісне натхнення і метушні з собою. Таке відчуття, ніби я тіль для них. Привид, що мешкає у стінах їхнього будинку, якого ніхто не чує і не бачить.

Стоячи на місці, я проводжала поглядом батьків, що віддалялися коридором, поки вони не зникли з поля зору, звернувши за кут. Зчепивши руки перед собою, намагалася проковтнути камінь, що застряг в горлі.

Я раділа за неї. Хотіла, щоб мати знала, наскільки вона чудова, і що я любила її фільми.

Я хотіла, щоб вона знала про це.

Чому мама ніколи не розділяла зі мною прекрасні події, які відбувалися у її житті? Адже вона була першою, до кого в дитинстві мені хотілося тікати з добрими новинами.

Перш ніж я не кинула марні спроби.

Завмерши на місці, я дивилася в простір перед собою. Все гаразд.

Я тут ні до чого. Це її день. Я не мала права вимагати уваги.

Почувся стук вхідних дверей, і будинок поринув у тишу, час ніби зупинився.

Начебто тут не залишилося життя.

Начебто, крім них, тут не було нічого живого.

Прокинувшись, я моргаю. Перед очима вже все пливе через сльози. Сідаю, скидаю ноги з краю ліжка, схиляю голову і роблю

глибокі вдихи.

Зараз ранній ранок, судячи з синюватого відтінку світла, що просочується через балконні двері.

Сльоза повисає на моїй губі. Я витираю її рукою. Досі пам'ятаю безліч дрібниць із дитинства. Самі по собі ці деталі ніколи не здавалися жахливими, але через роки стало ясно... розмови, які я, здавалося, переривала, заходи, куди мене не запрошували або де мені були не раді, ласка, якій батьки так вільно ділилися один з одним, але не давали мені... все це дуже боляче поранило. Біль накопичувався рік за роком, поки я не перестала переживати через це.

Точніше перестала показувати, що переживаю.

Видихнувши, закидаю голову назад. Раптом щось привертає мою увагу – на столику стоїть білий пакет. Я примружуюсь, простягаю руку і підіймаю його. Пом'ятий папір вже не такий жорсткий і хрумкий на дотик.

Це?

Жменя вмісту на дні вміщується на моїй долоні, і я чую запах ведмедиків з корицею раніше, ніж відкриваю пакетик.

Звідки він узявся? Я ж викинула цукерки.

Однак тепер на пакуванні з'явився напис чорним маркером. Розправивши пакет, читаю слова у промені сонячного світла.

Твої батьки ніколи не давали тобі нічого солодкого. Тому й у тобі немає солодощів.

Кинувши погляд на двері спальні, помічаю, що вони прочинені. Я закрила і замкнула її на замок, коли лягла спати.

Мене захльостують думки, але пульс не прискорюється. Мені варто розгніватися. Хтось увійшов сюди, доки я спала. Хтось копався у моєму смітті.

Хтось залишив знущальну записку на паперовому пакеті.

Тільки він не схибив. Я проводжу великим пальцем на літери.

Те, як написано. Тому й у тобі немає солодощів. Таке інфантильне, але просто.

Піднявшись, викидаю цукерки назад у кошик для сміття, а пакет зберігаю. Розгладивши його, кладу на комод. Не знаю, чи є досить вагома причина звинувачувати моїх батьків у тому, якою, в біса, нещасною людиною я стала, проте хтось у цьому світі мене розуміє, і я навіть не образилася, що він вважає, ніби в мені немає солодощів. Це правда, я сама знаю, а йому зрозумілі причини.

Виходжу з кімнати, спускаюсь униз. Вітер, коливаючи дерева навколо будинку, нагадує невпинний шум водоспаду на задньому фоні. Я повертаю до кухні, тихо йду до раковини, щоб налити склянку води. Дивлячись у вікно, спостерігаю, як пір'я курок у курнику тремтять на ранковому вітрі.

Мені не хочеться повертатись додому. Але залишатися тут і привертати до себе увагу теж не хочу, бо я роблю їхній світ трохи гіршим. Я не проблема Джейка Ван дер Берга.

Спочатку навіть не усвідомлюю, що приймаюсь міняти фільтр у кавоварці, поки чиясь рука обережно не забирає в мене пакування. Піднявши очі, бачу свого дядька. Він стоїть поряд, насипає каву у фільтр. Думала, Джейк досі залишиться напруженим, кипітиме від гніву. Або в поганому настрої щонайменше, адже зі мною надто багато клопоту.

Але чоловік спокійний. І мовчазний. Він закриває кришку, включає машину, яка з шумом, що клекоче, починає варити каву, потім бере чашку з сушарки та ставить її перед собою.

-Я повертаюся додому,— вимовляю тихо.

-Ти вже вдома. – Джейк і мені дає чашку.

Моє підборіддя злегка тремтить.

Не бажаючи знову показувати йому свої сльози, відвертаюсь. За мить відчуваю, як він заправляє пальцями волосся мені за вухо. Від такого жесту мої очі заплющуються. Це настільки приємно, що знову хочеться заплакати, твою матір.

Не втрачаючи більше жодної секунди, Джейк притягує мене до себе, обіймає і притискає мою голову до своїх грудей.

Все повітря залишає мої легені, руки безвільно опускаються вздовж тіла. Не можу змусити себе відповісти на обійми й водночас не відсторонююся. Відчуваю щокую його тепло крізь тканину футболки, його знайомий запах проникає в ніздрі й заколисує. Сльози висихають.

Мене часто обіймали. Більше, ніж хотілося б. Схоже, це зараз у тренді. Жінки – абсолютно незнайомі – обіймаються як вітання. Та й знайомі. Люди, з якими стикаєшся на вулиці, теж завжди підбігають, наче ми найближчі друзі, хоча вони ледь до тебе торкаються.

Ненавиджу фальшиву турботу.

Але зараз все інакше.

Він тримає мене, ніби, коли відпустить, я можу впасти.

М'язи, про існування яких я не підозрювала, розслаблюються. Його губи торкаються моєї верхівки. Тепле тремтіння розливається по тілу. Хочеться закутатись у це тепло і просто заснути.

Чому моїм батькам було важко робити так само? У моєму бажанні отримувати від них таку ласку не було нічого неприродного. У бажанні поділити своє життя з людьми, які мене люблять. Сміятися, плакати та разом створювати спогади.

Адже життя може бути щасливим лише тоді, коли ділиш його з кимось.

Сльози зависають на віях. Мною опановує раптовий порив обвити його руками.

Я більше не бажаю самотності.

Не хочу повертатися додому, де залишусь сама.

Шепіт Джейка лоскоче шкіру моєї голови:

-У всіх є проблеми, Тирнан. – Він робить паузу; спокійний ритм його дихання заспокоює. – Ти не самотня. Зрозуміла?

Чоловік підіймає моє підборіддя. Я дивлюсь у його теплі очі, що буквально пронизують мене наскрізь, і ледве не перестаю дихати.

-Ти не одна, - повторює Джейк пошепки.

Опустивши погляд до його губ, на мить дихаю разом з ним. Моя кров розпалюється, поки я розглядаю засмагле обличчя Джейка, м'які лінії рота, колючу щетину на щоках.

Чомусь непереборно тягне обійняти його, уткнутися обличчям у шию. Він проводить великим пальцем вздовж моєї щелепи. Жар під

шкірою поширюється вниз. Посмішка тьмяніє на його обличчі, коли він уважно дивиться мені в очі.

Нарешті Джейк моргає, тим самим зруйнувавши чари та опускає руку.

-Одягнися, гаразд? У штани та сорочку з довгим рукавом. Сьогодні вранці ти зі мною.

Відпустивши мене, він наливає собі кави. Я здригаюся від прохолодного повітря, бажаючи лише одного – знову опинитися в його обіймах. Однак на серці все одно теплішає. *Сьогодні зранку я з ним.* Я підіймаюся на другий поверх, одягаю чисті джинси та шкарпетки. Зібравши волосся у високий пучок, після швидкоплинних коливань стукаю до Ноя. Під час нашої останньої розмови він погрожував відшльопати мене.

Де кілька ударів, і я чую його важкі кроки по підлозі.

Хлопець відчиняє двері, спирається руками на дверну раму, одній зверху, другій збоку. Мабуть, у нього похмілля.

Я не збираюся вибачатися, але й від Ноя вибачень не чекаю.

-Можу я позичити сорочку з довгим рукавом? – питаю я.

Він киває, потім розвертається, заплющивши очі й позіхнувши.

-Так, валяй.

Я входжу в кімнату, прямую до його шафи, дверцята якої не зачинені, і одразу мені в поле зору потрапляє фланелева сорочка.

— Чорт, надто рано, — бурчить хлопець. — Батько хоче, щоб я теж підвівся?

-Він нічого не сказав.

-Кльово,— бурмоче Ной, кинувшись назад на ліжко обличчям уперед.

Він досі у вчорашніх джинсах. Оглянувши його кімнату, я виявляю купу ношеного одягу, взуття та інший мотлох, розкиданий всюди. Неохайно, але загалом не брудно.

Взявши сорочку, пов'язую її навколо талії, виходжу та зачиняю за собою двері. Повертаюся до сходів, як раптом чую щось у себе за спиною. Коли озираюсь, бачу Калеба, що спускається з третього поверху.

Він прямує до ванної. Попри те, що я стою менш ніж за два метри від нього, хлопець прикидається, ніби не помічає мене, заходить усередину і голосно грюкає дверима.

Затримуюсь на мить. У темному коридорі я до ладу не роздивилася садна на його обличчі, але виразно побачила рану на губі.

Я не винна в тому, що Калеб уплутався в бійку. І все ж...

Підійшовши до ванної, підіймаю руку, збираючись постукати, але зупиняюся і притискаюся вухом до дверей. Нічого не почувши, гадаю, піти чи ні.

Маю мазь... для його ран... якщо він захоче.

Я...

Ох та яка різниця. Стискаю пальці в кулак, нарешті опускаю руку і йду вниз. Надворі, помітивши Джейка на терасі, приєднуюся до нього. Він вручає мені чашку кави, після чого спрямовує погляд у ліс, на туман, що огортає стовбури дерев.

-Люблю рано вставати, — каже Джейк. — Тільки в цей час у будинку та околицях панує тиша, а в мене достатньо енергії, щоб цим насолодитися.

Дивлюся на нього. *Я теж*. Зробивши ковток, видавлюю з себе слова, всупереч інстинкту, що диктує мовчати. Хочу спробувати.

-Мені подобається, що ви всі працюєте вдома. — Боковим зором бачу, як він переводить погляд на мене. — Тут завжди є люди.

Трохи необтесані, грубі, владні люди, але я сама далеко не ідеальна.

Чоловік посилає мені напівусмішку. Відпиваю ще каву і ставлю кружку на поручні.

-Ідемо, — кличе Джейк, теж поставивши свій кухоль.

Обійшовши мене, він спускається сходами й рухається до комори, по дорозі підхопивши з робочого столу ремінь для інструментів.

Ми проходимо стайню і крокуємо до загону, де Бернадетт і Шоні вже пасуться на свіжому повітрі.

Втупившись Джейку в потилицю, слідую за ним, поки він застібає робочий ремінь.

Запитання. Мій дядько згадав, що я жодного разу не ставила їм запитання.

Не те щоб мене нічого не цікавило, тільки з питань починаються розмови.

-Притримай це, — просить він, піднявши фрагмент огорожі загону.

Нагнувшись, вирівнюю дошку, тоді як Джейк, пірнувши в просвіт, перебирається на протилежний бік, дістає молоток із цвяхом і прибиває її.

-Чому Каліб не розмовляє? – питаю я.

Джейк не дивиться на мене, взявшись забивати другий цвях.

— Не впевнений, що маю обговорювати це без згоди Калеба.

-Це має якесь відношення до їхньої матері?

Він різко підіймає очі.

-Що ти знаєш про їхню матір?

Я знизую плечима.

-Нічого. Однак хлопці звідкись з'явилися і явно не від двадцяти п'ятирічок, які покидають твою спальню щоранку.

Сміючись, чоловік стукає по цвяху.

— Не щоранку, дякую.

А їй таки двадцять п'ять. Або менше, бо щодо віку він мене не поправив.

Повисає мовчанка. Його обличчя набуває задумливого виразу. Намітивши положення наступного цвяха, Джейк заявляє:

-Їхня мати у в'язниці. Від десяти до п'ятнадцяти, у Кінтані.

У Кінтані.

Від десяти до п'ятнадцяти років?

Пильно дивлюся на дядька, який уникає зорового контакту, і безліч нових питань готові вирватися. Що вона зробила? Він був причетний?

Ной і Калєб, як і раніше, з нею розмовляють?

Джейк переміщається далі, я йду за ним, звернувши увагу на ще одну дошку, що відвалилася.

Коли її засудили? Давно він виховує хлопчиків поодинці?

Мій погляд пом'якшується. Напевно, йому тяжко довелося. Це інший біль, я впевнена. Якщо в тебе забирають близьку людину, на відміну від ситуації, коли близька людина кидає тебе за власним бажанням.

-Ти її любив?

Після цих слів я зняковіло опускаю погляд. Звичайно, він її любив.

-Я втопив у ній свої почуття, — пояснює Джейк. – Тому, що не міг розлюбити іншу.

Я примружуюсь.

Він переривається, витягає гаманець, відкриває його, дістає фото та простягає мені.

Вивчаючи вицвілі обличчя на старому знімку «Полароїда», зігнутому навпіл, одразу впізнаю свого дядька і трохи посміхаюся.

Він лежить на підстилці для пікніка, без сорочки, у довгих шортах-хакі, і міцно обіймає темнооку дівчину з чорним волоссям.

Джейк блідий, набагато сипліше, ніж зараз, але його усмішка анітрохи не змінилася – він або сміється над тобою про себе, або

думає про речі, займатися якими прийнятно лише за зачиненими дверима. Щоправда, з такою стильною стрижкою та хлопчачим обличчям він скоріше схожий на мажора-квотербека[12] з серіалу на каналі CW.

-Ти? – Подивившись на нього, намагаюся приховати свої веселощі.

Нахмурившись, чоловік вихоплює фотографію з моїх рук.

-Свого часу я був королем балу, чи знаєш.

Був? Схоже, досі їм лишається.

Взявши лопату, він починає підсипати землю в ямку, що утворилася навколо паркану.

— У твого діда був будинок у долині Напа,— розповідає Джейк, поки я допомагаю втримати стовп у вертикальному положенні. – Ми їздили туди щоліта, грали в гольф, напивались, розважались з дівчатами...

Ми... Мій батько теж?

Я невиразно пам'ятаю дідуся, бо той помер, коли мені виповнилося шість. Проте знаю, що він розлучився зі своєю першою дружиною – матір'ю тата (йому тоді близько дванадцяти років було) – і вдруге одружився з ще однією голландкою, яка вже мала власного сина – Джейка.

— Флору я зустрів у вісімнадцять, — продовжує дядько. – Боже, вона була страшенно красива. Її сім'я працювала на винограднику. Іммігранти. Бідні... — Він мигцем дивиться на мене. – І, звичайно, наші сім'ї не могли допустити подібного.

Мені майже хочеться розсміятися – не тому, що це смішно, а тому, що я розумію. Я вперше усвідомлюю: ми з Джейком – члени однієї сім'ї, і він знає їх не гірше за мене.

— У неї не було купальника, — задумливо вимовляє Джейк. — Пам'ятається, протягом усього літа. У мене навіть гадки не виникало, що вона не могла дозволити собі купити його. Коли ми ходили на озеро, вона купалася у білизні та футболці, і мені це подобалося. Її тіло, підкреслене прилиплим до шкіри мокрим одягом, було неймовірно прекрасним.

Я уявляю, як вирували його гормони та емоції. Який він, коли закоханий?

Джейк зітхає.

-Так вона виглядала сексуальніше, ніж у бікіні. Мені не хотілося, щоб те літо закінчувалося. Ми не могли відірватися один від одного. Я був у захваті від неї.

Але цієї жінки зараз тут немає.

-Якось увечері твоя мати...

-Моя мати? – Мої очі різко спрямовуються на нього.

Він уникає мого погляду, щільно стиснувши губи.

— Твоя мати була висхідною зіркою, вони з Ханнесом тільки почали зустрічатися. Вона запросила Флору погуляти та напоїла її. Прокинулася Флора у ліжку з іншим чоловіком. – Зробивши паузу, Джейк нарешті дивиться на мене. – Не зі мною.

Моя мати запросила її погуляти, напоїла та...

— З моїм батьком, — вимовляю я, зіставивши факти.

Він киває.

— Твій дідусь розумів, що я від неї не відмовлюся, тому твої батьки допомогли йому позбутися Флори.

Посилено моргаю. Повірити не можу, що захищала їх перед дядьком. Його ненависть до них не дивовижна.

-Вона почувалася жахливо винною, думаючи, ніби зайнялася сексом з іншим чоловіком. – Далі Джейк веде мене в стайню, наповнити годівниці для коней. – Сім'я з легкістю переконала її, що нашим стосункам кінець, якщо вона, звичайно, не хотіла, щоб я дізнався про її вчинок. «Гей, а ось тобі ще й п'ятдесят штук на переїзд. Зникни, дитинко. Не дзвони йому».

-Ти не намагався її знайти?

-Я знайшов. В якійсь квартирі у Сан-Франциско.

Мій дядько замовкає на мить, натягуючи рукавички.

-Вона мене навіть на поріг не пустила. Не могла дивитися мені у вічі. Флора сказала, що більше не може мене бачити й не хоче, щоб я навіть дзвонив.

Він розрізає мотузку, якою обмотані пакунки. Я беру вила і розподіляю сіно по стійлах.

-Коли ти дізнався, що вони з нею зробили?

Декілька секунд Джейк мовчить, потім відповідає ледь чутним голосом:

-Приблизно за тиждень після того, як покинув її квартиру. Сестра Флори зателефонувала і сказала, що вона померла.

Померла?

Я завмираю.

-Суїцид?

Кивнувши, він продовжує працювати.

-О Боже.

-Через шість годин я зібрав речі та пішов не оглядаючись, – каже Джейк, натягнуто посміхнувшись. – Планував вирушити до Флориди, але опинився тут і... не захотів їхати. – Його погляд пом'якшується.

Все, що я знала, як мені здавалося, розсіюється, поки пазл складається до купи деталь за деталлю.

-Я оселився на цій землі у застарілому трейлері без водопроводу. Тепер у мене є будинок, майстерня, власний бізнес та сини. Моє життя склалося набагато краще, ніж я заслужив.

Чому він думає, ніби не вартий того, що має? Джейк невинний у тому, що трапилось. Він намагався її знайти. Раз вони дійсно вирішили нашкодити тій дівчині, все одно це зробили б.

Мої батьки. Вони б втрутилися подібним чином, якби я закохалася в когось, що не відповідає їхнім уявленням?

-Вибач, — випалюю я. – Мені шкода, що вони так вчинили...

— Твої батьки, Тирнан, — перебиває Джейк, дивлячись мені прямо в очі. – Ти не відповідаєш за них.

Але це у голові не вкладається. Мати не дуже відрізнялася від Флори. Така сама бідна – єдине, у другій дівчини хоча б родина була.

Моя мама росла сиротою, що блукала між тимчасовими опікунами. Як вона могла не стати на її бік?

Я опускаю очі до талії чоловіка. Татуювання на його боці зараз приховано футболкою, проте пам'ятаю слова. Моя Мексика. Він сказав, що Флора була іммігранткою, отже, татуювання на її честь? Чи так само як для ковбоїв, які втікали в минулому через кордон, Колорадо став для нього притулком? Його Мексикою.

-Нам треба трохи повеселитися, — щебече Джейк, розряджаючи ситуацію посмішкою. – Давайте завтра виберемося до озера всі разом.

До озера? Чи не до ставка?

-Послухаємо музику, вип'ємо пива. Попірнаємо зі скель.

-Попірнаємо зі скель?

Він окидає моє тіло швидким поглядом.

-У тебе ж є купальник, так?

Тільки його питання більше схоже на попередження, бо він, зрозуміло, не хоче, щоб я плавала в одязі, як учора.

Або у близьні, як Флора.

Так, у мене є... бікіні. Від жаху зводить живіт. Зазвичай я ношу все, що купує наш шопінг-помічник, не напружуючись, але зараз зовсім інший випадок.

Чому я не маю спільного купальника? Чи рашгарда? Ух...

Протягом наступної пари годин я ніби демон квапливо виконую одне доручення за іншим, радіючи з приводу відволіктися. Ми з

Джейком і Ноем справляємось із ранковими господарськими турботами. Потім я готую сніданок, Ной прибирає зі столу. А потім допомагаю їм у майстерні, відповідаючи на ділову пошту під диктування Джейка, поки той працює.

У результаті ми з ним вантажимо два байки на платформу пікапа і закріплюємо їх тросами. Одягнувши футболку, мій дядько вивуджує з кишені ключі. Я знаю, що йому потрібно відвезти замовлення до міста та відправити його клієнту транспортною компанією. Раптом Джейк зупиняється, дивлячись поверх мого плеча.

Я стежу за напрямом його погляду.

Калєб біля далекого кінця комори рубає дрова. Без сорочки. Джинси вільно сидять нижче його талії, а груди, вологі від поту, блищать на сонці. Він періодично треться щелепою об плече – кров з його ран, що відкрилися, тече по щоці.

— Сходи за аптечкою, — каже мені Джейк, попрямувавши до дверей водія. — Калєбу потрібна допомога.

-Ага, професійна допомога, - бурчу я. — Він...

Бажання розповісти йому про подію в гаражі крутиться мовою. І про те, що сталося вчора в стайні. Але... я не можу звалити на Калєба всю провину, гадаю. Краще не підіймати цю тему.

— Він погрожував тому хлопцеві зброєю, — заперечую натомість.

Калєб лякає мене.

Розвернувшись, Джейк швидко повертається до мене.

-У цього хлопця в місті є клубний будинок для групових із дошкою на стіні, де кожную дівчину оцінюють за шкалою від одного до десяти. У списку не менше трьохсот імен тих, кого він та його друзі отримали

за свої недовгі життя. – Він показує пальцем на моє обличчя, і я трохи відхитуюсь назад, насупившись. – Тобі, в біса, пощастило, що вас знайшов Калєб, а не я, інакше я вбив би цього клятого хлопця, не чекаючи твого відходу.

Я скидаю брову, але не озвучую свої протести.

-Тепер воруши булками, — розпоряджається Джейк.

Він забирається до пікапа. Після того, як чоловік їде, я зволікаю ще хвилину, потім йду в комору і вихоплюю прокляту аптечку з шафки.

Калєб не хоче моєї допомоги. Не більше, ніж я горю бажанням допомогти йому.

До того ж я й досі не вірю, що вони з Ноем намагалися мене захистити. Попри це, якщо все сказане Джейком – правда, навіть добре, що вони втрутилися, взагалі-то.

Але ні. Думаю, Терренс правильно помітив. Ван дер Берги – власники. Якби опинився на його місці будь-який інший хлопець з їхньою молодшою кухнею, вони все одно розлютилися б і затіяли бійку.

Неохоче плетуся туди, де Калєб працює, зупиняюся, не дивлячись йому в очі, і простягаю аптечку.

— У тебе кровотеча.

На мить втупившись у мене, він знову втирає кров плечем і підіймає чергове поліно.

Я відчиняю коробку, дістаю звідти «Неоспорин».

— Мазь запобіжить повторним ушкодженням, — кажу спокійно.
— Використовуй її.

Хлопець зупиняється, нерішуче переводить погляд із мого обличчя на тубик у моїй руці.

Розправивши плечі, змушую себе розслабитись. Не хочу сьогодні лаятись.

-Сядь, - прошу його тихо. – Будь ласка.

Він примружується, так само не рухаючись.

Я вказую на пень і вимовляю майже пошепки:

-Будь ласка, присядь.

Почекавши кілька секунд і не зводячи з мене очей, Калєб ... зрештою сідає.

Поставивши аптечку на землю, я беру антибактеріальні серветки та, уникаючи зорового контакту, підходжу до нього. Витираю кров з його обличчя, обережно дезінфікую подряпини, відчуваючи, як він стежить за кожним моїм рухом. Невідривно спостерігає, коли я нахиляюся, відтираючи запеклі синці, після чого випрямляюся і відкриваю мазь. Це зовсім не схоже на ту ніч. Тоді Калєб хотів мене, а тепер ніби боїться. Чекає на невірний крок.

Я ковтаю.

-Постійно зволожуй садна, щоб не утворилася кірка, так вони швидше заживуть, раджу я, наносячи ліки на його щелепу. – Змащуй їх час від часу, гаразд?

Покривши щедрим шаром рану по всій довжині, я моргаю. Запах землі, деревини та вологого повітря вдаряє у ніздрі. Схоже, що від

нього завжди так пахне.

Він мовчить, його груди здіймаються й опадають надто розмірено, стримано, ніби йому варто величезних зусиль зберігати спокій.

Пальці Калеба стиснуті в кулаки, руки лежать навколішки. Наші погляди зустрічаються. Тремтіння пробігає по тілу. Мені подобається його страх.

Я на зло підходжу ще ближче і наношу набагато більше мазі, ніж потрібно.

-Адже ти не застрелив того хлопця, так? – питаю жартома.

Він досі мовчки спостерігає за мною. Однак, на мій подив, його очі іскряться гумором.

Серце пропускає удар, нутрощі перетворюються на теплу калюжку. Це й усмішкою не назвеш, настільки вираз його обличчя м'який. Нагадує те швидкоплинне відчуття, яке я зазнала з ним тієї ночі. Наче я могла розчинитися в комусь.

Прокашлявшись, вирівнююсь.

-Гаразд. – Закриваю тюбик та вручаю йому. – Тримай.

Каліб забирає мазь і дивиться на мене не моргаючи.

-Перед сном змасти ще раз.

Він не киває, ніяк не показує, що почув, лише продовжує витріщатись.

-Ланч! – кричить Ной.

Стрепенувшись, я дивлюся на нього через двір. Підійшовши до другого пікапа, він цікавиться:

-Не хочеш покататися зі мною? Я за чизбургерами.

Не впевнена, зі мною він розмовляє чи зі своїм братом. Перевівши погляд назад на Калеба, помічаю, що його увага досі зосереджена на мені.

І я... сумніваюся, що варто залишатися тут із ним наодинці.

Я мушу поїхати з Ноєм.

-Іду, - відповідаю я, утримуючи зоровий контакт з Калемом, і йду назад. Те, як він на мене дивиться, явно свідчить про те, що я маю рацію.

Мені не можна залишатися з ним наодинці.

Додаток:

[12]. Позиція гравця нападу в американському футболі. Є лідером та ключовим гравцем в нападних побудовах команди, завданням якого є просування м'яча по полю.

Розділ 9

Ной

Помахом руки вона змітає мої «Чарівні шахи Гаррі Поттера». Деякі постаті падають на підлогу.

Я морщусь.

-Ной, підйом! – репетує батько за дверима моєї спальні. Його кроки затихають, коли він спускається сходами.

Твою матір. Ціпонька, що скаче на моєму члені вгору-вниз, нахилиється вперед, хапається за узголів'я ліжка і починає розгойдувати стегнами. *Ну ж бо...* Мій затверділий пеніс жарко пульсує, але я, схоже, ніяк не можу зловити настрої. Стискаю її талію, змушуючи рухатися все швидше та швидше.

-Я гаряча? – схлипує вона.

-Так.

-А мої цицьки? – Обхопивши долонею задню поверхню моєї шиї, дівчина буквально пхне груди мені в обличчя. – Вони тобі більше подобаються?

Злегка закочуючи очі, все-таки прикушую її сосок для кращого ефекту. Цицьки в неї справді краще, ніж у Рорі, тільки у Рорі є хоч якесь уявлення про прелюдії. А це дівчисько застрибує на мій член о шостій ранку і чекає, що я миттєво прийду в повну бойову готовність. Це просто образливо, якщо говорити відверто.

На щастя, мені вдалося розбудити брудні спогади про старшу школу, щоб налаштуватися.

Вона відкидається назад, проводить долонями по своєму тілу, стискає груди. Її біляве волосся спадає на спину. Потім дівчисько ударяє рукою по стіні й стогне від задоволення.

Господи, твою матір. Якщо Тирнан ще не прокинулася, це її точно розбудить.

Я стягую руку Ремі зі стіни, приймаю сидяче положення і цілую її в спробі заглушити стогін. Шуміти вночі – одна річ. Шуміти зранку – значить нагадувати всім, що я спізнююся на роботу, трахаючи вісімнадцятирічну сестру своєї колишньої.

-Ной! – знову гаркає тато з першого поверху.

Так-так... Кінчай уже. Ну...

Голова йде обертом. Те, що відбувається, мене не заводить.

Однак виходити з кімнати та зустрічатися з батьком я теж не хочу. Я прискорюю темп, цілую її шию, тягну за волосся, трахаю знизу. Стогін Ремі стає гучнішим.

Ну, крихітко. Кінчи.

-Мені подобається трахати тебе, — муркоче вона.

Я киваю. Ага, добре.

-Рада, що прийшла моя черга.

Твоя черга...

-Давай жорсткіше. – Вона часто дихає. – Я таткова маленька повія.

Фу. Якого біса? Заплющую очі. Живіт зводить.

-Ти не завдаси мені болю, Ноє.

За-а-а-а-а... мовкни, чорт забирай.

-Спробуй.

Усе. Стиснувши зуби, обвиваю руками її талію, перевертаюсь разом з нею, притискаю спиною до матраца. Закриваю їй рота долонею і розсовую її коліна ширше.

Я трахаю Ремі жорстко і швидко. Моє ліжко розгойдується, мостини скриплять. Дивлячись у вікно за узголів'ям, просто хочу, щоб усе швидше закінчилося.

Стискую щелепи. Коли відчуваю її піт, здається, ніби стіни стуляються. Хочеться витерти його із себе.

Заплющую очі.

Мені потрібно вибратися з цієї кімнати.

З цього будинку.

З лісу.

З цієї гори.

Начхати, навіть якщо в житті більше не побачу жодного гръбаного дерева. Може, тепер, перетрахаючи всіх жінок у радіусі вісімдесяти кілометрів, коли вже не можу дивитися на себе в

дзеркало, я досягну дна і перестану бути таким боягузом, нездатним протистояти татові.

Ночами краще. Втомлений, я хочу лише якусь дівку перед сном. А вранці... прокидаюся, не бажаючи тут перебувати та займатися тим, чого не хочу робити. Мені нудно.

Через хвилину я відчуваю вібрацію стогонів Ремі під своєю долонею, її піхва скорочується, стискаючи мій член. Розібравшись з нею, хрипкий стогін, дуже важко дихаю біля її вуха, щоб вона подумала, ніби я теж скінчив. Моя шкіра неприємно свербить, стикаючись з її шкірою.

Забираю руку.

— Мені подобається відчувати твою сперму всередині себе, — видихає дівчина.

Я не кінчив. І був у презервативі, дурепа.

-Ной! — Знизу чується удар бейсбольної бити по дерев'яній колоні.
— Вставай!

Провівши долонями по обличчю, скочуюсь з Ремі.

Клятий придурок. Холодний піт покриває моє тіло. Я підводжуся, стягую презерватив і викидаю його. Одягаю джинси, кидаю дівчинці її футболку, відчуваючи на собі її погляд, коли вона сідає у ліжку. Прокляття, мені потрібне повітря, відкритий простір, де я згину у своєму соромі.

Це неприємно, що я не можу кінчити бодай раз. Я класний у ліжку, чорт забирай. Жінки залишають мою спальню задоволеними. На відміну від «Бульвару розбитих надій», яким є ліжко мого батька, коли вони розуміють, що він хоче тільки сексу без стосунків, або

«Скид Роу»[13] нагорі в кімнаті Калеба, звідки жінкам пощастить вибратися живими. Я ж дійсно фахівець у цій фігні.

Ремі дивиться на мене з кокетливою усмішкою, ніби ми повинні обговорити плани наступного разу чи типу того, але я просто нахилиюся і швидко цілую її в губи. Сподіваюся, вона зрозуміє, що це означає «поки що».

І, будь ласка, зникни до того, як я вийду з душу.

Я розвертаюся, дістаю пляшку Bud зі свого мініхолодильника і виходжу з кімнати, зачинивши двері. Відкрутивши кришку, суну її в кишеню. Сьогодні вранці без легкого сп'яніння не обійтись.

Перетинаючи хол, чую кроки праворуч, обертаюся і бачу Тирнан, що топає сходами. Вона шморгає носом, не так засмучена, як роздратована.

-Яка мерзота, — здавлено бурчить дівчина собі під ніс, ніби ось-ось розридається. — У мене... навіть під нігтями куряче лайно. Гидота. Чому він такий дивний? Чому б не купити курку в магазині, як роблять усі інші?

Ледве не пирскаю від сміху, проте мені вдається зберегти мовчання. Вона поки що не помітила мене, і я не хочу траплятися їй на очі. Тирнан страшенно кумедна – мені подобається спостерігати за нею, коли вона сердиться. Мій єдиний сонячний промінчик у цій старій смердючій дірі.

Щоправда, я їй співчуваю. Чистити курники – далеко не свято.

-І якщо йому не сподобається, я не збираюся... — Зобразивши пальцями лапки, вона імітує низький голос батька, що віддає ідіотські командирські накази: — Переробляти це п'ятнадцять разів, поки не зроблю правильно.

Я тихо сміюся, приходячи в повне захоплення. З'явився ще один чоловік, який ненавидить Джейка нарівні зі мною.

Добре. Я не відчуваю ненависті до батька. Просто... ненавиджу себе.

Тирнан прямує до ванни. Випередивши її, я підбігаю і хапаюся за ручку дверей. Нічого не можу з собою зробити.

— На першому поверсі теж є туалет, — дражню я, намагаючись ще трохи зіпсувати їй ранок.

-Мені потрібно в душ. — Вона хмуриться, щільно стиснувши губи, і намагається відвоювати ручку. Її очі почервоніли, а волосся заплетене у дві милі французькі косиці.

— Ми їдемо на рибалку, — заперечую, перегородивши дівчині шлях своїм тілом у битві за двері. — Ти все одно знову забруднишся.

Тирнан плескає мене по руці.

-Я прийшла перша! — Після цього вона смикає мене за передпліччя і штовхає у груди. — Якщо тобі треба попісяти, *сам* іди вниз.

-Я теж хочу прийняти душ.

-Навіщо? — передражнює Тирнан, повторивши мої слова. — Адже ми їдемо на рибалку.

-Тому, що я з ранку забруднився сильніше за тебе, — сміюся, знущаючись з неї.

Вона посилає мені нищівний погляд, що вказує на те, що їй чудово відомо, яким чином я забруднився, проте ніхто з нас не

здається. Я смикаю її за кізку, Тирнан ударяє мене ліктем. У процесі бійки я сміюся, помітивши легку посмішку, що з'явилася на її губах.

Щойно відчиняю двері, вона намагається вбігти в першу кімнату. Я наступаю їй на ногу, і вона спотикається. Обхопивши рукою талію дівчини, тягну її назад, але вона хапається за дверну коробку, продовжуючи чинити опір.

Здригаюсь від сміху. Мене роздирає від бажання, що раптом наринуло, повалити її на підлогу і почати лоскотати. Кортить відвезти Тирнан на озеро. По-моєму, я ніколи не дурів з жінкою, яку не прагнув трахнути.

Я відчеплюю її від рами. Вона кричить – тільки крик поступово трансформується у сміх, – брикається ногами, одягненими лише в джинсові шорти, і вдаряє по стіні своїми брудними кедами Vans.

-Чорт, від тебе смердить,- кажу я. – Ти в лайні валялася, чи що?

-Я наступила в нього! – гарчить Тирнан.

З грудей виринається сміх. У мене наче молодша сестра з'явилася. Може, день виявиться не таким поганим у результаті.

Відразу після цієї думки тишу пронизує інший голос:

-Ной?

Мій шлунок провалюється кудись униз, посмішка повільно тьмяніє. Ми з Тирнан замовкаємо, я відпускаю її. Випроставшись, обидва повертаємо голови до дверей моєї спальні.

Ремі стоїть у дверях, спостерігаючи за нами.

Вона явно не вловила натяк провалювати, зважаючи на те, що на ній моя футболка замість власного одягу.

Дівчина вабить мене пальцем, але я хотів би швидше відрізати собі ліве яєчко, ніж повернутися до неї. Я вштовхую Тирнан у ванну, заходжу слідом, гримаю і зачиняю двері на замок.

-Чорт, що ти робиш? – Кузина, яку я змушую сісти на унітаз, сердито дивиться на мене.

-Сядь,- розпоряджаюся, просунувши руку за душову фіранку і включивши воду. – Просто... посидь, поки вона не піде, гаразд?

-Навіщо?

Тому, що мені потрібна причина відмовитися від сексу. А ти як думаєш, дурепа? Якщо я прийматиму душ на самоті, Ремі може спробувати до мене приєднатися.

— Роби, що я кажу, — натомість прошу я.

Вона спантеличено зрушує брови, а я хитаю головою.

Таке почуття, ніби запах поту Ремі тисне на легені тяжким вантажем разом із тисячею пробуджень перед іншими особами, схожими на неї. Я – ніщо, і чим довше залишаюся тверезим, тим гостріше усвідомлюю цей факт. Роблю ковток пива із пляшки. У цей момент Тирнан підскакує з унітаза та кидається до дверей. Я хапаю її ззаду за шорти, смикаю на себе. Вона врізається у мене.

-Ной! – обурюється Тирнан.

Але я все одно обхоплюю її руками та відтягую від виходу.

-Не кидай мене. Вона знову хоче моє тіло.

-Фу.

Утримуючи дівчину, ще раз щедро ковтаю пиво. Раптом лунає стукіт у двері, і ми завмираємо.

Ні-і-і-і...

-Ной? – чується голос Ремі. – Ти збираєшся в бар сьогодні ввечері?

-Так! – вигукує Тирнан. – Він при...

Я закриваю їй рота вільною рукою.

Наступної секунди лунає черговий крик з першого поверху, через що я здригаюся:

-Ной!

Якого біса? Сьогодні всі збожеволіли на мені? Слава богу, хоч Калєб не може розмовляти.

Тирнан звивається в моїх обіймах. Не знаю чому, тільки я міцніше стискаю її й відходжу від замкнених дверей, заплющивши очі.

-Ной! – знову репетує батько.

-Я в душі! – нарешті вигукую я.

Господи.

Раптом кузина заїжджає мені п'ятою по нозі. Оступившись, я ударяюся гомілками об ванну, втрачаю рівновагу і падаю разом із нею. Вона верещить, зриває душеву шторку з кількох кілець і врізається потилицею в моє підборіддя.

Я хриплю.

-О Боже! – кричить Тирнан, спльовуючи воду. Її одяг і волосся миттєво промокають під лійкою. Вона намагається сісти. – Ти ненормальний. Якого біса?

Накривши її рота долонею, тягну дівчину назад.

-Мені потрібно, щоб ти залишилася.

Пара повисає у повітрі. Я прислухаюся до людей, від яких я ховаюся. У мене в животі затягується тугий вузол, тому що я точно поведжуся, як кляте дівчисько.

-Ной! – знову гаркає тато.

Закинувши голову назад, втомлено видихаю.

-Твою матір, чому він не заткнеться?

Я прибираю руку з губ Тирнан, однак, коли вона намагається вирватися, хапаю її за комір і притягаю до себе.

-Вони відстануть, якщо ми поводитимемося дуже тихо.

-Ти свого батька бачив? – Огризається Тирнан у відповідь. – Він більший за ці двері, Ной. Щоб вломитися сюди, йому потрібно лише сильніше натиснути на неї рукою. Якщо він вдереться сюди, то доручить мені нову купу справ, а я вже свої ранкові завдання виконала!

-Ш-ш-ш! – Мені знову доводиться закрити їй рота. – Вони заткнуться, якщо ми поводитимемося дуже-дуже тихо.

Вона бубонить під моєю долонею щось схоже на: «Ти ідіот».

Я посміхаюсь. Здається, ніби повернувся у дитинство і ховаюся від батьків. На кшталт гри у хованки. Мені рідко доводилося дуріти.

Калєб перестав розмовляти, коли мені було три роки, тож я не пам'ятав, чи він бешкетував.

Хоча з батьком кілька добрих спогадів лишилося. До того, як він став старшим і злішим.

Дивлюсь на Тирнан. Вчора я розсердився на неї. Але потім мій гнів зник.

Зі мною вдома не розмовляють. Ніхто зі мною не розмовляє.

В одну хвилину я хотів звернути їй шию, а наступної – міцно обійняти.

Я розумів її, знав, у чому проблема.

Вона раптом починає робити часті різкі вдихи, і я затискаю їй ніс, перш ніж Тирнан чхне. Це не допомагає. Дівча буквально плює мені на долоню, тихо пискнувши після цього. Регочучи, я споліскую руку і знову обвиваю її талію.

-Яке було у Л.А.? Розкажи мені щось про своє життя.

Що завгодно. Хочеться потрапити в інше місце, навіть якщо ми не можемо вибратися з ванни.

Проте Тирнан мовчить.

Я знову відкидаю голову назад і дивлюся в стелю.

— У тебе іноді не виникає відчуття, ніби ти замкнена в коробці? — бурмочу я. — І ти бачиш навколо себе лише чотири стіни, що б не робила? Як би далеко ти не йшла, вигляд все одно не змінюється?

— Тобі не в мене потрібно питати, як знайти щастя, — відповідає вона. — Я приїхала до Колорадо.

Ага, але це мені не допоможе.

Зате їй...?

-Допомогло? – цікавлюся я, трохи смикнувши її за кізку, коли не отримую відповіді.

Тирнан відсахується вбік, похмуро глянувши на мене, проте я помічаю усмішку, що зароджується на її губах.

-Так, теперішній вигляд мені подобається трохи більше. – Вона різко повертає погляд до мого обличчя. – У тебе кров із носа йде.

Провівши пальцями під ніздрями, виявляю кров, потім вмиваюся, кілька разів споліскуючи руку під потоком води.

-Тобі не обов'язково бути такою лютою. – Я тицяю пальцем їй під ребра за те, що в'їхала мені потилицею по обличчю.

Тирнан крутиться на місці.

-Ні, перестань, обурюється вона після чергового поштовху. – Я не прихильниця лоскоту.

Засміявшись, продовжую впиватися пальцями їй у боки. Вища, дівчина намагається ухилитися, але подітися їй нікуди.

-Ной? – лунає стукіт у двері. – Ти виходиш? Мені час додому.

Тирнан дивиться на мене. Я ще раз лоскочу її.

— Ноя тут немає, — нагадую їй.

Вона плескає по моїй руці.

-Ні.

-Скажи це.

-Ні! – пошепки вигукує Тирнан.

Мій палець знову втикається під ребро кузини, і вона звивається.

-Скажи.

-Це жорстоко, — цідить дівчина крізь зуби. – Ні!

Я хапаю її за передпліччя.

-Інакше влаштую тобі «кропивку».

Тирнан плескає мене, а у двері стукають вдруге.

Виконуючи свою загрозу, охоплюю її зап'ястя обома руками. Її очі розширюються від страху. Я стискаю шкіру і розтягую у протилежних напрямках, спостерігаючи за тим, як вона брикається та кричить:

-Ай!

Ми боремося, бризки розлітаються всюди. Тирнан ледь не врізає ліктем мені в пах.

— Досить, — відпльовується вона, зриваючись на неконтрольований регіт, після чого я нарешті її відпускаю.

-Ти смієшся.

-Не сміюся. – Вирівнявшись, дівчина сідає.

Моє дихання заспокоюється, серцебиття сповільнюється. Тирнан прибирає від обличчя пасма, що розтріпалися, проте спроб вибратися з душу поки не робить.

Я відкидаюся назад, поклавши руки на краї ванни, коли вона тулиться спиною до стіни. Її ноги в кедах звисають із бортика.

-Чому ти не хочеш посміхатися?

Тирнан нічого не просить. Схоже, їй взагалі не хочеться. Вчора вона повелася так, ніби вчинок Калеба, який не пустив дівчину з нами, її зовсім не поранив.

Простягнувши руку, розгладжую великим пальцем шкіру між її бровами.

-Зморшки завжди збираються тут, — кажу я і спускаюся до куточка її рота, де належить зморшкам від сміху. — А не тут.

Тирнан дивиться на мене. Крапля води стікає по її щоці та зависає на губах — пухких, м'яких, рожевих, наче жуйка. Я рефлекторно стискаю зуби.

-Ной! — Тепер у ванну ломиться батько.

Я майже не моргаю, не можу відірвати від неї очей. Від її мокрих ніг, води, що стікає по оголеній ділянці декольте через те, що на моїй сорочці не вистачає ґудзика.

Утримуючи зоровий контакт, вона вимовляє:

-Ноя тут немає.

Я широко посміхаюся і лоскочу її шию. Тихо сміюся, коли Тирнан намагається мене вкусити.

Кроки батька віддаляються. Не знаю, чи повірив він дівчині, чи ні, але хоча б відстав.

Сподіваюся, Ремі теж наслідуватиме його приклад. Раніше я відчував провину, випроводжаючи дівчат зі свого будинку відразу після того, як справа була зроблена, а зараз мені зовсім байдуже.

Щоправда, Ремі тут ні до чого. Я це розумію. Вона просто нагадування про те, як дешево я проводжу свій час.

Тирнан дістає з-за спини мою пивну пляшку, яку я в якийсь момент втратив. Вона підіймає брови.

-Ми йдемо на рибалку. Значить, удень можна пити.

Вихопивши пиво, відчуваю, що пляшка досі наполовину повна і роблю ковток.

Моя кузина хитає головою, тільки її очі блищать від посмішки. Кілька секунд ми мовчимо. У мене таке почуття, що їй теж не дуже хочеться виходити.

-Я люблю пляж,- бурмоче Тирнан.

Різно підіймаю погляд.

-У Лос-Анджелесі,— пояснює вона, не дивлячись у мій бік. — Думаю, це моє єдине улюблене місце.

А точно. Адже я запитав про її життя в Каліфорнії.

Подивившись на мене з ледь помітною посмішкою, дівчина задумливо каже:

-Я цілком можу уявити тебе там.

Страшенно правильно. Я всюди вдало впишусь.

Вона замовкає, дивлячись перед собою.

-У чотирнадцять років я була схилена на старій музиці. Не знаю чому.

Уважно слухаю. Мені подобається, що в будинку з'явилася людина, з якою можна поговорити.

-Я дізналася, що Серф-Сіті, США, це насправді Хантінгтон-Біч, Каліфорнія. Тому одного разу дощового ранку я запозичила батьківський «Форд Вуді» 47-го року,- продовжує Тирнан, ледь чутно засміявшись, - єдину його машину, яка мені подобалася, і поїхала до Серф-Сіті. Батьки спали. Я тоді проводила вдома весняні канікули. Ніколи в житті не брала машини батька, у мене навіть прав ще не було. Просто схопила свій рюкзак, набитий книгами, і... рушила в дорогу.

Вона опускає очі, зрушує брови. Ніяк не можу розпізнати вираз, що з'явився на її обличчі. Примружившись, спостерігаю за нею, поки дівчина розгублено смикає край моєї сорочки, в яку вона одягнена.

Щось сталося того дня.

Далі Тирнан розповідає практично пошепки:

-До місця я дісталася досить рано. Сиділа на пляжі, дивилася на хвилі. – У її погляді мелькає туга. – Було так гарно. Люди воліють милуватися океаном на світанку або на заході сонця, а я люблю моменти перед тим, як сонце зійде, або коли вже зникне з поля зору. – Сірі очі кухні починають сяяти. Вона зустрічається зі мною поглядом. – Навколо панує спокій, а вода набуває такого сіро-блакитного відтінку, наче грозові хмари. Океан грозових хмар. Ритмічний гуркіт хвиль нагадує метроном, звук якого пробирає до кісток. Дощ барабанить по плечах. Нескінченний горизонт. І ти мрієш загубитися десь там, вдалині, де немає ні душі й так безтурботно.

Її обличчя похмурнішає. Я стискаю пляшку обома долонями.

-Через деякий час я встала, одягла рюкзак на плечі. Він був таким тяжким через книжки, у мене коліна ледь не підкосилися.

Вона ковтає.

-Але я стояла непохитно, — бурмотить Тирнан. — А потім увійшла у воду...

Мої пальці сильніше охоплюють пляшку. Увійшла у воду.

-Я не зупинялася, поки рівень води не досяг моєї талії, — тихо продовжує вона, дивлячись у простір. — Потім плечей.

З купою книг за спиною, що тягла її на дно.

-Коли вода порівнялася з моїм ротом, я почала плисти. Насилу гребла так швидко, як тільки могла, бо була не дуже сильною і знала, що будь-якої секунди вага мого вантажу втягне мене вниз, але я хотіла забратися ще далі. Мені треба було запливти на глибину, - Тирнан замикається, шепоче, ніби розмірковує вголос. — Настільки глибоко, щоб *не змогла* повернутися. Щоб я була нездатна повернутися. Мої ноги вже не торкалися дна. Я пливла. Все далі й далі.

Мені знайоме це почуття. Край урвища, на якому ми балансуємо, якщо хочемо досягти точки неповернення, щоб у нас не виявилось іншого вибору, окрім кроку вперед. Однак я завжди трушу. Завжди боюся робити вчинки, які не зможу виправити.

-Пам'ятаю той останній момент. — Краплі води мерехтять на її тепер засмаглій шкірі. — Коли мої м'язи горіли через те, що я вичерпала весь запас сил, намагаючись утриматися на поверхні. Останній момент перед усвідомленням, що піду під воду. — Вона трохи хитає головою. — Я сказала собі: «Відпусти. Дозволь цьому статися. Просто зроби це. Просто зроби. Відпусти його».

Я чітко уявляю собі цю картину: вона неподалік якогось пірса, намагається втримати голову над водою, знаючи, що їй практично не врятуватися від океанської безодні.

-Я скинула рюкзак. – Тирнан моргає. – Навіть на сантиметр не поринула.

З погляду логіки я це розумів. Адже вона досі тут, чи не так?

І все-таки мені втішно чути, що рішення залишитися далось їй не надто важко.

-Чому ти його скинула?

-Не знаю. Можливо, не була налаштована навсправжки.

Простягнувши руку, я проводжу її щелепи тильною поверхнею пальців.

-Або знала, що впораєшся і в тебе все буде добре.

Кожен рано чи пізно замислюється над самогубством, хоча б на мить.

І основною причиною найчастіше є самотність.

Тирнан мала жити з нами. Чому батько не вийшов із ними на зв'язок? Чи не запрошував її на літо? Батьки дозволили б їй. Напевно, навіть зраділи б можливості її позбутися.

Я теж відчував би себе щасливішим і не таким самотнім, якби міг з кимось розмовляти.

-Вони зрозуміли, що ти втекла?

Дівчина киває.

-Приблизно через місяць. Після того, як отримали рахунок із бібліотеки за прострочені книги, які я кинула на дно океану.

Сміх виривається з моїх грудей, і я знову смикаю Тирнан за кізку, помітивши усмішку на її губах. Перший урок при крадіжці татової машини, мила: замітай сліди.

Відпивши пива, передаю їй пляшку.

-Ти колись поверталася на той пляж?

-Щоразу, коли йде дощ,— відповідає вона, повернувшись до мене. – Правда, тепер я беру з собою лише одну книгу та навушники.

Тирнан робить щедрий ковток, потім повертає пляшку.

Мені це подобається. Не пам'ятаю, коли востаннє було так приємно перебувати у цьому будинку.

-Ти впораєшся,- чую її голос.

Піднявши погляд, виявляю, що кузина спостерігає за мною.

-І в тебе все буде добре.

Вона повторює мої слова.

Що краще... мені не доводиться їй нічого розповідати. Якби тільки мій батько бачив далі за свій ніс.

— Прийми душ,— пропонує Тирнан, підвівшись. – І швидше.

Я допиваю пиво, залишаю пляшку на підставці для мила, встаю та міняюся з нею місцями. Наші груди стикаються. Закинувши голову назад, дозволяю потоку води змочити волосся. Дівчина відразу відвертається, надавши мені особистий простір.

-Можливо, тобі варто вийти. – Двічі смикаю її за кізку. – Щоб я міг роздягнутися.

-З мене вода ллється.

Як побажаєш.

Я знімаю джинси, віджимаю їх та кидаю на підлогу. Тирнан проводить мої штани поглядом. Її хребет випрямляється; вона зчіплює руки за спиною з напускним спокоєм.

Розминаючи м'язи шиї, я миюся, але не можу відірвати очей від дівчини.

Тирнан потребує багато чого, тільки всі ці речі не купиш. Їй потрібен сміх. Потрібно напиться. Потрібно, щоб її лоскотали, обіймали, носили на руках і жартівливо дражнили. Не хотілося б бачити її сльози, але якщо вона заплаче, я хочу, щоб моя кузина знала: її втішать.

Вона має дім.

Відгорнувши лійку до стіни, підхоплюю рушник із вішалки й пов'язую його навколо талії. Наближаюся до Тирнан, зупиняюся ззаду, насолоджуючись її нервозністю. Вона ледве дихає.

Раптом у мене виникає думка, що ще може знадобитися молодій жінці, і посмішка сповзає з мого обличчя.

Яка вона, коли повністю віддається емоціям?

Взявши її косу, розтираю волосся пальцями й облизую раптово пересохлі губи.

Тирнан дивиться на мене очима. Я моргаю, отямившись від трансу. Знову обережно потягнувши за кізку, питаю:

— Чорничні млинці?

Для кращого ефекту ляскаю віями, майстерно дмухаючи, і благаю:

-З додатковою порцією чорниці?

Вона підтискає губи, схрещує руки на грудях і відводить погляд. Проте не відмовляє.

-Дякую. – Чмокнувши її в лоб, з силою смикаю за косу, регочу і вистрибую з ванни. Дівчина плескає мене по спині, поки я рятуюсь втечею.

Засуваю шторку, після чого дістаю другий рушник і сушу своє волосся.

Розвернувшись, тягнуся до ручки дверей, повертаю її, але в цей момент помічаю бічним зором, як щось вилітає з-за душової шторки. Я зупиняюся і бачу на підлозі фланелеву сорочку Тирнан – точніше мою сорочку. Різко піднявши погляд, стискаю ручку, стежу за рухами її силуету за білою тканиною. Джинсові шорти падають слідом, і я опускаю очі, міцніше вчепившись у двері.

Моє тіло огортає теплом.

Я вже чую вітри, які гулятимуть по горищі всього за два місяці. Чую запах снігу, який піде взимку.

Протягом багатьох тижнів доведеться ділити з нею тихий будинок та темні кімнати, моменти під гарячим душем, у затишних кутах, тихими ночами...

В який вік я із захопленням передчуваю все це.

Знову замкнувши замок, обертаюсь і дивлюсь на Тирнан крізь шторку. Я буквально бачу, як білизна липне до її тіла. Згадую підтягнуті гомілки та стегна.

А що, якщо я їй подобаюся? Що, якщо це станеться лише раз? Чи залишиться секретом? І батько ніколи не дізнається.

Можливо завтра, а не сьогодні. Або наступного тижня. Тут, у душі, де нас ніхто не побачить.

Але я хитаю головою, відчиняю двері та швидко виходжу.

Боже правий. Їй це не потрібно.

І мені нова зарубка на ремені теж не потрібна.

Голову перевірити не завадило б. Бідолашна дівчинка зовсім недавно втратила батьків.

-Ого, вау! – Вигукує Тирнан, зістрибнувши з навантажувального майданчика пікапа і дивлячись на водоспад.

У нас пішло дві години, щоб розібратися зі справами, запитись пивом, закусками, приладдям для риболовлі та доїхати сюди.

Я зачиняю дверцята. Каліб прямує до води.

-Ага... — Перекладаю погляд з маленького ставка на водоспад, що зривається зі скелі, на спокійну воду перед печерою і струмком ліворуч.

-Бачу, чому ти так і не поїхав, — вимовляє дівчина, посміхаючись моєму батькові.

Той відповідає посмішкою, стягуючи із себе футболку.

Подивившись на Тирнан, помічаю рум'янець на її щоках. Вона відводить очі назад до водоспаду.

-Точно,— говорю саркастично, рипнувши зубами. – Адже решті світу більше нема чого запропонувати.

Я мигцем дивлюсь на тата, який спостерігає за мною, примружившись.

— Дістань кулер, — розпоряджається він.

Посміхнувшись собі під ніс, виконую наказ, стягую кулер із пікапа і відношу до берега. Тирнан слідує за мною. Мене розлютило те, що вона вирушила до іншого ставу одна, проте радує, що ми вперше привезли її на цей. Тут веселіше.

-Сюди більше ніхто не приходить? – цікавиться вона.

Поставивши кулер, бачу, як Тирнан оглядає невеликий пляж.

-Приходять. Але ще зарано. І взимку він у нашому повному розпорядженні.

Я знімаю сорочку і роззуваюся.

— Змерзле озеро, — задумливо вимовляє дівчина. – У нашому повному розпорядженні. Фантастика.

Перед нами височіють скелі, шумить вода. Навколо дерева, які вкривають нас від яскравого сонця, але ліворуч рослинність рідіє над річкою, що піниться на кам'янистих порогах. Запах моху та граніту заповнює мої ніздрі. Напевно, я б із задоволенням помилувався виглядом, якби не бував тут уже тисячу разів.

Дивлюсь на Тирнан. Цей вид мені подобається більше. На ній білі шорти та своя власна картата сорочка – рожево-блакитна, що чудово сидить, як і належить дорогим речам. Я вивчаю її вбрання. Вона так купатися зібралася чи?

-Ти в порядку? – Запитую, помітивши, що вона дивилася в простір.

Однак, простеживши за напрямом її погляду, виявляю, що дівчина спостерігає за Калобом. Він підіймається на скелю біля водоспаду в одних джинсах.

-Так.

— Ми зістрибнемо з вершини, — кажу я їй. — Хочеш із нами?

-Зістрибнемо? – Тирнан приспускає свої протисонцеві окуляри. – Ви рибу не налякаєте?

Я сміюся.

-Відмовки, відмовки.

Увійшовши у воду, пірнаю. Через потоки водоспаду ставок вирує. Наздоганяючи брата, я не стримую посмішки.

-Вона – безумовно, причина залишитися, чи не так? – гукаю його за кілька метрів у себе над головою. – Мені подобається її суспільство.

Калоб продовжує підійматися до вершини.

-Кивни один раз, якщо думаєш про те, про що думаю я.

Нарешті він дивиться на мене зверху вниз, зробивши паузу в підйомі. Його темні очі, як завжди, мертві, холодні, але я не вгамовуюсь і дражню:

-Знаю, що думаєш. Ти з таким ентузіазмом накинувся на неї тієї ночі, що вона не могла й слова вимовити.

Він переводить погляд на пляж, у бік Тирнан. Подивившись туди, помічаю, що вона зняла сорочку, залишившись у білому бікіні та шортах. Їй страшенно вміло вдається ховати шикарне тіло під моїм одягом. Здається, ніби ліфчик замалий для її великих грудей. Вона сидить на покривалі, спершись на коліна ліктями, і дивиться на нас з-під протисонцевих окулярів.

-Як було відчувати її?

Коли обертаюся, Калєб дереться далі. Чорне волосся, вологе від поту, липне до його шиї та скронь.

— Калєб? – Я підхоплюю маленький камінь і кидаю йому у ноги. – Як було?

Похмуро глянувши на мене зверху, він не зупиняється. Мій погляд повертається до Тирнан. Батько сів навпочіпки поруч із нею, показуючи, як насаджувати приманку на гачок. Варто віддати їй належне. Вона потакає йому. Я ненавиджу кляту рибалку.

-Цікаво, яка вона, коли щаслива? Коли віддається комусь сама і дозволяє собі відчувати бажання?

Із задоволенням глянув би, як ця дівчина виглядає, оживаючи.

— Вчора мені не сподобалося бачити її в такому стані, знаєш? – Поняття не маю, чи слухає брат, але не зводжу з неї очей. – Ми їй потрібні.

А мені потрібна присутність ще однієї людини в будинку, щоби пережити чергову зиму.

Я повертаюся до Калєба, який зупинився і дивиться на мене.

— Не злякай її, — попереджаю його. — Я серйозно. Якщо вона залишиться, я також залишусь. — Потім додаю: — На зиму, принаймні.

Додаток:

[13].Небезпечний район Лос-Анджелеса, населений бездомними людьми.

Розділ 10

Тирнан

-Ти сказала, що не хочеш рибалити, — промовляє дядько позаду мене.

Змотуючи ліску, я кидаю погляд через плече і бачу, що він наближається, після чого відвертаюсь.

Від Джейка не сховаєшся.

Моя фланелева сорочка пов'язана навколо талії, хитається над стегнами. Голу шкіру спини та плечей поколює.

Він зупиняється поряд, насаджуючи наживку на гачок.

Після того, як хлопці вирушили пірнати зі скелі, Джейк намагався зацікавитися мене риболовлею, монотонно бубнячи про правила користування спінінгом і закидання вудки, але я слухала не уважно. Від стрибка Калеба з вершини водоспаду мої нутрощі стиснулися ще сильніше, ніж під час ранкової розмови з Ноєм.

Я не хотіла, щоб він виходив із душі.

Чекала, що він до мене торкнеться.

-Ти не любиш, коли тобі допомагають, так? – Запитує Джейк.

Роблю глибокий вдих. *Ні*. Саме тому я вирішила втекти, тільки-но він відвернувся, і спробувати порибалити самотійно.

Я дивлюся туди, де мій поплавець занурюється під воду. Риба дійсно плаває в струмках з такою сильною течією?

-Ти ж не просила допомоги, — продовжує він, намагаючись зловити мій погляд. — Я сам запропонував.

-Я одначка.

Джейк тихо пирскає від сміху. Течія натягує ліску, і я змотую її на кілька сантиметрів, а він тим часом закидає свою вудку. Його спінінг голосно дзижчить.

Джейк прочищає горло.

-Як вийшло, що ти вмієш стріляти, але не вмієш ловити рибу?

-Ніколи не прагнула навчитися.

-А зараз?

Кидаю на нього погляд.

— Не хочу бути єдиною, хто цього не вміє.

Я не хочу, щоб хлопці все робили за мене. До того ж засвоєння нових навичок займає розум. Тому я можу робити оригамі, грати три пісні на укулеле, друкувати сімдесят слів за хвилину, і мені знадобилося лише три місяці, щоб навчитися вертикальної стійки на руках.

-Схильна до суперництва, хм?

-Ні, а що? — Я скидаю брову. — Це фамільна риса де Хаас?

-Ні, Ван дер Бергів.

Дивлюся на Джейка. Я чекала на зауваження про свою сім'ю.

-Ти тепер наша, — каже він, заглядаючи мені в очі.

Тепер наша.

«Тут ти Ван дер Берг», — сказав Ной.

Добрий погляд дядька спрямований на мене, через що груди починають розпирати від відчуття тепла. Не знаю чому. Здається, ніби Ной і Каліб за кілометри звідси.

Я відвертаюсь, раптово усвідомивши, що він напівроздягнений, проте Джейк не відводить очей. Спостерігаю за ним бічним зором, трохи скручуючи ліску. Його запах оточує мене — суміш трави, кави та чогось ще, що не вдається розпізнати.

-Ці штуки схожі на канати, — каже чоловік, піднявши одну з моїх кізок. Стиснувши густе біляве волосся в кулаку, він відпускає його і прокашлюється.

— Можу я сказати тобі дещо?

Озираюсь на нього. Моє серце швидко б'ється.

-Риба зазвичай збирається у місці зміни течії чи перепаду глибини. Бачиш завихрення геть там? І заводь біля тієї скелі?

Дивлячись туди, куди він вказує — повз невеликий поріг з бурильною водою на ділянку, що злегка кружляє, — киваю.

-Найкраще місце для риболовлі, — пояснює Джейк. — Вони чекатимуть на дрібну рибку та комах, яких приносить течією.

Ох.

В цьому є сенс. Я думала, риба просто плаває всюди.

Опустивши вудку, він забирає мою, змотує ліску, потім бере мене за руку і веде до струмка. Хапаючись міцніше, відчуваю грубу шкіру його долоні. Мені практично хочеться переплести наші пальці, щоб збільшити площу контакту.

Мої ноги поринають у холодну воду, кросівки миттєво промокають. Ми проходимо кілька метрів. Вставши ззаду, Джейк кладе мої кисті на ручку вудки й охоплює їх зверху. Я завмираю. Його оголені груди повністю накривають мою спину. Мої повіки опускаються на мить. Завівши наші руки назад, він закидає ліску у затон, потім трохи змотує її.

— Якщо тобі не подобається рибалка, — тихим, хриплуватим голосом вимовляє Джейк, — за водоспадом є досить класна печера. Там не дуже глибоко, зате спокійно.

Ми знову намагаємося закинути волосінь трохи далі.

-Схоже, чудове місце, де підлітки можуть займатися поганими речами, — жартую я.

-Взагалі-то ... — Джейк регоче.

Ох, добре. Можу уявити, що там влаштовували хлопчики, поки росли тут у подібних умовах.

-Якщо хлопець поведе тебе туди, тепер ти в курсі, які його наміри.

-Тоді, може, тобі варто зводити мене до печери.

Джейк зупиняє спінінг, а я перестаю дихати. Це пролунало...

О Боже.

-З тобою мені нічого не загрожує, – поспішно додаю, повернувши голову до нього. – Тобто, чи не так?

Він дивиться на мене зверху вниз, немов і сам не дихає, потім бурмоче у відповідь:

-Так.

Коли Джейк повністю змотує ліску, я забираю вудку назад. Повільно відвівши руку назад, щоб дати йому час ухилитися, закидаю сама і натискаю великим пальцем на кнопку, ледве ліска, що поблискує на сонці сріблом, летить уперед. Мій гачок виявляється у далекого краю запливу.

-Добре, — хвалить дядько. – Ще раз.

Його жар обвиває шкіру моєї спини, через що решті частин тіла не вистачає тепла. Я збираю ліску. Утримуючи руків'я, глибоко вдихаю через ніс і нарешті визначаю недостатній аромат. Палена деревина. Він пахне, як осіння ніч.

Не стримавшись, злегка відкидаюсь назад, стикаюся з його грудьми. Він кладе свою долоню поверх моєї руки, що стискає вудку.

-Я тебе соромлю?

-Ні. – Качаю головою.

Ось вона я, спочатку заявляю, що мені не потрібна допомога, а потім думаю: «Будь ласка, тільки не прибирай руку».

Чоловік міцніше охоплює мої кисті, моє передпліччя лежить на руці.

-Назад, — шепоче він, допомагаючи відвести вудку. Я тримаю кнопку великим пальцем, він тисне зверху своїм. Після цього ми

разом закидаємо ліску різким рухом зап'ясть. – Відпускай. – Гачок підіймається в повітря, відлітає далеко в струмок і шумно плюхається у воду під вантажем наживки.

Грудна клітка Джейка швидко здіймається й опадає. Його голос ледве чутний, коли він каже:

-Відмінно, Тирнан.

Однак він не рухається.

На моєму лобі виступає легкий піт, груди різко підіймаються в такт важкому диханню. Цікаво, чи Джейк на них дивиться? Сподіваюся...

-У нашому домі не було жінки з часів їхньої матері. Я не дуже... добре вмю дбати про жінок.

Я дивлюсь на нього, озирнувшись через плече.

Він мотає головою, шепочучи:

-Як би старанно не намагався.

Він хмуриться, наче від болю, зосереджено розглядаючи струмок.

Горло здавлює.

Його перше кохання вбило себе, мати його дітей відправили до в'язниці. Джейк відчуває свою відповідальність за це.

-Я думав, що захищаю Калеба і Ноя, ізолювавши їх тут,— каже він, спостерігаючи за вудкою. – Але я, здається, просто здався. Не хотів знову облажатися.

Дивлячись йому у вічі, розумію, скільки в них залишилося молодості. Вони видають усе, що Джейк хоче отримати від життя.

— У мене не було бажання навіть спробувати,— бурмоче чоловік.

Наступної секунди він дивиться на моє обличчя, і весь світ зупиняється.

-Проте тепер у нас є ти.

У полоні його палкого погляду я заціпенів. Кожну клітинку моєї шкіри ніби тягне до чогось, тіло благає про щось.

Про його руки. Його грубі руки.

Внизу живота розливається тепло; я відчуваю вологість та пульсацію між ніг. Мої щоки спалахують від сорому.

Вудка вислизає з пальців. Здригнувшись, я втягую повітря і дивлюся, як потік забирає її.

-Вибач! – квапливо вигукую. У мене відвисає щелепа, і я відходжу назад, дивлячись на нього. – Я...

Насилу вдається втримати рівновагу на мокрому камені.

Він хитає головою і, стежачи за мною, м'яким тоном відповідає:

-Все гаразд. Тирнан...

— Мені дуже шкода, — знову повторюю і кидаюся бігом назад на пляж, до ставка.

Потрібно пірнути. Всім тілом поринути у холодну воду.

О Боже. Що це було? Джейк здогадався, про що я думала? Чи міг якось визначити? Він виливає душу, а я тим часом збуджуюсь?

Поки мчу у ставок, хлопців ніде не видно. На ходу скидаю з себе шорти та кросівки. Заглибившись на кілька метрів, пірнаю. Прохолода огортає мене, пестить шкіру голови. Пори відкриваються, віддаючи більше тепла. Я пливу далі, не бажаючи підійматися на поверхню, щоб показати свій сором.

Лише коли легені починають болісно нити через відсутність повітря, я спливаю і роблю глибокі вдихи. Водоспад гуркотить, заглушаючи всі інші звуки. Найменша завись бризок зрошує моє обличчя.

Джейк, напевно, вважає мене дівчиськом. Емоційною. Божевільною.

Заплющивши очі, знову пірнаю. *Господи.*

Пропливаю під водоспадом, хапаючись за каміння. Масивні струмені барабанять по спині. Сонячне світло тьмяніє. Я спливаю, жадібно ковтаючи повітря, загладжую волосся назад і озираюсь навколо. Водяна стіна, що гримить, відокремлює мене від зовнішнього світу. Помічаю вхід до печери, яку згадав Джейк. Рухаючись уздовж скелястого виступу, прямую до входу, бо це цілком стерпне місце, де можна ненадовго сховатися.

Я обережно ступаю гострими каменями на дні. Крижані бризки потрапляють на шкіру. Вода втікає в печеру між кам'яними уступами з обох боків. Вдивляюся в чорну дірку, і волоски на шиї встають дибки. Можна було б піднятися на один з уступів і пройти далі тунелем. Хто знає, на скільки камер розгалужується ця печера?

Закинувши голову, відчуваю, як на обличчя капає зверху. Я роблю вдих. У легені проникає затхлий запах вологого каміння та землі.

Праворуч на стіні аерозольною фарбою намальований гігантський червоний восьминіг, що облупився і вицвіли за роки

ерозії. Цікаво, чи він уже був намальований, коли дядько відвідував печеру востаннє?

Хлопці приходять сюди?

У животі все перевертається. Заплющую очі. Моє серце заспокоюється, а думки починають блукати.

Я не повинна була так думати про Ноя в душі. Треба було зупинити Калеба, щойно він почав.

Я не повинна... нервувати поруч із Джейком Ван дер Бергом. Просто я розгублена і відчайдушно потребую уваги.

Це приємно.

І зараз я цього хочу. Не розмикаючи повік, ще глибше поринаю в роздуми. У цьому темному гроті, в оточенні гуркоту водоспаду ніхто не почує моїх думок, окрім мене самої. Тут я в безпеці.

Але він також тут. Близько. Бере мене за руку.

Я охоче йду за ним углиб печери. Мені хочеться, щоб він хотів опинитися зі мною в похмурому і відокремленому місці.

Коли зупиняюся, він обходить довкола мене, стає ззаду і тягне зав'язки ліфа мого бікіні. Тканина спадає з тіла. Інстинктивно хочу прикритися, але він простягає руки вперед і накриває мої груди долонями, не давши мені шансу.

Через образи, які малює моя уява, я пускаю хрипкий стогін, схопившись за скелю для підтримки. Легкий пульс між ніг посилюється. Моя рука прослизає під воду, в шорти.

Я важко дихаю. *Чорт*. Боже, я хочу...

Хочу...

Він стискає мене, різко притягує до своїх мокрих грудей і мовчить. Це секрет.

Мої соски напружуються, перетворюються на маленькі тверді горбки, коли я повільно погладжую свій клітор середнім пальцем. Вчепившись у камінь у себе над головою, уявляю, що він стоїть у мене за спиною, і хитаю головою, намагаючись уявити когось іншого.

На його місці може бути будь-хто.

Однак до мене притискається те ж міцне тіло із золотистою засмагою, грубі пальці гладять мою ніжну плоть. Я така волога, гаряча і така...

Порожня.

Хапаючи ротом повітря і стогнучи, тру швидше. У цій печері я зовсім одна, але мені потрібно більше. Потрібно щось, чого не зможу дати сама собі.

Відчувати щось тверде всередині мене, пестити його ротом, щоб він дивився на тіло, до якого хоче доторкнутися, але не може. Щоб я опинилася в обіймах його владних рук, а від його хтивого погляду моє серце шалено билося в грудях.

Він ненавидить мого батька, але хоче мене.

Клітор пульсує, і відчуваю наближення оргазму. Мені хочеться, щоб він змусив мене закричати й закінчити, випробувати всі почуття, недолік яких вже втомлює. Я хочу бути бездиханною.

Трахни мене.

Трахни мене.

-Ні! – раптово кричить хтось. – Зупинися!

Розплющивши очі, витягаю руку зі своїх трусиків. Пульсація між ніг досягає хворобливих меж, проте оргазм, що не відбувся, поступово розсіюється.

-Ні, я сказала...- Жіночий голос затихає до невиразного бурмотіння. Я різко оглядаюся на всі боки.

Хто це?

Боже, якщо хтось побачив...

Я вигинаю шию, роздивляючись порожній грот. У водоймі та біля водоспаду нікого немає.

-Уф! – вигукує дівчина.

Посунувшись назад, чую шерех.

На пляжі нікого не було, коли ми прийшли, і я не помітила появу інших людей за весь цей час. Хто...?

Як тільки я поринаю у воду, готуючись рвонутися з місця, з темряви виникає постать. Побачивши жінку, що вийшла з тунелю чи сусідньої печери, я завмираю. Вона теж бачить мене і зупиняється.

Сессі Діггінс. Дівчина з аптеки, яка надто зацікавлено з'ясовувала, хто я така. Напевно, вона прийшла, доки я рибалила. На ній блакитне бікіні. Її темне мокре волосся спадає на спину, а з однієї ніздрі тече цівка крові.

Я примружуюсь. Чому вона в кро...

Дівчина проходить повз кам'яний уступ, пірнає і ховається за водоспадом.

Якого біса? Хто її вдарив?

Наступної миті чується хрускіт каменів. Обернувшись, я виявляю Калеба, що вийшов із того ж тунелю, звідки з'явилася вона.

Вода відкидає відблиски, що мерехтять у його темних очах. Він зустрічається зі мною поглядом, крокує вперед, стрибає у ставок і занурюється по талію, одягнений лише у джинси.

Поки хлопець крадеться до мене, я відступаю до водоспаду, не моргаючи.

Він її вдарив? Оглядаючи його обличчя та тіло, не знаходжу слідів самозахисту.

Тут темно і нікого немає, крім нас. Його грізний погляд зосереджений на мені. Він підходить дедалі ближче; моє серце підскакує буквально до горла.

Але потім ... Каліб просто мине мене, пірнає під водоспад і також ховається з поля зору. На щастя, страх через те, що я робила з собою під водою всього за кілька метрів від них, тьмяніє на тлі того, що, чорт забирай, відбувалося в цьому тунелі.

Про що вона з ним сперечалася? Адже він не бив її, так?

Чорт, і як можна сперечатися з людиною, яка не розмовляє? Яким чином?

Я покидаю печеру і випливаю на середину ставка. Остеронь мій дядько вантажить речі в пікап, Ной допомагає йому. Якийсь час я спостерігаю за ними. Щоби горять від спогадів про мої фантазії. Я не уявляла конкретної особи, проте точно знаю, хто це був.

Все нормально.

Всім на розум спадають різні думки. Усі ми чіпаємо себе. Психотерапевт сказав би, що я шукаю спосіб упоратися зі своїми проблемами. Тільки й всього, і такий варіант кращий за наркотики або алкоголь.

Вітер посилає брижі по поверхні води. Небагато присівши, змочую губи й продовжую спостерігати за тим, як хлопці працюють.

Це справді було приємно. Відчувати його за спиною, бути оточеною його запахом. Від думки про ліжко Джейка, де білизна пахне так само.

— Тирнан, йдемо! – кричить Ной.

Я моргаю, глянувши на нього. Він забирається на свій байк.

-У Генті влаштовують експромт-гонку. Поїхали!

Експромт-гонку?

Каліб перекидає ногу через другий байк, а Джейк забирається до пікапа. Швидко кивнувши, пливу до берега.

Не впевнена, що таке експромт-гонка, щоправда, схоже, там буде гамірно. І багатолюдно.

Обидва фактори я зазвичай ненавиджу, але, можливо, цього разу Джейк помилився. Може, приємний несімейний захід далеко від піка – саме те, що мені потрібно, щоб відволіктися.

Практично не сумніваюся, що три найкрасивіші хлопці в місті живуть зі мною під одним дахом, але ж ми їдемо в Гент, чи не так? Абсолютно новий асортимент красенів, як сказав би Ной.

-Що таке експромт-гонка?

Джейк миттю дивиться на мене, пробираючись крізь натовп, і повертає до галявини ліворуч.

Переді мною височіють два зелені пагорби. Сонце повільно хилиться до заходу сонця, від диму багаття ріже в очах. Петарди, які, ймовірно, залишилися після святкування Дня незалежності четвертого липня, вибухають вдалині. Зробивши вдих, відчуваю аромат барбекю.

— Хороша можливість налагодити корисні зв'язки, — відповідає він. — Сезон наближається до завершення. На таких заходах гонщики, постачальники та спонсори просто збираються разом, щоб наостанок добре потренуватися і трохи заробити.

Пікап підскакує на купині. Джейк натискає на гальмо і паркується.

-А я що тут робитиму? – питаю у нього.

-Не висовуватимеш дупу з нашого тенту, ось що.

Чоловік вискакує з кабіни, прямує до навантажувальної платформи та опускає задній борт. Нахмурившись, слідую за ним. Разом ми починаємо вивантажувати обладнання. Ной проноситься повз Калеба на хвості. Відводжу погляд і допомагаю Джейкові з установкою портативного намету.

Як Сессі розбила носа? Потрібно поговорити з дядьком про це. Я живу разом із Калемом. Джейк не знає, наскільки агресивно він поведився зі мною тієї ночі. Раптом йому ще багато чого невідомо?

Озирнувшись через плече, знову дивлюся на Калеба. Його джинси майже висохли, і він одягнув чорну футболку. Хлопець знімає і вішає шолом на руків'я, йде до кулера за пивом, ігноруючи вигуки людей, які його кличуть. Ні разу не глянувши на мене, він розвертається, потім поєднується з натовпом.

-Тирнан.

Я звертаю увагу назад на дядька, рухаючись далі.

Нам двом – іншого вибору немає, бо хлопчаки розбіглися – потрібно лише двадцять хвилин, щоб розмістити промо-атрибутику, спорядження та постери на рекламному стенді. Мотоцикли чоловіків Джейк ставить біля країв столу. Діставши бездротову колонку, яку ми брали із собою на рибалку, синхронізую її зі своїм мобільним і включаю плейлист.

Першою звучить Nobody Rides for Free гурт Ratt. Тихо засміявшись, чоловік кидає мені посмішку. Придатна пісня, гадаю.

Закочувавши рукави сорочки, я збираю стопку наклейок, виходжу з намету і роздаю їх перехожим. Коли дядько кидає мені погляд, відповідаю йому напівусмішкою. Після цього він вирушає поговорити з парою, яка зацікавилася одним із байків.

Не знаю чому, проте я трохи шкодую, що Каліб і Ной змушують його боротися за кожную краплю допомоги. Я не з тих, хто встає на бік батьків, але, враховуючи випробування, через які пройшов Джейк, щоб досягти всього цього і побудувати свій бізнес, він заслужив на підтримку сім'ї.

Мабуть, мені не подобається дивитися на те, як він все робить поодиноці.

-Я поїхав,— каже Ной, заскочивши в намет за своїм шоломом.

На ньому перегоновий костюм – чорно-жовтогарячі штани, футболка з довгим рукавом, на грудях та спині якої красується номер 78. Ной бере участь у перегонах?

Помітивши мене, хлопець зупиняється та широко посміхається. Він кладе шолом назад на стіл, підходить до мене ззаду, висмикує

мою сорочку зі шортів, підіймає її, зав'язує підлоги вузлом під грудьми, тим самим оголивши живіт, і підморгує з зухвалістю в блакитних очах. Я хмурюся.

— Чим більше шкіри покажеш, тим більше ощасливиш і залучиш відвідувачів, — наспівуючи вимовляє Ной. — І під «ощасливиш» я маю на увазі...

Замахуюсь на нього. *Гидота.*

Він лише сміється, знову підхопивши шолом. Я тягнуся до вузла, намагаючись розв'язати його та опустити сорочку, як раптом переді мною з'являється хлопець.

— Привіт, — каже він, простягнувши руку за подарунковою наклейкою Ван дер Бергів, і посміхається.

Зсунувши губи вбік, вручаю йому одну наклейку.

Ла-а-а-дно.

-Не розмовляй зі спонсорами, — розпоряджається мій дядько.

Обернувшись, бачу, як Ной запихає до рота якусь закуску з кулера.

— Може, і поговорю, якщо здобуду перемогу, — бурмоче він, жуєчи, після чого прямує до виходу.

— Якщо *байк* здобуде перемогу, — відрізає Джейк, — простеж, щоб усі знали, хто його зробив.

Ще кілька роззяв підходять до мене за наклейками.

Ной стрімко залишає намет, і я чую оголошення коментатора гучномовцем. Його голос звучить так, ніби він засунув мікрофон собі

в горлянку.

Мотори ревуть, глядачі поспішають піднятися на пагорб, звідки, зважаючи на все, відкривається кращий вигляд. Я озираюсь на Джейка. Він сидить на стільці, уткнувшись носом у двигун – або карбюратор, або як там це називається – з таким виглядом, ніби той болт дійсно потрібно затягнути ще тугіше.

-Ти не дивитимешся? – цікавлюся я.

Дядько не відповідає. Стиснувши наклейки в обох кулаках, перекладаю погляд на натовп. Ґрунтовий трек пролягає перед наметом, але стартової лінії мені не видно. Темно-синє небо посипане зірками. Сяйво вогнів стадіону буквально вабить мене.

Калєб дивиться на брата? Схоже, хоч хтось повинен.

У ногах гуде від бажання піти за рештою, проте я залишаюся на місці.

Трасу розчищають, коментатор кричить у гучномовець. Я знаю, що перегони зазвичай починаються за сигналом, тільки не впевнена, чи повинен лунати постріл, чи щось типу того.

За мить люди на вершині пагорба видають натхненні вигуки й пересуваються, давши зрозуміти, що заїзд стартував. Напря́м їх поглядів змінюється. Випроставши спину, злегка підстрибую у відчайдушній спробі побачити те, що відбувається.

Мигцем глянувши на Джейка, чекаю якоїсь реакції, але він так зосереджений на задньому колесі, немов це найважливіша річ у світі.

Хтось має дивитись на Ноя.

Повільно крадусь вперед, оцінюючи натовп, спостерігаю за тим, як вони поступово зміщуються ліворуч, не випускаючи гонщиків із поля зору. Я різко перекладаю погляд у тому самому напрямку якраз вчасно і помічаю купку спортивних байків, що долають поворот. Пил злітає в повітря, рев двигунів стає все голосніше в міру їх наближення. Роблю черговий крок уперед. Вони зникають, піднімаючись на крутий пагорб, потім знову з'являються, злітають і знову зникають.

Земля трясеться під ногами, вібрації від шуму глядачів і техніки віддаються в тілі. Усміхаючись, я встаю навшпиньки в пошуках Ноя.

Мотоцикли проносяться повз. Шлунок кудись провалюється, коли я підводжу голову і помічаю свого кузена. Він відривається від землі – його тіло в чорно-жовтогарячому костюмі витягується по струнці над ручками керма. Я сміюся і кладу руку на маківку, проводжаючи Ноя поглядом. Несподівано мені хочеться скласти долоні рупором біля рота і закричати на знак підтримки. Однак я зупиняюся на півдорозі, аплодуючи натомість. Він виглядає дуже добре.

Ной має чудовий вигляд. І він на першому місці.

Той-таки зелений байк, який я бачила біля будинку Ван дер Бергів кілька днів тому, не відстає від нього. Це Терренс Холкомб.

Різко розвернувшись і посміхаючись, бачу, що дядько, як і раніше, поглинений своєю роботою. Як він може пропустити таке?

Мене паралізує почуття заздрості. Схоже, що Ноею дуже весело.

Більше не маю сили стримуватися, перш ніж Джейк встигне мене зупинити, я швидко перебігаю через трек, щойно мотоцикли долають цю ділянку, і підіймаюся на пагорб.

Озираючись на всі боки, шукаю Калеба, але не виявляю його поблизу. Приєднавшись до натовпу на вершині, протискаюся між

двома глядачами. Ной мчить до фінішу ніздря до ніздрі з Холкомбом.

Газонувши, хлопець підіймається на заднє колесо, перетинає фінішну лінію на частки секунди раніше від усіх інших і знову приземляється на обидва колеса.

З динаміків доноситься голосний голос коментатора, глядачі тріумфують, а Ной підіймає кулак вгору.

Я тихо плескаю. Це все, на що я зараз здатна, адже моє серце б'ється надто швидко. Він молодець.

Навіть трохи заздрю його таланту у такій справі. У мене ніколи не було здібностей до чогось.

Розвернувшись, повертаюся до тенту. Спостерігачі поступово розбрідаються, знову звучить музика.

Джейк досі зайнятий ремонтом того, що, напевно, вже давно в порядку. Я повертаюсь до стенда із закусками, що сусідить з нашим шатром, де купую начос[14] із сиром. Відкусивши маленький шматочок, наближаюсь до свого дядька.

-Хочеш спробувати?

Він дивиться мені у вічі, не звертаючи уваги на їжу.

-Ні, дякую.

Спостерігаючи за чоловіком, змочую новий трикутничок у сирний соус.

-Ной дуже класний.

Джейк просто киває, повернувшись до роботи.

Я примружуюсь. У чомусь вони з моїм батьком різні, а чимось схожі.

Ханнес не став би дивитися мій виступ, бо йому було б байдуже. Джейк також відмовляється підтримувати сина. Чому?

Я збираюся поставити чіпси на стіл і продовжити роздачу наклейок, як раптом до нас прямує Ной в оточенні людей. Він стягує з себе футболку, жбурляє її на наш стіл, зухвало посміхається і вихоплює мій начос. Потім занурює палець у сир, витирає його об мій ніс, нахилиється і злизує соус. Я гарчу.

— Ной, — скривившись, вичитую його, але він лише сміється.

А я збиралася тебе привітати. Обійдешся. Витираю сирний соус та його слину з носа.

Вкравши чіпси, хлопець підходить до батька.

-Знаєш, я можу принести набагато більше користі для «Ван дер Берг Екстрим», якщо мене показуватимуть по ТБ.

-Так, і тоді що? – Джейк дивиться на сина. – Що, на твою думку, станеться після того, як твої п'ятнадцять хвилин слави закінчаться або травма відправить тебе додому в інвалідному візку?

Ной гірко посміхається.

-Ти хоча б дивився? Я переміг! Здолав їх усіх. У мене є таланти і мені подобаються перегони.

— Мотокрос...

-Це не кар'єра,- єхидно домовляє за нього хлопець. Здається, вони торкалися цієї теми вже сотні разів. – А сидіти в ув'язненні на піку – це не життя. Пора б тобі вже це визнати.

Розвернувшись навколо, Ной жбурляє мені чіпси й стрімко йде, по дорозі узявши за талію якусь дівчину. Разом вони розчиняються у натовпі.

Наважуюсь кинути погляд на Джейка. Граючи м'язами, він смикає торцевий ключ проти годинникової стрілки з такою розлюченістю, ніби замість болта затягує рота своїй дитині.

Ось, отже, як.

Неважко зрозуміти, що він любить і цінує можливість жити по-своєму, якомога далі від нашої жахливої родини.

Однак Ной прагне чогось нового. Він не лінивий, безвідповідальний чи апатичний. Хлопець просто нещасливий.

Поставивши їжу на стіл, я підходжу до Джейка і притуляюся до столу.

-Він правий? – питаю, чуючи оголошення коментатора про наступний заїзд. – Ти ховаєшся тут?

Зирнувши на мене, чоловік підіймається, щоб дотягнутися до якоїсь деталі.

— Опустити сорочку, — бурчить Джейк.

Я вигинаю брову, старанно стримуючи посмішку.

Він кидає ключ на стіл, важко видихає і хитає головою.

-Прокляті діти...

Знову перевіривши погляд у мій бік, дядько сумно посміхається. Може, йому й не хочеться, щоб Ной зазнав такого ж болю, який він пережив сам, але Джейку має бути відомо – наші батьки не завжди

знають, що краще. Тобто хто сказав, що Флора стала б для нього єдиною?

Тільки він все одно втік би з нею, бо ми хочемо того, чого хочемо. Ной вчинить так само.

-Ей, — вимовляє хтось.

Обернувшись, бачу Сессі Діггінс. Вона входить у намет, тримаючи руки в кишенях джинсів і дивиться на мене. Я завмираю. Жодна з наших зустрічей не була особливо приємною. Що їй потрібно?

Джейк відходить до пікапа, шукає щось у кузові, а я розглядаю дівчину. Її ніс виглядає нормально. Немає жодних ознак недавньої кровотечі.

-Привіт,- нарешті відповідаю я.

Вона простягає руку.

-Сессі.

Ми обмінюємося рукоштовпанням.

-Тирнан.

Гадаю, що нас не представили один одному офіційно.

-Ти в порядку? – Я вказую на ніс дівчини.

Сессі лише тихо сміється.

-Я – єдина, хто завдає мені болю.

Відпустивши її руку, не зовсім розумію, що вона має на увазі, і озирюсь через плече. Джейк відчиняє двері й починає ритися в

бардачку.

-Не хочеш потанцювати?

Різно повернувшись назад, дивлюся на дівчину. Що?

Люди танцюють навколо багаття. Музика доноситься з великих колонок, встановлених на платформах вантажних пікапів. Але пісня повільна. Вони практично обіймаються.

Негативно хитаю головою.

-Ні.

Сессі просто хапає мене за руку і тягне до багаття. Спотикаючись, тягнуся за нею і намагаюся вирватися.

-Гей, зупинись,— гаркаю я.

Я не дуже добре танцюю.

Розвернувшись, вона охоплює мою талію та притягує до себе. Відштовхую її, проте дівчина дуже спритна. Спіймавши вузол моєї сорочки, вона смикає моє тіло на себе. Я ледве шию собі не звертаю.

Скалившись, відчуваю, як наші оголені животи стикаються, бо її біла майка задерлася.

-Все нормально. – Сессі посміхається. – Я знаю, що ти натуралка.

Вона починає рухатися, розгойдуючи стегнами, і трохи треться до мене. Серце так і хоче вистрибнути з моїх проклятих грудей. Переступаючи з ноги на ногу, намагаюся не впасти.

-Та ну, і звідки ж?

-Хочеш сказати, є шанс, що це не так? – піддражнює вона.

Я закочую очі.

-Даремно. Зі мною набагато безпечніше, ніж із хлопцем.
Принаймні від мене ти не залетиш.

Не стримую сміх і трохи розслаблююсь. Щоправда, не дуже.

-Чому б тобі не перестати прикидатися? Ти робиш це, щоб привернути увагу Калеба.

Невелике шоу із двома дівчатами, яке він явно помітить, адже вона обрала ту, хто живе у його будинку.

Озираюся на всі боки. Калеба, мабуть, взагалі тут нема. Я не бачила його з того часу, як він припаркував свій байк. Певне, поїхав додому з кимось.

Поклавши руки мені на талію, Сессі лине ще ближче, її ніс майже торкається мого.

Не знаю чому, але я непохитно не здаю позицій.

— Для привернення його уваги потрібно дещо серйозніше, — ледь чутно загрожує вона. — Ти будеш вільна пізніше?

Я відводжу погляд, чудово розуміючи, на що дівчина натякає.

Струшую головою в спробі прояснити думки. Я не дозволю Калебу позбавити мене цноти, займаючись сексом утрюх. Точніше, я більше ніколи та нічого йому не дозволю.

-Ти чула нашу сварку в печері, — шепоче вона мені у вухо. — Ти підслухувала.

Хіба?

— Простежила за нами, — з глузуванням продовжує Сесі, — бо теж хочеш. Ти ревнувала.

Єхидно посміхнувшись, розгойдуюсь під музику та обвиваю руками її шию.

Досить.

Нахилиюся до вуха дівчини й шепочу:

-Я навіть не знала, що ви там. Просто ховалася, бо чіпала себе у воді.

Вона пирхає, піднявши голову і скептично дивлячись на мене.

Мої щоки палають. Поняття не маю, навіщо їй це сказала, проте мені начхати. Я не люблю ігри й напевно не гратиму за її правилами.

-Серйозно? – перепитує вона. Судячи з виразу обличчя, Сесі майже вражена. – Хіба ти не знаменитість? Я можу всім розповісти про твоє визнання у «Твіттері».

Ти в будь-якому випадку можеш, незалежно від того, чи це правда.

Подібними витівками вона все одно не досягне бажаного. Адже я їй не перешкода.

-Люди роблять все, що захочуть. – Танцюючи, стискаю її боки. – Тому мені байдуже. Усе. Твоя поведінка – не моя справа.

Кинувши погляд їй за плече, помічаю його.

Калеба.

Він стоїть на відстані від натовпу, один, притулившись до стовбура дерева. Уважно дивлячись на мене, хлопець підіймає пляшку пива до губ і робить ковток, а я ковтаю камінь, що утворився в горлі.

Попри те, що від його погляду мої нутрощі щоразу затаються в тугий вузол, серце розносить по тілу розпалену кров, змушуючи передчувати щось. Що ось-ось станеться.

Не можу втриматися.

-До того ж через кілька тижнів я навіть не дізнаюся, що відбувається в мережі, бо буду ізольована на піку на багато, багато... — зробивши паузу, додаю для кращого ефекту: — багато місяців.

З ним. Вголос я цього не вимовляю, але слова повисають у повітрі.

Я хочу, щоб це прозвучало як загроза, хоч вона й порожня. Сесі нема чого знати, що Каліб мене лякає або поводить з мною гірше, ніж з тваринами, на яких полює. Вони принаймні мають для нього цінність.

Випрямляюся і дивлюся їй у вічі, розуміючи: з листопада по квітень я отримаю перевагу. Якщо забажаю. *Ти дійсно хочеш мене роздратувати?*

-Ризикни,- кидає виклик дівчина.

-Сумніваюся, що мені доведеться щось робити.

Миготливо глянувши їй за плече, вказую на темно-зелені очі Калеба, що заворожили нас, немов на вечірці більше нікого і нічого немає. Вона бачить, як він за нами спостерігає, простеживши за напрямом мого погляду. Нехай мої погрози безпідставні, зате моя остання пропозиція не пустий звук.

Все ж таки Калєб уже намагався зі мною переспати.

Раптом чиїсь пальці стискають моє плече. Хтось смикає мене, і я різко втягую повітря, побачивши свого дядька.

— Всі володарі членів витріщаються на вас двох, — гарчить Джейк.

Витріщаються? Що?

Мені потрібна пара секунд, але, коли мій погляд ковзає по оточенню, я бачу, що на нас із Сессі зацікавлено дивляться, особливо група хлопців, що посміхаються і перешіптуються один з одним.

Сердито дивлячись на Джейка, вириваюся з його хватки.

-Ти б нас зупинив, якби я танцювала з хлопцем?

-Якби ти так танцювала з чоловіком на публіці, я б перекинув тебе через коліно і відшльопав.

Він швидко переводить погляд на Сесі, потім назад на мене.

-Ми їдемо додому.

Схопивши за руку, він тягне мене назад до намету.

Якого біса? Може, мені стало б соромно, зроби я вчинок, здатний негативно позначитися на ньому, але я нічого поганого не робила. Ну, кілька хлопців кінчили в штани, милуючись двома дівчатами, що танцювали. Чесно кажучи, я навіть не намагалася красиво танцювати, настільки була поглинена нашою розмовою.

Джейк протискається крізь натовп, так сильно стискаючи моє зап'ястя, що шкіра горить. Смикнувши рукою, вивільняюся з його

хватки. Потім, змінивши напрямок, стрімко крокую до пікапа, сідаю на місце позаду сидіння водія і голосно гримаю дверцятами.

Намет нехай самі демонтують.

Качаю головою.

На мене вже вдруге накричали за привернення до себе непроханої уваги. Їхня власна одержимість захистом моєї честі просто сміховинна. «Дослідність» хлопців зовсім не означає, ніби вони зріліші чи мудріші. Я навіть посперечалася, що їм цих якостей бракує. Це було очевидно з моменту мого приїзду.

Пікап розгойдується, поки Джейк з Ноем вантажать тент, стіл, стільці та інше обладнання. Виглянувши у вікно, бачу, як на мотоциклі Ноя їде якийсь хлопець із дівчиною. Вони здаються невиразно знайомими – можливо, він позичив байк одному зі своїх друзів.

Ззовні чується сміх, задній борт закривається. Повернувшись, помічаю жінку, що забралася в салон і сіла поруч зі мною.

У ніс ударяє запах її парфуму. Вона підіймає очі, посміхається до мене, після чого зачиняє за собою двері.

-Привіт.

-Привіт.

З вулиці знову долинає хихикання. Мій дядько та кузен забираються на переднє сидіння. Я заплющую очі, закипаючи від люті, і стискаю кулаки.

Ідеально. Абсолютно ідеально. Не повертаючись назад, щоб подивитися, скільки ще жінок сидить у кузові, просто зло витріщаюся на відображення Джейка в дзеркалі заднього виду.

Він зустрічається зі мною поглядом, але швидко розриває зоровий контакт, завівши мотор.

Значить, якщо я з кимось танцюю, то виставляю себе повією, зате їм можна трахатись з різними жінками щоночі, і вони не бачать у цьому іронії.

Джейк рушає з місця. Поняття не маю, чи залишився Калєб на вечірці, чи сидить на вантажній платформі. Схрещую руки на грудях. Мені начхати на нього, я занадто розсерджена.

У салоні грає музика. Ми мчимо темним шосе, підіймаємося на гору. Ззаду долинає радісний вигук, який забирає вітер. А на передньому пасажирському Ной відкриває пляшку пива.

Тобто я повинна слухати, як вони всі розважатимуться ніч безперервно?

-Перекинеш мене через коліно... — повторюю слова Джейка, дивлячись у вічі його відображенню. — Мені в житті не влаштовували порки.

Він ловить мій погляд.

-Якщо хочеш, щоб це сталося, продовжуй у тому ж дусі.

Дівчина, що сидить поруч, крутиться на місці. Атмосфера в салоні трохи розжарюється.

Сволота.

-Ти вдариш мене, якщо я зроблю щось, що тобі не подобається?

-Це називається «корекція поведінки», — заперечує він. — І я зроблю це, бо дбаю про тебе.

Ной кидає на мене погляд через плече, потім дивиться на свого батька і шепоче:

-Що відбувається?

Джейк відмахується від нього, один раз хитнувши головою.

— Не тобі вирішувати, чи можна мені зустрітися з кимось або займатися сексом,— повідомляю я. — Це називається «подвійні стандарти», Джейк. Ви, хлопці, проводите час із жінками. Чому мені не можна насолоджуватися чиєюсь компанією?

-Ми можемо проводити час із жінками, бо ніхто не заявив на нас своїх прав.

— На мене теж ніхто своїх прав не заявляв.

-Ти – молода жінка, яка живе в моєму домі, – кидає він. – Ми відповідальні за тебе, доки ти не досягнеш достатньо зрілого віку.

-У свій вісімнадцятий день народження?

Джейк скидає темну брову, проте нічого не відповідає і зосереджується на дорозі.

Чи досягну я достатньо зрілого віку через кілька тижнів, коли стану повнолітньою? Тоді він стримає запал?

Ні звичайно. Я стану досить дорослою, коли Джейк так вирішить, адже він вважає мене надто дурною, не здатною уберегтися від неприємностей.

Готова я до сексу чи ні – це одна справа, а близькість – зовсім інша. Ми всі хочемо бути особливими для когось. Сім'я не рахується. Мені хотілося б одного разу зустріти таку людину.

-Знаєш, твоя логіка недосконала, кажу я, свердлячи його поглядом. – Навіть якщо жінка заявить на тебе права, вона займатиметься з тобою тим самим, чим займалися інші жінки. Але якщо ви всі заявите права на мене, то не робитимете зі мною те, що робили б інші чоловіки.

Подавившись, Ной випльовує пиво і забризкує навколо. Він дивиться округлими очима на свого батька, кашляючи в руку.

Я стримую усмішку.

Насилу намагаючись віддихатися, хлопець знову вибухає кашлем і намагається витерти залиті пивом джинси. Джейк дивиться на мене через дзеркало. Але мовчить.

Цього разу я не перша відводжу погляд.

Додаток:

[14]. Закуска мексиканської кухні, в основі якої лежать чіпси з кукурудзяної тортільї з різними добавками.

Розділ 11

Тирнан

-Ах! – Від вереску дзвенить у вухах. Підскочивши на ліжку, я розплющую очі й відкашлююся. Мої брови промокли від поту.

Цей запах... Я надривно схлипую. В очах щипає, моє важке дихання колише волосся, що спадає на обличчя. Усередині затується тугий вузол, живіт болісно ниє.

Якого біса? Знову кашляю, не в змозі перепочити.

Боже. Мій сон майже розсіюється, але я досі відчуваю цей сморід. Їдкий мильний запах свічок, від якого вивертає навиворіт.

На мене накочує напад нудоти, і я притискаю тильний бік кисті до губ. У горлі встає камінь.

Шум відлунням розноситься по дому. А моє тіло тремтить від болю. Не можу більше терпіти. Відкинувши ковдру, падаю з ліжка рачки й швидко повзу до сміттевого кошика, що стоїть біля столу, нависаю над нею, відчуваючи блювотні позиви.

Ніздрі та ковтка ніби забиті смородом. Не пам'ятаю, що мені приснилося, але я точно не могла дихати. Досі не можу. Хапаю ротом повітря.

Жовч підступає до горла, мене рве. Я кашляю і відплювуюсь над кошиком, вхопившись за край з обох боків. Чому я все ще відчуваю цей запах? Він обволікає моє тіло, як огортав кожен сантиметр меблів у кімнаті батьків. Почавши плакати, тру себе по руках, щоб прогнати озноб. На шкіру наче тонни бруду налипли.

Тремтячи, даю волю риданням. Нудота поступово поступається місцем смутку. Мені здається, ніби я знову повернулася до того будинку, де все таке жорстке та гостре. Я навіть не помітила, що не відчувала цього кілька днів. Холод. Тиша і стерильне повітря, що обпалює ніздрі.

Глибоко вдихаючи, заправляю волосся за вуха. Аромат деревини та хвої, що витає зовні, повільно витісняє спогади про свічки.

Я падаю на дупу, притуляюсь спиною до стіни, спираюся ліктями на коліна і заплющую очі. По щоках котяться сльози.

Фу, більше не хочу це відчувати. Качаю головою. Я ніколи більше не хочу туди повертатися.

Я тут. У Колорадо. З ними. Серед вітрів, теплого вогню та нових запахів.

Зверху долинає скрип мостини. Розплющивши очі, я повільно підіймаю погляд до стелі.

Каліб. Його кімната розташована наді мною. Щось з меблів скрегоче по підлозі, знову чути скрип і кроки. Раптом позаду мене лунає вигук і якийсь стукіт.

Спальня Ноя є сусідами з моєю. Приклавши кисть тильною стороною до стіни над головою, відчуваю, як його ліжко дедалі швидше вдаряється в неї.

Я опускаю руку, слухаю частий подих і стогін. Не стримую знову сльози, що навертаються, проте вже не ридаю.

Жаль, що він не один. Напевно, Ной дозволив би мені забратися до нього в ліжко, якби я захотіла. Наче старший брат, який захистить від вовків, бо мені наснився страшний сон.

Я б не спробувала нічого зробити, навіть якби ми виявилися наодинці, але...

Це приємна фантазія.

Тепла.

Безпечна.

Затишна.

Такий уже Ной.

Підвівшись, притискаюся чолом до стіни й слухаю, як хлопці трахаються з дівчатами. Мене переповнює біль, бо я тут зовсім одна, забута і... Я ревную. Чому я ревную?

Знову заплющуюсь, хитаю головою. Сльози стікають на мої потріскані губи.

Прямуючи до дверей, виходжу в коридор. Шум стає голоснішим. Дівчата хихикають у кімнаті Ноя, зверху долинає крик, потім стогін. Я проходжу повз і повільно спускаюся сходами. В голові наче туман.

Холодне повітря торкається моїх оголених ніг, приносячи полегшення стомленим м'язам. Потрібно було вдягнути халат, тільки мені начхати. Завтра я маю надіслати перше шкільне завдання, яке поки що не готове, і не завадило б повернутися до «Твіттера», перевірити, чи виконала та дівчина свою загрозу. Однак зараз я просто не в змозі змусити себе турбуватися про все це хоча б зовсім небагато.

Коли перетинаю темну вітальню, праворуч помічаю згаслий камін, забруднений сажею, що тепер нагадує чорну дірку. Годинник відбиває час. Я збиваюся з рахунку, увійшовши на кухню, і марно намагаюся проковтнути – у горлі пересохло.

Налив на склянку води, роблю кілька великих ковтків і швидко осушую його до дна. Відразу ж наливаю ще й, закинувши голову назад, також п'ю одним махом, поки нарешті не вгамовую спрагу.

Дивлюсь у вікно над раковиною. Усього за кілька тижнів земля вкриється снігом. У хаті буде тихо. І жодних жінок у радіусі десятка кілометрів на кілька місяців.

Ці чоловіки схожі на демонів. Як вони справляються з таким життям рік у рік?

Як я впораюся цієї зими?

На відміну від батьків вони провокують мене на реакцію, і щоразу, коли Ван дер Берги це роблять, я отримую шквал емоцій, у яких не звикла орієнтуватися, тому говорю чи роблю якусь дурість.

Або моє тіло хоче відповісти так, як не повинно.

Я споліскую склянку, ставлю її назад на сушку, спираюся на край раковини та спрямовую погляд у простір за вікном.

Провівши місяці під замком з ними, я збожеволюю. Хлопці зведуть мене з розуму. У результаті без трупа не обійдеться.

Праворуч лунає звук, схожий на дзвін ключів. Здрігнувшись, я різко повертаю голову.

Джейк сидить у темному кутку за кухонним столом. Я вирівнююсь. Серце буквально вистрибує із грудей. Він пильно дивиться на мене, крутить на пальці брелок-кільце і ловить ключі від машини в кулак. Поруч стоїть пляшка пива.

На ньому лише джинси, сорочки немає. Мої щоки спалахують. Тепер, коли він дивиться, кожна видима ділянка моєї шкіри здається ще більш оголеною. Я думала, Джейк у своїй кімнаті.

Але він, схоже, взагалі туди не підіймався. Чоловік досі у робочих черевиках.

Стримую тремтіння, проте мої соски твердіють і випирають з-під майки. Я схрещую руки на грудях. Не знаю, чи Джейк помітив. Через секунду він проводить пальцем по своїх губах.

-Що... — вимовляю здавлено і кашляю. — Що ти тут робиш?

На другому поверсі включається музика. «Devil in a Bottle». Джейк продовжує сидіти мовчки. Зрозуміло, до кого пішов Каліб. Не розмовляти та не спілкуватися – це різні речі.

Я підходжу до острівця, щоб хоч якось захистити себе.

-Де твоя... подруга? – питаю тихо.

-Удома.

Усі жінки приїхали з гонки разом із нами, тож йому, схоже, довелося відвезти її до міста. Цікаво, чому їхні плани змінилися?

-Не в настрої? – дражню я.

Замість посмішки він схиляє голову набік. Щось миготить у його очах, чому мій шлунок кудись провалюється.

Джейк не почав читати мені нотації. Чому? Я ходжу по будинку майже роздягнена, в трусиках. Чому він не гаркає, щоб я одяглася? Чи пішла спати?

-Я зголодніла,— пояснюю, не можу подивитися йому в очі. — А ти?

І знову чоловік просто сидить, не зводячи з мене очей.

Щоправда, він не каже «ні» і не відправляє мене одягнутися.

Скажи, що я блазнюю. Скажи, щоб я тягла свою дупу нагору й одягла піжаму.

Але Джейк цього не каже.

Я відступаю. Попри шалене серце, що відчуває себе зухвалою, повертаюся до холодильника, звідки дістаю яйця. Кидаю виклик сама собі, впевнена, що він будь-якої миті на мене накричить.

Осмівши, обходжу навколо острівця і беру сковороду, все ще чекаючи на крик.

Джейк мовчить. Мої очі палають. Може, я нариваюсь на скандал.

Або мені просто подобається, коли на мене дивляться.

Я не збираюся повертатися до своєї кімнати.

Не включаючи світло, рухаюся темною кухнею. Ставлю сковороду на грубку, розтоплю масло, збиваю яйця. Додавши трохи часнику та креольських спецій, відчуваю на собі його погляд. Він слідкує за кожним моїм рухом. Поняття не маю, як виглядає моє волосся після сну та істеричного пробудження, але мені подобається, як воно спадає на спину і плечі. Таке відчуття, ніби мене хтось обіймає.

Мої тонкі шовкові рожеві трусики обтягують сідниці, резинки-бікіні сидять нижче за талію, залишаючи оголеною смужку п'ятисантиметрової шкіри між ними й сірою камісолу. Я тягнуся вгору, прибираючи спеції, через що м'язи ніг і сідниць напружуються, і мені хочеться, щоб він це побачив.

-Чому ти не спиш? – Запитує Джейк хрипким голосом.

Перемішую яечню на сковороді.

-Хто засне в такому шумі?

Калєб, можливо, мене не потурбував би, а от Ноя не почути неможливо.

Дивлюся на Джейка. Він погладжує великим пальцем один із ключів. В його очах іскриться та ж тепла лють, що й у його старшого сина. Їхні звуки відрізняються від Ноя. Вони тихі, але приголомшливі.

Я опускаю очі; моє обличчя палає. Ступаючи босими ногами по підлозі, ще раз підходжу до холодильника, беру сир, натираю жменю, знову перемішую і вимикаю газ. Чоловік проводжає мене поглядом, через що моя шкіра стає гіперчутливою. Замружившись на кілька секунд, відчуваю, як унизу живота поширюється жар.

Розпалений сир, що обпалює, потрапляє мені на пальці. Зашипівши, я швидко оближую вказівний і великий палець, потім перекладаю половину яєчні на тарілку для Джейка і простягаю йому.

— Тримай, — вимовляю ледве чутно.

Раптом він наближається ззаду, забирає тарілку та ставить її на стійку.

Я завмираю.

Його груди торкаються моєї спини; я вловлюю його запах, уже знайомий після сьогоднішньої риболовлі. Від контакту з його теплою шкірою трепет проноситься по руках та стегнах. Тільки зараз я навряд чи втечу.

Я хочу це відчути.

-Чому ти втекла від мене на озері?

Ми зберігаємо мовчання, але моя шкіра буквально гуде. Нагорі гримить музика, а я нічого не помічаю, окрім Джейка.

-Чому ти втекла?

Качаю головою. *Не знаю. Я...*

— Тирнан... — здавлено шепоче він.

Наче шкодує. Наче точно знає, чому я втекла.

-Мені таки здається, що ідея виявилася не найуспішнішою. Ми... погано впливаємо на дівчаток.

-Я не дівчинка.

-Ти колись була в ліжку з чоловіком? – сипло питає він.

Моє серце пропускає удар.

Повільно хитаю головою у відповідь.

Джейк нахиляється до вуха.

-Тебе колись цілували?

Я киваю.

-В інші місця, окрім рота?

Жар накопичується в мене між ногами.

-Ні, дядько Джейк.

Його тіло здіймається й опадає в такт дихання, що колихає моє волосся. Я не обертаюсь, бо боюся зруйнувати чари.

Він накриває долонею мою кисть, вирівнює наші пальці, одночасно ніжно ковзаючи пальцем другої руки вздовж мого хребта.

Легкий піт охолоджує мою шкіру.

На другому поверсі грюкають двері, чуються кроки – хтось біжить зі спальні у ванну, судячи з усього. Вмикається вода, лунає жіночий сміх.

— Мені шкода, що тобі доводиться все це бачити,— засмучено каже чоловік. — З наближенням снігопадів ми намагаємося насититись вдосталь, знаючи, що всю зиму нічого гарного не побачимо.

Його палець продовжує повільно спускатися моїм хребтом.

Всю зиму...

Я дивлюся на його руку, що владно стискає мою, згадую, як Джейк дивився на мене, сидячи за столом кілька секунд тому, і думаю... Щось назріває, а ще навіть сніг не випав.

Цього року вони опиняться в ув'язненні не одні. З ними буде жінка.

Його гаряче дихання проникає крізь пасма мого волосся й овиває задню поверхню шиї. Соски напружуються, поки Джейк болісно ніжно дражнить мене своєю рукою.

Всю зиму...

-Я думаю, тобі не варто залишатися тут, Тирнан.

Примружившись, перевертаю кисть, бо прагну відчутти дотик наших долонь. Це так приємно. Мої повіки тремтять.

-Тут – значить на піку? – уточнюю я.

Чи він має на увазі кухню?

Чоловік не відповідає. Усередині все обривається, коли я нарешті розумію, що він мені каже.

У горло наче голки встромляються.

-Ти ж сказав, що я вдома. – Спіймавши його руку, якою він пестив мою спину, переплітаю наші пальці й міцно тримаю. – Ти сказав, що я ваша.

— Наш будинок – непридатне місце для тебе.

На очі знову навертаються сльози, але я їх пригнічую. Вчора вранці Джейк умовив мене не їхати, а зараз проганяє. Він хоче, щоб я залишилася сама. *Я завжди одна. Ти показав мені, як це бути комусь небайдужою, але збрехав.*

-Чому батько віддав мене тобі? – шепочу я, дивлячись у вікно і бачачи у склі відображення мого дядька, що височить наді мною. – Батьки знали, що мають намір зробити. Вони могли б зачекати кілька тижнів до мого вісімнадцятиріччя. Могли б доручити мене Міраї.

Відкинувшись назад, лину до нього, насолоджуючись його теплом та поглядом, спрямованим на моє тіло.

-Може, мати з батьком ні про що не думали, бурмочу. – Або знали, що це єдина гарна річ, яку вони можуть зробити для мене.

Принаймні я була згадана у заповіті. Я б не здивувалася, якби про мене взагалі не згадали.

Вириваюся з його хватки, відштовхуюсь від стійки та прямую геть, але не встигаю і двох кроків зробити. Джейк ловить мене за руку, притягує назад до своїх грудей. Я різко зітхаю, коли він обвиває мою талію руками й змушує повернути обличчя до нього.

-Ти це відчуваєш? – гарчить він над моїми губами, притискаючи мене до раковини. Масивний твердий ствол його члена впирається мені в сідниці, і я пускаю стогін. – Ось що ти зі мною робиш, Тирнан. Це не правильно. Замість того, щоб брати дівку з шикарними цицьками та дупою, яку привіз із собою, я сиджу тут. Намагаюся вмовити себе не піти до твоєї кімнати, щоб влаштувати гарячій малолітці, яка живе в моєму домі, дуже довгий поцілунок на ніч.

Клітор пульсує; я переступаю з ноги на ногу, відчуваючи слизьку вологість між стегон.

-Чи потрібно мені зняти трусики для цього? – видихаю я.

Він заплющується, застогнавши, наче від болю. Я встигаю лише швидко втягнути повітря, перш ніж чоловік накриває мій рот своїм. З моїх грудей виривається жалібний схлип через болісну насолоду.

Твою матір.

Твою матір...

Чорт, серце норовить пробити ребра, в той час, як Джейк рухається, опановуючи мої губи. Контакт з його гарячим язиком посилає вихор жару в живіт, потім нижче між ніг. Я скрикую, але звук тане в роті.

О Боже.

Його смак переповнює мене. Провівши рукою нагору, охоплюю задню поверхню шиї Джейка, притягаю його ще ближче до себе. Я так голодна. Шалено голодна, і не можу дихати. Кров носить по венах. Це неймовірно приємно, тільки ... боже, мені потрібно більше.

Мені потрібно більше.

Починаю відповідати на поцілунок; мій язик міліметр за міліметром прослизає між його губ. Застогнавши, впиваюся його смаком. Напевно, я ніколи не зможу їм насититися.

Він буквально пожирає мене, цілує куточки рота, покусує нижню губу. Я кладу долоню на його руку, що лежить на моєму животі, і штовхаю її нижче, до моїх трусиків.

Перервавши поцілунок, Джейк хапає ротом повітря, а я користуюся перепочинком, намагаючись перепочити. Ми разом масажуємо мою кицьку. Знов прикусивши нижню губу, він прибирає другу руку з моєї щоки, накриває груди та стискає їх.

— Джейк, — зі стогоном вимовляю я.

Чоловік відривається від мого рота, обсипає поцілунками шию. Я лише закидаю голову назад, піддаючись йому. Коли він опускає одну з бретелей моєї майки, чую тріск тканини, проте мені начхати на одяг. Він кусає і смочає мою шию, плечі, шкіру над лопатками, продовжуючи м'яти груди й погладжувати мене через трусики, поки вони не промокають наскрізь.

-Господи, твою матір. – Нахиливши мене над раковиною, Джейк обома руками стискає мою талію і прокладає доріжку з поцілунків від спини до стегон, після чого підіймається назад до сідниць і прикушує зубами піддатливе тіло.

Я кричу, вчепившись у край стійки. Порвані бретельки майки звисають із моїх ліктів.

Вирівнявшись, він змушує мене обернутися обличчям до нього і знову цілує в губи, а я тим часом тягну руку назад, намацую його збуджений член під джинсами й тру його.

Джейк охоплює моє зап'ястя.

-Ні, Тир...

-Я ніколи раніше не чіпала чоловіка,— шепочу. – Хочу торкнутися тебе.

Протяжно видихнувши, він відпускає мою руку, глибоко і настирливо цілує. Рухи його язика розбурхують кожну нервову клітину, поки Джейк стискає, пестить і гладить будь-яку частину тіла, до якої може дотягнутися.

Варто йому хитнути стегнами, притиснутись до мене ззаду, і я зникла. Просто перетворююсь на калюжку в його обіймах. Я готова йому віддатись.

-Відведи мене в ліжку, благаю.

Він повторює свій рух. Піднявши й завівши руку назад, хапаюся за його шию.

-Відведи в ліжку і подаруй мені обіцяний поцілунок на ніч.

-Так, — хрипко бурмоче Джейк, трахаючи мене через одяг біля раковини.

У голові все пливе. Заплющую очі. Я надто одурманена відчуттями, щоб думати чи хвилюватися про щось, крім бажання розтягнути цей момент надовго.

Чоловік знову заволодіває моїм ротом, і я спрямовую його пальці під свої трусики. Однак він, раптово перервавши поцілунок, прибирає руки.

-Чорт, зупинись. – Джейк задкує, важко дихаючи. Моєю шкірою відразу ж пробігає холодок. – Ні. Ні, ми не можемо.

Знемагаючи від бажання, я тремчу, у мене коліна ледь не підкошуються. Сльози наповнюють очі.

-Цього не станеться,— гарчить він. – Я твій дядько. Я твій клятий дядько.

-Ти ніколи не був мені дядьком,- ціджу крізь зуби, розвернувшись навколо. – Просто незнайомиць, який не має зі мною жодної спорідненості, до якого батьки відправили мене на проживання.

Його обличчя почервоніло – впевнена, моє теж, – засмаглі скроні блищать від поту.

-Я відповідальний за тебе, - заявляє Джейк.

-Але нам було добре.

Біль миготить у його очах, і я розумію, він теж це відчув.

-Зараз було добре. Натомість уранці стане паршиво.

Наплювавши на все, хитаю головою. *Мені байдуже.*

-Я – самотня, емоційно недорозвинена дитина, а ти – перша жінка за останні двадцять років, у суспільстві якої я провів достатньо часу, щоб сформувати прихильність. – Він вирівнюється, провівши рукою по волоссю. – Ти просто сирота, про яку ніхто не дбав, що відчайдушно потребує уваги. Тільки й всього.

-Відчайдушно... — Пильно дивлюся на нього. Моє обличчя спотворюється гримасою.

Ні.

Я не зневірилася. У мене були можливості, просто я ніколи не хотіла ними скористатися. Досі. Я зробила вибір сама.

Однак Джейк спрямовує суворий погляд у мій бік.

-Ти кричиш ночами. Уві сні. Ніколи не говориш про них. Що сили біжиш від того життя. Я не стану твоїм стартовим наркотиком. Потім сам себе зненавиджу.

Покусую губу. Він чує мене ночами?

-Це лише імпульсивна реакція.

-Нічого подібного. – Я заперечливо хитаю головою, почувши, як нагорі зачинилися двері.

Повільно наблизившись, він тихо вимовляє:

-Ти викинула цукерки. Ти не приймаєш запрошення Ноя на трек, коли він вирушає на тренування. Не відповідаєш Калебу, коли він підколює тебе. Ти дуже рідко приєднуєшся до нас за обіднім столом чи вечорами перед телевізором.

Приголомшено опустивши очі, стискаю зуби. Чому Джейк так робить? Хвилину тому все було гаразд.

-Ти не смієшся, не розважаєшся, нікого не бажаєш, ні до чого не виявляєш інтересу,- продовжує чоловік. – У тебе немає хобі, захоплені, немає бойфренда вдома... Взагалі не було, я правий?

Я відводжу погляд. Він підходить до мене та охоплює долонями щоки. Смикнувшись, намагаюся відсторонитися, але Джейк не дозволяє. Стримати сльози не вдається.

-Ти ніколи не посміхаєшся, — каже він ледве чутно на тлі музики та шуму, що долинає з далеких куточків будинку. – Тобі невідома радість. Ти не мрієш про майбутнє, не будуєш жодних планів. У тобі немає запалу. Ти ледве існуєш, а не живеш, Тирнан.

Мені важко дихати, поки я ридую в його обіймах.

-Так було не завжди, так? – Запитує Джейк, проте відповіді не чекає. – Це неможливо. Тобі, напевно, щось подобалося, ти чогось хотіла. Те, що давало тобі щастя.

Він цілує мене в лоба.

-Ти гарна, і відірватися від твого тіла зараз було найболючіше на світі, але я це зробив, бо так буде правильно.

-Мені так не здалося.

-Тому, що для тебе будь-які відчуття були б приємні, — кидає Джейк у відповідь. – Твій юний мозок захльостує безліч сильних емоцій, тому ти потребувала розрядки. Тебе просто прорвало. На моєму місці міг би опинитися будь-хто.

Усуваючись від нього, хитаю головою.

-Справа не лише в цьому.

-Чому ти викинула цукерки, Тирнан? – суворо цікавиться мій дядько.

Що?

-Я... — Підбираю слова. – Я їх не хотіла. Ти... ти змусив мене купити ті цукерки.

-Нісенітниця. Чому ти їх викинула?

-Бо не хотіла їх! – повторюю я. – Це лише цукерки. Чорт, яка різниця?

-Ти викинула солодощі, бо різниця є, – гаркає він.

Коли я прямую до виходу, Джейк хапає мою руку.

-Хіба ти не бачиш? У цьому й проблема. – Він розвертає мене, але я відмовляюся дивитися на нього. – На певному етапі ти почала відмовляти собі у всьому, що робило тебе щасливою. Може, на зло оточенню? Чи з гордості? Цукерки? Іграшки? Домашні улюбленці? Ласка? Любов? Друзі?

Я стискаю щелепи, важко дихаючи. Чоловік струшує мене.

-Мені це знайомо, бо я чинив так само. Ти не хочеш посміхатися, інакше все, що батьки з тобою зробили, не матиме значення. А це має мати значення, адже інакше їм все зійде з рук, правда? І ти не можеш допустити такого.

Мотаю головою, як і раніше, не в змозі подивитися йому в очі.

-Вони повинні знати, що з тобою зробили, — заявляє Джейк таким тоном, ніби добре мене знає. – Ти завдаси їм біль, якщо покажеш, як вони образили тебе, так? Вони мають побачити, як зруйнували твоє життя. Ти не можеш просто забути про все, немов це дрібниці, бо розсерджена. Тобі потрібно, щоб батьки знали. Щоб хоч хтось знав.

Ні. Нічого...

У мене є хобі. Є речі, які мені подобаються. Я...

— У результаті ти даремно витратиш своє життя, — продовжує він, — поставиш хрест на своєму майбутньому, функціонуватимеш на автопілоті й топитимеш себе в будь-якому вирі, здатному подарувати приємні відчуття хоча б на мить...

Знову хитаю головою. В очах накопичується дедалі більше сліз.

Ні. Я маю інтереси. Я не відмовляю собі у задоволенні. Я...

-А потім одного чудового дня, після сварок, ненависної роботи, розлучень і дітей, які терпіти тебе не можуть...

Я лише продовжую трясти головою. Мені начхати на дії моїх батьків. Я не потребую його лекцій.

Однак у пам'яті спливає наша поїздка на Фіджі. Мені тоді було одинадцять, і вони взяли мене з собою лише тому, що преса звернула увагу, як рідко я супроводжувала матір та батька.

Одного ранку я прокинулася в номері одна і чекала їх два дні – батьки вирушили в тур по всіх островах з ночівлею, а про мене забули.

Я страшенно злякалася.

-Ти дивитимешся в дзеркало на сімнадцятирічне дівчисько в п'ятдесятирічному тілі й зрозумієш, що витратила надто багато часу на страждання через виродків, які тебе не любили, при цьому забувши про цілий світ людей, здатних полюбити тебе.

Цілком втративши самовладання, заплющую очі. Моє тіло стрясається. Ридуючи, я відпускаю свою злість, біль, втому. Вони надто довго панували над моїми думками, адже я жила лише для того, щоб батьки мене помітили.

Джейк правий.

Я дивлюся на нього, сльози котяться моїми щоками.

-Вони не залишили мені записку. Чому?

Він підіймає мене, садить на стійку і знову обіймає, однією рукою стискаючи моє волосся. Уткнувшись обличчям йому в ший, беззвучно реву. Я не змогла б стриматись, навіть якби спробувала.

-Тому, що вони були мудаками, дитинко, — вимовляє чоловік здавлено. — Вони були клятими мудаками.

— Я не знаю, хто я така, — кажу ридаючи.

-Ш-ш-ш...

Джейк заспокійливо гладить пальцями мою голову і міцно притискає мене до себе. Мої руки безвільно висять уздовж тулуба, енергетично я абсолютно виснажена під гнітом усіх емоцій, які роками збирала і не хотіла відчувати. Мені боляче.

-Ш-ш-ш... — шепоче дядько біля мого вуха. — Все гаразд.

Він мене не відпускає. Не знаю, скільки я плачу, проте коли сльози починають вичерпуватися, мої щоки спалахують від сорому.

Намагаюся підвестися, тільки Джейк не слабшає хватку, не даючи мені шансу втекти.

І поступово я забуваю про все. Про занепокоєння, про сумніви, про сором... Мати твою, я просто божевільна, але його це не відлякує.

Несміливо, я обвиваю руками талію Джейка, зчіплюю кисті у нього за спиною та вдихаю його запах.

Теплий. Він такий теплий. Від них, навіть від ситуації, виходить тепло. Нехай ми й не закінчимо те, що розпочали, це все одно дуже приємно. Напевно, Міраї остання, хто мене обіймав. Я дозволила їй такий жест у свій минулий день народження, але по-справжньому обіймати себе не давала вже багато років.

Згодом моя істерика вщухає, біль притупляється, адже я знаю правду. Батьки мене не любили.

І я в цьому не винна.

«Однак вони зробили один правильний вчинок», - думаю про себе, чіпляючись за свого дядька.

Він питає, досі не перериваючи обіймів:

-Отже, хочеш, щоб я поклав тебе спати? Я можу.

Не впоравшись із собою, сміюся, і відчуваю, як його груди теж стрясаються від сміху.

Я підіймаю голову і тру очі. Помітивши на його шкірі свої сльози, що висихають, намагаючись їх стерти.

-Вибач.

-Все добре.

Шмигнувши носом, беру кухонний рушник і наводжу нас обох у порядок.

-Знаєш, я намагалася здобути щастя, — повідомляю йому. — Зустрітись з хлопцем і таке інше, але ти мені не дозволив.

-Я боявся, що на цьому етапі хлопці стануть для тебе лише формою підліткового протесту. Не хотів, щоб ти зробила щось, про що потім пошкодуєш.

Дивлюсь у його блакитні очі. Значить, якщо для мене це був протест, що ж тобою рухало?

Проковтнувши, як і раніше, відчуваю дотик його рук.

-А може, злякався, — каже Джейк з легкою зухвалою усмішкою, що всі захочуть тебе і завадять нам проводити час з тобою.

У животі зароджується трепет. Мені подобається чути від нього щось подібне.

-Ти не проти?

Я киваю. Все-таки чудово, коли ти маєш сім'ю.

Дядько стягує мене зі стійки й шльопає по задниці.

-Тепер повертайся в ліжку.

Слабо посміхнувшись, знову відчуваю, як він торкається мого плеча, намагаючись підняти бретельку, але та падає назад на груди.

-І тобі, мабуть, не слід ходити по дому в такому одязі,— тихо вимовляє Джейк.

Здійнявши очі, зустрічаюся з ним поглядом.

Він схиляє голову набік.

-Особливо цієї зими.

Розділ 12

Тирнан

Я притуляюсь щокою до спини Джейка, піднявши обличчя до неба. Маленькі білі хмари нагадують пухнасті точки на синьому тлі. Прохолодне повітря з ароматами деревини та вологи наповнює мої легені. Не пам'ятаю, коли востаннє почувала себе настільки спокійно.

Після того, як він відправив мене в ліжко минулої ночі, я до ладу не спала, але втоми не відчуваю. Навпаки, мені стало набагато легше.

-Перестань перехоплювати поводи,- огризається дядько.

Усміхаючись, міцніше охоплюю його талію та стискаю шкіряні ремені.

-Але мені подобається керувати.

-Конем не так керують,— звітує він, озирнувшись. — Думав, ти вмієш їздити верхи.

-Я теж так думала, тільки ти не дозволяєш мені кататися самій,— дражню я, поклавши підборіддя йому на плече.

Наші гвинтівки бовтаються у мене за спиною. Ми огинаємо комору та під'їжджаємо до будинку. Впоравшись з господарськими справами вранці, Ной відвіз усіх дівчат до міста, а Джейк взяв мене в ліс потренуватися у стрільбі. Калеба я не бачила – і не чула – з учорашнього вечора.

Однак, коли ми пройдемо величезну купу гравію, яку дядько доставив уранці для вирівнювання під'їзної доріжки, я помічаю його. Хлопець стоїть на сходах та змінює розбиту скляну панель на даху теплиці, жодного разу не обернувшись до нас.

-Ти голодна? – цікавиться Джейк.

Зупинившись, він поспішає, бере мене за руку і допомагає злізти з коня.

-Так. – Мене мучив голод з того часу, як я перекусила під час сніданку. Досить щільно перекусила, взагалі. Я могла б з'їсти три...

-Чизбургери! – раптом кричить Ной.

Різно повернувши голову, бачу, що він виходить із комори з піднятими вгору кулаками. Усміхаюся і перекладаю погляд назад на Джейка.

Хитаючи головою, він витягує ключі з кишені, потім кидає їх мені на долоню.

-Їдьте.

Вже рушивши до пікапа, я зупиняюся, розвертаюся і швидко цілую його в щоку.

Чоловік заціпенів, дивлячись на мене.

Підхопивши фланелеву сорочку Ноя, пов'язую її довкола талії й відступаю, усміхаючись при цьому.

-Ти ж сказав, що я маю робити речі, які приносять мені радість. Повинна знайти своє блаженство.

-Упевнений, що ніколи б такого не сказав.

На його губах грає ледь помітна посмішка. Джейк бере граблі й починає розподіляти гравій.

Я відчиняю водійські дверцята, залажу в пікап. Раптом поруч з'являється Ной і, забравши ключі, підштовхує мене до протилежного кінця сидіння. Поки я рухаюся, відчиняються пасажирські двері. Це Калєб. Ми дивимося один одному у вічі. Він смикає підборіддям, наказуючи мені звільнити місце. Мої нерви одразу ж напружуються. Я сідаю посередині, а хлопчики – з боків.

Ной заводить машину, Калєб кладе руку на спинку сидіння позаду мене.

Озирнувшись на Джейка через заднє скло, намагаюся повернути невимушеність, яку відчувала лише кілька хвилин тому.

-Надовго не пропадайте! – вигукує він, стягує футболку, суне її в задню кишеню і повертається до роботи. – Мені допомога знадобиться!

Не промовивши жодного слова, його молодший син пирхає і рушає з місця. Ймовірно, тепер він має намір затриматися якнайдовше.

Ми петляємо лісом, спускаємося з гори вузькими дорогами. Сонце миготить крізь листя.

Щоб перемикнути важіль старої коробки, Ною доводиться простягати руку мені між колін.

А я все думаю про вчорашні слова Джейка.

Особливо цієї зими.

Зараз вони веселяться на всю катушку, бо знають: якийсь час доступу до розваг не буде, але...

Якби Джейк не відсторонився минулої ночі, ми не зупинилися б.

Тобто він правий, думаю. Нам обом самотньо, тому ми піддалися пориву. У сім'ї я потребувала набагато більше, ніж сексу і, доведи ми справу до кінця, це ускладнило б ситуацію. Джейк правильно вчинив, перервавши те, що відбувається.

Адже так? Я досі відчуваю смак його шепоту на своїх губах. Ти гарна, і відірватися від твого тіла зараз було найболючіше на світі.

Тру долоні, що лежать на стегнах, один про одного, тоді як у животі пурхають крихітні метелики.

Не знаю. Вранці я прокинулась у відмінному настрої, усвідомлюючи, що не зробила те, про що могла б пошкодувати, однак... якщо це повториться, все ж таки сумніваюся, що ініціатива зупинитися виходитиме від мене.

-Ну, у вас із батьком усе гаразд? – Запитує хтось.

Моргнув, розумію – питання прозвучало ліворуч.

Я дивлюсь на Ноя.

-Чого?

Чому ми маємо бути не в порядку? Він щось знає?

Намагаючись не відволікатися від дороги, хлопець миттю кидає погляд у мій бік.

-Після вашої невеликої... - натякає він,- перепалки в пікапі вчора ввечері?

Мені потрібно кілька секунд, перш ніж я згадую нашу суперечку. Коли Джейк пригрозив відшльопати мене.

— Він справжня скалка в дупі, — продовжує Ной. — Серйозно. Не зважай на його нотації. Я не перестаю дивуватися, як у нього стояк витримав достатньо часу, щоб зробити нас.

Після цього мій двоюрідний брат сміється, переключившись на вищу передачу. Вітер гуляє салоном пікапа.

Куточки моїх губ підіймаються в посмішці, і я опускаю голову у спробі її сховати. *Минулої ночі у нього з цим не було жодних проблем.*

Прикушую нижню губу, стримуючись щосили. Простягнувши руку, включаю приймач і ловлю міську радіостанцію, якою звучить Gives You Hell. Ной додає гучність, Каліб опускає скло вікна. Я починаю розслаблятися, слухаючи музику.

Зелене листя дерев, що ростуть упереміш з хвойними, набуває жовтих відтінків. Незабаром вони зміняться помаранчевими та червоними тонами, а потім люті зимові вітри залишать дерева голими. Найвищий пік штату вже замело снігом, але тут повітря, як і раніше, пахне сіном та їжею, приготовленою на багаттях. Ці аромати нагадують мені про опалі яблука у «Бринморі», які залишалися перегнивати на землі. Схоже на почуття передчуття, коли ти чогось чекаєш.

Я закидаю голову назад і заплющую очі. Ной підспівує треку. Вітерець пестить мої голі руки.

Раптом пікап різко гальмує. Моє тіло за інерцією летить вперед, проте я щось ударяюся грудьми. Скривившись від болю, відкриваю повіки. Машина виїжджає на дорогу просто перед нами.

-Ох, та гаразд! – гаркає Ной, стоячи на холостому ході посеред траси.

Автомобіль, що вивернув із під'їзної доріжки, їде далі. Водій наче не помітив, що мало не зіткнувся з нами.

Глибоко зітхнувши, згадую про хворобливе відчуття у грудях. Опускаю погляд і бачу перед собою руку Калеба. Він перехопив мене, не дозволивши врізатись головою в лобове скло. У центрі сидіння мені не дісталось ременя безпеки.

Я дивлюсь на нього. Хлопець похмуро спостерігає за машиною, що віддаляється. Не удостоївши мене погляду, він опускає руку і знову зосереджується на своєму телефоні.

Хм.

Ной рушає з місця, а я кожні кілька секунд миттю поглядаю на його брата. Значить, він знає, що я існую.

Проїхавши містом, ми повертаємо вліво до «Фергс Фріз». Зі спікера віконця обслуговування «на ходу» лунає жіночий голос, поки я швидко знайомлюся з меню.

— Чизбургер, — кажу кузену, що висунувся надвір.

-Добре, сім чизбургерів, — замовляє він.

Сім?

Ной знову повертається до мене.

-Тобі бекон додати?

Я киваю.

— Всі з беконом, — повідомляє хлопець касиру. — Три... ні, чотири... великі картоплі-фрі.

— Мені не потрібна картопля-фрі, — уточнюю я.

-Я з'їм твою порцію. Ще чотири молочні коктейлі, два ванільні, один полуничний і...

Ной озирається на мене через плече.

-Теж полуничний.

-Два полуничних, і «Колу» додайте.

Вона повідомляє йому загальну суму замовлення, і я відкидаюся назад на спинку сидіння. Ми проїжджаємо далі за іншим автомобілем, чекаючи своєї черги.

Кинувши погляд на Калеба, зауважую, що він досі перегортає стрічку новин. Намагаюся розглянути, чим хлопець так зацікавився, і посміхаюся.

-Я там була,- кажу,- вказавши на фото, що мелькають на дисплеї його мобільника. – Цей готель в Орегоні зроблений у формі будиночка на дереві. Мені подобається, коли вони включають підсвічування. Гарно виглядає майже чарівно.

Він мовчки дивиться на мене.

Ймовірно, Каліб сердиться через мою цікавість. Цього тижня я щоранку готувала йому сніданок, який він уплітав за обидві щоки, але з якоїсь причини практично не потрапляла в поле його зору, тільки якщо хлопець не був голодним.

-Ти колись мандрував за межі Колорадо? – намагаюся ініціювати розмову.

Зрозуміло, що Каліб не відповідає.

Пікап зупиняється, чується життєрадісний голос:

-Привіт, Калєб.

Симпатична дівчина з рваною стрижкою до плечей і чубчиком дивиться на нас із вікна видачі. До її форменої сорочки в біло-блакитну смужку приколото бейдж з ім'ям «Марні».

Калєб ігнорує її. Ной тим часом розплачується. Вона знову відчиняє вікно, щоб віддати йому здачу.

-Знаєш, пропозиція ще в силі, - звертається дівчина до Калєба, вручаючи його братові пакети з їжею. – Упевнений, що не хочеш приховати мене на піку разом із рештою необхідних запасів на зиму? Я могла б тебе зіграти.

Вона явно лише дражнить, намагається загравати.

Однак Ной сміється, забираючи молочні коктейлі та передаючи їх мені. Я ставлю стаканчики собі навколішки.

-Ага, тільки якщо, користуючись тобою, решту двадцять три години на добу він триматиме тебе в коморі.

-Ной! – вигукую я з округлими очима.

Але дівчисько мене випереджає. Вона штовхає склянку з «Колою», облив мого кузена, і закриває вікно в нього перед носом.

Крижані бризки навіть на мене потрапляють, просочують сидіння. Я охаю від несподіванки, а Ной гарчить.

-Серйозно! – скиглив він, струшуючи напій з рук. – Якого біса?

Засміявшись, ледве помічаю, як Калєб підіймає мене і витягає з цього безладу.

-Ти отримав по заслугах,- кажу Ной, продовжуючи хихикати.

Він випускає стогін, дістає серветки з пакета, починає витиратися.

-Я просто пожартував.

-Ну, вона мені подобається,— підготую я.

Позаду лунає гудок. Нахмурившись, Ной від'їжджає – мабуть, біситься, що тепер залишився без «Коли».

Калєб витирає мої руки серветкою. Я перестаю сміятися, зрозумівши, що сиджу на колінах. Опустивши погляд на червоне сидіння, виявляю темну калюжку «Коли» на своєму колишньому місці.

Він викидає мокру серветку і бере нову, прикладає її до моїх стегон, щоб висушити джинси. У мене перехоплює подих; я зупиняю його, поклавши долоню йому на руку.

-Я...

Хлопець підіймає погляд. Востаннє ми були настільки близькі, коли він притискав мене до капота машини тієї ночі.

-Все нормально. Я... — Запевняю його, промокуючи свій одяг.

Прибравши руку, він надає мені справу, охоплює мою талію на зразок ремня безпеки й повертається до гри на телефоні, тримаючи його обома руками переді мною.

-Я можу сісти назад.

Намагаюся злізти з нього, проте Калєб мене зупиняє, не зводячи очей з мобільника. Поплескавши по сидінню, він нагадує, що воно промокло.

Гортаючи фотографії, хлопець не розмикає своїх міцних обіймів. Мій пульс частішає.

Протягом усього шляху додому я відчуваю лише його. Листопада ніби немає в машині. Нема музики. Попри вітер, у салоні стає спекотно.

Якоїсь миті я дивлюся на Калеба. Він теж підіймає погляд, встановивши зоровий контакт зі мною.

І цієї миті я розумію, що помилилася. Я потрапляю до поля його зору.

-Ні! – Вигукую я, прибираючи ноги, перш ніж йому вдасться як слід схопитися.

Але не встигаю. Джейк ловить мої щиколотки, а я, чіпляючись за край дірки в маті, намагаюся скинути його з себе.

Він смикає мене вниз. Я кричу на весь гараж, зриваючись на сміх, який не вдається стримати.

Після епізоду на кухні минуло майже два дні. Весь цей час ми працювали, готували, консервували фрукти, поповнювали запаси на зиму та заготовляли воду – мені сказали, що труби часто замерзають.

Вони змусили мене подивитися весь перший сезон їхнього улюбленого серіалу про карате. Ще я приготувала ласощі для коней і курок, на кшталт морозива на паличці, рецепт якого знайшла на Pinterest. Ной з мене сміявся, зате тваринам дуже сподобалося. Я цілу годину спостерігала, як вони поїдали заморожену кукурудзу. Це було надзвичайно мило.

-Ну, давай,- гаркає Джейк,- міцніше стискаючи мене. – Ти вже мала це засвоїти.

-Ми займаємося цим лише кілька днів! Зроби мені попуск.

Переставши брикатися, я різко приймаю сидячий стан і замахуюся йому в обличчя обома кулаками. Чоловік намагається відсахнутися назад, проте я зачіпаю його ніс.

Він відпускає мене, і я квапливо встаю на ноги, розвертаюсь до нього обличчям і приймаю бойову стійку.

Стискаючи перенісся, Джейк бурчить:

-Ой. – Його очі сльозяться.

Вчора мій дядько вирішив, що я більше хлопців потребую виховання, раз кілька днів тому опинилася на озері наодинці з Терренсом, тож захотів дати мені урок самооборони. Каліб вирушив на полювання, а Ной зараз дивиться телевізор.

Шмигнувши носом, Джейк обтрушується і знову підіймає руки.

-Чому б тобі просто не дати мені зброю? Хіба вона не є засобом на всі випадки життя для горян?

-Обов'язково, як тільки ти випустиш із рук свій тост з авокадо.

Я сміюся, штовхнувши його в груди.

— Не їм таке.

Коли він виконує захоплення та розгортає мене, буквально відчуваю його усмішку.

-Що ти зробиш? – дразнить він, сильніше стискаючи руки, поки я звиваюся. – Ну ж бо. Що ти зробиш?

Після секундної затримки дядько відпускає мене, впирається пальцями в живіт і починає лоскотати. Намагаючись не розсміятися, я зіщулююся. Ми обидва падаємо на мат. Я приземляюсь спиною йому на груди.

-Ні, ні, ні... — Обіймаю себе, рятуючись від його атаки, човгаюся, корчусь і регочу. – Досить!

Нарешті зупинившись, Джейк кладе руки мені на талію. Кладу голову на його плече, і ми вдвох намагаємося перепочити.

-Впевнена, вам просто доведеться всюди мене супроводжувати, бо це марно.

Він тремтить від беззвучного сміху. Через мить запанує тиша. Моє тіло розпалюється, посмішка сповзає з губ. Я відчуваю його під собою. Кожен м'яз. Кожну опуклість на його тілі.

Повернувши голову, дивлюся на Джейка, в очах якого чітко читається сором, адже він знає, що я це відчуваю.

Через мене в нього почалася ерекція.

Шкіру поколює від дотиків подушечок його пальців. Він легко пестить мої боки, чому повіки тремтять.

Зсунувши брови, Джейк бурмоче:

-Що це таке?

Його пальці прослизують під смужку моїх стрінгів. Він обмацує форму тканини, що вибилася з-під джинсів, спускається нижче, де

вона ще більше звужується, чудово розуміючи, які трусики на мені надіті. Його дихання стає тяжким.

-Купила сьогодні в місті,- кажу йому.

Мені подобається, як вони відчуються. Який вигляд. Багато дівчат у школі вже давно носять сексуальну білизну.

Однак Джейк дивиться з таким виглядом, наче боїться мене. Я тру свій ніс, помітивши, як його кадик підіймається й опускається.

Збентежувати дядька я не мала наміру. Справа не в сексі. Мені просто подобається відчувати себе іншою і купувати речі, які Тирнан де Хаас ніколи б не купила.

Такі наслідки виховання дівчаток-підлітків, Джейк. Рано чи пізно він побачить ці трусики серед випраного одягу.

— Тирнан? – гукає мене Ной. – У тебе телефон дзвонить!

Зітхнувши, зісковзую з Джейка, чую, що він кашляє. Ми обидва встаємо.

Вбігши в будинок, хапаю мобільний з острівця, бачу ім'я Міраї на дисплеї й відповідаю:

-Привіт.

— Тирнан, — випалює вона, ніби зазнала полегшення, додзвонившись до мене. Довго телефон дзвонив? – Рада чути твій голос. Від тебе давно не було звісток. Мені не терпілося дізнатися, як ти живеш.

Джейк входить у кухню, зачинивши гаражні двері, і ловить мій погляд на шляху до холодильника.

Моє серце досі шалено б'ється.

-У мене все добре.

-Тобі там подобається? Все гаразд?

-Так. – Поки дядько відкриває пиво, я затримуюсь біля острівця. – Вони не дають мені сидіти склавши руки. Я постійно під сонцем та на свіжому повітрі.

-Відмінно. – Її голос звучить м'яко. Ніжно. То завжди було? – Головне, щоб вони були добрими до тебе.

-Так, - відповідаю, знаючи, що Джейк слухає. – Вони дуже добрі до мене.

Зустрівшись з ним поглядом, усміхаюся. Чоловік закочує очі та посміхається.

-Слухай, я не хотіла тебе турбувати, але похорон твоїх батьків відбудеться післязавтра.

Я моргаю, розірвавши зоровий контакт зі своїм дядьком. Похорон. Мною опановує почуття провини. Декілька днів не думала про це.

Серйозно, я не думала про похорон своїх батьків.

-Вибач за поспіх, — продовжує Міраї. – Ми були змушені підлаштовуватись під графіки певних учасників.

Я киваю.

-Зрозуміло.

Відчуваю на собі погляд Джейка.

-Ти не зобов'язана приїжджати, — повідомляє вона. — Усі зрозуміють.

Мій шлунок провалюється вниз від думки, що доведеться сісти у літак. Від думки, що доведеться відлетіти звідси... і повернутися туди... Цілком не хочеться цього робити. Однак я не вагаюся.

-Замов мені квиток, гаразд? Виліт сьогодні ввечері зійде.

-Ти впевнена?

Джейк ставить пляшку на стійку і спирається на обидві руки, пильно дивлячись на мене.

-Так. До скорого.

-Добре. Дай мені годину.

Я скидаю виклик. Мабуть, Ной почув нашу розмову, бо він заходить до кімнати, тільки-но я кладу телефон на острівцець.

-Ти їдеш? – Запитує хлопець.

Відповідаючи, дивлюся на свого дядька:

-Післязавтра похорон батьків. Вона спробує роздобути квиток на сьогодні. Мені незручно просити, але ти не міг би відвезти мене в аеропорт?

-Впевнена, що хочеш летіти? – Джейк примружується. – Тобі не обов'язково бути присутньою. Можеш залишитись. Або я міг би вирушити з тобою.

-Ти не зможеш. Ви відстали від графіка із замовленням Макдугала. Зі мною все буде гаразд. Нічого страшного.

Він замовкає. У нього в голові крутяться гвинтики. Через кілька секунд чоловік підходить до стіни, знімає з гачка зв'язку ключів і простягає мені.

-Візьми один із пікапів. Припаркуєшся на стоянці в аеропорту, а потім забереш його, коли повернешся.

Я витріщаюся на ключі.

Вдома доведеться розібратися з деякими справами. З особняком, рахунками, Міраї, співчуттями, зобов'язаннями батьків перед благодійними організаціями та фондами та...

-Ти не повернешся, - зрештою говорить Джейк.

Відкриваю рота, але не можу вимовити ні звуку. У горлі утворюється камінь розміром з м'яч для софтболу [15]. Ковтати боляче. Не хочу їхати, але я не...

-Я не впевнена, що станеться далі. – Нарешті наслідуюся подивитися йому в очі. – Там мені доведеться вирішити безліч питань. Не можу передбачити, скільки часу це займе.

Він дивиться на мене. І Ною нема чого сказати вперше з моменту мого приїзду.

Зітхнувши, Джейк бере ключі, вручає своє пиво синові, після чого виходить, більше не дивлячись у мій бік.

-Дай знати, коли будеш готова виїжджати.

Додаток:

[15]. Спортивна командна гра з м'ячем, бейсбол різновид. М'яч для софтболу нагадує за розмірами грейпфрут, він м'якший, ніж бейсбольний, і має нижчу швидкість у польоті.

Розділ 13

Тирнан

Дощу немає.

Я думала, на похороні завжди має йти дощ, як у кіно.

Тіні дерев ковзають по вікнах чорного лімузина, поки ми їдемо Глендейлом на цвинтар слідом за траурною процесією, яка спочатку повинна доставити моїх батьків до каплиці. Я притуляюсь до дверей, Міраї сидить переді мною.

Зрозуміло, день видався чудовий. Здається, сонце сяяло скрізь, де б мати не з'являлася.

Тихо видихнувши, закриваю очі, приховані великими чорними протисонцевими окулярами. Так, мені обов'язково треба сказати це у своїй прощальній промові. Всі парафіяни по підлозі від сміху кататимуться через таку нудотну банальність.

Господи.

Я дивлюся у вікно, потираючи руки, одягнені в рукавички. На думку все одно нічого не спадає. За тридцять шість годин, проведених у Каліфорнії, я не вигадала нічого, що прозвучало б не брехливо.

Вони були гарні та талановиті. Чому мені не вдається підібрати жодного душевного слова, щоб вийти на трибуну та виконати свій останній дочірній обов'язок перед батьками?

Я маю бути здатна це зробити.

Але немає. Кожна цукрова сентиментальна брехня змушує мене почуватися фальшивкою. Не можу вимовити ці слова, бо я втратила смак до нещирого життя.

-Ти загоріла, — каже Міраї.

Перекладаю погляд на неї. Окуляри звисають з пальців жінки, її волосся зібране в тугий низький хвіст.

Міраї чудово виглядає. Вона у чорному костюмі – спідниця-олівець плюс піджак з блискучим ременем – та туфлях на високих підборах. Зате наш персональний шопінг-асистент думає, що мені, як і раніше, дванадцять років, судячи з плаття, яке вона підготувала. Я ховаю його під довгим чорним пальтом. Міраї, схоже, має на увазі моє обличчя – єдина видима ділянка шкіри.

Киваю їй у відповідь.

-Тобі там сподобалося?

-Так, - бурмочу я.

Вони мені сподобалися.

Порожнє місце біля мене дуже пригнічує. Жаль, що Джейка тут немає. Адже він пропонував приїхати. Тільки мій довгий язик все зіпсував, і я відмовилася.

До того ж я майже не їла з моменту приїзду. У місцевої їжі зовсім інший смак.

-Я зідзвонювалася з ним, поки ти гостювала в Колорадо. З твоїм дядьком. Боялася, що він виявиться сволотою. – Вона тихо сміється. – У нього ще той характер.

Усміхаюся під ніс, повернувшись назад до вікна.

-Так, шепчу я.

Однак мене переповнює гордість. Мені подобається, коли він такий.

-До речі, я їх запросила. Пропонувала сплатити переліт.

-Ван дер Берги ніколи не покинуть Колорадо.

Ной – можливо. Джейк – не з власної волі. А Каліб ... Неможливо уявити його в будь-якому іншому місці.

Моє дихання стає нерівним. Я гадаю, яка зараз година на піку, і чим вони займаються. Ной, мабуть, проводить тестові заїзди, витрачаючи значно більше часу, ніж дозволено. Коли він повернеться, Джейк накричить на нього і відправить у дім допомагати мені з ланчем.

Опускаю очі.

Але мене нема на кухні. Хлопець готуватиме ланч один. Або поїде до міста по чизбургери.

Цікаво, Ной звів ту пляму з сидіння? Знаючи його... він просто залишить усе як є. Часом мій кузен занадто лінивий.

-Першим виголосить промову преподобний, — каже Міраї,- потім я, Джордж Палмер, Кесіді Лі й Дельмонт Вільямс.

Відкинувшись на спинку сидіння, я дивлюся через лобове скло на катафалк, який транспортує моїх батьків спочатку на церемонію прощання, потім у крематорій.

Горло здавлює.

-Після цього преподобний запитає, чи не хоче хтось сказати кілька слів, — продовжує вона повільним, м'яким тоном. — Якщо вирішиш, що хочеш висловитися, не соромся, гаразд?

Міраї пояснює мені протокол, наче дитині. Немов боїться, що я прокинусь і зареву, якщо вона підвищить голос.

-Тобі не обов'язково так говорити. Я не сплю.

Жінка дивиться на мене, глибоко зітхнувши. Її очі починають блищати, тож вона відвертається, щоб я не побачила.

-Пам'ятаєш свої нічні кошмари? — Запитує Міраї, дивлячись у вікно. — Ми їх обговорювали, коли ти була маленькою.

Вони відновились у Колорадо. Я не розповіла їй і не збираюся.

— Приступи траплялися щоночі. Ми тебе будили, заспокоювали, щоб ти перестала кричати, після чого знову укладали спати.

Пам'ятається невиразно. Це було у далекому дитинстві.

Вона ковтає.

-Якось я дочекалася, поки ти заснеш, а потім обережно лягла на ліжко біля тебе.

Перевівши погляд на мене, Міраї повідомляє:

-Нічого. Жодних кошмарів. Наступної ночі те саме. Тебе не мучили кошмари, якщо я спала поряд.

Моє підборіддя трясеться. Стискаю щелепи, щоб зупинити тремтіння.

По її щоці скочується сльоза.

-Ти просто потребувала того, що потрібно всім. У рідному домі,— шепоче вона.

Намагаючись контролювати дихання, стискаю кулаки.

-Це не місце, Тирнан, а почуття,- голос Міраї тремтить. – Навіть після того, як ти переросла кошмари, все одно спала не довше чотирьох чи п'яти годин у тому будинку. З ними. Ось чому я не засмутилася, коли вони відправили тебе до школи-пансіону в одинадцять років. – Шмигнувши носом, вона не стримує ридань і відводить погляд. – Сподівалася, що ти нарешті нормально поспиш.

Машина зупиняється, дверцята відчиняються. Жінка швидко одягає окуляри, витирає сльози та виходить.

Мені потрібно кілька секунд, щоб привести в рух свої кінцівки.

Це почуття.

Почуття, не місце.

На мить заплющивши очі, відчуваю сонце на піку, що зігріває моє обличчя. Те, як обвиваю руками свого дядька, сидячи ззаду на коні.

Я вибираюся із салону, ледве звертаючи увагу на камери та балаканину репортерів, сліпо йду за Міраї сходами до церкви. Люди розмовляють зі мною, беруть за руку, обіймають, але я не в змозі думати.

Мене каламутить.

Для чого я повернулася? Мені здавалося, я мушу взяти участь, бути тут. Адже це правильно, так?

Проковтнув камінь, що підіймається в горлі.

Навколо товпляться роззяви, що жадібно вичікують чогось. Хоч мені й не вистачило духу відкрити свої соціальні мережі, самогубство батьків досі залишається актуальною новиною.

Чорт, хтось із режисерів, мабуть, уже намагається продати нашу історію продюсерській компанії, щоб глядачі оплакали смерть матері та батька в якомусь фільмі, де їх зобразять ідеальними, які закохалися одне в одного з першого погляду. А я, їхня любляча дочка, продукт їхньої Шекспірівської трагедії, стану значним персонажем лише наприкінці... коли стоятиму перед їхнім надгробком, з посмішкою думаючи про те, що вони нарешті разом назавжди.

Я сідаю з Міраї в першому ряду. Єдиний плюс ситуації – ніхто не чекає багато чого від скорботної дитини, тому я можу сидіти мовчки й в якісь століття не здаватися дивною.

Знову заплющую очі за лінзами окулярів. Два дні тому я робила іграшки для коней – контейнери з-під молока, набиті морквою та яблуками, з якими тварини могли б повозитись, перш ніж здобудуть частування. Вони вже спустошили ці контейнери? Калєбу начхати, Ной, мабуть, не помітить.

Не знаю, чи давно почалася церемонія, але, коли Міраї підштовхує мене ліктем і шепоче на вухо: «Окуляри», нагадуючи, що їх треба зняти, я відкриваю очі й бачу перед собою труни.

Знявши окуляри, акуратно складаю їх і забираю в кишеню.

Протягом наступної години люди один за одним вимовляють промови, діляться історіями, які я ніколи не чула, малюють зовсім незнайомі образи. Я сиджу і слухаю, як Міраї говорить про те, наскільки почесно було бути частиною життя Ханнеса та Амелії, підтримувати їхню роботу, а Кесіді (без подвійної «с») і містер Палмер розповідають про їхню юність, ранню кар'єру. Особливо наголошується на благодійній діяльності батьків. Напевно, публіцист

порадив частіше згадувати про це, щоб люди згадали: те, як вони залишили світ – не найголовніше.

Під час виступу Дельмонта, найближчого друга батька, який ностальгує за їхнім футбольним минулим у коледжі та літніми подорожами з рюкзаками Туреччиною чи Чилі, або ще якоюсь країною, Міраї кладе долоню мені на руки, подавши знак, що момент наближається.

Живіт зводить. Вважаю, я могла б поговорити про роботу батьків. Про те, як вони надихали мене. Могла б збрехати про всі листівки та подарунки, які отримувала від них у школі, хоча всі сюрпризи організовувала Міраї. Я завжди знала, що посилки були від неї, навіть якщо вона приписувала ці заслуги батькові та матері.

Я могла б розповісти, чому навчилася у свого дядька та кузенів, а зрештою сказати, що отримала цей досвід від батьків.

Але я більше не бажаю мовчати. Я хочу довести їм, що вони не зламали мене. Що не дозволю їм впливати на мій голос та здатність бути хороброю.

Тільки спроба твердо стати на ноги виявляється марною.

Мені не хочеться брехати.

-Все змінюється. Життя, а разом із ним і світ, продовжує рухатися вперед,— каже Дельмонт. – Але ж смерть? Смерть неминуча, як настання ночі.

Прислухаючись до його слів, підіймаю погляд на чоловіка.

-Ця доля чекає на всіх нас. – Він оглядає аудиторію, завершуючи свою промову. – Єдине, що ми дійсно залишаємо після себе – це наша робота і люди, які люблять нас.

Люди, що люблять нас...

— Амелія та Ханнес ніколи не втрачали шансів. Вони завжди знали відповідь на найважливіше питання у житті людини: де я хочу бути сьогодні?

Уважно дивлюся на закриті труни (щоб ми запам'ятали їх такими, якими вони були за життя) своїх батьків.

Нарешті, за стільки днів, сльози починають литися по моїх щоках.

Я ненавиджу їх.

Ненавиджу. І я витратила надто багато часу на цю ненависть.

Мені не хочеться бути.

«Ви любили один одного». Втираю сльози, дивлячись на батька та матір. Слова, які не вдавалося підібрати раніше, зрештою спадають на думку. «Вам пощастило більше, ніж решті».

Принаймні вони знайшли свою другу половинку.

«Ви були здатні на багато чого, коли справа стосувалася кохання». Опустивши погляд, дивлюся на свої коліна, стискаю пальто в кулаках. «І напевно замислювалися, як залишитиметися без неї, бо вирішили не жити один без одного. Але ви хоч раз думали про те... як мені було жити без вас протягом стількох років?»

Сльози беззвучно котяться по обличчю, перед очима все пливе. Я опускаю повіки, стискаю зуби. Накопичена за роки лютя прокидається.

«Ненавиджу ваш дім»,— подумки кажу їм.

«Мені ненависний сморід вашого парфуму, свічок та лаку для волосся. Ненависно те, як відчувався ваш одяг, білі стіни, білі килими

та білі меблі». Намагаюся взяти під контроль своє дихання.
«Бібліотека, повна жодних разів не відкритих книг. У вашій оселі ніколи не було нічого теплого».

«Я ненавиділа вас».

Не можу перепочити. Повітря здається надто густим. Мені холодно.

«Ненавиджу те, що так і не сказала все це вам у вічі. Що ніколи не боролася, мовчала, не закликала вас до відповідальності. Що не пішла на пошуки того, чого потребувала».

«Як дозволила вам перемогти. Як не довела до вашого відома, що ви морально знищили мене».

Ось де я хотіла бути, коли вони померли. Я хотіла постояти за себе.

І це все, що я хочу.

«Тільки мені не вистачило сміливості поговорити з вами», - вимовляю одними губами, переставши плакати й зробивши глибокий вдих.

«Боягузи завжди живуть жалем, бо надто пізно розуміють: на їхньому шляху повно людей, яким теж страшно. Вони були зобов'язані йти життям самотужки».

Розділ 14

Ной

Ззовні вищить бензопила. Я сідаю в ліжку, звішую ноги з краю і проводжу рукою по волоссю. Він надере мені дупу, якщо сьогодні я не захочу виходити з цієї клятої кімнати?

Калєб кинув нас і вчора знову пішов на полювання, а тато від сили обмовився зі мною трьома словами за останні сорок вісім годин. Веселуха. Все як у старі добрі часи.

Похитавши головою, встаю, одягаю джинси й спускаюся на перший поверх. Я виберусь із цього будинку. З цього міста. Посеред ночі, мов боягуз, бо не виношу конфліктів, але я поїду звідси. Може, він зрозуміє, який я чудовий, коли більше не зможе мною зневажати. Адже Калєба батько точно діставати не стане.

І, можливо, мій брат нарешті вимовить хоч слово, якщо мене не буде поруч, щоб говорити за нього.

Я не зможу з ними провести чергову зиму. Інакше здурію.

Зайшовши на кухню, прямую прямо до кавоварки та помічаю батька, що вийшов із майстерні. Коли хапаю чашку та кавник, виявляю, що той порожній. Батько, який явно розраховував на добавку, теж зупиняється.

Я зітхаю. Біль у голові посилюється.

-Просто... — Він відштовхує свою чашку і йде. — Звари ще порцію.

Підкидаю брову, проте роблю, що велено. Давно він прокинувся?

Тато жбурляє на стіл хліб, бекон, який сам підсмажив, пару коробок пластівців, молоко та масло, тоді як я викидаю використаний кавовий фільтр і замінюю його чистим. Насипавши мелену каву, наповнюю контейнер водою, запускаю режим приготування, на ходу схопивши «Орео» з пачки, що лежить на стійці.

Чим я сьогодні займаюсь? Тим самим, як завжди, але пиво завжди виручить. Хоч якась радість тепер, коли я втратив можливість отримати спонсорську підтримку «ДельтаКорпс».

А в хаті знову запанувала чортова тиша, бо...

Він сідає за стіл, робить собі бутерброд. Я плюхаюся навпроти нього і відкушую печиво. Живіт миттєво скручує, ледь відчуваю смак. Змусивши себе проковтнути, частину, що залишилася, кладу на стіл.

Мені фігово.

— Це просто відстій, — бурчу я.

Я сумую за нею. Ми всі сумуємо. Навіть Калєб, на мою думку. Він повернувся додому добу назад з якоюсь водоплавною дичиною, дізнався, що вона поїхала, і незабаром знову зник у лісі цілий день.

Спускаючись вниз вранці, я бачив увімкнене світло. Адже дівчата люблять затишок і тепло. Цього теж бракує. Мені сподобалися штрихи, додані нею до нашої оселі. Подобалося бачити її у дворі, або в коморі, або босоніж, що ходить по нашій кухні ... Тут стало приємно знаходитися. Навіть її стервозний настрій мене тішив.

Парадні двері відчиняються. Входить Калєб і зриває з себе футболку, забруднену кров'ю чергової дичини, якою він заповнює морозильник на зиму. Буквально уявляю, як Тирнан прикриває рот тильною поверхнею долоні, наче її зараз знудить. Вона завжди так реагувала, побачивши його зі здобиччю.

Серце болісно ниє.

— Їдь за нею, — заявляю я батькові, не дивлячись на нього.

Калєб наливає води у склянку. Я чекаю суперечок, тому що, на думку тата, не здатний придумати або сказати нічого путнього. Він ніколи не слухає, лише пропонує у відповідь повну протилежність того, чого я хочу.

— Тирнан переживає смерть батьків, — вимовляє тато, проковтнувши їжу. — Вона доросла. Я не можу вказувати їй, що робити.

— Вона не доросла, — заперечую я. — Її місце тут. Вирішувати тобі, а не їй.

Відкинувшись на спинку стільця, він кидає свій бутерброд на тарілку. Знаю, що батько думає. Я говорю немов клятий псих. Невже мені справді хочеться, щоб він притягнув дівчину сюди проти її волі?

Ні.

Можливо.

— Похорон відбувся лише вчора. Вона ще може повернутись.

Так звичайно. Ми лаялися з нею, як останні засранці, і Тирнан вирішила поїхати, особливо не замислюючись. Навіщо їй повертатись? Я не повернувся б.

Потягнувшись за соком, відкриваю кришку та підношу контейнер до рота. Раптом нагорі грюкають двері, потім чується скрип сходин. Я завмираю, зустрівшись поглядом із батьком. Він примружується і питає:

-Ти когось привів додому вчора?

-Ні.

Ставлю сік на стіл. Ми обидва загострюємо вуха.

Може, Калєб привів когось...

Не встигаю я закінчити думку, як зі сходів долинають кроки. Обернувшись утрьох, ми виявляємо Тирнан. Вона в мішкуватих джинсових шортах і моїй футболці, мерзлякувато обіймає себе, намагаючись зігрітися. Її волосся розпатлане, а на очах протисонцеві окуляри.

Якого біса?

-Доброго ранку, — каже дівчина, позіхаючи.

Я підскакую зі стільця, здивовано витріщаючись на неї. Прошмигнувши повз стіл, вона підходить до кавоварки.

-Доброго ранку?! – вигукую я. – Звідки ти взялася?

Тирнан просто зайшла сюди, ніби й не виїжджала. Це сон?

-Коли ти приїхала? – Запитує батько, не давши їй шансу відповісти мені.

-Минулої ночі.

-Як добралася з аеропорту?

— Uber замовила.

-Ти повернулася, - вимовляю я, досі перебуваючи в шоці. Моє серце шалено б'ється.

Вона справді тут? Тобто Тирнан весь цей час була у своїй спальні, поки я тут дувся, чорт забирай?

Дівчина озирається через плече і дивиться на нас із татом, немов на ідіотів.

Обіймів вона зараз безперечно не стерпить.

-Хтось може перевірити важіль перемикання передач трактора? – Цікавиться Тирнан, змінивши тему. – Він заїдає. І пілотає? Він надто гучний. – Вона додає трохи вершків у свою каву і перемішує. – Якщо ви конструюєте мотоцикли – це не означає, що всю іншу техніку потрібно переробляти так, щоб вона звучала подібно до маслкару [16].

Взявши свій кухоль, Тирнан виходить із кімнати.

-Я розберуся з Бернадетт, погодую коней та собак, зберу помідори, а потім приготую сніданок. І ще, ви не принесете дров у мою кімнату? Вночі починає холодніти.

Вона підіймається на другий поверх, я тим часом дивлюся на тата зі злегка відкритим ротом.

-Я вас не нагодую, доки не приведете стайню в порядок і не потренуєте Шоні! – кричить Тирнан зі сходів. – Вперед!

Очі батька округляються. Схопившись з місця, він запихає в рот останній шматок бекону, а я сміюся, роблю щедрий ковток апельсинового соку і квапливо покидаю кухню.

Так, пані.

Накривши кобилу попоною, проводжу рукою по її морді між очима, після чого замикаю стійло і вибігаю з комори.

Мене пробирає тремтіння. Чорт, похолоднішало. Сонце зникло за піком годину тому. Попри те, що ще не стемніло, мені не вистачає його тепла. Підхопивши темно-синій спортивний светр, що висить на колодах, натягну його через голову, потім поправляю бейсболку.

-Тирнан! – кричу, побачивши, як вона виходить із теплиці й тягне шланг назад до стіни. – Давай нап'ємося!

Дівчина слабо посміхається. Вдихнувши, відчуваю аромат стейків, що смажаться на грилі. Тирнан збігає крильковими сходами; її гумові чоботи вкриті засохлим брудом ще з того часу, як вона одягала їх минулого разу. Я йду за нею, і ми вдвох огинаємо терасу, прямуючи до задньої частини будинку.

Схопивши дві пляшки пива з бака, скидаю кригу, відкручую кришки й вручаю одну кузині. Коли зупиняємось біля мого тата, вона скаче на місці.

-Прохолодно.

Я знімаю і простягаю свій світшот Тирнан. Вона вже у моїй старій біло-блакитній фланелевій сорочці, але приймає річ без заперечень, одягає її та забирає запропоноване пиво.

-Для гриля занадто холодно не буває,— зауважує батько.

Усміхнувшись, дівчина каже:

-Пахне дуже смачно. Я вмираю з голоду.

Поки він перекладає стейки на блюдо, я збираю смажену кукурудзу, а Тирнан тікає до будинку за макаронним салатом та картопляними чіпсами.

Ми накриваємо стіл для пікніка у майстерні. Всі двері відчинені. З кухні доноситься музика, вечірнє повітря стає ще свіжішим. Алкоголь заспокійливим бальзамом розтікається венами. Допивши пиво, я обертаюся до робочого столу, беру пляшку текіли «Патрон» і наливаю кожному з нас по шоту, Тирнан у тому числі.

-Е, ні, — вимовляє вона, розставляючи соуси.

-Так. — Я киваю, поставивши випивку поруч із її тарілкою. — Ми бухаємо.

Калєб підходить і сідає на стілець. Проковтнувши запалювальну рідину одним махом, я різко видихаю, з гуркотом опускаю стопку і скрикую, коли текіла досягає шлунка. Потім кидаюся довкола столу, ловлю Тирнан і закидаю її собі на плече.

-Бо вона наша на всю зиму! — Закрутившись, чую вереск кухні.

-Ной! — гаркає вона.

Однак я все одно сміюся. Твою матір, на щастя, цей день закінчується краще, ніж розпочався. Інакше мені реально довелося б постояти за себе та піти звідси назавжди.

Її присутність зробить цей будинок стерпним. Тирнан робить тата стерпним.

-Сядьте, заради всього святого, — розпоряджається отець. — Повечеряйте як нормальна родина.

Поставивши дівчину на ноги, хіхікаю, змушую її сісти, відкриваю нову пляшку пива та спостерігаю за Тирнан. Уважно дивлячись на текілу, вона згинає брову.

Ну ж бо. Батько не п'яніє, бо п'є мало, а Калєб здатний випити літри Джека, Джима та Хосе[17] разом узятих, але все одно

залишитися тверезим.

Тирнан глибоко зітхає, підймає чарку, перекидає її й теж п'є залпом. Їй навіть практика не знадобилася. *Гарна дівчинка.*

Батько тим часом роздає стейки.

Я знову наповнюю наші стопки.

-Вистачить. – Вона скидає руку. – Не хочу, щоб мене потім вивертало навиворіт.

-Знаєш що? – Кажу, поки дівчина накладає кожному з нас салат. – Укладемо парі. Якщо я очищу свою тарілку раніше за тебе, ти повинна випити ще два шоти.

Тирнан дивиться на стейк з кісточкою на своїй тарілці, який за розміром більший за її обличчя.

-А якщо я тебе випереджу?

-Тоді я вип'ю ще дві чарки.

-Ти в будь-якому разі збирався випити дві чарки.

Пирскаю від сміху. Так, вірно.

-Я буду прати твої речі весь тиждень,— пропоную.

-До моєї білизни ніхто інший не торкнеться, дякую.

-Так, це ясно як день.

Вона витріщає очі. Батько тихо сміється. Вони обмінюються швидкоплинним поглядом, як він затикається.

Надувши губи, Тирнан сердито витріщається на мене.

-Добре, гаразд, цього разу відповідаю серйозно. – Якщо перша очистиш тарілку, я до кінця тижня готуватиму сніданок.

Вона замислюється на мить і зрештою киває.

-Домовилися.

Я підіймаю свій ніж із вилкою. У нас обох однакові шматки м'яса та рівна кількість макаронного салату.

Руки Тирнан залишаються на колінах.

-Готовий?

-Тобі не потрібні столові прилади?

Дівчина хитає головою з підозрілою усмішкою на обличчі.

-Ні.

Ла-а-а-дно. Ти точно вип'єш ці два шоти.

-Почали! – Кричу я.

Набивши повний рота, бачу, як вона ставить свою тарілку на підлогу.

А?

Я завмираю, спостерігаючи за Денні та Джонні, що кинулися до частування. Один вистачає стейк, другий відриває половину, після чого вони тікають у куток, щоб насолодитися своєю здобиччю.

Якого біса?

-Ми так не домовлялися! – Випалюю я, ледве не плюючись їжею.

-Ти сказав, що я маю очистити свою тарілку.

-Ти! – повторюю. – ТИ мала очистити тарілку!

-Семантика. – Тирнан робить ковток пива, самовдоволено посміхаючись.

— Це була твоя вечерея, мила, — попереджає її тато.

Вона знизує плечима.

-Зекономлю калорії для сніданку. – Після цього дівчисько переводить погляд на мене. – Млинці, будь ласка. З сосисками та тостами.

Тирнан сміється, а я гарчу собі під ніс.

Принаймні я все ще можу випити дві чарки.

Ми продовжуємо їсти. Тирнан вибирає із маленької миски солодкий маринований огірок і відкушує шматочок.

-Незабаром піде сніг, — каже батько, взявши своє пиво і дивлячись на Тирнан. – Ми ще кілька разів навідаємося в місто, можливо, купимо тобі простий одяг, що підходить за розміром.

-Вона може носити моє барахло, кажу, жуючи. – У мене багато речей.

-Вони бовтаються на ній. – Потім він знову дивиться на неї. – Знайдемо якісь джинси, які коштують не три сотні доларів.

-Три. Сотні. Доларів. – Я скидаю брову. – Чорт, що на тебе найшло?

Тирнан супиться, відкриває рота, збираючись огризнутися на мене, проте раптово осікається, помітивши Калеба. Він ставить перед нею чисту тарілку, перекладає туди половину свого стейка, вже розрізаного на маленькі фрагменти, і повертається до їжі та напоїв, навіть не зустрівшись з дівчиною поглядом, наче нічого не сталося.

-Ем... — Вона намагається підібрати слова. — Дя... дякую.

Закотивши очі, роблю ковток пива. Мені слід було про це подумати.

Їй потрібна хвилина, щоб пригадати, на чому ми зупинилися. Тирнан знову сердито дивиться на мене.

— По-перше, мій одяг купує персональний шопінг-асистент моєї родини... точніше, купував. По-друге, вони гарно виглядають.

— Тобі не треба виглядати красиво, — втручається мій батько. — У наших краях ті, хто гарно виглядають, виявляються одруженими й вагітніють у вісімнадцять років.

-Твої сини явно знають, що таке презервативи, і я теж.

Я пирскаю від сміху.

— До того ж, — додає дівчина, — у мене не було жодного бойфренда. Ось коли я спробую стосунки з трьома, тоді можеш починати турбуватися з приводу мого можливого заміжжя та вагітності.

-Трьома? — бурчу я з набитим ротом.

Тирнан вагається. Судячи з вигляду, моя кузина воліла б не пояснюватися.

— Моя мати сказала, що жінка не повинна виходити заміж, доки не отримає досвіду принаймні з трьома...

Вона махає рукою, ніби я знаю, як закінчується ця пропозиція.

— Трьома?.. – говорить тато.

— Коханцями, — виривається в неї. — Бойфрендами, без різниці.

Я зрушую брови.

-Про що ти, чорт забирай?

Видихнувши, Тирнан пристосовується. Очевидно, що їй ніяково. Нарешті вона бере кетчуп, соуси Heinz і А.1. і розставляє їх один за одним.

-Бажання, досвід, любов, — вимовляє дівчина, торкнувшись пальцем до пляшки з кетчупом. — Мати казала, що перший хлопець — чи чоловік — це твій предмет обожнювання. Ти думаєш, що любиш його, хоча насправді закохана в те, які відчуття він будить у тобі. Це не любов. А бажання. Жага уваги. Жага небезпеки. Жага відчути себе особливою. — Тирнан обводить нас поглядом. — З номером один ти емоційно залежна, потребуєш чиеїсь любові.

Ошелешено дивлюсь на неї, батько забуває про їжу, яку жував.

-З другим ти вивчаєш себе. — Вона торкається пляшки Heinz. — Твоє перше захоплення розбило тобі серце. Ти сумуєш, але здебільшого сердишся. Злишся досить сильно, щоб не дозволити цьому статися знову, - пояснює Тирнан. — Щоб цього разу не віддавати себе надто вільно. Щоб не поступитися своєю владою і не стати його дівчинкою на виклик, яка опівночі сидітиме і чекатиме, чи зволить він з'явитися.

Вона описує нас, я так розумію.

— З номером два ти нарешті дізнаєшся, на що здатна, — продовжує кузина, заправивши пасмо, що вибилося з її хвоста, за вухо. — Стаєш вимогливою. Сміливіше, не боїшся самотійно приймати рішення. Не боїшся бути жадібнішою в спальні, бо важливіше те, чого хочеш ти, а не він. Другий потрібний, щоб ним користуватися. В деякому розумінні.

Тато прокашлюється. Я тихо сміюся, упустивши вилку і повністю переключивши увагу на неї. Тирнан сказала «у спальні».

-Твою матір, чого вона тебе навчила? – бурмоче він.

Але мені хочеться, щоб дівчина розповідала далі.

-І номер три? – цікавлюся я, піднявши А.1.

-Любов. – Тирнан вихоплює пляшку. – Коли уроки про твої слабкості з номером один і твого егоїзму з номером два засвоюються, ти знаходиш золоту середину. Коли ти розумієш себе, готова з радістю прийняти його таким, яким він є, і більше не боїшся, - вимовляє вона, поставивши соус на місце. – Зрештою щасливого фіналу може не вийти, зате ти вступиш у здорові стосунки й пишатимешся своєю поведінкою.

-Думаєш, до порад твоєї матері варто прислухатися? – каже батько.

-Вона була нікчемною матір'ю, — зазначає Тирнан. – В іншому – нічого подібного. Взагалі, це єдина порада, яку вона мені дала, тому я намагаюся дотримуватися її.

Насправді порада непогана. Мене тішить, що я не одружився зі своєю першою. Або п'ятою. Люди пізнають себе через секс. Це правда. І часом ти можеш витратити досить значну частину життя на те, щоб стати такою людиною, якою прагнеш бути. У сімнадцять років я був повною сволотою, але щасливим, що моїй майбутній дружині

не доведеться мати з ним справу. Тоді я поведився гірше. Набагато гірше.

-Ну, схоже, у тебе вже є всі необхідні знання,— каже тато. — Навіщо тоді перебирати трьох чоловіків?

-Деяким речам неможливо навчити. — Вона з'їдає шматочок стейка, яким з нею поділився Калєб. — Лише навчитися. Тобі так не здається?

Забавляючись, я спостерігаю за батьком, якому нема чого відповісти, бо Тирнан має рацію. Іноді людям доводиться робити власні помилки та відчувати біль.

Дівчина бере свою порожню пляшку і встає.

-Так чи інакше, турбуватися нема про що, — запевняє вона. — Я абсолютно не зацікавлена у драмі, що супроводжує стосунки, і навіть якби була, нас зовсім скоро по вуха завалить снігом. Ідеальний пояс цнотливості.

Підійшовши до кошика для сміття, Тирнан викидає пляшку, після чого тягнеться до холодильника за іншою.

Щойно дихаючи, ми стежимо за кожним її рухом, поки вона нахилиється у своїх трьохсот доларових джинсах, щоб знайти пиво.

Я човгаю на місці. Випуклість між стегон раптово твердне.

-Ага,- саркастично бурмочу, піднівши свою пляшку до губ. — Адже тут немає жодної небезпеки.

Тато кидає на мене попереджувальний погляд.

Практично впевнений, що він до цього моменту зрозумів: зима видасться страшенно довга.

Додаток:

[16].Клас автомобілів, що існував у США в 1960-1970-х роках, що мають восьмициліндрові двигуни великого об'єму і потужності.

[17]. Віскі «Jack Daniel's», «Jim Beam» і текіла «Jose Cuervo».

Розділ 15

Тирнан

-Що це таке? – Я різко підіймаю очі на Ноя, перш ніж узяти простягнутий ним пакет.

Останні кілька тижнів ми за будь-якої нагоди їздили до міста, передбачуючи кінець наших вилазок за чизбургерами та молочними коктейлями. Ще сьогодні мені потрібно було заскочити в аптеку за запасами на всі випадки життя, якщо я раптом захворію під час зимівлі на піку і не зможу звідти вибратися. Тепер я готова до головного болю, нежиті, болю в суглобах і спині, спазмів, алергії – зараз у мене її немає, але хто знає – і незабаром отримаю кілька курсів своїх протизаплідних.

Я подумувала відмовитися від них, але... гадаю, краще дотримуватись рутини.

Він знизує плечима.

-Ніколи не дарував дівчині подарунок на день народження. Якщо не сподобається, можеш не носити.

У пакеті знаходжу футболку та бейсболку. Ми чекаємо у кутку магазину, коли мені видадуть ліки. Я розгортаю футболку, поставивши пакування на підлогу.

Вона світло-блакитна, з символом міста на грудях, а ззаду на всю спину – логотип «Ван дер Берг Екстрим». У Ноя така сама, тільки біла.

Посміхнувшись, питаю:

-Ти так намагаєшся сказати мені, що хочеш повернути свій одяг?

-Просто подумав, тобі може стати в пригоді річ, яка сидить краще...
— Зробивши паузу, хлопець змінює думку: — Взагалі-то, мій одяг досить добре виглядає на тобі. Я подумав, що ти захочеш щось нове, от і все.

Так. Футболка мені дуже подобається. У моєму гардеробі їх мало. В основному шкільні, хоча добрі спогади з ними не пов'язані, так що носити це буде приємно.

Перекладаю погляд на бордову бейсболку з курсивним написом «ДИКА».

-Вибір був між цією і зі словом «ДІВА».

Засміявшись, одягаю її на голову і дивлюсь на Ноя з-під козирка.

— Я ДІВА, — визнаю я, — проте вважаю за краще бути дикою дівочою.

Швидко обіймаю його однією рукою за шию.

-Дякую.

Я усуваюсь, але він охоплює мою талію, притискає до себе й обіймає по-справжньому. Захоплена зненацька, мнуся на місці, а за мить міцніше стискаю Ноя в обіймах. Класно обіймати людину, яка не бажає відпускати тебе першим.

— Моя мама іноді дзвонить мені, — повідомляє він тихим, сумним голосом. — Тато не знає.

Відпустивши його, задкую назад, щоб заглянути хлопцеві в очі.

-Не впевнений, навіщо розповів тобі. Вона просить переказувати гроші на її тюремний рахунок.

Я слухаю, спостерігаючи його. Ніхто її не обговорює. Мені навіть невідомо, за що вона потрапила до в'язниці.

-І я перераховую їй гроші, на мить тішачи себе думкою, що потрібен матері. – Мій кузен сумно усміхається і виглядає таким похмурих. Таким серйозним. Зовсім не схожим на Ноя. – Попри те, що розумію: я тільки перша людина, яку, як вона думає, можна використовувати. Мати знає, що батько не стане з нею говорити. А Калєб не може з нею говорити.

А Ной не може говорити з Джейком. Такого висновку я дійшла першого тижня перебування тут.

Йому нема з ким порозумітися в батьківському будинку. Раніше я цього не помічала.

-Мені хотілося б, щоб вона померла. – Ной, що спочатку втупився в підлогу, підіймає очі. — Я хотів би, щоб вона померла, бо тоді міг би кохати її.

Уважно дивлюся на нього. Ми обидва ледве дихаємо, але зберігаємо спокій.

Він підходить ближче.

-Чому б ти віддала перевагу: бути використаною чи забутою назавжди?

-А чому віддаси перевагу ти: бути забутим назавжди чи використаним? – кидаю у відповідь.

Навіть зараз я не можу визначитись. Принаймні мати пам'ятає про його існування і здатна показати своє кохання, нехай і фальшиве.

Але з іншого боку... батьки хоча б мені не брехали. Не грали зі мною, не морочили голову. Я завжди знала своє місце.

Кому було гірше? Ною чи мені?

-Примірай футболку до того, як ми підемо, просить хлопець.

Раптова зміна теми розмови змушує мене моргнути.

Ной робить ще один крок мені назустріч. У його погляді з'являється суворість, поки він відтісняє мене далі в куток.

-Не хочу, щоб вона виявилася надто обтягуючою, — пояснює Ной.

Він нависає з мене, дивлячись зверху вниз. Наші тіла розділяють лічені сантиметри.

Що? В магазині? Я оглядаюся на всі боки.

-Ной...

-Я справді радий, що ти тут, – шепоче хлопець, перебивши мене.
– Радий, що ти повернулася.

-Чому тобі так потрібна моя присутність?

-Чому б і ні?

Вивчаю його очі.

-Бо коли ти поїдеш, мене поряд уже не буде.

Він замовкає, не розриваючи нашого зорового контакту. Ной відчайдушно хоче виїхати, і він це зробить. Рано чи пізно.

Рано чи пізно я теж поїду. Йому потрібна не я, а рятувальний пліт.

Знову озирнувшись і не помітивши нікого довкола, ховаюсь за Ноем, знімаю його стару футболку та вручаю йому. Поправляю бейсболку та простягаю руки у рукави свого подарунка. Уникаючи його погляду, відчуваю трепет, що розповсюджується по шкірі.

Мій ліфчик прикриває більше ніж бікіні, до того ж я в джинсах. Загалом на мені більше одягу, порівняно з тим днем на озері, коли вони взяли мене на рибалку кілька тижнів тому.

Однак з двома розпатланими кізками, в бейсболці, з брудом під нігтями вперше в житті – ніколи ще я не почуваюсь настільки красивою.

Те, як Ной дивиться на мене.

Як Джейк дивиться на мене.

Як Каліб відмовляється дивитися на мене, при цьому буквально сприймаючи кожний мій рух, якщо ми знаходимося в одній кімнаті.

Шкіра моїх грудей, тільки наполовину закрита яскраво-рожевим бюстгальтером, палає під поглядом хлопця. Я натягну футболку і відчуваю, як Ной зачіпає мої руки, допомагаючи її вдягнути. Знову поправляю свою кепку, а його пальці досі стискають край тканини нижче за мою талію.

Боюся подивитися йому в очі, але відчуваю жар.

-Місцеві хлопці не повинні з тобою розмовляти, - розпоряджається він сипло. – Не повинні торкатися тебе сьогодні. Зрозуміла?

Я киваю, як і раніше, уникаючи зорового контакту. Моє серце до болю сильно колотиться, нутрощі перевертаються, наче я на американських гірках.

Нарешті відпустивши мене, Ной іде назад.

-Добре виглядає.

Що?

Ох, майка. Точно.

-Тирнан! – гукає хтось.

Прослизнувши повз хлопця, йду за своїм рецептом. Що завгодно, аби забратися звідси.

Через кілька годин я з посмішкою кружляю по своїй спальні, моя нова літня сукня і волосся майорять. Надворі надто холодно, проте я все одно піду в ній. Побачивши її сьогодні на розпродажі в магазині, я відчула непереборне бажання вичистити бруд з-під нігтів і нафарбуватися на вечерю на честь мого дня народження, адже ця поїздка в місто цілком може виявитися останньою. Насувається буря.

Продовжуючи танцювати під Dancing Barefoot групи U2, заплющую очі й запускаю руки під свої пасма. Я жахливо відстала зі шкільними завданнями, пропустила безліч телефонних дзвінків – ймовірно, Міраї та друзі батьків хотіли мене привітати, – моє замовлення з книгами, які мають допомогти скоротати зиму, затримується в Денвері, але... Всі свої соціальні мережі я видалила і тепер є повнолітньою, здатною самостійно вирішувати, куди піти та що робити, тому будь-який вантаж, звалений на мої плечі, здається набагато легшим. Насправді я в захваті, попри хлопців, що бояться майбутніх нудних місяців.

Все кружляючи й кружляючи, раптом бічним зором помічаю силует і різко зупиняюся. У коридорі стоїть Каліб. Схоже, він тільки-

но спустився зі своєї кімнати, завмер, натягуючи на себе футболку, і спостерігає за мною.

Мій пульс частішає. Його увага бентежить, тому що я ніколи не знаю, про що він думає, хоча мене не залишає підозра – ні про що хороше.

Підійшовши до дверей, закриваю її стусаном, посміхаюся сама собі, беру свої туфлі на тринадцяти сантиметрових підборах, сідаю на ліжку і вдягаю їх. Я у чудовому настрої та не дозволю йому зіпсувати сьогоднішній вечір. Картер, охоронець моїх батьків, доглядає за будинком у Лос-Анджелесі, Міраї та наш адвокат займаються батьківськими бізнес-проектами з нерухомістю, а я вперше в житті можу побути дитиною. Усміхатися, сміятися, веселитися в оточенні людей, яким не байдужа... Дивно, що я нарешті отримаю таку можливість у день, коли офіційно стаю дорослою, проте аналізувати її не збираюся, просто приймаю.

Застебнувши ремінці «Лабутенів» - подарунок батьків на минуле Різдво, зрозуміло, організований Міраї, - прикрашених симпатичними стразами, підхоплюю кремову шаль, яку потім накину поверх темно-рожевої сукні, і виходжу з кімнати. Каліб давно зник.

Я збиваю свої великі локони та розгладжую спідницю. Сукня проста і безневинна, зате ідеально мені підходить. З відкритою спиною та глибоким вирізом, на бретельках-спагетті, коротке, довжиною до середини стегна. Мої каблуки дзвінко стукають дерев'яними сходами. Увійшовши до вітальні, бачу хлопців, що розсілися навколо столу, кладу телефон із шалею на стільницю, йду до своєї сумки, вивуджую звідти посвідчення водія і готівку, потім, обернувшись, простягаю їх своєму дядькові.

-Покладеш до себе в гаманець? Тоді мені не доведеться брати сумку.

Він мовчки дивиться на мене, трохи насупившись.

-Що?

-Ти надто роздяглася.

Я цікаю, манірно посміхнувшись, і суну посвідчення з грошима йому в руку.

-Такого поняття не існує.

Звичайно, порівняно з ними, я роздяглася. Вони усі в джинсах. Ной тримає по «Будвайзеру» у кожній руці.

-У наших місцях люди так не одягаються,— зауважує Джейк.

Йому не обов'язково було це казати. Можна подумати, що я не помітила.

-Я скрізь не вписуюсь. Звикла вже.

Серйозно. Мені добре. Досить наганяти паніку.

Піднявши брову, чоловік відвертається. Стурбований Ной зустрічається з ним поглядом. Зрештою, Джейк вручає мені велике пакування, майстерно обгорнуте срібним папером з величезним срібним бантом.

Потягнувшись за нею, питаю:

-Що це?

Форма дивна.

-Відкрий,- просто відповідає він.

Папір не поступається красою тим подарункам, які я знаходила під ялинкою в дитинстві, і мені не вдається стримати щирю посмішку.

Джейк знає, що всередині. Значить, сам це вибрав. Прокляття, він навіть міг самостійно запакувати подарунок.

Я розриваю обгортку на шматки, поки не показується вміст – блоковий лук кольору рожевого камуфляжу з шістьма стрілами.

-Ого,- видихаю, піднявши його.

-Ти вмієш стріляти? – цікавиться дядько.

-Трохи. – Обхопивши руків'я, відтягую тятиву і цілуюся в холодильник. – Давно луками не користувалася.

І я ніколи не стріляла з блокового. У таборі таких не було.

-Ной встановив мету в коморі. Можеш попрактикуватися, перш ніж ми вирушимо на полювання.

Я опускаю руки й дивлюсь на Джейка.

-Полювання?

Усі троє стоять мовчки. Окидаю їх поглядом з таким виглядом, наче пропустила якусь умову у договорі про моє проживання тут.

-Не думаю, що хочу полювати, — заявляю, поклавши цибулю на стіл. Я приготую м'ясо. Але видобувати його не буду.

Ной лише сміється у відповідь.

Джейк хитає головою.

-Ми це ще обговоримо, — вимовляє він.

Гаразд, головне, не сьогодні.

-Ну дякую. – Чмокаю його в щоку. – Мені дуже сподобалося.

Чоловік один раз киває і прокашлюється, проте мені не дивиться в очі.

-Піду прогрію пікап.

Схопивши свою шаль, накидаю її на плечі. Светр з Аранських островів від Міраї, щоб не замерзнути взимку, футболка та бейсболка від Ноя, які допоможуть мені не виділятися серед місцевих, і нова іграшка. Поки що це найкращий день народження у моєму житті.

Коли я прямую за Джейком, Каліб зупиняє мене, перегородивши шлях.

Я підіймаю погляд.

Після секундної затримки він дістає із задньої кишені довгу смужку темно-коричневої шкіри та простягає мені. Примружившись, чую автомобільний гудок ззовні, але ніхто з нас не рухається. Ной підходить збоку.

-Що це таке? – Забравши річ, проводжу по ній пальцями й перевертаю.

-Він сам їх робить, — повідомляє хлопець.

Це ремінь із різьбленим орнаментом та срібною пряжкою, схожою на антикварну. Я вивчаю візерунки. Дерева, водоспад, пік – вид з вікна моєї спальні, по суті, - щось на кшталт заплетеного в косу волосся, кінь і «ловець снів».

Насилу ковтаю. Навіщо Каліб додав «ловець снів[18]»? Однак ремінь гарний. Чи він зробив його сам?

Помітивши ще одну деталь, хихикаю.

-Отвори доходять до пряжки. Я задоволена, але моя талія не така тонка.

Нагнувшись, Ной шепоче:

-Зате твої зап'ястки тонкі.

Моє серце підстрибує у грудях. Різко піднявши очі, дивлюся на Калеба, що спостерігає за мною.

Що?

Його брат сміється, і вони обоє виходять надвір, залишивши мене одну.

Тільки коли Джейк знову сигналить, я здригаюся від несподіванки та розумію, що втратила рахунок часу, розсіяно дивлячись на ремінь.

-Віддай! – кричу Ною, намагаючись вихопити свій телефон, який він тримає поза моєю досяжністю. – Ну ж бо.

Хлопець відштовхує мене, упершись долонею в лоба. Ми сидимо за столиком, доки він вивчає фото.

— Матір божа, — вигукує Ной досить голосно, щоб почуло все оточення. — Чому ти це ховаєш?

Зробивши випад, вириваю мобільник з його руки та плюхаюсь назад на стілець.

-Бо фотографія безглузда.

-Тоді навіщо зберігаєш її в телефоні?

-Потім,- відповідаю йому. – Мені більше нема чим пишатися.

Збираюся закрити посилання на єдину колись написану про мене статтю і супровідну фотосесію, на якій наполіг журнал, як раптом Джейк відбирає мій мобільний, теж вирішивши подивитися.

Я спопеляю його поглядом, відкриваю рота, маючи намір обуритися, але зупиняюся, стурбовано оглянувши решту родин. Їм, напевно, хочеться спокійно повечеряти в стейк-хаусі.

Сама винна, що показала Ною фото. Минулої весни Vanity Fair написав статтю про дітей зірок і включив мене до їхньої «колекції». На жаль, фотосесія входила до комплекту. На одному зі знімків я зображена з французькими косами, у спортивному ліфчику та екіпіруванні для лакросу. Я виглядала спітнілою, брудною, але водночас досить сексуальною. Нехай вся ця історія і була брехнею, скуйовдженою публіцистом батьків у спробі створити приголомшливий образ, досвід мені насправді сподобався. Навіть попри те, що я ніколи не грала у лакрос.

Тоді я вперше і востаннє почувала себе важливою.

Так, стаття виявилася повною нісенітницею про те, наскільки я була залучена до життя школи. Без жодного слова правди про мої хобі та активізм. І місце у публікації я отримала лише завдяки батькам. Коли вони змусили мене брати участь, сама ідея викликала неприязнь.

Однак фотосесія... У процесі мені здавалося, що я гарна, а потім відчула себе зовсім безглуздо.

-Відмінна фотографія. Ми розмістимо її на сайті, - каже Ной батькові, після чого підіймає руки, тримаючи ніж і вилку, і декламує уявний заголовок: - Нове поповнення «Ван дер Берг Екстрим».

Закочувавши очі, перекладаю погляд на Джейка.

-Поверни телефон.

Він віддає його Калебу. Той, тільки-но глянувши на екран, передає мобільник братові.

— Зараз же, — ціджу крізь зуби, намагаючись не привертати уваги до нашої суперечки.

Джейк знову причепився до мого надто відкритого плаття за вечерею, і я захотіла похвалитися, що з'являлася на публіці в більш відвертих вбраннях. Тільки мені не хочеться, щоб вони витріщалися на мене в бюстгальтері. На людях.

Келихи та столові прилади брязкають у старому мінімалістичному ресторані, запахи соусу барбекю та картоплі-фрі витають у повітрі, чому в носі час від часу пощипує.

Стейк вийшов пересмажений, «Кола» розбавлена водою, підлога вкрита таким товстим шаром застарілого жиру, що я можу написати на ньому підбором своє ім'я.

Але я все одно нічого не змінила б у святкуванні свого вісімнадцятиріччя. Мені вже набагато веселіше, ніж було на всіх попередніх днях народження разом узятих.

Ной дає телефон. Я вимикаю і кладу девайс собі під стегно, щоб хлопці більше не дісталися його.

-Отже, що скажеш? – Запитує мій кузен. – Хочеш виглядати так само сексуально на нашому сайті?

-Заткнися.

Підсунувши свій стілець ближче до столу, роблю ковток содовою.

-Це дійсно хороша ідея, — заперечує він, повернувшись до батька. — Ось, чого нам не вистачає у маркетингу. Краса.

— Ной, господи... — Джейк ніяково крутиться на сидінні й підіймає пляшку до губ.

-Ні, серйозно. Подивися на сайти інших компаній. На всі шоу та виставки, які ми відвідуємо. Що мають спільного? Гарячі дівчата. Ми могли б запросити фотографа додому та влаштувати фотосесію з нею на байках. Круто вийде.

-До ранку піде сніг, — відрізає Джейк. — Жоден фотограф не забереться на гору. — Він швидко переводить погляд на мене. — І ніхто не спуститься.

Я завмираю, утримуючи зоровий контакт із дядьком. Мене майже пробирає тремтіння. Не впевнена, чи бачу в його очах попередження, чи виклик щодо майбутніх місяців, але схвально підіймаю келих, готовий до всього.

Чоловік посміхається, теж підіймає своє пиво, Ной слідує його прикладу, і ми втрюх клацаємо склом об скло. Каліб продовжує їсти.

— Крім того, — додає Джейк, поставивши пляшку на стіл, — ми можемо більше не побачити Тирнан після весни. Я поки що сумніваюся, чи варто нам додавати її на титульну сторінку.

Качаю головою, чудово розуміючи: він не став би заперечувати, якби я залишився тут назавжди, і був би радий отримати запевнення прямо зараз.

Мені подобається бути бажаною.

Але попереду маячить коледж. Скоро я мушу прийняти рішення.

Ной дивиться на мене.

-Ти ж нас не залишиш, так?

Я сміюся, не знаючи, як відповісти.

Натомість смикаю підборіддям у бік дядька.

-Можна мені справжнього пива в мій день народження?

Він знає, що я користуюся послабленням штату, що дозволяє особам, які не досягли двадцяти одного року, вживати алкоголь на території приватної власності під наглядом батьків.

Тому повернімося додому на територію приватної власності, щоб я могла випити.

Щоправда, Джейк має інші плани.

-Ідіть у бар.

Мої очі округляються. Я підскакую зі стільця раніше за інших.

Ми з Ноєм, що взяв мене за руку, і Калемом прямуємо до виходу, поки Джейк оплачує рахунок, долаємо довгий коридор і опиняємось у галасливому салуні, з'єднаному з рестораном. З музичного автомата гримить кантрі, арахісова шкаралупа хрумтить під моїми підшвами. Минувши в тьмяному світлі ламп столи для більярду та барні стільці, проходимо далі.

Люди, що зібралися в розрізнені маленькі купки, миттєво спрямовують погляди на наш бік. Раптом я відчуваю, що надто химерно одяглася, як і припускав Джейк.

Під час вечері в ресторані кілька пар зацікавлених очей оглянули моє вбрання з голови до ніг, бо я ще не знайома з багатьма городянами, і вони, швидше за все, гадали, хто я така, а зараз... Моя шкіра спалахує під їхніми поглядами. Відчуваючи легкий дискомфорт,

сильніше стискаю долоню Ноя. Тут всі у футболках, джинсах, з бородами. Яка ідіотка припреться в бар, одягнена ніби для коктейльної вечірки в Малібу?

Я заглядаю в очі кільком відвідувачам, проходячи повз столики, за якими п'ють і курять.

Калєб кидає гроші на барну стійку і показує бармену на всіх нас, але хлопець підозріло дивиться на мене, схиливши голову набік.

-Все гаразд, Майку,- раптом лунає ззаду голос мого дядька.

Обернувшись, бачу, як він усміхається до бармена. Цього, схоже, достатньо, бо той киває, дістає з кулера чотири пляшки Bud і відчиняє їх.

-Пішли. – Ной підштовхує мою руку.

Слідую за ними до настільного футболу, де об'єднуюсь із Ноєм проти Джейка – Калєб зник, отримавши свою випивку. Ігноруючи погляди, явно спрямовані мені в спину, роблю ковток пива, потім ставлю його поряд із пляшками хлопців.

-У настільний футбол грали у фільмі «Хлопець-каратист», чи не так?

Очі Джейка спалахують.

-Дуже добре.

Я ледве не сміюся з захопленого виразу його обличчя. Схоже, я не безнадійна.

Ми граємо кілька раундів, Джейк перемагає щоразу, попри нашу чисельну перевагу. Мені доводиться перекинути волосся через плече до того часу, як ми закінчуємо третю гру, тому що я починаю потіти.

Тутешній музичний репертуар не зовсім на мій смак, зате публіці, галасливій та радісній, подобається. Я майже не помічаю поривів холодного повітря, що вриваються через вхідні двері щоразу, коли хтось приходить чи йде. З'являється якийсь старий, що обтрушує сніг з капелюха, проте ніщо не заважає гарному відпочинку.

-Візьму ще одну, — каже Джейк, завершивши раунд, і вказує на свою пляшку.

Він йде, а я, піднявши зі столу своє недоторкане пиво, оглядаю приміщення. Гонщики сидять у дальньому кутку. Впізнаю деяких хлопців та дівчат, яких бачила в будинку дядька, біля барної стійки помічаю жінку в дешевій короткій фаті з компанією подруг. Вони перекидають чарки з міцним алкоголем. На її чорній футболці, що обтягує, мерехтить фраза, прикрашена стразами: «Останній загул Марісси».

Чергова пісня затихає, кілька пар, що танцюють на крихітній п'яточці вільного простору, відпускають один одного і повертаються за столики.

-Хочеш зіграти в пул? — Запитує Ной, перекрикуючи шум.

Я дивлюсь на музичний автомат, піднісши пляшку до губ.

— Мені хотілося б вибрати пісню, — відповідаю з винною усмішкою і простягаю руку за грошима. — Будь ласка?

Він заковчує очі, але вивуджує з кишені трохи дрібних для мене. Мої гроші у Джейка. Ной знає, що я не жебракую.

Вихопивши пару запропонованих купюр, говорю:

-Дякую. — І йду до автомата.

Джейк розмовляє з якимсь хлопцем біля бару. Його старшого сина я не бачила з моменту нашого приходу сюди. Зупинившись біля джук-боксу, оглядаюся на всі боки в пошуках Калеба. Після вручення ременя я майже не потрапляла у поле його зору. Щось тягне мене через цей подарунок, і я не зрозумію, в чому причина.

Він зробив ремінь сам. Своїми руками. Для мене.

Калєб знав про мій майбутній день народження.

Кожен із них задумався про те, що мені сподобається. Це дуже приємно, хоча вони взагалі не мали нічого дарувати. Класно відкривати подарунки з речами, які я могла б купити сама собі, замість показної нісенітницї за нечувані гроші, призначеної лише для того, щоб тебе вразити.

Хлопець витратив на цю роботу багато годин. Думка про те, як він тихо працює у своїй майстерні в коморі, схиливши голову над ременем, завжди один... Заради мене.

Качаю головою. Ні, я дуже аналізую. Певно, ремінь уже був готовий і валявся без діла. Калєб просто підхопив його на виході зі своєї кімнати. До того ж з усіма цими отворами він має якийсь дивний сексуальний підтекст, судячи зі слів Ноя.

Прогортаючи список пісень, знаходжу щось не з кантрі, вставляю в апарат банкноту, потім натискаю букву і номер. Звучить Do You Want to Touch Me There Джоан Джетт, і раптово із зали долинають схвальні вигуки. Озирнувшись через плече, бачу учасниць дівич-вечора, що підняли руки вгору і попрямували до мене, вже пританцьовуючи.

Я посміхаюся, приготувавшись поступитися дорогою, проте дівчата починають вигукувати текст. Одна з них вистачає мене за руку і тягне за собою. Не знаючи, що робити, сміюсь і шукаю поглядом дядька чи Ноя, щоб вони прийшли на допомогу. За мить я втрачаю

огляд, ми юрмимосся на тісному танцмайданчику. Мені ледве вистачає місця, всі навкруги стрибають і розгойдуються, голосно тупаючи по дерев'яній підлозі.

Інші заплющують очі. Через кілька секунд я глибоко вдихаю і роблю те саме, дозволяючи собі підживлюватися енергетикою музики та людей.

Голова йде обертом.

Я завжди почувала себе безглуздо поряд з іншими жінками. Завжди. Зазвичай я або турбуюся про те, що їм доведеться тримати мене за ручку в соціальних ситуаціях, або дратуюсь, коли вони це роблять. Ненавиджу бути тягарем, ненавиджу, якщо зі мною поведуться, ніби з недалекою молодшою сестрою, яку треба взяти під крило.

Нині все інакше. Мені просто треба танцювати.

Підспівуючи, струшую волоссям, рухаю тілом у такт мелодії, сміюся разом із ним і відчуваю, як кожен сантиметр шкіри буквально гуде. Розмовляти з цими дівчатами мені було б проблематично, але зараз я можу лише насолоджуватися музикою.

Підіймаю руки вгору, мотаю головою, не соромлячись свого божевілья, адже оточення поводитьсь аналогічно. Я розслабляюсь.

Нарешті розслабляюся.

А потім розплющую очі.

Джейк завмер з пляшкою пива на півдорозі до рота і спостерігає за мною. Його губи трохи розімкнені. Схоже, він не дихає. Моє серце провалюється кудись у шлунок. Уповільнившись ненадовго, подумки перевіряю, чи не злиться він.

Я не танцюю з місцевими хлопцями.

Я не гола.

Прийшла із трьома родичами чоловічої статі – я не беззбройна і не беззахисна.

Джейк не сердиться, принаймні я так не думаю. Він просто дивиться на мене.

Тремтіння зароджується в животі.

Перекладаю погляд на Ноя. Він біля більярдного столу зі своїми приятелями, випиває чарку якоїсь бурштинової рідини. Його очі одразу ж повертаються до мене, ніби він доглядав мене весь цей час. На відміну від м'якого погляду, губи його щільно стиснуті.

Куточки мого рота намагаються підвестися, але я стримую посмішку.

Майбутня наречена обвиває рукою мою талію, коли я кладу руку ще одній жінці на плече. Ми танцюємо та співаємо. Щоправда, кожна моя посмішка призначена комусь іншому. Сподіваюся, Джейк бачить усе, що я роблю, і Ной стежить за кожним рухом.

Мені подобається їхня увага.

Пісня добігає кінця, я сміюся з дівчатами. Наша компанія розсіюється, бо далі починається повільна балада. Я розвертаюся, збираючись вирушити до свого дядька, який досі стоїть біля барної стійки. Однак не встигаю обернутися, як хтось мене ловить. Піднявши очі, виявляю, що це Терренс Холкомб.

-Привіт, Каліфорніє, — вимовляє він, поклавши руки мені на талію.

Намагаюся його відштовхнути.

-Відвали.

Джейк не брехав би про клубний будинок цього хлопця. Не хочу мати нічого спільного із ним.

— Вже знайома з моєю подругою? – Запитує Холкомб.

Що?

Наступної секунди до мене підходять ззаду. Озирнувшись, бачу Сессі. Вона теж охоплює мою талію і кладе підборіддя мені на плече.

Вони дружать? І як Калєб до цього ставиться?

Я пручаюсь їхній хватці, намагаючись не закотити сцену, але, варто мені вирватися, знову потрапляю в лапи цих двох.

Озираючись довкола у пошуках Джейка чи Ноя, раптом звертаю увагу, що нас оточили люди. Багато людей. Точніше чоловіків.

Якого біса?

Всі жінки залишили танцмайданчик, їм на зміну прийшли дружки Холкомба мотокросом.

На мене сходять осяння. Нас обступили для прикриття, щоб дядько та кузени не побачили.

— Якщо я скажу тобі, що Калєб ударив мене тоді в печері, — вимовляє Сессі у мене за спиною, — ти все одно захочеш провести зиму на піку під замком?

Приголомшена, я заціпенів. Що?

-А якщо скажу,- продовжує дівчина, погладжуючи бретельку моєї сукні,- що йому не терпиться пролити й твою кров? Що він просто вичікує, поки ти не втрапиш можливість втекти від нього?

У мене в роті пересихає, по шкірі пробігають мурашки. Каліб...

Він не такий.

Холкомб з усмішкою хитає головою.

-Вони попередили тебе на мій рахунок, чи не так? Тебе мали попередити про них. Ти потрібна їм лише через своє багатство та красу. Тільки подумай, що твої гроші зроблять для «Ван дер Берг Екстрим» і що твоє тіло робитиме в їхніх ліжках.

Я трушу головою. *Ні.*

— Ною не знадобиться спонсор, – заявляє хлопець. – Адже він має тебе. Він отримає більше грошей, ніж будь-хто з нас зможе зібрати. І йому не доведеться зі шкіри геть лізти для цього, тому що ти любиш його і забезпечиш усім, чого він захоче.

-Ні.

-Отже, ніхто з них до тебе не торкався? – цікавиться Сессі.

Стискаю зуби. Але гвинтики крутяться в голові; я згадую Калеба, який притис мене до капота машини, той епізод з Джейком на кухні.

-Не відчувала загрозу з їхнього боку? – Наполягає Холкомб. – Ні разу?

Якби ти так танцювала з чоловіком на публіці, я перекинув би тебе через коліно і відшльопав.

Я важко дихаю та ковтаю. У пам'яті спливає погроза дядька, озвучена кілька тижнів тому. Напевно, Сессі почула його, поки він відводив мене від неї, а пізніше розповіла Терренсу.

-Тепер тобі вісімнадцять, — додає він. — Ти вважаєшся повнолітньою в усіх п'ятдесяти штатах, і якраз вчасно, перед початком снігопадів.

Слова застрягають у горлі. Різким ривком звільняю руки.

— Насправді ти їм не подобаєшся, — каже Сессі. — Ти корисна. Як і всі ми, хто їх обслуговує. — Вона гладить мій живіт по колу, як і раніше упираючись підборіддям в моє плече. — А коли вони відтрахають тебе і ти завагітнієш, то отримають повний контроль над тобою та твоїми банківськими рахунками... назавжди.

Ні. Вони — мій дім. Пік — це мій дім.

— Залишся з нами, — шепоче Холкомб, наблизившись. — Ходімо додому зі мною.

Затиснута між ними, відчуваю сльози, що збираються на очах. Холкомб нахилиється, припадає ротом до моєї шиї. Я починаю плакати.

Ні.

Раптом чиясь рука вистачає моє зап'ястя і смикає. Охнувши, спотикаюся і падаю в обійми Калеба. Міцно притиснувши мене до себе, він торкається чолом мого чола. Піднявши помутнілий погляд, дивлюся на нього.

Хлопець міцно цілує мене в лоба, через що я завмираю на мить.

Калєб...

Слова Терренса і Сессі кружляють у голові, але, оповита теплом Калеба, я починаю поступово забувати всю цю розмову, перестаю помічати все навколо, крім нього.

Видихнувши, заплющую очі.

Ван дер Берги не такі, як мої батьки. Все по-справжньому. Вони дбають про мене і хочуть, щоб я була поряд.

Каліб усувається, наші лоби знову стикаються. Він дивиться мені у вічі не моргаючи. Провівши великими пальцями під нижніми віками, витирає мої сльози.

Я хочу запевнити його, що зі мною все гаразд, проте не встигаю. Погляд хлопця похмурніє. Опустивши руки, він штовхає мене собі за спину та накидається на Холкомба. Бере його за шию, жбурляє на музичний автомат, у процесі випадково зачепивши інших людей.

Скривившись, спостерігаю, як Терренс вривається в джук-бокс. Скло тріскається.

Усі наче з ланцюга зриваються. Мотоциклісти гуртом налітають на Калеба. Падає та розбивається пляшка. Декількох жінок відтісняють до столика, ніжки якого зі скреготом проїжджають по підлозі.

— Каліб! – кричу я.

Скориставшись нагодою, поки він відвернений, Сессі пхає мене в груди. Я відхиляюся назад. Мої очі палають люттю. Спіймавши за руку, Ной тягне мене до бару, але я не розриваю зорового контакту з дівчиною. Через секунду вона розчиняється у натовпі.

Озираючись на танцмайданчик, я не бачу Калеба в епіцентрі бійки. Вони його на підлогу повалили?

Бармен перестрибує через стійку з бейсбольною битою. Джейк перехоплює мою долоню, а Ной біжить назад за своїм братом.

-Ти в порядку? – Запитує дядько.

Я швидко киваю, надто переживаючи за хлопців. І не скажеш, що хтось інший став призвідником. Технічно Калєб завдав першого удару.

Тепло від його поцілунку, як і раніше, відчувається на лобі.

-Сідай у пікап. – Джейк віддає мені ключі від машини й підштовхує до дверей.

Роблю крок назад. Музика зупинилася, роззяви витріщаються на бійку. Серце відбійним молотком грюкає в грудях. Мені чомусь здається, що я винна в тому, що відбувається, хоча знаю: це не так.

Тільки якби нас тут не було.

Джейк пробирається крізь бурхливий натовп і знаходить своїх синів. Розвернувшись, я вибігаю надвір до нашого пікапа, припаркованого біля тротуару.

Йде сніг. Пухнасті сніжинки падають на моє волосся та оголені плечі. Я зриваю з себе туфлі й мчу по холодному мокрому асфальту.

Забравшись у машину, жбурляю своє взуття назад, заводжу двигун.

Мене пробирає тремтіння. Я включаю обігрівачі та склоочисники. На щастя, шибки ще не зледеніли. Видихаю на пальці, намагаючись їх зігріти. Прокляття, я залишила свою шаль усередині.

Двері бару відчиняються. Калєб вискакує назовні, за ним швидко йдуть батько та брат. Хлопець обходить навколо пікапа, прямуючи до

дверей водія.

-Ти в порядку? – питаю я, коли він відчиняє дверцята, знаючи, що не отримаю відповіді.

Зсунувши мене убік, він забирається в салон і перемикає важіль на першу передачу. Джейк сідає поряд зі мною, Ной – на заднє сидіння.

Вловивши натяк, поспішно перелізаю назад.

З бару вибігає група чоловіків на чолі з Терренсом. Мені ледве вистачає часу перевести погляд на Калеба, перш ніж він знову смикає важіль, на цей раз переключившись на передачу заднього ходу.

-Ай, твою матір! – вигукує Ной так, ніби він знає, що його брат збирається зробити.

Я різко повертаю голову. Калєб вичавлює педаль газу, і машина зривається з місця, кинувшись до ряду мотоциклів. Вхопившись за поручень над дверима, заплющуюсь. Пікап проїжджається прямо спортивними байками.

— Калєб! – репетує Джейк.

Але вже пізно. Нас хитає з боку в бік. Моє серце підстрибує до горла, і водночас мені хочеться розсміятися.

Вони на це заслужили.

-Сучий син! – чується чийсь крик.

-Ти труп! – гаркає хтось ще.

Глянувши у вікно, раптом помічаю на протилежному боці вулиці двох копів у теплих куртках та зимових шапках, що вийшли з

патрульної машини.

-О, чорт,- видихаю я.

-Калєб, гони звідси! – вигукує Ной, теж помітивши їх.

Не вагаючись, хлопець не дає поліцейським шансу його зупинити, газує і несе нас геть. Я озираюсь і бачу, як друзі Терренса кидаються до своїх мотоциклів, а поліцейські застрибують назад у машину.

Пікап мчить крізь темну ніч, сніг б'є у лобове. Калєб вимикає фари. Можна подумати, що в місті ніхто не знає, куди ми їдемо. Одягнувши туплі, виглядаю з-за спинки сидіння водія і намагаюся розглянути, що Калєб бачить у дзеркалі заднього виду.

Світло фар миготить далеко позаду. Мокрий сніг мерзне на дорозі, і я чую, як шини буксують. Джейк включає обігрів скла.

-Вони серйозно женуться за нами в таку погоду? – Випалюю я, знову подивившись у заднє вікно. – Може, тобі краще зупинитись?

Ті хлопці на спортивних мотоциклах. На вулиці мороз. Ситуація може серйозно погіршитись, якщо трапиться аварія.

Проте, мене ніхто не чує.

— Повільніше, — наказує Джейк синові.

Калєб не слухає. Задні колеса заносить. Він смикає кермо у бік узбіччя, щоб використати гравій для зчеплення з дорожнім покриттям, підіймаючись все вище в гору.

Мотоцикли наздоганяють нас, бо вони легші, але я помічаю, як пара фар зникає, наче байки падають. Інші, наслідуючи приклад Калєба, з'їжджають на узбіччя. Червоно-сині вогні копів теж мелькають ззаду.

Ні, ні, ні... Справа погана.

Ми мчимо далі. Кількість фар все зменшується, тому що гонщики вирішують відмовитися від погоні через сильний снігопад і залишити розбирання на другий день.

Чому ми взагалі тікаємо? Бійка в барі – це не так вже й серйозно на відміну від псування Калесом чужого майна. Переслідування не припиняться, коли ми опинимося за нашими вхідними дверима.

Раптом поліцейські мигалки згасають. Я бачу, як вони розвертаються та повертаються до міста.

Гадаю, копн знають, де завтра шукати Калеса.

Шини ковзають, пікап починає скочуватися назад. Різко зітхнувши, впиваюся нігтями у крісло водія. Ми не маємо цього робити.

-О, боже, — бурмочу я, кинувши погляд у глибоку прірву з мого боку. Мене паралізує страх.

Мотоцикли важко долають підйом. Нам лишається близько кілометра. Я вже збираюся запропонувати зупинитися, або вибратися з машини й дійти пішки додому, проте Калес повертає кермо вправо і з'їжджає з дороги. Пікап провалюється у канаву. Вижимаючи газ на повну, хлопець прямує до лісу, лавірує між деревами. Тут машина рухається стабільніше.

Я вкотре обертаюся. Гонщики відстали, загубившись у сніговій темряві. Без задніх фар Калеса як орієнтир вони не зрозуміють, куди їдуть.

На мою думку, я не дихаю протягом усього шляху додому.

Калєб перетинає лїс, пїдвозить нас до будинку та гальмує. Вийшовши з машини, ми оглядаємося у пошуках копїв чи компанїї Холкомба.

-Зараз же заходьте всередину! – Розпоряджається дядько.

Забїгши в будинок, ми закриваємо за собою дверї. Ной припадає до неї спиною, важко дихаючи.

Що ми наробили?

Покарання неминуче. Вони цього не залишать.

Раптом Ной регоче.

Істерично.

Вирівнявшись, похмуро дивлюся на нього.

— Це не смїшно, — гарчу я. — Хтось мїг загинути. Як тїльки снїг закінчиться, вони дїстануться сюди. Копи його заарештують.

Перекладаю погляд на Калєба, який абсолютно незворушно йде на кухню і стягує з себе футболку, нїби до сну готується або на кшталт того.

Смїх Ноя стихає. Він пїдходить, зупиняється бїля мене.

-Снїг не закінчиться...

Я дивлюся йому у вїчі. Поплескавши на моє передплїччя, хлопець домовляє:

-...до квітня.

Після цього Ной слідує за братом до холодильника, щоб дістати пиво.

Додаток:

[18].Індійський амулет, що захищає того хто спить від злих духів та хвороб.

Розділ 16

Тирнан

На моєму балконі вже вісім сантиметрів снігу. Завірюха вирує, величезні білі пластівці падають на землю так густо – не зрозуміти навіть, що зараз ніч. Дивлячись у двір через розсувні двері, ледь чутно сміюся. У хаті тихо, хлопці вже давно розійшлися своїми кімнатами, а мені не спиться. Хочеться милуватися цією красою.

З якоїсь причини я ніби в рай потрапила, попри нарікання Ноя про відлучення від цивілізації на наступні шість місяців. Тут я маю все, що потрібно.

Джейк змусив нас подбати про коней перед сном, але я все одно переживаю, як їм там у коморі. Сніг не тоне – отже, земля така ж холодна, як повітря.

Розвернувшись, тремчу, стискаю схрещені на грудях руки в кулаки. Настав час одягати кальсони, які недавно купила, тільки я не люблю спати в штанах. Загорнута в ковдру, забираюся у ліжку, вирішивши залишитися у своїх шовкових шортах та оксфордській сорочці. Однак, помітивши щось біля підніжжя ліжка, зупиняюся. Простягаю руку і підіймаю ремінь, подарований Калемом. Я кинула його сюди, коли повернулася до кімнати ввечері.

Утримуючи один кінець, ковзаю по шкіряній стрічці пальцями, повністю розтягую, щоб побачити хитромудрі візерунки.

А він свого роду митець, так? Уявляю, як хлопець працював над цим ременем, мабуть, у мансарді чи одному з приміщень комори,

поки не досліджених мною. Там, де його ніхто не турбує. Або, може, у своїй спальні.

Яка в нього кімната? Я досі не наважилася туди підвестися. Якось дядько попросив мене розкласти випрані речі, але одягу Калеба серед них не виявилось, тому навіть тоді я не отримала приводу навідатися до його спальні, на відміну від Ноя.

Гладжу великим пальцем «ловець снів».

Що він думав, вирізаючи все це? Мабуть, про мене.

Калєб витратив час на роботу. Чимало часу.

Я роздивляюся отвори, розсіяно підходжу до дзеркала «в підлогу», протягую кінець ременя в пряжку і різко затягую його навколо свого зап'ястя, відчуваючи, як прохолодний матеріал стискає шкіру.

Виникає відчуття, ніби до горла підступає блювання, і водночас у животі пурхають метелики. Мої груди здіймаються й опадають через частого поверхневого дихання.

Я дивлюсь у дзеркало.

Ремінь облягає моє зап'ястя на зразок кайданів, вільна частина звисає вниз. Перестаю дихати. В уяві виринає образ: Калєб хапає його, прив'язує до свого ліжка над головою якоїсь дівчини, смикає, через що її тіло здригається.

Випускаю стогін.

Господи. Качаючи головою, знімаю аксесуар і жбурляю назад у бік ліжка. Я недостатньо доросла для такого. І... у мене два зап'ястя, а він подарував лише один ремінь. Мила спроба навіяти мені страх, Ной.

Знову затремтівши, перекладаю погляд до каміна. Дрова закінчились. Чудово.

Кидаю ковдру на ліжку, вискакую в коридор і біжу вниз сходами. Чорт, у майстерню не піду, надто холодно.

У каміні вітальні досі потріскує вогонь, і я квапливо прямую до складених біля нього дров. Не втримавшись, розвертаюсь і злегка нахилиюся, щоб зігріти задні поверхні стегон. Руки теж тягну до вогню, ворую пальцями, насолоджуючись теплом.

Піднявши голову, помічаю Калеба, що сидить у шкіряному кріслі менш ніж за метр від мене. Він спостерігає за мною. На його колінах лежить дробовик, пальці тримають шийку пивної пляшки.

Я вирівнююсь; волоски на моєму тілі встають дибки.

-Все нормально?

Хлопець трохи сутулиться, його довгі ноги зігнуті в колінах під прямим кутом, вогонь блищить на оголених грудях.

-Я знаю, що ти мене розумієш. Знаю, що можеш кивати. Або обмінюватися записками. Чому ти не хочеш спілкуватися зі мною?

Через відблиски полум'я його очі буквально сяють. Калєб продовжує пильно дивитися, і я хмурюся.

Він поводить як тварина. Лише їсть, спить і...

Двері майстерні відчиняються, потім зачиняються. Відриваю погляд від Калеба і бачу Ноя, що увійшов до кімнати. Він теж із рушницею.

-І тобі не спиться? – Запитує хлопець, перевіряючи замки на вхідних дверях.

— Змерзла, — відповідаю я. — Прийшла по дрова.

Чому вони не сплять? І озброєні? Мені здавалося, ми в безпеці.

-Подивишся фільм із нами? – пропонує він.

-Ви ж казали, що сюди ніхто не зможе дістатися.

Ной плюхається на диван, поклавши зброю на підлокітник.

-Не зможе.

-Тоді чому ви охороняєте будинок?

-Обережність.

-Для чого? – Наполягаю я, майже бавлячись. – Ви справді плануєте стріляти в офіцерів поліції, якщо вони прийдуть?

Він хитає головою.

— Не в них.

Кидаю погляд на Калеба, який дивлячись на вогонь, робить ковток пива, після чого знову дивлюся на Ноя.

Він, схоже, помічає спантеличений вираз на моєму обличчі, бо швидко пояснює:

— Холкомб із друзками в курсі, що взимку вони нам тут не страшні, — зауважує хлопець, — але й... ми не страшні для тих, хто залишився в місті. — Підхопивши пляшку з кавового столика, він відкручує кришку, кидає її біля лампи. — Вияви сніг недостатньо щільним, він стане влаштувати нам засідку і спробувати відвезти тебе до того, як ми прокинемося, а вранці позбудемося можливості піти за тобою в таку погоду.

Значить...

Окидаю братів поглядом.

-Ви мене охороняєте?

У відповідь Ной вдавано посміхається.

Вони не сплять о першій ночі, озброєні й стоять на сторожі заради мене?

— Ахххххх — воркую я, награно схлипнувши й приклавши долоню до серця.

— Заткнись, — бурчить він.

Тихо засміявшись, йду на кухню, дістаю пиво з холодильника.

-А що трапиться потім? — цікавлюся, сівши по-турецьки на диван поруч із Ноєм. — Коли розтане сніг, Калєб матиме проблеми?

У сьогоднішньому інциденті винні місцеві, проте, якби я не прийшла до бару, впевнена, нічого не сталося б.

-Ти не винна,- запевняє хлопець і включає пультом телевізор. — Вони не просто так тебе шукали.

-Чому?

Він глибоко зітхає.

-Бо деяким мало своєї частки. Вони хочуть отримати все.

Я вивчаю його, поки він перегортає каталог фільмів. Не зовсім розумію, про що Ной говорить, але, виходячи з почутого, все

почалося ще до моєї появи. Стягнувши плед зі спинки дивана, вкриваю ноги та відпиваю пиво.

У вітальні панує тиша, поки ми вибираємо, що подивитися, правда я ледве звертаю увагу на екран. Ной у чорних піжамних штанах та білій футболці без рукавів. Його шкіра, як і раніше, дуже засмагла, гладка. Хочеться закотити очі від того, що це помітила. Просто мені рідко видається шанс побалакати з ними. Хлопці часто засиджуються допізна, дивлячись телевизор, але я до кінця дня буваю настільки виснажена, що вимагаю свого ліжка. Зрештою він зупиняється на якомусь фільмі з молодим Томом Крузом.

Не випускаючи пиво з рук, відкидаю голову назад і намагаюся захопитись переглядом.

Єдине, що знаю про цей фільм – герой танцює у спідній білизні. Я ловлю себе на тому, як постійно поглядаю на Калеба, сподіваючись побачити будь-які ознаки наснаги. Або, можливо, притупування ногою у такт музиці.

Однак його обличчя приховано за вигином спинки крісла, а тіло майже не змінює положення.

Саундтрек у виконанні Tangerine Dream цілком гідний. На жаль, Том (або Джоел) — гарний хлопчик, який намагається втратити цноту за указом своїх дурних друзів, коли його батьки їдуть із міста на кілька днів. І що він робить? Наймає повію і перетворює рідний будинок на бордель. Це всього лише чоловіча підліткова фантазія. Повірити не можу, що цей фільм приніс Крузу широку популярність.

Закочувавши очі, схрещую руки на грудях.

-Яке ідіотське кіно.

-Та НУ? – Запитує Ной, спостерігаючи за сценою, де Джоел і Лана займаються сексом ... при людях ... в поїзді. – Твій сміх посилає мені

суперечливі сигнали.

Я жодного разу не засміялася. Комедійна складова тут нікчемна.

Зробивши ковток пива, Ной повідомляє:

-Я приблизно так само втратив цноту.

Подивившись на нього, скидаю брову.

-З повією?

-Зі старшою жінкою, яка хотіла від мене тільки одного.

-Твоїх грошей?

Чути тихий сміх. Перекладаю погляд на Калеба і помічаю, як його груди та живіт злегка стрясаються. Невже я щойно?.. Невже він?..

О Боже. Він посміявся. Над моїм жартом.

Допивши пиво, ставлю пляшку на кавовий столик. Темну кімнату висвітлює лише вогонь у каміні.

-Що ж, я шкодую, що для вас обох сьогоднішній вечір не закінчився краще.

-Ти про що?

-Останній шанс запросити нічних відвідувачок, — дражню я. — Тепер усю зиму не буде з чим грати.

Декілька секунд Ной сидить мовчки з таким виглядом, ніби над чимось розмірковує.

-Можливо.

Я примружуюсь.

Можливо...

-Ти правий. Адже ви не можете бути єдиними людьми на цій горі, так? – питаю, кивнувши. – Тут мають жити й інші горяни.

Він дивиться на мене.

-Вибач, що?

-Більше теплих тіл, - пояснюю я, зберігаючи незворушний вираз обличчя. – Напевно, є ще котеджі, в яких зимують інші чоловіки, чи не так? Все гаразд. У в'язницях таке трапляється – люди на час ув'язнення стають геями.

Його брови злітають до чола.

-Вибач, що?

Перш ніж я встигаю відповісти, Ной кидається на мене, хапає за ноги, притягує до себе і починає тицяти пальцями під ребра.

Марно намагаюся стримати сміх.

-Перестань.

-Що ти сказала? – Він лоскоче внутрішні поверхні моїх стегон, а я шльопаю його по руках.

-Ну, ти трохи метросексуал.

-І що про тебе?

-Що на рахунок мене? – Я згортаюся в клубок, захищаючи живіт від його пальців.

-Я бачив, як ти танцювала з Сессі на перегонах. – Схилившись наді мною, хлопець продовжує атаку. – Може, одностатева пристрасть заводить тебе.

Жалібно посміюючись, дивлюся на нього з благанням в очах.

-Зупинися. – Відштовхую його руки, але Ной щоразу повертається назад. – Все нормально. Адже вам потрібно якось справлятися з ізоляцією, вірно?

Він гарчить, ловить мою ступню і лоскоче підшву. Брикаючись, голосно сміюся.

-Вистачить!

Раптом Ной підхоплює мене за комір, садить собі на коліна, обвиває талію руками й шепоче на вухо:

-Хочеш побачити, як ми справляємося з ізоляцією?

Посмішка сповзає з мого обличчя, сміх затихає. Я спостерігаю, поки хлопець перегортає файли в телевізорі й нарешті натискає на один.

Моя дупа щільно притиснута до його стегон, спина торкається його грудей, і я гостро відчуваю тіло Ноя під собою через тонкі тканини нашого одягу.

Чорний екран занурює кімнату в темряву, крім вогню каміна. Ной відкидається назад, тягнучи мене з собою.

Я напружуюсь.

М'яке свічення знову осяює приміщення, але я боюся підняти очі, знаючи, що він увімкнув.

Не можу дивитися. Проте йти теж не хочу.

Чуються звуки поцілунків. І шум дощу.

Акторська гра жахлива. Моє обличчя спалахує від сорому за них, тільки... Не знаю.

Все одно залишаюся сидіти на колінах у Ноя.

Герої – хлопець та дівчина – підлітки. Вони цілуються у машині. Судячи з розмови, дощової ночі у лісі. Одні, далеко від сторонніх.

Або так їм здається.

Я підіймаю погляд, поступово фокусуючись на деталях порнофільму: шибки запітніли, злива барабанить по даху машини. Раптом спалахують промені ліхтариків, і два копи стукають у їхнє вікно.

Ной тримає мене, погладжуючи великим пальцем тильний бік моєї долоні. Ми не відриваємось від екрана.

-Ні, будь ласка,- благає хлопець поліцейських. – У мене немає стільки грошей. Я потім заплачу. Ми можемо просто забути про це?

Очевидно, на цього невдачу виписано кілька ордерів за прострочені штрафи та страховку. Йому загрожує арешт.

Зрозуміло, далі копи висвітлюють ліхтариками салон машини та придивляються до його маленької подружки.

Коп № 1 схиляє голову набік, пропонуючи ідіоту «картку безплатного звільнення від в'язниці»[19]. Вдягнені у форму офіцери витягують дівчину з машини, змушують її підкоритися. Бойфренд може йти додому, штрафи анулюються, а його татку не доведеться забирати доньку з дільниці. Якщо вона дасть їм те, що вони хочуть.

Дощ просочує її білу кофтинку, яку вона зав'язала під грудьми. Соски та шкіра просвічують крізь мокру тканину. Поліцейський голодними очима вирячився на них. У мене між ніг починає солодко нити, пульсувати та тепліти.

— От чим ми займаємося, — шепоче Ной мені на вухо. — Так ми чекаємо на зиму, Тирнан.

Перекладаю погляд на Калеба. Обличчя хлопця приховано, але я бачу, як його груди та живіт підіймаються та опускаються у такт прискореному диханню.

-І ти займатимешся тим самим, — додає його брат.

З ними? Або ...

Почувши тріск одягу дівчини, що розривається, опускаю очі.

Дихання Ноя стає уривчастим. Він рухається піді мною, його член твердне і третється про мене.

Я шумно вдихаю.

-Напевно, зараз тобі краще вирушити спати,— попереджає хлопець тихо.

Ной обережно зіштовхує мене з колін, влаштовується зручніше, сповзаючи нижче на сидіння. Офіцер притискає дівчину до вікна бойфренда; її оголені груди впираються у мокре скло, щоб він міг дивитися.

Теж сповзаю на диван, хоч маю піти. Я...

Чоловік стягує з дівчини шорти, розриває блузку, зрушує трусики убік і, схопивши за волосся, входить в неї.

Вона схлипує з винним і сором'язливим виглядом, проте не заперечує. Кадр перемикається на хлопця в салоні машини, який витріщився на її цицьки, що розгойдуються, поки дівчину трахають у нього на очах.

Озирнувшись на Ноя, бачу, що не дивиться фільм. Він слідкує за мною.

-Останній шанс,- приглушено вимовляє хлопець, погладжуючи свій член через штани. – Ти маєш піти.

Але я не хочу. Мої щоки спалахують. Я натягую ковдру на свої ноги й не розриваю зорового контакту з ним. Ной дає мені ще кілька секунд – переконується, що я впевнена у своєму рішенні.

На його губах грає усмішка, тільки від звичного гумору не лишилося й сліду. Наразі він збуджений. М'язи хлопця напружені, очі палають. Він розуміє, що ми ось-ось переступимо межу.

Утримуючи мій погляд, Ной запускає руку під свої чорні штани, гладить себе, чекає на мою реакцію. Коли я не роблю спроб піти, він оголює свій член.

Я дивлюсь на його руку. У животі миттєво спалахує жаркий вихор, пурхають метелики.

Чорт.

Він твердий та великий; відблиски вогню танцюють на його масивній голівці. Ной знімає футболку, облизує свою долоню, тре себе вгору-вниз, знову і знову, не зводячи очей з мене.

-Хочеш подивитися? – шепоче хлопець ледве чутно.

Так. Його красиве тіло буквально сяє, м'язи перекочуються, і я оближую губи, бажаючи лише одного. Мені просто хочеться дивитися.

Усміхнувшись одним куточком рота, хлопець відвертається назад до телевізора. Я спостерігаю за тим, що відбувається у фільмі й за ним, через що моє серце б'ється швидше і сильніше. Відкинувшись на підлокітник дивана, відчуваю слизьку вологість у себе між стегон. Стогін дівчини, кректання копа, дихання хлопців наповнюють наш замкнутий простір. Груді Ноя блищать від поту.

Дівчину використовують досить жорстко. Перший коп кінчає в неї, стискаючи груди, після чого другий одразу ж кидає її на заднє сидіння, розстібає штани й навалюється зверху. Тепер його черга.

Бойфренд дивиться в дзеркало заднього виду. Нога дівчини перекинута через спинку переднього сидіння, щоб розкрити її ширше. Поліцейський робить різкі поштовхи, різко вриваючись у її тіло щоразу.

Часто поверхнево дихаю. Солодке місце пульсує глибоко всередині мене. Внизу живота ніє. Я покусую нижню губу, помітивши опуклість, що збільшується, під джинсами Калеба.

Боже.

Опустившись ще нижче, лягаю і стискаю стегна разом із-за дискомфорту. Ной перетягує мою ногу через свої коліна, одну руку кладе на моє стегно, а другий продовжує мастурбувати, заплющивши очі.

Коп сідає і притягує дівчину до себе. Осідлавши його у зворотній позі вершниці, вона розгойдується вгору-вниз, дивиться на відображення свого друга в дзеркалі.

— Повія, — гарчить він, проте явно видно, що його це збуджує.

Дівча закушує нижню губу, ховаючи посмішку.

Стогін, вигуки, шльопання плоті об тіло; її мокре волосся липне до шкіри. У результаті бойфренд переймає естафету у другого копа. Мені ледве вдається зітхнути, кожен сантиметр моєї шкіри оживає, нервові закінчення палають. Мною опановує непереборна потреба. Не стримавшись, я натискаю основою долоні на свою кицьку.

Мене як електричний розряд пронизує. Я випускаю хрипкий стогін.

Під ковдрою просовую руку у свої шорти, потім у трусики й граю з клітором. Каліб починає терти свій член через джинси, Ной дражнить себе неспішними, протяжними рухами, втягуючи повітря крізь зуби. Він заводиться ще більше.

Підіймаю сорочку; вовняна ковдра приємно дряпає соски. Я трохи приспускаю шорти для зручнішого доступу.

Заплющивши очі, вдаюся фантазії. Дозволяю собі стати частиною того, що відбувається разом з ними, користуючись тим фактом, що ніхто не змусить нас зупинитися.

Занурюю пальці всередину, розподіляю вологу по клітору, тру його все швидше і швидше, уявляючи чийсь рот у мене між ніг, який лиже мене, пробує на смак.

Я розгойдуюсь вперед-назад, мріючи про його губи. Його голова там, унизу. Він бере те, що хоче, і каже мені, яка у мене солодка кицька.

О Боже. Погладжую себе ще сильніше, майже не звертаючи уваги на протяг чи те, що ковдру сповзло. Мені все одно. *Начхати.*

Мої стегна рухаються, шкіра сосків напружується від холоду. Вигнувши шию, вводжу палець наполовину в себе, тремчу від задоволення.

Господи ... Це так приємно. Я прикушую куточок рота, бажаючи більшого.

Мені потрібно більше. Я...

Несподівано помічаю відсутність звуків. Фільму більше не чути, ні стогонів, ні криків дівчини. У кімнаті тихо. Продовжуючи себе терти, моргаю і розплющую очі.

Ной із Калемом дивляться не в телевізор, а на мене.

Різно зітхнувши, зупиняюся.

Моя щелепа відвисає. Я опускаю погляд і бачу, що ковдра впала на підлогу. Ной, як і раніше, сидить поруч, тільки він перестав мастурбувати, а Калем підвівся з крісла і спостерігає за мною.

Сорочка, що задерлася, оголила мої груди. Витягаю руку зі шортів, не в змозі вимовити й слова чи бодай зітхнути.

Чорт.

Підриваюся з дивана, але Ной нахилиється до мене, не давши підвестися.

-Не зупиняйся, — шепоче він.

Його брови зрушені; хлопець виглядає так уразливо, наче йому боляче.

Він охоплює моє зап'ястя. Я напружуюсь, але не намагаюся вирватися і стежу за тим, як Ной накриває ротом мої пальці. Ті самі, якими я зовсім недавно грала із собою.

Хлопець облизує їх один за одним, після чого знову спрямовує мою руку під шорти.

-Потри себе ще раз.

-Ні я...

Поцілувавши мене в лоб, він натягує штани й ховає свій член.

-Все гаразд. Продовжуйте гладити клітор.

Моє тіло досі роздирає від потреби; крапля поту котиться по спині. Очі Калеба зосереджені на мені. Він не моргає і напружений наче натягнута струна.

Нервуючи, перекладаю погляд з нього на Ноя, але все ж таки мої пальці прослизують назад в трусики. Я виконую те, про що попросив Ной. Він повільно, уважно оглядає мене з голови до ніг.

-Тільки подивися, що вона ховала під моїм одягом, — каже хлопець своєму старшому братові.

Каліб підходить ближче до дивана, сідає на підлокітник за мою головою. Піднявши очі, встановлюю з ним зоровий контакт. Він прибирає пасмо волосся з мого чола. Ной тим часом обсипає моє обличчя невагомими ніжними поцілунками.

Пришвидшую темп. Обидва хлопці нависають з мене, спостерігають.

-Ось так, — здавлено вимовляє Ной, поклавши долоню мені на щоку і цілючи спочатку ніс, потім губи. – Гарна дівчинка.

Я відчуваю, як він запускає руку під резинку моїх шортів і починає стягувати їх.

Дивлячись на нього, благаю:

-Ні.

-Так.

Ной зрушує шорти й трусики трохи нижче дупи, щоб бачити, що роблять мої пальці.

Його рот припадає до мого живота, опускається нижче. Рефлекторно намагаюся відштовхнути хлопця вільною рукою – або навпаки, притиснути до себе, не знаю, але Калєб ловить моє зап'ястя і відтягує руку.

Знову зустрічаюся з ним поглядом, випускаю хрипкий стогін, розподіляючи природній лубрикант навколо своєї кицьки.

-Схоже, нам таки буде, з чим пограти цієї зими, — повідомляє йому брат.

Сердито скрививши губи, збираюся заперечити, проте Ной припиняє мої обурення поцілунком.

-Ш-ш-ш, - шепоче він.

Боже, у нього такі м'які губи. Я часто дихаю навпроти його рота.

— Тирнан, — судомно зітхає Ной, спостерігаючи за моїми діями. — Господи, чувак, — каже він Калєбу. — Подивись на неї. Ти колись бачив щось настільки гарне? Готовий посперечатися, вона ще й дуже тісною виявиться.

Схилившись, він облизує мій сосок. У мене виникає таке відчуття, ніби я зараз вибухну до чортової матері.

— Ной, — скулю я.

-Тирнан. — Хлопець цілує моє тіло, покусує зубами. — Я хочу трахнути тебе. — Він підіймається, зависнувши над моїм ротом, і

треться членом об мою руку, якою я пещу себе. – Я хочу трахати тебе. Всю зиму.

Уважно дивлюся на його губи, готова стягнути з нього штани та дозволити це зробити. Подивившись нагору, зустрічаюся поглядом з Калемом, поки цілую його брата.

-Найкрасивіша весь цей час була під нашим дахом,— гарчить Ной, продовжуючи тертися про мене. – Ти наша. – Він притискається чолом до мого чола. – Наша солодка крихта. Ти повністю належиш нам. Зрозуміла? – Хлопець цілує мене в лоба та ніс. Я прибираю руку, тому що його член приємніший. – Наша іграшка. Наша.

Так. Я киваю. Мені все одно. Я більше нікого не хочу.

Схоже, ми на одній хвилі, адже Ной кидає попередження своєму братові:

-Не зашкодь її. Принаймні поки вона до нас не звикне.

Що? Здається, мені слід було б злякатися, але, глянувши на Калеба, я помічаю куточки його губ, підняті в зловісній посмішці. Цієї ж миті мені стає однаково, що він зі мною зробить. Я хочу цього.

— Твоя вишенька дістанеться мені, — шепоче Ной над моїм ротом, широко посміхаючись. – Якщо я пообіцяю не чіпати твою дупу. Йому захочеться побувати там першим.

Він смикає підборіддям у бік брата.

Стискаю кулак. Нутрощі зтягуються в тугий вузол, одночасно перевертаючись від захоплення, і я витягую шию назустріч губам Ноя.

Раптом хтось суворо гаркає:

-Ной.

Я заціпеніла, на мить втративши здатність ворушитися.

О, чорт.

Ні.

Хлопець перериває поцілунки. Впізнавши голос Джейка, розплющую очі.

На мене накочує нудота. Я натягую шорти та опускаю сорочку, прикриваючи себе.

-Якого біса ви робите? – гарчить чоловік.

Вставши, Ной повертається до батька; на його обличчі відбивається напружена внутрішня боротьба, перш ніж він зустрічається з ним поглядом і натягнуто посміхається.

-Нічого, на що Тирнан не погодилася б.

Я приймаю сидяче становище. Каліб теж підводиться. Не можу змусити себе подивитись на дядька, що стоїть на останній сходинці, лише височію на його босій ступні й край штанин джинсів.

-Ідіть спати, - розпоряджається Джейк.

Після короткої затримки Ной вимикає телевізор, підхоплює свою футболку і прямує до сходів, брат слідує за ним. Не впевнена, чи оглядаються вони, щоб перевірити, як я, чи ця ситуація їх бавить, але, швидко вставши на ноги, кидаюся за ними.

-Не ти. – Джейк хапає мене.

Відвернувшись, відчуваю його палкий погляд.

-Чим би все закінчилося, якби я не спустився? – Запитує він.

Не знаю. І гадки не маю, чому мені соромно. За нормальних обставин – так, я мушу зніяковіти. З огляду на наші сімейні зв'язки це неправильно. Я розумію, що інші люди вважали б таке неприпустимим.

Однак Джейк сам лапав мене кілька тижнів тому.

-Що б сталося?

-Я не знаю,— відповідаю йому.

Чому я не спитала у них?

-Що ти хотіла?

Зазирнувши йому в очі, знизую плечима і намагаюся підібрати слова:

-Я... я не знаю.

-Не знаєш? – Він зриває з мене ковдру, спускається зі сходинки й, стиснувши мої плечі, відтісняє в куток вітальні. – Чого ти хотіла?

-Не знаю! – вигукую я. – Я...

-Що?

-Я...

Чому нотації читають мені одній? Він серйозно розлютився?

Чи просто розчарований?

-Що ти хотіла?

— Всього, — бурмочу, нарешті подивившись на нього зі сльозами в очах. — Уявлення не маю, що зі мною не так. Я просто... відчуваю це скрізь.

Уважно дивлячись на мене, Джейк примружується.

-Що відчуваєш скрізь?

-Тебе, - шепочу я, опустивши очі. — Та їх.

Це місце, будинок, землю, вітер... їх. Тут я ожила.

— Коли у тебе ерекція, ти відчуваєш подібні почуття, — нагадую йому про ту ніч на кухні. — Хіба я не повинна нічого відчувати?

-Тобі сімнадцять!

— Вісімнадцять, — гарчу я. — Я могла б переспати з будь-яким до цього моменту. Моїм батькам було начхати, а мені — ні. — Підіймаю погляд. Він притягує мене ближче; його гаряче дихання опановує мій лоб. — Ніхто не здавався відповідним... раніше.

Джейк розлючено стискає мої руки. Його пальці впиваються в мою шкіру, і я схлиплюю.

-Джейк...

Мені боляче.

Він відпускає мене, розвертає і змушує нахилитися, обхопивши однією рукою мій живіт. Я ледве встигаю зітхнути, перш ніж його долоня різко плескає по моїй сідниці. Гучний звук пронизує повітря.

Охнувши, заплющуюсь через шок.

-Все ще приємно? — Цікавиться чоловік, важко дихаючи.

Не дивлюсь на нього. Моя кров закипає від гніву. Частково хочеться закричати й дати здачі, а частково...

Я відчуваю, як вузол у животі слабшає. Серце підстрибує у грудях, адреналін розливається по венах.

Все ще приємно?

Повільно киваю.

Чорт забирай, що ти зі мною зробиш? З якоїсь причини я набираюсь хоробрості. Хочеться дізнатись відповідь на це запитання.

Декілька секунд Джейк мовчить, потім чую його загрозу:

-Хочеш ще?

Киваю двічі.

Він досі утримує мене. Вирівнявшись, відчуваю, як напружені м'язи його передпліччя. Його тіло буквально вібрує. Не чути навіть, чи дихає Джейк.

І він такий твердий, я в цьому певна.

-Зніми шорти,- огризається дядько. – Щоб ти відчувала мою долоню.

Пульс гуркотить у вухах, руки починають тремтіти, проте я стягую свої шорти, залишившись у сорочці та трусиках.

Сівши на диван, чоловік відкидається на спинку, повільно ковзає поглядом по моєму тілу і зосереджується на містечку між ніг.

-Іди сюди, — командує він. – Лягай мені на коліна, принцеса.

Нервуючи, сильно тремчу, і все ж ... моя кицька стискається, коли Джейк називає мене «принцесою». Хочу, щоб він ще раз повторив.

Неквапливо переповзаю через його коліна, лягаю на живіт. Він кладе одну руку на мою спину та тримає.

Мені не потрібна його долоня. Лише його пальці.

Джейк опускає мої трусики. Дихання перехоплює. Рефлекторно заплющую очі від сорому.

Але мені подобається. Я хочу цього. Щоб він робив усе, що забажає. Я...

Щойно чоловік плескає мене по дупі, праву сідницю пронизує біль. Смикнувшись, жалібно скиглю.

Він видихає. Готова присягнутися, що майже розчула його хрипкий стогін.

Удари тривають, під шкірою ніби вогонь розливається. Я стискаю ковдру в руках, скидаю голову і вигукую.

— Три, — гарчить Джейк. — Ти дозволиш цим хлопчикам знову до тебе доторкнутися?

Негативно хитаю головою.

-Ні.

Він знову б'є. Я морщусь, але мої сідниці підіймаються йому назустріч.

-Що «ні»? — шепоче чоловік.

-Ні, дядько Джейк,- відповідаю належним чином.

Його долоня вкотре приземляється на мою оголену дупу.

— П'ять, — видихає він. — Ти дозволиш їм побачити твоє тіло?

І ще удар.

-Ні, — скулю я. — Ні.

І знову.

-Будеш добре поводитися?

-Так, Джейк. — Трусь кицькою об його ногу. Над бровами виступає піт. — Я добре себе поводитиму. Дуже добре.

Він знову мене б'є, від чого я сіпаюся вперед. Мій клітор шалено пульсує. Боже, я така волога. Упираюся рукою в диван. Мені потрібний Джейк. Потрібен його член.

Знову. І знову. І знову. Все швидше і швидше чоловік б'є мою задницю. Ще раз, і ще, і ще. Я відчуваю, як його затверділий член намагається порвати джинси.

Застогнавши, розгойдую стегнами, знемагаю від болю. Мої трусики розтягуються, коли намагаюся розсунути ноги ширше, але, чорт... Боже, яка я мокра.

-Будеш добре поводитися? — Він знову б'є, і я відчуваю наближення оргазму. Я ось-ось закінчу.

-Так, — хапаю ротом повітря. — Так, Так, Так...

Вчепившись у ковдру, важко дихаю і чекаю на черговий удар.

Якого... немає.

Стискаю стегна. Кожен м'яз мого тіла напружений, як гумова стрічка, але Джейк зупиняється. О, господи, будь ласка. Він натягує мої трусики назад. Очі наповнюються сльозами, бо мені боляче. Це боляче. Розриваючись між Ноєм, Калемом, а тепер і Джейком, я збожеволюю.

Піднявши мене, чоловік опускає мою сорочку, цілує вологе від поту чоло, ніс, щоки.

Він зупинився, і я заплющуюсь в спробі не заплакати.

Провівши пальцями між моїх ніг, Джейк підіймає їх. Вони блищать через лубрикант, що стікає по внутрішній поверхні стегон. Він дивиться на свою руку, розтираючи її.

-Не змушуй мене робити це знову, - попереджає Джейк, щільно підтискаючи губи. – Порка завдає біль нам обом.

Він відштовхує мене. Його важкі кроки сходами відлунням разносяться навколо, поки двері дядькової спальні не зачиняються.

Сльози течуть по моєму обличчі. Сидячи на дивані, відчуваю, як оргазм розвіюється; моє тіло гуде від потреби.

Я так не зможу.

Я не переживу цієї клятої зими.

Розділ 17

Джейк

Кляте дівчисько.

Її непокірність, те, як вона кидає мені виклики на кожному кроці, її мовчазний бойкот минулого тижня наче дрилем свердлили мозок, а її прекрасні сумні очі притягали до себе, ніби встромившись у моє серце гаками.

Це не моя вина. Їй пощастило, що я прийшов. Тож Тирнан хотіла зайнятися коханням уперше? Поруч із двома?

Вони її не люблять.

Зрозуміло, хлопчаків до неї тягне, мабуть, сильніше, ніж до будь-якої іншої жінки, тільки Ной ні до чого серйозно не ставиться, а Каліб нікого до себе близько не підпускає. Я був шалено щасливий, коли вона повернулася після похорону, правда турбувався, що зимівля з нею стане надто великою спокусою.

Для мене.

Чорт, чому я не врахував, яке лайно можуть влаштувати вони?

Що ще гірше, у Тирнан немає жодної краплі сорому. Наступного ранку вона спустилася на перший поверх, відмовляючись дивитися в мій бік і даючи лише односкладні відповіді, але в цілому не виявила жодних ознак збентеження. Усміхалася Ною, що налив їй клятий сік і наклав яєчні. Виглядала страшенно чудово зі своїми кісками, в бейсболці й обтягуючих джинсах, туго підперезаних ременем Калеба.

Боже, як на неї приємно дивитися.

Єдине нагадування про те, що я відшльопав її дупу до почервоніння, Тирнан продемонструвала за столом: скривилася, присівши на проклятий стілець.

Мій член набухає від однієї думки, як божевільно я хотів її тоді, що лежала напівголою на моїх колінах, і про солодкий запах її поту, поки вона приймала покарання.

Я випускаю хрипкий стогін, човгаюсь, притулившись до дерева, і видихаю пару під куртку. Білохвостий олень миттю показується за дюною. Повільно піднявши руку, махаю Тирнан та хлопчикам, щоб вони зосередили увагу в тому напрямку. Мої сини, які займалися тихим полюванням роками, вже б точно підстрелили цього самця, але настав час ініціювати Тирнан.

Вона обережно ступає, ховає своє дихання, виконуючи мої інструкції, і неквапливо підіймає рушницю. Зазвичай ми забираємось на стенди, які самі сконструювали, однак у таку холодну погоду були б змушені сидіти на дереві днями чекаючи. Вона має навчитися шукати свою жертву.

Ной шепоче їй на вухо, пояснюючи події. *Прицілься, дихай, не випускай цілі з виду, дихай...* Коли твоє тіло почне рухатися синхронно з твариною – стріляй.

Але Тирнан цього не робить. Знов опускає рушницю і випрямляється.

Я стискаю щелепи.

Безшумно йду снігом, простягаю руку, хапаю її підборіддя і змушую подивитися на мене.

Вона повертається.

-Я не можу, розумієш?

-Якщо не вистрілиш, усю зиму доведеться їсти мариновані огірки.

-Відстань від неї,- бурмоче Ной. – Я це зроблю.

Перш ніж він відвернеться і підніме рушницю, я заперечую:

— Тирнан сама це зробить. – Смикнувши підборіддям, відправляю його до Калеба, що сидить навпочіпки біля дерева. – Вона здатна зробити свій внесок.

— Пішов ти, — огризається дівчина.

Ной нерішуче задкує до свого брата, хмурячись на мене. Присівши, її теж тягну вниз.

-Опусти свою дупу.

Лягаю на живіт – холод пронизує мій камуфляжний костюм – і кидаю на Тирнан застережливий погляд.

Її губи сердито викривляються, проте вона лягає поруч, глянувши на оленя крізь дерева.

Біла шапка покриває її вуха зверху, а оголені мочки почервоніли від морозу, як і кінчик носа. Волосся дівчини зібране у два низькі хвости.

Я помічаю, що її очі, сповнені сльозами, блищать.

Боже правий.

-Хочеш дізнатися, через що проходить гарно упаковане м'ясо, яке ти купуєш у магазині? – гарчу я. – Дівчинко, цим тваринам живеться в

рази краще, чорт забирай, тож будь розумницею та нагодуй свою прокляту родину.

Її підборіддя тремтить, поки вона дивиться на тварину, граючи м'язами.

-Ненавиджу тебе.

-Не так сильно, як любиш їжу, якою досхочу наб'єш свій живіт.

Тирнан підіймає зброю, спирається на лікті й дивиться на приціл. Поклавши палець на курок, вона тихо ридає.

Дівча зірветься. Промаже, бо сльози застиляють їй погляд, і олень втече.

— Тирнан, подивися на мене.

Навколо нас безхмарне небо та морозне повітря, але навіть зараз побачивши її невинне обличчя та ідеальні губи мою шкіру покриває холодний піт.

— Дитинко, подивися на мене, – повторюю тихо.

Вона повертає голову, зустрічається зі мною поглядом своїх сірих очей.

Витерши сльозу з її щоки, кажу:

-Якщо щось трапиться зі мною... або з хлопчиками... мені потрібно знати, що ти зможеш вижити. – Проводжу великим пальцем під її оком, ловлячи ще одну сльозинку, перш ніж та впаде. – Запасів у коморі надовго не вистачить. Я мушу навчити тебе полювати, зрозуміло?

Попри тремтіння, вона киває. Тирнан виглядає так мило та вразливо. Боже, моє серце болісно ние.

Нахилившись, цілую її у скроню.

-Мене вбиває думка про те, що ти залишишся беззахисною. Будь ласка, зроби це.

Дівчина ковтає, глибоко зітхає. Заспокоївшись і видихнувши, знову прицілюється.

-Гаразд,— шепоче вона.

Я заморожено спостерігаю за нею, а не за оленем. Така наївна та чиста. Недоторкана. Вона тільки починає прокидатися. У ній дримає неймовірна сила, і я хочу відчути, як ця сила вирветься на волю, тримаючи її у своїх обіймах. Тирнан – пульс життя у нашому будинку.

Можливо, я ревнував тієї ночі, коли знайшов Ноя, що навис над нею, і Калеба, що дивився на неї, немов зголодніла тварина. Або, може, злякався, як це вплине на Тирнан. Ми всі хотіли її до снігопаду. Тепер вона постійно нагадує: нам більше нема чим милуватися, крім неї. Та грань, якою я ходжу, незалежно від того, чи *дійсно* ми будемо позбавлені краси всю зиму, починає розмиватися, і мене це турбує. Якщо зараз складно, то наскільки складно буде встояти перед Тирнан під час холодних і темних місяців самотності, що повільно тягнуться?

Насправді все зводиться до того, що я її хочу.

Я не винен.

Звук пострілу пронизує повітря. Моргнувши, я повертаюся в реальність. Вона тихо ридає, опустивши голову і заплющивши очі. Я підхоплюю бінокль та оглядаю територію у пошуках оленя.

-Вона потрапила! – кричить Ной.

Дівчина нерівно дихає, продовжуючи плакати. Мені зрозуміло, що з неї на сьогодні вистачить. Решту вона бачити не захоче.

-Підберіть оленя,- доручаю синам. – Відвезіть додому. Ми поїдемо слідом.

Хлопчики проходять повз. Сніг скрипить під підшвами їхніх черевиків. Моє тіло горить від холоду, що просочується через шкіру.

-Я не хотіла розчарувати тебе, — вимовляє Тирнан з опущеною головою, дивлячись на землю.

-Ти не розчарувала.

Вона різко повертається до мене, пронизуючи своїм лютим поглядом.

-Я зробила це, бо не хотіла тебе розчарувати, — пояснює дівчина. – Чому мені обов'язково треба тобі догодити? Я не хочу тобі догоджати.

Тирнан, відвернувшись, стягує шапку. Судячи з вигляду, вона відчуває огиду до себе. Пасми волосся, що вибилися, спадають на її очі. Мене тягне забрати їх.

-Мені подобається все, що ти робиш, здавлено шепочу.

Я можу скільки завгодно її звинувачувати. Її красу, аромат, сміх і бойовий дух, її очі, коли вона посміхається. Те, як вона всіх нас робить трохи щасливішою. Те, що вона буде добре виглядати, навіть ходячи по моєму будинку в смітнику. Але справжня причина саме в тому, про що я думав кілька хвилин тому: я втрачаю волю до опору і ненавиджу себе за це.

І ще більше ненавиджу Тирнан, тому що не можу мати її.

-Наступного разу буде легше.

-Наступного разу не буде.

-Буде, якщо захочеш їсти.

Підскочивши, вона замахується кулаком і з риком врізає мені в щелепу. Біль пронизує обличчя. Не встигаю схаменутися, як Тирнан б'є мене, не припиняючи плакати.

Намагаючись захиститися, відвертаюся, перехоплюю зап'ястя дівчини, перекидаю її й навалююсь зверху. Навіть через шари нашого одягу відчуваю її тіло.

Вона звивається піді мною, вивільнивши руки. Кров приливає до мого паху через її рухи.

-Я ненавиджу тебе,— випалює Тирнан, завдавши чергового удару.
– Ненавиджу. Ти просто кляте посміховисько.

Загарчавши, намагаюся зловити її кулаки. Ось маленька сучка.

-Батьки відправили мене до тебе з ненависті. – Вона намагається відштовхнути мене. – Їм хотілося, щоб я страждала, і ти виявився найгіршим, що вони могли зі мною зробити.

— Може... — огризаюся, перебивши її. – Може, вони відчували провину за те, чого мене позбавили, і тому тебе віддали. – Міцно стискаю волосся на потилиці дівчини й притягаю її до свого рота. – Ти була платою за їхній борг. Ось що ти з себе уявляєш, Тирнан. Клята плата.

Вона тремтить і дивиться мені в очі з тією ж відчайдушною пристрасстю, яку я бачив на кухні тієї ночі, коли її поцілував.

-Плата, яка ніколи тобі не дістанеться, бо ти надто старий і озлоблений, щоб правильно нею скористатися.

Мої очі спалахують гнівом. А член стає твердішим за камінь.

Я валюсь на її губи, ковтаю її подих і цілую так міцно, що Тирнан стогне, проте відповідає на поцілунок. Твою матір, так, вона відповідає.

Розкривши її куртку, запускаю руку під светр і сорочку, стискаю долонею її округлі груди.

Тирнан знову випускає стогін, повертаючи голову то вліво, то вправо, несамовито покусує і цілує мене, потім різко розстібає мої мисливські штани, просовує руку під джинси й охоплює мій член.

-Ах,- хрипло вигукую я, хитнувши стегнами їй назустріч. – Тирнан.

Вона тре моє тіло, проникає язиком мені в рот, щоб відчутти мій смак і наповнити мене своїм. Світ крутиться перед очима. Я хочу її у своєму ліжку. Я хочу її зараз.

Притулившись чолом до чола дівчини, притискаю її до себе. Вона чудова.

І належить нам. До біса її батька.

Наші тіла починають рухатись; я впираюся в її долоню, вона розгойдує стегнами. Ми цілуємось, часто дихаючи. Я вже готовий зірвати з Тирнан чортовий одяг, але через клятий мороз не можу це зробити тут. І водночас не хочу зупинятися, адже додому добиратися надто довго.

-Твою матір, чуваку, дивись під ноги! – вигукує Ной, і я різко вдихаю крижане повітря.

Вона продовжує обсипати поцілунками мою шию, проте потім завмирає, разом зі мною прислухаючись до їхніх кроків по хрумкому снігу.

Чорт.

Відпустивши її груди, опускаю сорочку зі светром, після чого забираю руку дівчини зі свого члена.

-Сідай у клятий пікап,- ричу пошепки.

Встаю і бачу Ноя, що йде за своїм старшим братом. Каліб звалив оленя на плечі. Відразу ж відвернувшись, застібаю штани.

Твою матір.

Тирнан має бути з одним із них. Чому я зупинив їх тієї ночі? Якби не втрутився, зараз між нами нічого не відбувалося б.

Вона підіймається із землі. Я забираю її рушницю, підхоплюю свою і повертаюся до машин, відчуваючи, як Тирнан іде слідом.

— Ми поїдемо за вами, — кажу хлопчикам, поки вони вантажать тварину на платформу чорного «Шеві». — Починайте освіжувати оленя.

-Ага,- щебече Ной, знявши мисливський костюм, і відкриває пиво.

Завівши двигун другої машини, включаю обігрівач. Тирнан відчиняє задні двері з протилежного боку, стягує куртку та штани, та кидає їх на вантажну платформу. Я закриваю свої дверцята, огинаю пікап, на ходу знімаю куртку, однією рукою кидаю її туди ж, а другою обвиваю талію дівчини.

Притискаю Тирнан до себе, вдихаю аромат її волосся, ховаючи нас від хлопців за кузовом машини.

Вона розвертається, запускає руки під мою футболку, ковзає долонями вгору по животу, коли я намагаюся зняти з неї светр.

-Йоу, Тирнан! – кричить Ной.

Я скидаю брову і дивлюся на зледеніле вікно відчинених дверей. Він не бачить нас, поки я роздягаю її. Наші тіла стикаються. Вона розстібає свою фланелеву сорочку.

— Поїхали з нами, — гукає мій молодший. — У нас є пи-и-и-иво.

Дівчина часто дихає, дивлячись на мій рот. Схопивши за боки, різко притягаю її до себе.

-Вони можуть відвезти мене додому, — шепоче Тирнан навпроти мого рота. — Якщо хочеш.

З грудей виривається хрипкий стогін. Мій клятий знемагаючий член розтягує тканину джинсів.

Знов укладаю її в міцні обійми й глибоко цілую.

-Ні, — промовляю беззвучно, торкаючись її губ. — Залишся зі мною.

Вона з відчаєм дивиться на мене, киваючи.

Розстебнувши її джинси, просовую руку всередину і пещу її кицьку. Вчепившись у мою сорочку, Тирнан жалібно скиглить.

Я посміхаюсь.

-Їдьте! – кричу хлопчикам. – Я привезу її додому!

Мої повіки тремтять. Її гладка шкіра така ніжна. Жар її кицьки проникає в мою руку, поширюється вище, по всьому тілу. Боже,

Тирнан чудова. Ковзаю губами по її лобі, цілую, продовжуючи погладжувати.

-Підстрілити оленя – це не єдина складова видобутку їжі! – гаркає Ной. – Їй треба навчитися обробляти тушу!

Вона пускає стогін, а я гарчу.

— Тирнан і так сьогодні постаралася! – Кричу у відповідь. – Їдьте!

Тихо засміявшись, дівчина прокладає доріжку з поцілунків по моїй шиї. Заплющивши очі, чую, як другий пікап рушає з місця.

Так, чорт забирай.

Я обхоплюю її шию ззаду і притягаю до себе, накриваю її рот своїм. Хвостики Тирнан ось-ось розплетуться. Вона жадібно кусає мої губи. Не відриваючись від її рота, дивлюся вбік, спостерігаю за світлом задніх фар, що віддаляється, поки машина не ховається за пагорбом. Сонце вже сіло. Скоро стемніє, але мені начхати.

Подолавши поворот, пікап ... остаточно зникає з поля зору.

Зриваю з себе фланелеву сорочку, Тирнан стягує з мене футболку. Нахилившись, припадаю губами до її шиї та знімаю з неї штани.

Коли спускаю джинси та кальсони з її дупи, ковзаю поглядом вниз, продовжуючи гладити її оголену кицьку.

-Без трусиків? – видихаю.

Сорочка дівчини спадає з її рук; вона закидає голову назад. Я цілую її шию, опускаюся до гарних пружних грудей, потім до живота і між стегон. Облизую та покусую, відтягаю шкіру. Від її тепла та смаку голова йде кругом.

Тирнан тримається за мою голову, поки я цілую її кицьку, одночасно намагаючись стягнути вузькі джинси з її ніг.

-Мені холодно, — схлипує вона.

Підвівшись, обвиваю її руками й знову накриваю губи поцілунком.

— Не можу зупинитися навіть для того, щоб затягнути тебе в проклятий пікап,— кажу, реготнувши.

Тирнан смокче мої губи, буквально пожирає мене, але через секунду відсторонюється і застрибує на сидіння. Спершись на руки, вона дивиться на мене з манірною усмішкою і простягає мені свою ногу.

Усміхнувшись, знімаю спочатку один черевик, потім другий, і жбурляю їх у кузов.

Щойно дівчина пробирається глибше в салон, охоплюю її ноги й притягую назад. Її сорочка звисає з одного плеча. Побачивши її напружені соски у мене в роті пересихає. Зірвавши з неї джинси, кидаю їх на переднє сидіння. Свою сорочку вона кидає туди.

Я забираюсь усередину, закриваю за собою дверцята і нависаю над нею. Тирнан задкує, поступаючись мені місцем. Окидаючи поглядом її тіло, бачу, що з одягу на дівчині залишилися лише білі гольфи із двома біло-блакитними смужками зверху. Вона відхиляється ще далі, проте згинає коліна і схрещує ноги, сором'язливо опустивши погляд. Один хвостик спадає їй на груди. Піднявши пасма волосся, пропускаю його крізь пальці.

Будь ласка, нехай хтось зупинить мене. Будь ласка.

Підхоплюю її під коліно та розсовую стегна. Кицька Тирнан — рожева, красива і така тісна — прямо переді мною, в моєму повному

розпорядженні, але...

Твою матір.

У мене перехоплює подих; я опускаю голову.

— Моя розсудливість висить на волосині, Тирнан, — ціджу крізь зуби. — Зупини мене. Будь ласка, просто зупини мене.

Вона підводиться, обсипаючи дратівливими поцілунками мою шию, щелепу, підборіддя та губи.

Зустрівшись з нею поглядом, бачу сльози в її очах.

-Знаєш, чому батьки відправили мене до тебе? – ледве чутно питає дівчина. – Бо тебе ніхто не боїться.

Я напружуюсь, а вона продовжує цілувати.

-Ти б ніколи не заволодів моєю спадщиною до мого повноліття. – У її тоні прослизає знущальне глузування. Пальці Тирнан ковзають вниз по моєму животі. – У тебе б і думки не виникло змусити мене тут жити. – Вона цілує мої губи, заглядаючи мені у вічі. – І не вистачило б мужності протистояти мені... де Хаас.

Моє серце дико б'ється; я скалюсь. Що ти сказала?

— Тому не хвилюйся, — видихає дівчисько. — Я тебе не боюся. Ти не візьмеш те, чого хочеш. З тобою безпечно. Ти слабкий. Так батько казав. — Після цього Тирнан поблажливо усміхається. — Я ніколи не турбувалася через тебе.

Вона вкотре цілує мене в губи. Відсахнувшись назад, сердито витріщаюсь на неї.

Він так говорив, отже, так?

Підхопивши малу Ханнеса де Хааса, різко смикаю її дупу на себе. Вона верещить, проїхавшись по сидінню.

Нахиляюсь і впиваюся ротом у рожеве тіло, розсунувши її ноги ще ширше.

-Ай! – вигукує вона. – Я пожартувала. Вибач.

Обхопивши рукою її стегно, притискаю до себе Тирнан. Вона вигинає спину і звивається.

-Що? – кидаю з викликом, наполегливо обводячи язиком її клітор.

-П-пробач, — запинаючись, вимовляє Тирнан. – Мені шкода, Джейк. О Боже.

Ось так, чорт забирай. Я хочу, щоб цей шматок лайна чув, як його маленька дівчинка вигукує моє ім'я, в якому пеклі він би не горів. Хочу, щоб він знав, як сильно вона любить свого дядька Джейка.

Посмоктую, лижу, кусаю, цілую навколо її кицьки й по внутрішніх поверхнях стегон, дражню язиком її піхву. Тирнан стогне від цього, тому я повторюю рухи знову, насолоджуючись її смаком та пружністю. Мій член набухає і сочиться. Я продовжую пожирати її, принагідно розстібаючи свої мисливські штани та джинси. *Господи. Лише думка про те, яка вона тісна...*

Дівчина впивається нігтями у свої стегна. Всмоктую її клітор до рота, ніжно покусую. Її живіт підіймається та опадає все швидше.

Підвівшись, гладжу маленьку грудочку нервів великим пальцем і спостерігаю за тим, як розгойдуються її груди.

-Я дуже радий, що ти приїхала жити до нас, дитинко. Хочеш, щоб зупинився?

Вона не відриває очей від моєї руки.

-Ні. Будь ласка, зроби це ще раз, - видихає Тирнан і проводить нігтями по стегнах.

-Що зробити?

-Оближи мене.

-Де облизати? – Знущаюся я, змушуючи дрібну сучку подавитися власними словами про те, наскільки я слабкий.

— Мою кицьку, — відповідає вона, змочивши губи. – Мені подобається, коли ти так робиш. Будь ласка, зроби це ще раз. – Тирнан падає на сидіння, заплющує очі й жадібно хитає стегнами назустріч моїм рухам. – Будь ласка, оближи мене там, унизу.

Боже, що зі мною роблять ці слова. Ми повинні бути у ліжку. Я стискаю свій член однією рукою, погладжую його, нахилиюся і продовжую пестити її ротом, адже їй так подобається. Покусую, обводжу язиком, присмоктую її шкіру, підлаштовуючись під ритм дихання дівчини. Мій темп прискорюється, натиск посилюється, доки вона знову і знову наповнює легені повітрям.

-Так, так,- з придыхом повторює Тирнан, розсовуючи стегна ширше. Одну ногу вона закидає на спинку заднього сидіння, а другу просовує у щілину між передніми. – Твою матір, я кінчаю. О Боже. – Її тіло здригається в такт уривчастим, поверхневим зітханням. – О боже, Джейк, з тобою так добре.

Тирнан втягує повітря. Я розумію, що вона на межі оргазму, і... Зупиняюся. Мій язик на мить завмирає на її кліторі, перш ніж я підіймаю голову.

Її очі закриті, але за кілька секунд обличчя спотворюється від болю. Моргнувши, вона відчиняє повіки й виявляє, що я дивлюся на

неї.

-Ні, - молить Тирнан. – Не зупиняйся. Будь ласка. Що ти робиш?

Легко поцілувавши клітор, відчуваю, як він пульсує, начебто вона пробігла марафон. Мені майже шкода її.

Я випростуюсь, дивлячись на дівчину зверху вниз.

— Джейку, — вимовляє вона з таким виглядом, ніби ось-ось заплаче.

Раптом її руки прослизують між ніг, і Тирнан намагається сама довести справу до кінця, проте я перехоплюю її зап'ястя, притискаю їх до її боків.

-Будь ласка. – Дівчина корчиться, знемагаючи від бажання.

Нахилившись, обсипаю ніжними поцілунками її живіт.

-Я б ніколи не заволодів твоєю спадщиною, бо мене не цікавлять твої гроші, – кажу, перериваючи поцілунки. – У мене б і гадки не виникло змусити тебе жити тут, бо в цьому немає потреби. Я тобі подобаюся.

Посміхнувшись, цілую її груди, оближую сосок.

-Так що не хвилюйся, — дражню я. – Я не хочу, щоб ти мене боялася. Твоїх клятих мерзенних батьків я ненавидів, але вони залишили мені симпатичну іграшку, якій подобається, коли я лижу її кицьку.

Накриваю її долонею і тру її клітор, ввівши кінчик середнього пальця у піхву.

Її стегна різко підіймаються.

Натиснувши їй на живіт, щоб вона опустилася назад, розподіляю лубрикант по її кицьці й занурюю палець глибше.

Вигнувши спину, Тирнан хапається за моє зап'ястя обома руками.

-Ні...

Я цілую її м'які губи, і вона завзято відповідає на поцілунок.

-Знаю. Ти, як і раніше, незаймана. Все в порядку, - заспокоюю, розподіляючи більше вологи навколо її кицьки. – Я тебе підготую.

Залишивши кінчик пальця всередині, починаю знову пестити клітор ротом, повертаю її назад до піка насолоди й даю їй оргазм, якого позбавив в покарання за гостру мову.

-Дядько Джейк,- стогне дівчина. – Не зупиняйся. Будь ласка, не зупиняйся.

-Не зупинюся, дитинко. Він твій. Візьми його.

Прискорюю темп, посмоктуючи та облизуючи. Її тіло все більше оживає, і я чую, що її дихання стає дедалі важчим. Занурюю і виводжу палець, лише кінчик. Коли Тирнан починає рухатися самостійно, притискаю її руку до дверей над головою і різко штовхаю її тіло назустріч моему пальцю. Усміхаюся, бо вона готова бути сповненою. Тирнан знає: це саме те, що їй потрібне.

Вона стогне; її груди розгойдуються вперед-назад. Моя рука і рот не вгамовуються. Я вмираю, моє тіло палає вогнем, адже її туга плоть і м'які вологі складки облягають мій палець, натякаючи на те, що мій член відчує це всього за хвилину.

Піхва Тирнан стискається; у неї перехоплює дихання. Прикусивши нижню губу, вона заплющується і випускає стогін.

-Джейк! – вигукує Тирнан, і я відчуваю, як вона стає ще більш вологою та гарячою. Її волога покриває мій палець. Твою матір, я сам мало не кінчаю.

Чорт.

Підвівшись, дивлюся на неї й тягнуся до центральної консолі за презервативом.

-Ні, — скиглить дівчина, спершись на лікті. – Без нічого. Будь ласка? Вперше хочу відчути все.

Мій член сіпається, бажаючи того ж. І я не хочу жодних бар'єрів між нами. Але хитаю головою.

— У мене не вийде зупинитися. Не вперше.

Вона цілує мій живіт.

-Ти зазвичай користуєшся резинками?

Утримуючи її голову, впиваюся ротом Тирнан.

-Завжди.

Останньою жінкою, яку я трахнув без презерватива шістнадцять років тому, була моя дружина.

Вона дивиться на мене.

-Я давно приймаю протизаплідні. Трахни мене без захисту.

Тирнан облизує мій прес і м'язи живота напружуються.

На задній поверхні її шиї виступає легкий піт. Ткнувши дівчину назад на сидіння, опускаюся на неї зверху і накриваю її рота своїм.

Вона кладе руки мені на боки; ми разом стягуємо мої джинси та мисливські штани. Щойно звільнивши мій член, Тирнан охоплює долонею довгий твердий стовбур. Він наливається кров'ю; у мене всередині все горить.

-Чорт, Тирнан,- бурмочу над її губами. – Твою матір.

Її язик торкається моїх губ. Направивши головку до її піхви, я підводжуся, щоб побачити, як увійду до неї.

-Розсунь ноги.

Тирнан знову упирається ногами в спинки сидінь, я ж хапаюся однією рукою за поручень над її головою, іншою стискаю її талію і, хитнувши стегнами, занурюю член у неї.

-Аххх! – скрикує дівчина, вп'явшись нігтями мені в груди.

У мене руки майже не підкошуються.

— Тирнан, — застогнавши, заплющую очі від задоволення. Вона така гаряча та тісна. Твою матір, і волога.

Тирнан тремтить. Її рот відкритий або здивований, або через біль.

Схиляюся, щоби поцілувати її.

-Ти молодець. Просто тримайся за мене.

Її подих вирівнюється. Ненавиджу себе за те, що доведеться зробити, але краще їй не казати. Вислизнувши майже повністю, роблю різкий поштовх і цього разу проникаю до кінця.

Спина Тирнан вигинається над сидінням, обличчя спотворюється гримасою від болю. Застогнавши, вона заплющується.

Ніжно цілую її у губи.

-Гарна дівчинка.

-О Боже.

Їй потрібно кілька секунд, щоб розплющити очі й відпочити, але, як тільки її тіло розслабляється, вона проводить долонями вгору по моїй спині та цілує мене.

-Це була складна частина. – Я покусую її губи, зручніше влаштовуючись у неї між стегон. – А тепер приємна частина.

Почавши рухатися, повільно вислизаю і глибоко занурюю член у її кицьку, як їй подобається. Тирнан розводить ноги ще ширше. Спираючись на руку, дивлюся вниз, на її тіло, яке мене приймає.

Її гарні груди гойдаються. Гладжу її вільною рукою, стискаю груди, підіймаюсь до шиї й накриваю долонею щоку.

— Господи, — стогне Тирнан. – Коли ти проникаєш глибше...

Я посміхаюся, продовжуючи розгойдуватися, потім нахиляюся, цілую її шию, вухо, губи.

-Тобі подобається? – Запитую дражливо.

Дівчина згідно киває, після чого, обхопивши мою талію, спрямовує мене і рухає стегнами мені назустріч.

Чорт, так. *Ось так.* По венах ніби розплавлена лава розливається, мої поштовхи стають все жорсткішими й жорсткішими.

-Так,- часто дихаючи, вона тримається за мене, згинається і цілує мою шию. – Так приємно. Не зупиняйся. – Тирнан припадає губами

до мого рота, овіявши його гарячим вологим диханням. – Не зупиняйся. Не зупиняйся.

Нервові закінчення під шкірою буквально виблискують. Я відчуваю, як її жар огортає мене. Підштовхую її стегна вище, вриваючись у її тіло.

— Тирнан...

Вп'явшись у губи дівчини глибоким поцілунком, злизую її піт. Блаженствуючи в теплі салону, згадую смак життя, забутий багато років тому, коли б я помер щасливим, з радістю займаючись цим з кимось до кінця своїх днів.

Опускаю погляд на Тирнан, чиє тіло озивається на кожен мій рух. Клянуса, мені хочеться поглинути її цілком. Вже з пам'яті стерлося, як це відчувати щире бажання ошчасливити іншу людину.

Вона підіймається; її язик прослизає в мій рот, пасми волосся липнуть до лиця, м'язи напружуються і тремтять. Стогін дівчини віддається вібрацією у мене в горлі.

Коли її кицька скорочується, я розумію, що вже необов'язково стримуватись. З губ Тирнан зривається крик. Закинувши голову назад, прискорюю темп, щоразу проникаю в неї з натиском, що наростає.

Розпалена кров спрямовується до паху; я кінчаю і виливаюсь у неї після фінального поштовху.

Все повітря випаровується з легенів. Ледве не звалившись на Тирнан, кидаю голову на її плече.

— Охрініти, — бурмочу, судомно дихаючи.

Вона обвиває мене руками, стискає стегнами талію. Я ковзаю долонею по її нозі, одягненої в милі гольфи, по гарячих стегнах,

вигинів її дупи й торса.

Підіймаю голову і дивлюся на неї згори донизу.

-Нічого не кажи,- одразу ж заявляє Тирнан. – Ти все зіпсуєш. Звинувачуватимеш себе будеш пізніше.

Засміявшись, цілую її лоба, губи, потім накриваю ротом сосок.

— Не хочу їхати звідси, але якщо у нас закінчиться бензин, обігрівач вимкнеться.

-Не страшно. – Вона зі стогоном вигинає спину, лине грудьми до моїх губ. – Я вже спітніла.

Поки Тирнан проводить нігтями по моїй спині, я обсипаю поцілунками її тіло, після чого відсторонююсь і знову дивлюся на неї.

Шкіра дівчини, чудово осквернена на задньому сидінні мого пікапа, блищить, буквально сяє.

Прийнявши сидяче становище, вона трохи розсовує ноги, просовує руку собі між стегон і дивиться вниз, наче намагаючись щось розгледіти.

Куточок мого рота підіймається в посмішці.

-Очікуєш знайти якісь зміни?

Вона посміхається; її щоки заливаються слабким рум'янцем.

Раптом Тирнан підіймає свої широко розплющені очі.

-Ми можемо повторити?

У мене відвисає щелепа. Миттєво мій член знову твердне.

Боже правий.

Так, чорт забирай. Добре. Без різниці. Чим довше ми залишатимемося в цьому пікапі, тим більше я відстрочу необхідність постати перед собою в дзеркалі.

-Ти колись каталася на механічному бичу?

Вона киває.

-Якось на ярмарку.

Я відкидаюся на спинку сидіння і притягаю її до себе, щоб вона осідлала мої коліна.

-Принцип той самий.

Поцілувавши, знову заходжу до неї.

Розділ 18

Джейк

На вулиці мінус вісім, а я весь спітнілий, матір твою. Укладаю Тирнан, що обвила мене руками й ногами, в обійми та підіймаюся кульковими сходишками. Наші губи злилися у поцілунку. Не відриваючись від неї, йду до дверей.

-Не впади, — бурмоче вона.

-Не впаду.

Наступної миті, ударившись гомілки об стілець на терасі, я хитаюся і гарчу.

Твою матір.

Ми міцніше чіпляємось один за одного, але вона все одно сміється.

Її сорочка застебнута всього на кілька ґудзиків, джинси – як і раніше навстіж, як і моя фланель. Мені зараз страшенно жарко. Діставшись входу, злегка підкидаю дівчину вгору і заглядаю їй у вічі.

— Поки не почувашся паршиво через все, що сталося?

Я маю на увазі не фізично, просто... Не знаю. Я надто старий. Тирнан надто юна. Це була помилка.

Однак я страшенно впевнений, що вчинив би так само, якби я мав найменший шанс. Мені давно не було так добре.

Вона торкається мого обличчя, дивиться з ніжністю в очах і нарешті відповідає:

-Я рада, що це сталося з тобою.

Не відриваю від неї погляду.

Коли Тирнан нахилиється і цілує мій лоб, щоку, потім рота, я заплющую очі.

-Ні з ким іншим не вийшло б так ідеально. Ти був ніжний, не поспішав і зробив усе, щоб мені було приємно. – Вона тулиться лобом до мого чола. – Я рада, що то був ти.

Горло здавлює. Обхопивши задню поверхню шиї Тирнан, притягаю її до себе та цілую. Моє почуття провини нікуди не зникло, але... вона хоча б ні про що не шкодує, і зараз я можу лише подякувати за це.

Частково її слова трохи заспокоюють мої нерви. Засранці на кшталт Холкомба не подбали б про те, щоб Тирнан отримала задоволення, а її ровесникам не вистачило б досвіду, щоб знати, як принести їй задоволення. Я точно цього не знав у вісімнадцять років. Принаймні, зі мною її вперше не виявилось жахливим.

Але чи він став особливим?

Заволодівши ротом дівчини, відчуваю її насолоду. Жар у неї між ніг просочується крізь одяг у мій живіт, і тепло розливається по всьому тілу. Міцніше обіймаю її. Твою матір, я ніби під кайфом; мені вперше за цілу вічність хочеться посміхнутися. Вона схожа...

На Флору.

Тільки, на відміну від Флори, з нею чомусь все здається простіше. Наче я не завдаю їй болю. Тирнан сильна.

-І все ж таки це не може повторитися, — кажу я.

Вона киває, з пустотою дивлячись на мене зверху вниз.

-Гаразд.

Однак тон її надто поступливий. Наче Тирнан мені не вірить.

-Я не жартую, — заявляю різко. — Ти поїдеш до коледжу. Навіть не думай закохатися в мене.

-Не закохаюся.

Вона не сприймає мене серйозно.

-Ми випустили пару. І, сподіваюся, зі мною ти здобула гідний досвід дорослішання. Але на цьому все. Продовження не буде.

-Зрозуміло.

Сучка.

Намацуючи ручку дверей, опускаю Тирнан на ноги. Ми обидва намагаємось стримати посмішки. Дівча знає, що попереду у неї довгі місяці холодних ночей, протягом яких вона підбурюватиме мене своїм прекрасним тілом.

-У тебе ще гольфи є? — питаю, відчинивши двері.

-Яка тобі різниця? — з глузуванням відповідає Тирнан.

Сміючись, я одночасно з нею переступаю поріг, але ми помічаємо хлопчиків, які сидять у вітальні. Вони миттєво повертаються до нас. Наш сміх затихає. Ми зупиняємось, зустрівшись із ними поглядами.

Ной оглядає мене з голови до ніг, і я згадую, що моя сорочка розстебнута, а її волосся виглядає так, ніби по них ураган пройшовся.

Лайно. Посмішка сповзає з мого обличчя.

Калєб розташувався у кріслі біля каміна; його очі зосереджені на мені й Тирнан, коли Ной озирнувся через плече. Чується шурхіт, що нагадує перемішування колоди карт, проте я не бачу, що в нього в руках.

Тирнан заціпенів, подивилась на мене.

-Вирушай у ліжку,- бурмочу їй.

Вона киває, кидає погляд у бік моїх синів і рухається до сходів, укутавшись у сорочку.

Більше не дивлячись хлопчикам у вічі, зриваю свою фланель і йду в майстерню через кухню. Ной з Калєбом підіймаються і йдуть за мною.

Відкривши кран над раковиною, підставляю свою голову під струмінь холодної води, через що мої м'язи приємно розслабляються.

Вода каскадом стікає волоссям на шию. Я швидко сьорбаю, після чого закриваю кран і беру рушник із сушильної машини.

Калєб залишився на сходах, притулившись до стіни, а Ной зупиняється поряд, спостерігаючи за мною.

— Я облажався, — кажу, витираючи обличчя та шию.

Чорт, що Тирнан думатиме про це через двадцять років?

-Знаю, що облажався.

Ной не ворухиться, стоїть непохитною стіною, але через секунду втрачає самовладання. Змахнувши рукою, він усе скидає із сушарки.

Кошик для білизни та флакони сиплються вниз. Хлопець підхоплює банку з фарбою, жбурляє її в гаражні двері. Відрикошетивши, та з гуркотом падає на підлогу, кілька хвилин розгойдується і зупиняється.

-А що, якщо я теж її хочу? – Запитує Ной, важко дихаючи.

-Ти її не хочеш. – Я хитаю головою, кинувши рушник назад. – Просто чіпляєшся за все, що втримає тебе тут.

-А ти? Ти не одружишся з нею і не запреш її тут. Не заведеш купу діточок і таке інше, — гаркає він. – Тирнан поїде навесні. Вступить до коледжу, рухатиметься далі. Може, я поїду з нею.

Стиснувши щелепи, підступаю до нього впритул. Рівень його очей нижчий від мого на якісь міліметри.

-Я не збираюся ділити жінку зі своїми синами.

-Дуже зручно, - пирхає Ной у відповідь. – Після того, як ти забрав її у нас. Ми були першими.

-Ні, не були. У ніч останньої гонки, коли ви обоє розважалися нагорі, чорт знає з ким, ми з нею опинилися разом на кухні. Я... - відводжу погляд. Моя шкіра спалахує від сорому. – Дуже далеко справа не зайшла, але тоді між нами щось почалося.

— Калєб уже фліртував з нею за кілька тижнів до того, як повернувся з хатини в лісі, — заперечує він.

Що? Різко перекладаю погляд старшого сина. Він повільно підіймає очі, встановлюючи зоровий контакт.

Це жарт якийсь?

-Ну, ти позбавив її невинності, тож... — додає Ной зневажливо.

Уважно дивлюся на нього. Я розумію, що він має рацію. Вони набагато краще їй підходять, ніж я.

Тільки...

— Тирнан мені подобається, — вимовляє мій молодший син незвично лагідним тоном. — Деколи мені просто хочеться бути поруч із нею.

Заглядаю йому у вічі.

-Я не зупинюся, якщо вона сама не попросить, — попереджає він.

І що я маю сказати? «Вона моя. Відвали. Ти її не отримаєш, бо...»
Чому? Чому Ной не може її отримати?

Я не заявляю своїх прав на Тирнан. Вона поїде, і між нами все закінчиться, бо так має бути. Я не зіпсую їй життя, змусивши осісти тут.

Мені не слід було її чіпати.

Починаю повільно кивати.

-Просто поведься правильно. Тирнан може зробити свій вибір.
Поведься правильно.

Губи хлопця вигинаються в посмішці. Він задкує, і вони з Калобом ховаються в будинку.

Так буде справедливо, так? Я спочатку не мав права її трахати. Не хочу, щоб Тирнан думала, ніби я не відчуваю до неї бажання, і

водночас не хочу, щоб вона прив'язалася до мене. Краще покінчити з цим, поки ситуація не посилилася.

Скинувши черевики, повертаюся на кухню, дістаю пиво з холодильника. Хлопчики дивляться телевизор. Коли проходжу повз і підіймаюся сходами, ловлю погляд Калеба. Він дивиться мені в очі набагато довше, ніж зазвичай.

Чим гарний характер мого старшого – його агресивність ніколи не виражається вербально. А поганий тим, що він зрештою тижнями пропадає в горах. Треба поговорити з ним завтра. Мені не подобається, коли Каліб іде в снігопад, тільки йому все одно вистачає дурниці завжди чинити саме так, як він хоче.

Жоден із моїх дітей не хотів жити зі мною. І після сьогоднішнього я не стану їх звинувачувати за ненависть на мою адресу. Вони теж не закохаються і не одружаться з нею, проте я не мав на це права.

Зробивши ковток пива, йду до своєї спальні й помічаю, що двері Тирнан зачинені. Світла з-під неї не видно. Швидко дівчина спати вляглася. Адже вона не чула нашу розмову, так?

Я роздягаюсь у себе в кімнаті, одягаю фланелеві штани, вмиваюся і чищу зуби.

Потрібно було б прийняти душ. Хоча мені подобається відчувати її запах на своєму тілі.

Втративши задню поверхню шиї, намагаюся змусити себе лягти у ліжку. Я втомився, а завтра на мене чекає черговий довгий день господарських справ, роботи над індивідуальними замовленнями, ремонту та підготовки до наступної бурі, яка невідомо коли звалиться.

Однак у ліжку я не лягаю. Відчинивши двері, перетинаю коридор і стукаю до Тирнан. Я лише хочу переконатися, що з нею все гаразд.

Якщо вона плаче, я вб'ю себе на хрін.

— Входи, — відгукується дівчина.

Моє серце починає битися сильніше. Я відчиняю двері.

У спальні темно, крім тьмяного світла розпеченого обігрівача. Притулившись до дверної коробки, знаходжу Тирнан у ліжку.

Вона сідає і дивиться на мене. Ковдра сповзає до її талії.

Окинувши поглядом її крихітний білий топ, помічаю трусики, що виглядають з-під ковдри. У роті раптово пересихає.

-Скупалася?

Тирнан киває.

Мені погано видно очі дівчини, але коли вона випрямляє спину і потягується, повертаючи мою увагу до свого оголеного живота, я відчуваю, як в руках свербить від бажання до неї доторкнутися.

-Голодна? – Насилу намагаюся зберегти тон рівним.

Вона заперечливо хитає головою.

Не зводячи з дівчини очей, сьорбаю пиво.

-Тобі досить тепло?

Тирнан знову хитає головою, грайливо схиливши її набік.

Посміхаюся під ніс, попри те, що шлунок кудись провалюється.

Мені б дуже хотілося здивувати себе та виявити стійкість. А не бути паршивим шматком лайна.

Вибравшись із ліжка, Тирнан підходить до мене, забирає пляшку, обхоплює мене руками, щоб я її підняв, і обвиває ногами, наче ременем. Я стискаю її дупу.

-Хочеш сьогодні провести ніч у моєму ліжку?

Вона втикається обличчям у мою шию, міцно притискається до мене; її тіло та пристрасне дихання зігрівають мою шкіру.

Боже, це так приємно.

Несу її у свою спальню і закриваю за нами двері, ховаючись від навколишнього світу.

Між нами все скінчиться.

Тільки не сьогодні.

Розділ 19

Тирнан

Я різко прокидаюся, повільно розпрямляю затеклі пальці, що стискають простирadlo. Кілька разів моргнувши, дивлюсь час на годиннику.

1:21.

В кімнаті темно. Перевертаюся на спину. Холодне повітря торкається моїх оголених грудей. Швидко натягнувши ковдру, ховаюся і згадую про все, чим ми займалися кілька годин тому.

І вчора у пікапі.

Опускаю руку та накриваю себе між ніг. Чутлива шкіра трохи саднить, м'язи болісно ниють.

На моїх губах з'являється легка посмішка.

Я рада, що зробила це з ним.

Минулої ночі я сказала Джейку правду. Рідко у кого вперше виходить добрим, а мені пощастило. Було боляче, але Джейк був дуже обережний зі мною.

Він не виявив ні егоїзму, ні жорстокості, ні нетерпіння.

Подивившись убік, я не знаходжу його в ліжку. Мені треба повернутися до себе, напевно.

У ванній кімнаті горить світло. Приймавши сидяче становище, просовую руку під простирадла і знаходжу свої трусики та футболку. Звішую ноги з краю, натягую одяг, встаю та потягуюсь. Облизав обвітрені губи, знімаю із зап'ястя резинку для волосся, заплітаю хвіст і йду до раковини, щоб налити склянку води.

Однак, тільки-но переступивши поріг ванної, бачу Джейка, що стоїть перед дзеркалом. Розвернувшись боком і піднявши руку, він роздивляється своє татування.

Моя Мексика.

Чоловік ловить мій погляд у дзеркалі. Я опускаю очі, задкуючи.

-Куди ти? – чую його запитання.

Зупинившись, крокую назад, але тепер мені просто хочеться піти. Не мішатись у Джейка під ногами.

Я тру очі.

-Даю тобі побути одному,- бурмочу, знову намагаючись втекти.

-Чому?

Нерішуче переступаю з ноги на ногу.

Бо... Не хочу нав'язуватися.

Адже я знаю, в чому річ.

Ти не просив увійти.

До того ж я – не вона.

Він уважно дивиться на моє відображення, відкриває воду та наповнює склянку.

Не дозволяючи собі замислитись, підходжу до нього, притискаюся чолом до його спини, заплющую очі, обвиваю руками його талію.

Джейк завмирає, не перешкоджаючи.

Не знаю, чому це зробила, проте при обіймах з ним – з кимось теплим та сильним – у грудях виникає дивне почуття. Кладу щоку йому на хребет і чую стукіт його серця.

Так це приємно відчувати. Коли до тебе торкаються. Сміливо просити, що мені потрібно, навіть якщо він хоче, щоб я пішла. Хоча б на мить.

Нарешті я зітхаю і відсторонююся, але Джейк перехоплює мої долоні, що лежать у нього на животі, перш ніж я встигаю їх прибрати, і притягує мене назад.

-Залишся.

Підборіддя тремтить, серце мчить галопом, сльози підступають до очей.

Знову втикаюсь головою в його спину, намагаючись не розплакатися.

Він не такий, як мої батьки.

Він не такий, як мої батьки.

Джейк хоче бачити мене поряд.

Все гаразд.

Зробивши глибокий вдих, розмірено видихаю. Все гаразд.

Він мовчить, на щастя, не ставить жодних клятих питань – чому я майже плачу, обіймаючи його. Джейк просто утримує мої руки перед собою, якоюсь мірою теж чіпляючись за мене.

-Ти думаєш про неї?

Нічого не відповівши, він виливає воду і ставить склянку на раковину.

-Це нормально, якщо думаєш.

-Я ніколи не говорив про неї, - вимовляє Джейк ледь чутно, - ні з ким, крім тебе.

Знову обвиваю рукою його талію, вдихаю аромат шкіри.

-Вона робила щось, що тобі подобалося?

Глибоко зітхнувши, чоловік бере мене за руку і веде до ванни.

-Розчісувала моє волосся пальцями, — каже він. Включивши душ, перевіряє температуру води, потім повертається до мене, підходить ззаду, знімає резинку і збирає моє волосся в пучок на маківці.

Такий жест викликає у мене посмішку. З нею він поводився так само? Напевно, навіть більш дбайливо. Якщо Джейк настільки милий зі мною, то яким він був із жінкою, яку любив?

Відчуваю пальці під краєм моєї футболки, але зупиняю його, обертаюся і хитаю головою.

Дивлячись Джейку у вічі, відсовую душову шторку і встаю під лійку. Він окидає поглядом моє тіло, поки вода стікає по моєму

животу та стегнах. Промокаючи, біла футболка та шовкові трусики липнуть до шкіри.

Вона б виглядала аналогічно, коли вони плавали разом в озері.

Я тулюся до стіни й спостерігаю за тим, як Джейк знімає штани. Його член вже затвердів.

Боже. Три рази в машині. Один раз у ліжку. Очевидно, я його не надто вимотала. І навпаки.

Задержши шторку, він занурює нас у темряву. У повітрі клубочиться пара. Не розриваючи зорового контакту, Джейк притискається до мене, але я не підіймаю руки.

-А що вона робила потім? Після того, як проводила пальцями по твоєму волоссі?

Він підхоплює мою ногу, зрушує мокрі трусики убік і входить до мене. Я прикушую губу.

Вп'явшись нігтями в його передпліччя, відчуваю біль, що жалить, через стільки проникнень за день, але вона змішується із задоволенням від відчуття наповненості. Рот Джейка зависає над моїм. Він втягує повітря крізь зуби, різко занурюючи член у мене.

-Закрий очі. – Часто дихаю у такт його рухам. – Займися любов'ю з нею.

Чоловік опускає повіки. Обхопивши його шию руками, тримаюся за нього, коли він підіймає Флору і трахає її біля стіни. Проводжу долонею по потилиці та маківці Джейка, запускаючи пальці у волосся, впиваюся солодким болем глибоко всередині.

Я випускаю стогін у перервах між поцілунками, злизую краплі теплої води з його губ. Також заплющую очі, дозволяючи йому

повернутися в минуле, розчинитися у фантазії, тому що хочу, щоб Джейк згадав, як любив її і як їй пощастило з ним. Що він ні в чому не винний.

Його провини у діях моїх батьків не було.

Він входить у мене і вислизає назад, хрипко ричачи. Я закидаю голову назад і знову запускаю пальці у його волосся, поки Джейк прокладає доріжку з поцілунків униз по моїй шиї.

-Я люблю тебе, — бубонить він. — Але Тирнан використовує нігті, і мені це більше подобається.

У животі пурхають метелики. Притулившись лобом до його чола, відразу ж впиваюся в нього нігтями й проводжу ними по потилиці.

-Відкрий очі, дитинко,- просить Джейк.

Відчинивши повіки, виявляю, що він дивиться на мене крізь пар, що витає навколо нас.

-Я б ніколи не зміг уявити на твоєму місці когось іншого. І не хочу.

Утримую його погляд. Наші тіла рухаються швидше; чоловік стискає пальцями мої сідниці.

-Ти мені дуже її нагадуєш, — шепоче він, не збиваючись з ритму. — Я згадую деталі, про які давно не думав.

Головка його члена зачіпає особливу точку, і я закидаю голову, вигинаю спину, застогнавши.

-Яким власником був із нею. — Обхопивши мої щоки, Джейк притягує мене до себе і цілує. — Я зовсім забув про це. Як часто ми лаялися з ідіотських приводів. Яким легковажним та нетерплячим я був.

Ми теж сваримося з ідіотських приводів, але я не говорю йому цього. Якби Джейк зі мною не сперечався, я б зовсім не змінилася.

Ми тримаємо один одного в обіймах, важко дихаючи, практично торкаючись губами.

— Наскільки всепоглинальним був секс, — продовжує він, — бо нас захльостували емоції й ми втрачали контроль над собою. Якими молодими ми були і як, трахаючи, тікали від усіх проблем. Я більше не хочу.

-Чого ти хочеш?

Джейк відкриває рота, збираючись щось сказати, проте не вимовляє ні звуку.

А потім ледве чутно шепоче:

-Я хочу, щоб тобі подобалося.

Мені подобається.

Тільки перш ніж я встигаю відповісти, він ставить мене на ноги, розвертає і притискає до стіни. Ловлю ротом повітря, коли він ширше розводить мої ноги й знову різко входить, підштовхуючи моє тіло вгору, чому я підіймаюся на шкарпетки. Однією рукою Джейк підтримує моє стегно, а другу просовує у трусики спереду.

-Я хочу, щоб ти була щаслива, Тирнан, — тихим сиплим голосом каже він мені на вухо. — Хочу, щоб мої сини були щасливі.

Джейк трахає мене біля стіни все швидше і швидше. Повернувши голову, ловлю його губи.

— Ще я хочу, щоб ти знала — куди б ти не вирушила, — вимовляє Джейк у перервах між поцілунками, — все одно завжди

будеш належати нам. Ми – твій дім.

-Знаю, - схлипую я.

Стикаючись лобами, ми дивимося один одному в очі.

-Я хочу, щоб ти сиділа вранці за моїм столом, а ночі проводила в
моєму ліжку.

Мої груди втискаються в кахельну стіну, але мені начхати.
Обернувшись через плече, я із задоволенням спостерігаю за тим, що
він зі мною робить.

-Виявляється, цей клятий мудак хоч раз вчинив правильно. –
Чоловік притягує мене до свого обличчя і глибоко цілує, ущипнувши
за сосок. – Він віддав тебе нам. Нашу маленьку принцесу. Нашу.
Тільки нашу, цілком і повністю.

Легкий укол болю та його владні слова змушують мене
розгойдуватися йому назустріч із жадібного бажання закінчити.
Схопивши мої стегна, Джейк допомагає мені рухатися. Я скрикую.
Моя кицька стискається навколо нього.

— Ми їх розбудимо, — випалюю я.

Однак жоден із нас не здатний зупинитися.

Мій оргазм наближається; Я тру клітор, у той час, як він проникає
все глибше.

-О боже, не зупиняйся, — благаю. – Не зупиняйся.

-Чорт, - гарчить Джейк. – Твою матір.

Його поштовхи стають все жорсткішими й жорсткішими.
Вдаривши долонями по стіні, ще раз кричу. Моє тіло розсипається на

тисячі уламків, наче вибухнувши, і під шкірою розливається трепет.

Тяжко дихаючи, Джейк навалюється на мене, як і раніше стискаючи мої стегна.

— Твою матір, — шепоче він, захекавшись. — Ми повинні... — Його груди здіймаються й опадають навпроти моєї спини. — Думаю, нам, напевно, таки слід користуватися презервативами. Навіть якщо ти на таблетках, ризик занадто великий.

Я киваю, надто виснажена, щоб заперечувати. Ймовірно, він має рацію. Впевнена, п'ять разів за дванадцять годин не стане щоденною нормою, але чим частіше це відбуватиметься, тим вищі шанси.

Джейк випрямляється.

-Хоч я в житті нічого гарячішого і не бачив,— додає чоловік, потираючи великим пальцем внутрішню поверхню мого стегна. Я ніяково червонію, відчуваючи його сперму, що впливає з мене. Не знаю, як це виглядає, проте відчуття мені подобається.

Роздягнувшись, я віджимаю свій одяг, швидко обмиваюся, після чого ми обидва вибираємося з душу і витираємося. Мені потрібно дістатися своєї кімнати в чомусь сухому, тому, пройшовши в спальню Джейка, я одягаю його боксери, закотивши пояс кілька разів, щоб не бовталися, і одну з футболок. Зібравши свої мокрі речі, цілую його в щоку.

Він завмирає, натягуючи футболку.

-Що ти робиш?

-Повертаюся до свого ліжка. Поки що в мене ще ноги функціонують.

Джейк скидає брову, проте я помічаю, що він намагається придушити посмішку.

Ні, серйозно. Я потребую нормального сну. І особистого простору. Коли відбувається дуже багато всього і дуже швидко – це трохи лякає. Мені подобається те, що я знайшла тут. Не хочеться знову втратити себе.

— Побачимося завтра ввечері, — шепочу, знову поцілувавши його, цього разу в губи.

— Завтра ввечері, — відповідає він.

Розвертаюся, збираючись піти, але зупиняюся і питаю:

-Я все одно маю виконувати ранкову роботу по господарству?

Чоловік спантеличено примружується.

-Тобто, коли мої обов'язки тепер поширюються і на ніч?

Його очі округляються. Скалившись, Джейк замахується і шльопає мене по дупі.

Я сміюся, вибігаю з кімнати й зачиняю за собою двері, проте встигаю вловити його посмішку. Він хитає головою.

Мені подобається усмішка Джейка. Нам так рідко доводиться її бачити.

Видихнувши, прямую до своєї кімнати, як раптом чую специфічний запах. Завмираю і переводжу погляд праворуч. Там, на темних вузьких сходах, світиться яскравий помаранчевий вогник, а з чорноти підіймається хмара диму.

Моє обличчя похмурнішає.

Калєб. Я оцїнювальнo оглядаюся на спальню Джейка і розумію, що вона знаходиться в межах чутності. Давно хлопець тут сидить?

Він встає; половиці скриплять під його вагою. Тільки-но Калєб показується з тіні, я випрямляюся. Уважно дивлячись на мене, він робить чергову затяжку, потім кидає недопалок на підлогу і наступає на нього босою ногою.

У животі все перевертається. Я різко підіймаю погляд, знову встановлюю зоровий контакт і питаю:

-Що?

Зрозуміло, він мовчить.

Калєб підходить до мене. Починаю задкувати до своєї спальні, але він скидає руку і перегороджує шлях. Врізавшись у стїну, я кидаю свій мокрий одяг. Він наближається, свердлившн мене поглядом.

Чорт. Про що хлопець думає? Що ми повернемось у гараж і закінчимо те, на чому він зупинився кілька тижнів тому? Що тепер я стану доступною?

Його тепле тіло і голі груди нависають надї мною. Я відвертаю обличчя, мало не тремтячи від гарячого дихання, що овїває мою щоку.

Нахилившись, Калєб підіймає мої червоні трусики, випростується і, дивлячись на них, розтирає матеріал пальцями.

На мить опановує почуття провини, хоча я не знаю чому.

Хапаю свою білизну. Він висмикує її. М'язи преса напружуються, наче цегляна стїна. Я відважую хлопцю ляпас.

Калєб трохи здригається, проте не відступає.

Знову хапаюся за трусики, але він смикає руку, і тканина з тріском рветься. Зім'явши їх у руці, Калєб ударяє кулаком по стіні біля моєї голови; його очі палають люттю. Судомно зітхнувши, рефлекторно зіщулююся.

Що я не так зробила? Можна подумати, його це справді турбує.

Від усього, що я відчувала з Джейком кілька хвилин тому, не лишається й сліду. Відсахнувшись, готуюся відштовхнути його сина від себе, проте, перш ніж мені видається шанс, він хапає мене за руки, відтісняє в мою кімнату, штовхає на ліжку і притискає до матраца.

-Злізь,- гарчу я, марно намагаючись вирватися з його хватки.

Він трохи усувається. Я ледве встигаю збагнути, відвернути голову і замружитися. Його плювок приземляється на моє волосся.

На очі відразу ж навертаються сльози, груди розпирають від ридання, що рвуться назовні.

Підхопивши щось з тумбочки, він починає водити кінчиком по моєму лобі, і я розумію – це маркер.

За мить Калєб швидко злазить з мене і жбурляє його вбік. Кілька секунд я просто лежу, не в змозі поворухнутися через шок. Мені не треба дивитись у дзеркало, щоб зрозуміти, яке слово він написав.

Хлопець іде. Його важкі кроки долинають з горищних сходів. Тільки коли чую, як він зачиняє свої двері, нарешті сідаю в ліжку.

Сльози зависли на віях, але я більше не плачу.

Сердито втупившись у простір, раптово відчуваю себе брудною.

Щоправда, сором поступово перетворюється на ще більшу лють. Я мало не посміхаюся.

Калєб розлютований.

Мене це майже бавить.

Після мого приїзду в його кімнаті побувало принаймні три жінки, не рахуючи того епізоду з Сесі в стайні. Але повією, на яку можна плюнути, опиняюся я. Чи залишилася б я повією, якби дозволила йому і Ною розділити мене тієї ночі минулого тижня?

Його клята слина непіднімним тягарем тисне мені на волосся. Це все, що я відчуваю. Злості, що накопичується в моїх легенях з кожним зітханням, практично достатньо, щоб заглушити біль.

«Наша, – сказав Джейк. – Тільки наша».

Однак у тиші своєї кімнати, під гучну вібрацію музики Калеба нагорі я хитаю головою.

— Твоя, — бурмочу. — Йому я не належу.

-Ніяких ноутбуків за столом, — каже Джейк перед сніданком.

Він забирає мій комп'ютер. Я ледве встигаю підхопити блокнот і олівець, що лежать на ньому, щоб ті не впали на підлогу.

— Цю роботу настав час здавати, — заперечую я. — Вже цілу годину намагаюся надіслати файл, але інтернет постійно вимикається.

-Вчителі зрозуміють.- Джейк закриває кришку ноутбука, потім ставить його на кухонну стійку. — Пізніше ще раз спробуй.

Хмурюсь, але жбурляю своє письмове приладдя туди ж, остаточно здавшись. Я була в ударі. Раніше у мене ніколи не виникало проблем із мотивацією для виконання домашніх завдань. Хто б міг подумати, що відокремлене місце у передмісті містечка

Чапел-Пік, штат Колорадо, надасть стільки приводів відволіктися. Мені завжди хочеться займатися мільйоном інших речей.

Гладити тварин.

Робити для них частування.

Гратись із ними.

Я кидаю погляд на Джейка, що накладає в мою тарілку вівсяну кашу. *Сховатися в якомусь тихому куточку з однією конкретною твариною.*

Він, схоже, відчуває мій погляд, бо різко зосереджується на моїх очах, доки розподіляє щедрі порції каші на тарілках хлопчиків. Я помічаю трохи піднесені куточки його губ. Джейк точно знає, що я зараз думаю. Однак він швидко ховає посмішку, опустивши ополоник назад у каструлю.

Закусивши губи, що теж розпливлася в посмішці, беру ложку.

Входять парубки. Ной тремтить, знімає куртку і сідає за стіл, а Каліб прямує до раковини помити руки. Я дивлюся у вікно.

Сонця, яке на той час зазвичай вже світить на терасу, не видно. Від одягу хлопчиків не відчувається звичний їдкий запах сіна та тварин. Надворі надто холодно.

-Скільки сантиметрів нам сьогодні чекати? – Запитую я, навіть без прогнозу погоди розуміючи, що випаде сніг.

Ной хихикає, наче я пожартувала. Джейк зупиняється як укопаний і, схиливши голову набік, посилає синові багатозначний погляд.

Тут мене осяює. *Сантиметрів.* Я закочую очі, посипаючи вівсянку коричневим цукром. *Idiot.*

Подивившись на батька, хлопець підіймає руки.

-Цей жарт я б відпустив у будь-якому разі.

Калєб відсуває стілець, сідає навпроти й починає їсти. Декілька секунд спостерігаю за ним, частково сподіваючись, що він зустрінеться зі мною поглядом. Мій лоб досі саднить після того, як я натерла його, намагаючись відмити маркер.

Тільки він не дивиться. І знову мене ніби не існує.

Опустивши очі, набиваю рота кашею. Потрібно розповісти Джейку про вчорашнє, правда Калєба це ніяк не зачепить. Йому байдужа чужа думка, і батько не може її контролювати. Єдине, чим я здатна сильніше досадити хлопцю – продовжувати робити те, що робила.

Кладу ложку в рот, повертаюся до свого тому «Коханої»[20] і перевертаю сторінку.

-Ти взагалі у своєму житті сніг бачила? – цікавиться Ной. – Ой, забий. Винен. Ти явно з розряду дівчаток, які відпочивають у швейцарських Альпах.

— Французьких, дякую, — відповідаю, не відриваючись від книги.

Жуючи, згадую востаннє, коли каталася на лижах. Ще один вид діяльності, якою я могла займатися поодиночі, і тому любила. Зима зі снігом – не такий вже відстій, якщо ти весело проводиш час.

Я дивлюсь на Ноя.

-Так, я бачила сніг,- кажу, відкинувши гумор. – Хоча гралася з ним рідко. І не водила снігом. І не мешкала там, де його багато. Але я дивилася «Сяйво»[21] і знаю, що відбувається з людьми, замкненими

у важкодоступній місцевості протягом довгої зими в Колорадо. Такий досвід може бути смертельно небезпечним.

Хлопець регоче, а я зосереджуюсь на своїй їжі, проте ловлю погляд Калеба і завмираю на мить. Він уважно спостерігає за мною. Його тіло нерухоме, зелені очі горять.

Прокашлююсь.

Одна робота, ніякого неробства, бідолаха Джек не знає веселощів[22], — дражниться Ной, тикаючи пальцями мені в ребра.

-Перестань. — Ухиляючись, човгаю на стільці.

— Мені буде з чим повеселитись, якщо байдикувати, а не працювати, — наспіваючи вимовляє він, присунувшись ближче, і лоскоче сильніше.

-Ной, перестань! — протестую я, але все одно хихикаю, звиваючись у його руках.

До приїзду сюди мене ніколи не лоскотали. Мені це не подобається.

Тільки я не можу перестати сміятися.

Качаючи головою, штовхаю його під столом. Прилади брязкають.

Жахливо хочеться стукнути хлопця, тільки я надто зайнята спробами врятуватися від його пальців. Через сміх сльози підступають до очей.

-Руки геть,- чується закид Джейка. — Зараз же.

Ной не слухає. Він підіймає руку до моєї шиї. Коли намагаюся вкусити його, хлопець усувається. Я починаю лоскотати його у

відповідь. Ми відкочуємось назад на своїх стільцях; ніжки зі скрипом проїжджаються кахлем.

Якось у дитинстві дочка друзів моїх батьків запросила мене на ночівлю на честь свого дня народження – завдяки тому, ким були мої батьки, а не тому, що ми товаришували. Пам'ятаю, того вечора я побачила батька, який дурів з маленьким сином. Вони реготали та гралися, каталися по підлозі. Він дозволяв малюкові лоскотати його. Це було таке дивне видовище – сім'я, що веселиться разом.

Я кидаюся за склянкою Ноя, готова пригрозити йому невеликим душем, але, перш ніж встигаю схопити його, Каліб пхає свою тарілку, яка врізається в каструлю в центрі столу. Та своєю чергою штовхає мій кухоль. Молоко проливається на стільницю та на мої коліна, бо я не встигаю відсунутися.

Мої оголені стегна та піжамні шорти миттєво промокають. Відійшовши назад, різко перекладаю погляд на Калеба.

-Чорт,- бубонить Ной.

Він встає. Сподіваюся взяти рушник. Джейк дивиться на свого старшого сина.

Я стискаю щелепи.

Постішила. Не всі у цій родині веселяться разом, гадаю. Дехто явно не в настрої. І я зустрічаюся із ним поглядом.

Каліб сердито вирячився на мене. У кухні панує тиша. Якщо й були якісь сумніви, чи він навмисно це зробив, то тепер їх не залишилося. Холодне молоко стікає по моїх ногах, капає на підлогу. Джейк дивиться на Калеба, важко дихаючи.

Ной кидає мені один рушник, хапає другий і швидко наводить лад. Ми з Калібом досі скуті нашим безмовним протистоянням.

В одну хвилину він пускає по мені слини. Наступної терпіти мене не може. Перетягує мене на коліна, щоб содова не намочила мій одяг, а потім розвертається на сто вісімдесят градусів і сам обливає.

Не розриваючи зорового контакту, запускаю пальці під свій светр, що звисає трохи нижче дупи, і стягую з себе шорти. Схиливши голову на бік, помічаю, як хлопець вагається, на мить опустивши погляд на мої ноги. Я з місця не рушу. Калєб не змусить мене втекти. Або заплакати. Може, йому не сподобалася поява нової людини в домі – точніше, дівчини в домі, але я про це не просила.

Показую Калєбу, що я більше не тікатиму і не ховатимуся через нього. Здається, ніби я нарешті добиваюся свого, коли він відкидається на спинку стільця; його м'язи розслаблюються під сорочкою.

Однак потім хлопець зачерпує ложкою вівсянку, підіймає та цілиться в мене замість того, щоб покласти її до рота.

— Калєб, ні. – Джейк тягнеться до сина.

Він стріляє грудкою каші через стіл. Замружившись, я вчасно відвертаюся. Тепла слизова маса бризкає мені на обличчя.

-Прокляття! – гаркає Джейк, підвівшись.

Він знову простягає руку до хлопця, але я втручаюся, ковтнувши, попри біль у грудях.

— Все гаразд.

-Чорт, що з тобою таке?! – репетує чоловік, стиснувши в кулаку його сорочку.

— Все гаразд, – повторюю голосніше, не роблячи спроб витерти вівсянку зі своєї шкіри.

Ной вичитує брата:

— Калєб...

Джейк підймає сина на ноги.

-Зупинись! – випаляю я. – Все нормально.

Він озирається через плече.

-Це не нормально.

-Діти так спілкуються,- пояснюю я.

Джейк примружується, а я дивлюся на Калєба, злегка піднявши підборіддя.

-Правильно? – говорю з глузуванням. – Вони розкидають речі, бо не можуть використати слова. – Змахнувши грудку з щоки, жбурляю її у свою тарілку. – Ти хотів добавки? Це ти намагаєшся мені сказати, Калєб?

Стиснувши вказівні та великі пальці на обох руках, рухаю кінчиками.

-Ось так,- інструктую його. – Більше.

Немов дитину, яка вчиться спілкуватися жєстами до того, як заговорить. Тільки Калєб може розмовляти. І писати, і використовувати мову жестів. Раніше я думала, що йому просто не хочеться спілкуватися, проте річ не в цьому. Зі спілкуванням у нього жодних проблем немає.

-Можеш повторити? – питаю нудотним писклявим тоном, ніби звертаюсь до немовляти. – Бі-і-і-і-ільше.

Він гарчить, відштовхує батька, хапає стіл та перевертає його. Я ловлю ротом повітря. Все падає зі стільниці, розливається по кахельній підлозі. Тарілки розбиваються, вівсянка забризкує холодильник, сік Ноя потрапляє на джинси Джейку.

Поняття не маю, які вирази обличчя зараз у Джейка чи його молодшого сина. Я стояла не рухаючись, намагаючись приховати, наскільки шалено грюкає в грудях серце.

Підіймаю погляд на Калеба, ледь не посміхаюся попри страх. Він втрачає свідомість. До того ж хлопець жорстокий.

Невже я щойно здобула перемогу, і він перестане так поводитися?

Чи зробила лише гірше, і тепер повинна чекати удару у відповідь?

Каліб покидає кухню раніше, ніж хтось поворухнеться. Розвернувшись, йде геть. Вхідні двері відчиняються і голосно зачиняються.

На жаль, далеко він не піде.

Джейк рухається слідом, але я гукаю:

-Стій.

Це наша справа з Калібом.

Розвернувшись, чоловік з хвилину дивиться на мене.

-Що, чорт забирай, відбувається? Він ніколи не поводився подібним чином.

Почувши це, я відчуваю легкий укол гордості.

У відповідь лише знизую плечима, підводжуся зі стільця і беру паперові рушники, щоб витертися. Мій довгий спортивний светр прикриває спідню білизну.

-Просто граємо.

***

Бідолашному Ною дісталоя прибирання на кухні, тому що Джейк вирушив на пошуки старшого сина, виявивши, що той узяв снігохід і пішов на полювання. Добре. Сподіваюся, що його цілий день не буде.

Чорт, полювання може зайняти кілька днів. Оскільки вчора ми підстрелили оленя, м'ясо нам не потрібне. Значить, він хоче триматися якомога далі не менше, ніж я.

Я його не розумію. Хотіла б зрозуміти, але Калєб схожий на тварину. Він їсть. Спарюється. Б'ється. І все.

Навряд чи хлопець ревнує. Не схоже, щоб він злився, коли Ной торкався мене тієї ночі.

Ной. Я опускаю очі.

І Джейк.

Мої щоки спалахують. Відчуття провини, від якого я відмахувалася, знову накочує.

Мені завжди буде ясно, чому це сталося з Джейком. Або чому могло статися з Ноєм. З якоїсь причини цей будинок – ці люди – щодня вселяють довіру, і я переконуюсь, що завжди знала, чого потребувала. Ні в сексі. Ні в хлопці.

А просто на місці. Щоб щось чи хтось викликав таке відчуття, ніби я вдома.

Вчора Джейку Ван дер Бергу потрібно було те саме. Думаю, я відчуваю провину через те, що решта не зрозуміє. У кожного буде своя думка, проте найчудовіша – про це, мабуть, взагалі ніхто не дізнається. Міраї тут немає. Незнайомців зі смартфонами тут нема. TMZ[23] тут немає.

Ми вільні.

Решту ранку я надолужую втрачене зі шкільними завданнями, зрештою відправляю їх, коли ловлю сигнал, потім одягаю куртку, чоботи, рукавички, шапку і виходжу у двір. Йде сніг – дрібні пластівці падають на мої щоки. Зачинивши двері, я зупиняюся і закидаю голову, дивлячись у небо, затагнуте хмарами.

Мені це подобається. Повітря ніби пронизує шкіру, пестить обличчя. Пасма, що вибилися з-під шапки, майорять на вітрі. На мить запановує повна тиша, за винятком шарудіння сніжинок, що лягають на гарний, незайманий тридцятисантиметровий сніговий покрив на терасі.

Сніг відчувається зовсім інакше, ніж дощ. Дощ – це пристрасть. Крик. Коли моє волосся липне до обличчя, поки я обвив його руками. Коли все відбувається спонтанно та голосно.

А снігопад нагадує секрет. Це шепіт, вогонь у каміні. Коли ти шукаєш тепло його тіла під ковдрою о другій годині ночі, тоді як решта мешканців будинку сплять.

Коли ти міцно його обіймаєш і поволі любиш.

Я розплющую очі, видихаю хмару пари й спостерігаю, як вона розсіюється.

З гаража доноситься дзижчання бездротового шурупокрута. Роблю крок – сніг утрамбовується під моїми ногами, – спускаюся сходами й минаю майстерню. Ной із Джейком працюють за зачиненими дверима. Жаль, вони не дозволяють мені прогулюватися однією. Але я розумію. Дика місцевість небезпечна сама собою, тим більше засніжена, а я в цьому новачок.

Увійшовши до стайні, прямую до Шоні. Ця гніда кобила просто красуня: з мідно-коричневим корпусом, чорними ногами, гривною та очима. Навіть кінчики її вух чорні. Вона схожа на лисицю. І я майже впевнена, що Шоні вже планує свою наступну втечу.

-Вітаю. – Усміхнувшись, дістаю з кишені пластиковий циліндр з її улюбленими ласощами. Відкриваю кришку зубами, видавлюю заморожений фруктовий сік, відламую шматок і годую коня з руки. Вона впирається носом у мою долоню, схиливши голову над бортом стійла, підхоплює кригу. Відламавши ще, поступово згодовую їй усе. Поки Шоні жує, знімаю рукавичку і гладжу її морду.

-Тобі тепло? – Запитую і втикаюся носом у її гриву. Дивно, яка вона гаряча. Джейк надягає на старших коней попони, проте з Шоні няньчитися не хоче. Сіна вона отримує більш ніж достатньо, до того ж він запевнив мене, що кобила звикла до суворих зимових температур. Головне – не намочити її шерсть. Поки що жодних проблем. Вважаю, все відносно. Чотири градуси відчуваються краще за мінус сім, а мінус сім – здаються набагато теплішими за мінус двадцять.

Я дивлюсь на Шоні з усмішкою.

-Реальність мінлива, чи не так? Ми здатні звикнути практично до всього.

Усі адаптуються. Набувають досвіду, аналізують, змінюються. Справа не в тому, що життя стає простіше чи складніше. Ми просто вчимося справлятися з нею. Не впевнена, що ці чоловіки зміняться

через мене, натомість я точно змінюся через них. Мені це подобається. І водночас не подобається.

Дістаю ще одну порцію фруктового льоду. Шоні відразу ж стукає копитами й хитає головою. Усміхаючись, відкриваю другий тюбик. Тепер я задоволена тим, як минають дні.

Годуючи її, перевіряю, чи вистачає трьом коням сіна та води. Потім одягаю рукавичку і марю зі стайні в комору. Ной залишив там відра, які мені потрібні.

Перевіряю кожен кут, за тюками сіна, всі гачки на стінах, але нічого не знаходжу. Я зупиняюсь і неухважно хитаю головою. Як він примудряється з такою легкістю втрачати речі?

Вже рухаючись до виходу, раптом чую гучний стукіт і підстрибую від несподіванки. Я думала, вони у майстерні.

Лунає ще три удари. Оглянувши стійла, нічого й нікого не бачу. Що...

Забуваю про відра і повертаю голову вліво, йду вздовж ряду стійл. Звук стає гучнішим у міру наближення до дверей. Після чергової глухого гуркоту я моргаю, повільно простягаю руку, кладу долоню на двері. Вона не замикається. Хоч я й помічаю рух крізь щілини й знаю, хто там, все одно широко її розорюю. Петлі риплять. Переді мною постає темне приміщення з великою піччю, що палає в кутку, з якої виривається вогонь. Каліб стоїть перед столом спиною до мене. Він підіймає сокиру і різко її опускає. Бризки крові розлітаються убік. Відрубавши ногу, він дістає свій мисливський ніж. Ком підступає до горла; я не можу дихати.

О Боже.

Відсахнувшись назад, я розумію, що не встигну втекти. Я чую, як він розрізає шкіру підстреленої ним тварини. Лезо із щербинами

розсікає шкіру, м'язи, грудну клітину. Кров миттєво проливається до його ніг.

Ковтаю жовч.

Він обертається, бачить мене і, тримаючи в полоні зелених очей, підіймає руку. Його груди й плечі блищать від поту, волосся липне до скронь. Куточки губ хлопця трохи підіймаються в посмішці. Засунувши палець у рот, він злизує кров.

В іншій руці Калєб стискає ніж. Він опускає підборіддя, дивиться на мене так, ніби у світі нічого більше не існує. За гулом інструментів Джейк і Ной не почують, якщо я закричу.

Ага, ще чого.

Зачинивши двері, квапливо покидаю кімнату. Його тиха усмішка переслідує мене в пам'яті, коли я ховаюся з очей. Засранець.

Раптом я завмираю. Калєб засміявся. Вголос.

Неголосно, але я помітила його низький голос. Він кілька разів гарчав чи хрипко стогнав у моїй присутності, а зараз дозволив почути свій сміх. Я примружуюсь, задумавшись. Цікаво, чи хлопець сам це усвідомлює?

Калєб дозволив мені почути його.

Знизавши плечима, відмахуюсь від подібної ідеї й крокую до виходу. Однак щось привертає мою увагу. Подивившись праворуч, виявляю сходи. У комору я навідуюся рідко, адже Калєбу подобається тут ховатися.

Кинувши погляд на двері, за якими він продовжує обробляти тушу, наближаюся до сходів, ставлю ногу на нижню перекладину, рукою вхоплююся за ту, що розташована на рівні моєї голови.

Я підіймаюся вгору, пролажу через люк у підлозі й опиняюся в маленькій кімнатці, заставленій накритими простирадлами предметами.

Меблі?

Простягнувши руку, зриваю один із чохлів.

Додаток:

[20]. Роман американської письменниці Тоні Моррісон, що вийшов у 1987 р.

[21]. Фільм жахів режисера, сценариста і продюсера Стенлі Кубрика, знятий в 1980 за мотивами однойменного роману Стівена Кінга.

[22]. Англійська приказка, використана у фільмі «Сяйво».

Розділ 20

Тирнан

-Що ти збираєшся з цим робити? – цікавиться Джейк.

Вони з Ноем несуть у майстерню комод із трьома ящиками. Я посміхаюся, дивлячись на філігранне різьблення по дереву, що нагадує пір'я.

-Все, що ти мені дозволиш, гадаю. – Знизую плечима, поки точно не визначившись. – Це чудовий предмет меблі й там ще стільки всього є.

Кілька комодів та шаф, журнальні та ліжкові столики, пара дверей, стіл. Все не в кращому стані, однак у мене серце радісно тьохнуло, як тільки я побачила меблі. У нашій оселі кожна річ була новою.

Підійшовши до комода, проводжу долонею по шорсткій деревині. У новому немає жодної історії. Жодної загадки. Я віддаю перевагу старовині.

Джейк робить крок назад і дивиться на нього разом зі мною. Комод схожий на декорацію з діснеївської версії «Красуні та Чудовиська». Плавні лінії, верхня частина розширюється, краї та ніжки прикрашені безліччю деталей. Напевно, свого часу він був дивовижний.

— Ми з моєї колишньої накупили всякої всячини на дворових розпродажах, коли добудували цей будинок, — каже чоловік. — Потім все покотилося до біса, тому...

Висуваючи ящики, перевіряю, наскільки добре вони функціонують.

-Так що так, меблі у твоєму повному розпорядженні, — додає Джейк. – Ще одне заняття, яке допоможе тобі швидше пережити зиму.

Я обертаюся через плече, багатозначно дивлячись на нього.

Ще одне заняття.

Він посміхається.

Ной підштовхує мою руку ліктем.

-Давай покажу тобі фарби.

І я йду за ним.

Через кілька годин ми з Ноем працюємо в майстерні. Наші порожні тарілки з-під чилі, виготовленого Джейком, стоять на цементній підлозі. За дверима завиває вітер, але у приміщенні потріскує дров'яна піч. Мені тут навіть куртка не потрібна.

Хоча я одягла дві пари затишних шкарпеток і ходжу навколо у сабо, джинсах та фланелевій сорочці Ноя.

Закочувавши рукави, мочу ганчірку в скипидар, розподіляю його по кришці комода, стираю залишки лаку.

-Справляєшся? – Запитує хлопець.

Я підводжу погляд і бачу, що він риється в кавовій банці, брязкаючи гайками та болтами.

-Так.

-Звідки така раптова зацікавленість у реставрації меблів?

Тихо засміявшись, знову занурюю тканину в контейнер.

— Може, це привід бути поряд з вами, хлопці,— дражню я. — Щоби ми всі працювали разом.

Його губи розтягуються у широкій усмішці, оголюючи білі зуби.

-А може, я просто не хочу залишатися в будинку наодинці з гнівом твого брата,- бурмочу.

Мені довелося помити голову після ранкового інциденту з вівсянкою. Калєб часом допомагав з виготовленням мотоциклів, проте я досить швидко зрозуміла: Джейк не висунув старшому синові таких же вимог, як Ною. Мабуть, тому, що не міг їм зневажати й не хотів перегнути ціпок.

Іноді Калєб працює у майстерні. Іноді доглядає тварин, рубає дрова, ремонтує різне обладнання, полює, грається з собаками або замикається у себе в кімнаті. Він не дотримується тільки того, що хоче робити, але зазвичай йому дістаються обов'язки, які можна виконувати на самоті. У цьому я не сумнівалася.

Продовжую терти, повертаючи дереву його природний колір. Мої низькі хвостики розгойдуються на грудях у такт рухам.

Може, це привід бути поряд з вами, хлопці.

У цих словах, можливо, лише частка жарту. Брошури коледжів і каталоги предметів зараз лежать на кухонному столі, тому що, коли я сіла за ноутбук трохи раніше, щоб заповнити заявки онлайн, мені раптово знадобилося вийти на свіже повітря. Кожен університет вимагатиме від'їзду звідси.

-Не приймай його поведінку на свій рахунок, гаразд?

Я дивлюсь на Ноя.

— Калеба, – уточнює він.

Опустивши очі, знову зосереджуюсь на своїй роботі. Важко в це повірити. Він багатьом людям плює у волосся? Ною не все відомо.

Кидаю ганчірку назад у контейнер, підходжу до раковини та мию руки. Присівши навпочіпки, хлопець лягає на спину і прослизає під мотоцикл.

-Тобі не хочеться дізнатися, що з ним трапилось?

-Якщо Калєб вирішить розповісти.

Взагалі мені цікаво, тільки моя гордість не дозволить це показати.

Страхнувши воду з рук, закриваю кран.

-Він схожий на нашого батька. – Ной крутить гайковий ключ. – Вони не довіряють жінкам. Ну, до тебе не довіряли.

У чому вони мені довіряють? До того ж тримаю парі, ситуацію для всіх нас зіпсувала одна жінка? Як оригінально. І зовсім не безглуздо.

Коли Ной відкидає інструмент убік, помічаю, що його пальці забруднені чорним.

-Подаси мені той ключ із жовтою ізострічкою на ручці?

Я йду до робочого столу, хапаю довгий сріблястий ключ із чорним руків'ям, перемотаною жовтою стрічкою. Повернувшись до Ноя,

опускаюсь на підлогу і забираюсь під мотоцикл.

-А ти? – Запитую, вручивши йому інструмент. – Ти мені довіряєш?

Не зустрічаючись зі мною поглядом, він послаблює або тугіше затує якусь деталь. Якщо чесно, я й досі не впевнена, що це означає. Вони вірять, що можуть розраховувати на мене? Що я не завдаю їм болю? Буду вірною? Ніколи їх не кину?

Мовчання Ноя розтягується на кілька секунд. Від тривоги мої нутрощі перевертаються.

— Я чув тебе минулої ночі, — вимовляє хлопець пошепки.

Чув мене...

Він щільно підтискає губи, закручуючи болт.

-Татко тебе не любив, тому ти дозволила моєму себе трахнути, щоб отримати це кохання від нього.

Пильно дивлюся на двоюрідного брата, поки він працює. Нехай його злість приголомшує мене, адже це Ной, а він із самого початку був мені другом, проте слова не особливо ранять. Йому треба висловитись.

Хлопець продовжує:

-Можливо, ти так довго жила без кохання, що сплутала її з сексом.

Він віддає мені ключ, і я його забираю.

-Можливо, ти зробиш усе, щоб він точно ніколи не забув про твоє існування. Навіть якщо для цього доведеться розсунути свої розкішні ніжки.

М'язи грають під гладкою засмаглою шкірою Ноя. Він, як і раніше, не встановлює зоровий контакт. Попри те, що хлопець намагається зачепити мене своїми шпильками, я не серджуся.

Судячи з похмурого обличчя, гвинтики явно крутяться у нього в голові.

-Або, може... Ти, як і я, готова на все, аби тобі було добре. – Ной нарешті дивиться мені в очі. – Навіть якщо це означає, що ти ніколи не запам'ятаєш їхні прізвища.

Я тримаю його погляд. Ми лежимо поряд. Джейк і Каліб десь у хаті.

Зелені краплі у блакитних райдужках хлопця темніють. Мені майже спокійно, поки я не помічаю, як його очі запеклі.

-Я хотів бути там з тобою, — шепоче він.

У затіненому просторі під мотоциклом нас не видно з боку дверей, але я не тікаю, бо не боюсь Ноя. І водночас боюся.

Мені подобається, що він зі мною розмовляє. Однак часом це мене лякає.

-Зі мною вони теж не розмовляють, — бурмоче хлопець. – Знаєш, я збирався зайнятися з тобою коханням?

На мить я опускаю очі. Він говорить так, ніби ніколи раніше не робив.

-Я збирався зайнятися з тобою любов'ю, - повторює Ной.

І зрештою до мене доходить.

Не переспати. Не трахнути.

Він хотів, щоб цей момент став значущим.

Його груди здіймаються й опадають. Навіть знаючи, що в будинку на мене чекає тепле ліжко з чоловіком, який завжди дуже міцно обійме і ніколи не виявить до мене байдужості, я...

Мені хочеться побачити Ноя.

Хочеться почути його.

-Поговори зі мною, — просить він.

-Що я повинна сказати?

Ной вагається. Його бейсболка, як завжди, розгорнута козирком назад. Я спостерігаю за ним, поки його губи не починають ледь помітно рухатися.

-Тобі сподобалося дивитися на мене тієї ночі на дивані? – тихо цікавиться він.

Не відриваюсь від його очей. Страх стримує мене, а бажання не дозволяє зрушити з місця.

-Наскільки далеко ми б зайшли, якби він не втрутився? – наполегливо запитує Ной.

Зберігаючи зоровий контакт, роблю вдих і видихаю. Раптом ми знову опиняємось на тому дивані. У тісноті. Повітря густе. Щось відбувається. Ми не знаємо, що саме, і чи варто продовжувати, але зупинитися точно поки що не хочемо.

Він опускає руку. Я не перевіряю, навіщо. Чую, як брязкає пряжка його ременя, розкривається блискавка. Ной щось шукає в моїх очах, мабуть, гадаючи, чи втечу я. Або хоче, аби втекла.

Однак я не біжу. Ні тоді, коли він просовує пальці у свої джинси, ні тоді, коли краєм ока бачу, як він гладить себе.

-Наскільки далеко? – повторює хлопець.

Як далеко я дала б їм з Каледом зайти тієї ночі? Чи дозволила б робити це по черзі? Або ми вирушили б у ліжку, і вони обоє розділили б мене одночасно? Цього нам ніколи не впізнати, але в одному я певна.

-Я не збиралася зупинятися,- кажу йому. Повернувшись на бік, кладу складені долоні під щоку. – Мені просто хотілося перестати стримуватись і насолодитися моментом. Навіть якщо ти використав мене, щоб отримати кайф, тому що я теж хотіла отримати кайф.

Ной повільно киває.

-Лайняно, чи не так? – На його губах грає гарна усмішка. – Так хотіти цієї можливості втекти від дійсності через те, що хтось спустошив тебе?

Я присуваюсь ближче, кладу руку йому на груди й торкаюся носом його щоки.

— У тобі зовсім немає порожнечі, — вимовляю пошепки. — Я відчуваю твоє серце.

Воно б'ється під моєю долонею. Заплющивши очі, відчуваю, як рухається його тепле тіло, і уявляю, як би мені було з ним тієї ночі, коли нас перервали.

Це була не нагода втекти від дійсності, Ной. Між нами виник зв'язок.

І зв'язок з ним я, напевно, відчуваю гостріше, ніж з рештою мешканців цього будинку. Ніхто не любив його досить сильно. Поваги

Джейка важко досягти, а Калєб із ним не спілкується. Як і я, Ной не знайшов свого місця у світі. Йому зрозумілі всі мої почуття, він бачить те, що бачу я, знає, який тягар я ношу в душі. Адже попри те, що він не один, йому однаково самотньо. Ною тут нема з ким поговорити. Батьківський маєток не був для мене будинком. Так і для нього пік будинком не є. Йому тут не подобається.

Не подобалося до цього моменту, мабуть.

Він пришвидшує темп. Я розплющую очі, дивлюся на його руку, що рухається під джинсами. Мій клітор пульсує проти волі, між ніг стає тепло і солодко ніє.

-Ной,— видихаю я з благоанням. – Не поспішай. Мені подобається спостерігати за тобою. Я люблю, коли все відбувається повільно.

Хлопець повертає обличчя до мене, торкаючись своїми моїми губами.

— Тирнан...

Облизую губи.

-Опусти штани нижче.

Зігнувши коліна, він стягує джинси та боксери на стегна, дістає свій потужний твердий член, проводить великим пальцем по мокрій головці та продовжує терти його. Знаю, Ной дивиться на мене, поки я дивлюся на нього, але мені начхати.

У моїй уяві хтось, можливо я, сідає на нього зверху. Він кохається з нею, розгойдуючи стегнами знизу вгору.

Я неквапливо розстібаю і розкриваю його сорочку однією рукою. Його оголена від шиї до паху шкіра чекає на мене. У пальцях гуде від бажання торкнутися Ноя. Але я цього не роблю.

— Повільніше, — кажу йому. Не хочу, щоб він швидко скінчив.

-Розстебни свою сорочку.

Заглядаю хлопцю у вічі.

-Він не побачить,- бурмоче Ной. — Розстебни сорочку для мене.

Я відходжу. Вена в моїй шиї пульсує. Мені хочеться виконати його прохання.

Я...

— Він не дізнається, — вимовляє хлопець, кинувши погляд на двері, що ведуть до кухні.

А що станеться, коли дізнається? У будь-яку секунду ці двері можуть відчинитися.

-Розстебни... — тихо гарчить Ной, — свою довбану сорочку, принцеса.

Зберігаючи зоровий контакт, коли він себе гладить, розстібаю сорочку, що колись належала йому. На мені ще майка, що обтягує. Він навіть не просить; скалившись, задирає її над моїми грудьми. Все повітря залишає його легені. Ной пильно дивиться на моє тіло, і я знову лягаю на спину, надаючи йому найкращий огляд.

Мої соски напружуються від прохолоди.

-Ной...

Облизавши долоню і не зводячи з мене погляду, він тре себе сильніше, стискає свій твердий член в кулаку. Крапля сперми стікає по голівці. Коли хлопець простягає руку, щоб торкнутися мене, я хитаю головою.

Ні.

Завмерши, Ной шепоче зі злістю у погляді:

-Я ні від кого не отримую відмов.

Слабко посміхаюся.

— Мені хочеться приголубити ротом все твоє тіло, — каже він, дивлячись на мої груди. — Дозволь відчути їхній смак.

Я знову заперечливо хитаю головою, але по шкірі пробігає трепет при думці про його губи, що жадібно посмоктують мене... Боже.

З Ноем я почуваюся владною. Не соромлюся вимагати чи відмовляти. Він у мене на вудці, а не навпаки.

-Швидше. — Випинаю свої цицьки для нього. — Прискорюйся.

Вдихнувши крізь стиснуті зуби, хлопець тре свій член все швидше і жорсткіше. Його рот відкривається і закривається, прагнучи припасти до мого тіла.

Я просовую руку собі під джинси, в трусики.

Ной хрипко стогне, спостерігаючи за тим, як я дражню себе пальцем.

-Спусти їх.

Качаю головою, розподіляючи вологу навколо клітора.

Знов застогнавши, він просить:

-Зніми трусики й покажи мені, яка ти волога.

-Ной, ні.

Я не можу. Інакше втрачу контроль. Тому він мені подобається. Хочу зберегти це почуття. Я можу любити його, залишаючись при цьому врівноваженою.

Хлопець часто дихає.

— Мені страшенно хочеться побачити твої зім'яті трусики на підлозі моєї спальні, але я трахну тебе прямо тут, якщо доведеться, Тирнан.

Кинувши погляд на диван у кутку майстерні, я майже готова капітулювати.

— Впусти мене у свою постіль сьогодні. Він не впізнає.

Відкриваю рота, щоб відповісти – щоб відмовити, але не можу видавити з себе жодного слова. Не хочу відкидати його. Я бажаю Ною щастя.

-Він не дізнається, — повторює хлопець пошепки. – Він ніколи не дізнається, Тирнан. Кинь рюкзак. Просто відпусти.

Мене одночасно захльостують мільйони емоцій; я ледь не кажу «так».

Кинь рюкзак.

Як тоді, в океані. Той тягар, що тягнув мене на дно, погрожуючи втопити. *Просто відпусти.*

Я практично погоджуюсь.

Але замість цього обхоплю долонями обличчя Ноя, що досі погладжує себе, і цілую у скроню.

-Вибач.

Вислизнувши з-під мотоцикла, встаю на ноги, біжу до кухонних дверей, дорогою обсмикуючи свою майку і застібаючи фланелеву сорочку.

— Тирнан, — розчаровано стогне він мені слідом, але я не зупиняюся.

Забігши в будинок, голосно грюкаю дверима, мчуся вгору сходами до своєї кімнати.

Чорт, що зі мною таке? Ной єдиний, з ким я абсолютно безстрашна. Навіщо все ускладнювати?

Я хотіла його. Хотіла осідлати його, любити, обіймати, подбати про те, щоб він не був самотнім.

Відчинивши свої двері, я стягую сорочку, скидаю взуття та шкарпетки, бо спітніла.

Ці клятві чоловіки. Замружившись, відчуваю, як між стегон, як і раніше, солодко ние. Одяг дратує шкіру, серце гуркотить.

-Тирнан.

Я моргаю, почувши своє ім'я. Повернувши голову, дивлюся в коридор і бачу Джейка, який стоїть у власній спальні в одному рушнику. Другим він сушить волосся на потилиці. З ванної кімнати проникають клуби пари.

-Ти в порядку? – цікавиться він.

Розглядаю його оголені груди, м'язисті ікри, рушник, пов'язаний трохи вище паху. Клітор пульсує сильніше.

Похитавши головою, повільно розстібаю джинси, стягую їх. Джейк стежить за мною, доки я знімаю майку.

Його дихання стає важким, погляд ковзає вниз на моє тіло. Не вагаючись ні секунди, опускаю трусики й оголяю свою кицьку. Він миттєво зривається з місця. Кинувши рушник, який тримав у руці, Джейк перетинає коридор, зачиняє мої двері, хапає і підіймає мене. Я ледве встигаю зітхнути, обвивши його ногами. Він шльопає долонями по моїх сідницях.

Заскуливши, усміхаюся. Притиснувши до стіни, чоловік міцно стискає мої груди, різко входить у мене, відразу починає швидко і жорстко рухатися. Джейк гарчить, хрипко стогне; його гаряче дихання обпалює мою шию.

З грудей виривається стогін, під шкірою розливається жар. Я оживаю. Ті ж риси, які мені подобалося не знаходити в Ної, я цінувала в Джейку, але... Схоже, я помилилася.

Джейк теж не контролює себе.

Розділ 21

Тирнан

Вирвавши й зім'явши в кулаку лист, кидаю його на стіл. Ненавиджу малювати ескізи. Витратила на це дві години, і кожен дизайн виходить у десять разів гірший за образи в моїй уяві. Я не вмію малювати.

Беру свіжо заточений олівець і починаю заново, згадуючи лінії та вигини комода, що чекає у майстерні. На моєму телефоні, що лежить на столі, грає Blue Blood від LAUREL. Легкими штрихами зафарбовую пір'я та інші візерунки. Мене турбує не так форма, як кольори. Кожна обрана мною колірна схема здається інфантильною, проте хочу скласти загальне уявлення, перш ніж використаю фарби.

Підпираю голову рукою та золотим олівцем розставляю акценти на кінчиках пір'я. За вікном падає сніг. Мені подобається цей час перед світанком. У будинку тихо, крім тихої музики. Всі сплять. Над моїм кухлем з кавою підіймається пара. Я прокинулася раніше за всіх, але почуваюся відпочилою. На відміну від ночі, коли від втоми падаю на подушку о десятій годині.

Мої пальці, що визирають з-під довгих рукавів светра, рухаються по паперу, як раптом на них падає тінь. Хтось підходить ззаду, і я зупиняюся. Усього на секунду.

Зробивши вдих, продовжую покривати блиском деталі комода. Каліб прямує до кавоварки та наливає собі порцію. Я відразу зрозуміла, хто це, адже Джейк чи Ной сказали б «доброго ранку».

Хлопець стоїть біля стійки. Тягне перевірити, чи спостерігає Калєб за мною, але я не підіймаю погляд і міняю олівець. Моя рука зависає над палітрою. У результаті вибираю фіолетовий та світло-блакитний. Починаючи розфарбовувати лівий верхній кут комода, рухаюся по діагоналі, потім продовжую блакитним.

Він підходить і знову зупиняється у мене за спиною.

Що, Калєб?

Моє тіло напружене. Нахмурюю брови, готуючись до чергової жорстокої гидоти з його боку, проте за мить вирішую не звертати уваги.

Я продовжую працювати блакитним олівцем. На жаль, результат виглядає так само як попередні, і я перериваюсь. Мені хочеться, щоб кольори зливалися, а в мене перехід від лавандового до блакитного виходить дуже різким. Підсилюю тиск, міняю напрямок, намагаюся змішати відтінки. Щоправда, зосередитись не вдається, бо він стоїть ззаду. Я підіймаю голову, марно намагаюся досягти бажаного ефекту, замість штрихів малюючи по колу. Все одно... контраст надто чіткий. Коли простягаю руку, щоб вирвати лист, Калєб мене зупиняє, накривши мою кисть долонею. Збираюся відмахнутися, але він акуратно забирає олівець, ставить свій кухоль на стіл, упирається другою рукою в стільницю і схиляється наді мною. Стиснувши вістрі двома пальцями, хлопець замальовує круговими рухами мій кордон, після чого розтирає її подушечкою великого пальця саме так, як мені було потрібно.

Ззовні завиває вітер, кружляють сніжинки. Мої плечі трохи розслабляються. Він бере фіолетовий олівець і додає розлучення та краплі до блакитного, на кшталт...

Це схоже на акварель. Я хочу посміхнутися. Калєб точно втілив мій задум.

Підхопивши зелений олівець, займаюся останньою ділянкою, керую грифелем по колу, повторюючи за хлопцем. Він слідом змішує свій блакитний з моїм кольором морської хвилі. Наші руки стикаються, поки ми розтушовуємо межі кольорів пальцями.

Калєб багато малює? Повертаю голову, бажючи подивитись на нього, але вчасно зупиняюсь.

Я закінчую з ніжками, додаю до ящиків вишукані ручки. Побачивши, як він розправляє один із моїх малюнків, на мить запинаюсь. Калєб кладе лист із чорно-бірюзовим дизайном на стіл, розгладжує його та віддає мені.

Проковтнувши, бурмочу:

-Він мені сподобався.

Тільки кольори виглядають... не знаю... Немов із «Бітлджуса»[24]? Я вважала їх надто дитячими.

Дивлячись на свій дилетантський ескіз, беру олівець, лінійку та креслю більше смуг на ящиках.

-У дитинстві я дуже часто малювала. Свій будинок з деревами та веселкою. Яюсь повісила малюнок на холодильник, щоб батьки побачили. Старанно прикрасила його і вибрала місце вище, сподіваючись, що вони помітять, повернувшись додому.

Рука Калєба досі лежить на стільниці поряд зі мною. Вибравши чорний олівець, я починаю зафарбовувати смужки.

— Мене так тішило, якою казковою вийшла картинка, — продовжую. — Така барвіста. Мені буквально хотілося застрибнути в неї, як у сцені з малюнками крейдою з «Мері Поппінс»[25]. — Тихо сміюся. — Така мила та чарівна.

Я міняю олівець на бірюзовий. У горло як голки встромляються, і формується грудка. Стискаю щелепи.

-Кілька годин по тому я знайшла малюнок у кошику для сміття, — мені вдається лише прошепотіти. — Він не поєднувався з декором.

З грудей рвуться ридання. Зовсім забула про це. Однак зараз, через роки, їх вчинок ранить сильніше, ніж тоді. Хіба вони не могли зберегти його хоча б на день? Невже не можна було сказати бодай одне добре слово?

Хочеться заревіти, послати все до біса, тільки Калєб встигає підхопити мене. Несподівано я його відчуваю. Нагнувшись, він притискається губами до мого волосся.

Я заплющую очі, перестаю дихати. Нас оточує тиша. Він тримає мене. Тримає, ледве торкаючись.

Руки покриваються мурашками. Калєб робить вдих, наче збираючи мій запах, охоплює долонею мою щоку, проводить носом вниз по скроні, чому я завмираю. Його гаряче дихання опановує обличчя.

Схоже, що він балансує на межі.

Обвівши моє тіло другою рукою, хлопець притискає мене до себе. Мені стає тепло, наче під ковдрою.

Він не цілує, більше ніде не чіпає. Просто зігріває.

Ми обидва над собою не владні. Попри те, що нервові закінчення під шкірою буквально виблискують, а кров розноситься по венах з шаленою швидкістю, я не стискаю кулаки, мої м'язи більше не напружуються. Я почуваюся в безпеці.

Коли Калєб обіймає мене ще міцніше, насилу стримую сльози.

Калєб.

Він просто тримає мене. Або тримається за мене. У будь-якому випадку мені не хочеться, щоб це закінчувалося.

Але я знаю, що йому насправді потрібне. Цьому не бути. Калєб не може так зробити, а я не можу припустити, щоб між нами щось почалося.

Відвернувшись, вислизаю з його обіймів. Мені ледь нудно не стає, тому що я не хочу розривати з ним контакт, тільки...

— Вважаю, навіть повія зійде, — бурмочу. — Якщо опинитись у безвихідному становищі.

Я усуваюсь і підіймаю олівець. Відчуваю хлопця у себе за спиною. Він стоїть, заціпенівши. Швидко втерши сльози, продовжую малювати й чекаю від нього чергового спалаху люті. Чекаю, що він плюне в мене або потягне кудись, як завжди, адже Калєб завжди закочує істерику, не отримавши бажаного.

Але він іде. Відштовхується від столу, розвертається та йде.

І я не бачу його до кінця дня.

Підігнувши пальці у своїх сухих шкарпетках і теплих черевиках, закидаю голову назад і кружляю, зображаючи з себе балерину. Холод починає пронизувати мене крізь шари одягу. Сніжинки приземляються на ніс, повисають на віях. Джейк спостерігає за мною, кидаючи собакам тенісні м'ячики біля комори, і хитає головою, мабуть.

Що? Я виросла в Південній Каліфорнії, тому не часто стикалася з опадами. Вони підіймають мені настрій, тільки й усього.

Зупинившись, нарешті зустрічаюся з ним поглядом. Світ крутиться довкола. Чоловік безрезультатно намагається стримати посмішку.

Начхати, якщо я виглядаю як ідіотка. Три місяці тому я була нещаслива, тепер все змінилося. Підбігаю до Джейка. Сніг скрипить у мене під ногами. Ной та Калєб завантажують його снігохід і знову повертаються до майстерні.

Дивлячись Калєбу слідом, питаю:

-Він поїде з тобою?

-Ні.

-Хіба Калєб зазвичай не супроводжує тебе?

Я розраховувала, що він разом із батьком на чотири дні перебереться в їхній інший котедж. Калєб був там, коли я вперше приїхала до міста. З того часу я з'ясувала, що вони з Джейком люблять проводити час у тому будиночку, коли не стискають терміни здачі замовлень. Хлопці користуються ним під час тривалих мисливських вилазок, або щоб бути ближчими до місць з гарною рибалкою.

У котеджі, де немає електрики, WiFi та каналізації, ми всі точно не помістимося, тому мене туди не візьмуть, але я чула, що там гарно. Особливо влітку.

Можливо, я на той час уже поїду і цього не побачу.

Джейк лише знизує плечима на моє запитання. Зважаючи на все, він сам не знає, навіщо Калєб залишається. З Ноем я впораюся поодиночі. Він стримав запал після того епізоду під мотоциклом у майстерні, що стався кілька тижнів тому.

Та й Калєб глянув на мене один раз за весь цей час.

Я бажаю дивитись на щетину, яку відрощує Джейк, ніби з нею взимку тепліше. Думаю, поки його не буде, я зможу виконати шкільні завдання на користь.

-Ідея виявилася вдалою, — каже він.

Простеживши за його поглядом, заходжу разом із ним у комору і зупиняюся біля курника.

Ной допоміг мені розрізати шини від монстр-треку[26] навпіл, а потім встановити три половини один на одного. Зсередини вони заповнені сіном — така своєрідна сіда.

Широко посміхнувшись, повідомляю:

— Вторинне використання матеріалів, до того ж вони мають добре блокувати вітер.

Ще один із моїх проєктів, зроблених власними руками. Кури, схоже, цілком задоволені своїм зимовим житлом.

-З тобою все буде гаразд? — цікавиться Джейк.

Я мало не сміюся. А потім згадую останній раз, коли залишилася наодинці з обома хлопчиками без нього.

-Напевно, ні, — піддражнюю я. — Ти маєш взяти мене з собою.

Його очі палко сяють і на мить ковзають вниз по моєму тілу.

Мені не дуже хочеться знайомства з такими екстремальними умовами, проте я б не відмовилася скласти Джейку компанію.

-Я буду зайнятий лише спробами тебе зігріти, — бубонить він.

Так, скоріш за все.

У думках з'являються образи: ми на ліжку, біля каміна. Кому потрібна їжа?

Посміхаюся собі під ніс.

-Що таке? – Запитує Джейк.-Нічого,- відповідаю, придушивши посмішку.

Він підозріло дивиться на мене, і я знову посміхаюся, не стримуючись.

Заплющивши очі, Джейк смикає зав'язки моєї шапки, яка сповзає до перенісся, після чого прямує до дверей, сказавши наостанок:

-Мені подобається шапка.

Я поправляю її, награно насупившись, і ми обидва виходимо з комори.

Перегорнувши сторінку своєї електронної книги Kindle, я чую вібрацію таймера сушильної машини й тягнуся за кошиком для білизни. Але перш ніж відкласти девайс, швидко переглядаю частину абзацу, що залишилася.

Відчинивши дверцята сушарки, дістаю свій одяг. *Порівняльний аналіз економічних систем у структурі різних типів державного управління...* Цей курс, схоже, слід було пройти очно. Не те щоб він складний для розуміння, однак у мене є питання, а обговорювати світові проблеми з Ван дер Бергами – все одно, що спостерігати за тим, як Йоді[27] роблять манікюр.

Джейк не голосує, тому що «поки вони тримаються якомога далі від мого піка, я нічого проти не маю». Можна подумати, що податкове законодавство, забруднення навколишнього середовища

та ядерні війни поставляться з повагою до меж його власності. Ной не голосує, бо «це скидається на роботу». І я практично впевнена, що Калебу політика просто байдужа.

Міраї буде більш відповідним співрозмовником. Мені в будь-якому разі давно настав час їй зателефонувати.

Діставши речі, підіймаю кошик, зачиняю сушарку ногою, повертаюся до своєї кімнати й вивалюю все на ліжку. Джинси й те, що треба буде повісити, відкладаю в окрему купку. Перебираючи іншу, шукаю спідню білизну, вивуджую блакитні мереживні трусики та чорний ліфчик, але більше нічого не бачу.

Я хмурюся.

Тут одяг, зібраний за шість днів. Куди поділося ще п'ять пар трусиків?

Знову перевіривши ще раз, знаходжу два нудних спортивних ліфчики, а білизни все одно немає. Мабуть, вони застрягли у штанах чи сорочках, проте, продовжуючи ритися у речах, я нічого не виявляю.

Якого біса?

Зупинившись, замислююсь. *Джейк порвав одні в пікапі кілька тижнів тому. І на цьому все, більше я трусики не втрачала.* Оглянувши ящики, ліжку, підлогу та ванну, повертаюся в пральню, перевіряю пральню та сушильну машинки. Може, випадково забула їх тут?

Але знову нічого.

Єдиний варіант, що залишився...

Я підіймаюся на другий поверх, заходжу до спальні Джейка і чую, що він приймає душ, готуючись до походу на рибалку. Ставши навколішки, заглядаю під ліжку, столики, шукаю під ковдрою.

Крім його та своєї кімнати я ніде не роздягалася.

Куди...

Раптом мене осяює.

Я морщусь.

-Фу. Господи.

Увірвавшись у порожню спальню Ноя – вони з Калемом досі працюють у майстерні, – починаю шукати на ліжку, під подушкою, у наволочці.

Яка гидота. Будь ласка, скажіть мені, що він цього не зробив би. П'ять пар до того ж? Адже йому не чотирнадцять років, заради всього святого.

Через кілька хвилин пошуки, як і раніше, не увінчуються успіхом.

Я жбурляю подушку назад на ліжку, втрачаючи терпіння. У моєї білизни не могли просто вирости ноги.

Піднявши очі, згадую про останнє можливе місце.

Каліб.

Пульт починає частішати. Він би їх не взяв.

Чи не правда?

Від думки про те, як хлопець обертає моїми червоними трусиками свій...

А потім третина його... я...

Раптом між стегон стає тепло, але я хитаю головою. Все одно це грубе вторгнення до особистого простору. І, окрім його кімнати варіантів немає, я так само вдеруся в його особистий простір.

Вийшовши зі спальні Ноя, зачиняю за собою двері й прямую до вузьких темних сходів. Душ у ванній досі включений. Після секундних коливань підіймаюсь нагору. Серце б'ється від думки, що я йду туди, де поки що жодного разу не була.

І від думки, що Калєб може мене застукати. Потрібно діяти швидко, щоб не випробувати на собі його огидну вдачу.

Я повертаю ручку, очікуючи, що двері виявляться замкненими, проте вони відчиняються. Зайшовши всередину, відразу ж помічаю сонячне світло, що струмує в дальнє вікно. Слава Богу. Не хочу вмикати освітлення, інакше він побачить ззовні.

Тихо зачиняю за собою двері та оглядаю величезну кімнату, раптово забувши, навіщо я сюди прийшла.

Видихнувши, відчуваю усмішку, що грає на моїх губах. Велике ліжко стоїть між двома вікнами, які, мабуть, виходять на західний фронтон будинку. Мій балкон розташований з цього боку, прямо під ними.

Уздовж стін – убудовані стелажі, повністю забиті книгами. Вертикально, горизонтально, один на одному... На жодній книзі немає суперобкладинки, і деякі явно старі. Адже Калєб не прочитав усе це, так? Ніколи не бачила його читаючим.

Перський килим лежить на підлозі з темного дерева, невідполірованого та пошарпаного. За кілька метрів від дверей, через які я щойно увійшла – маленький камін. Підійшовши ближче, розглядаю обвуглені дрова. Я роблю вдих, відчуваючи запах гару та ще якийсь аромат. Чимось схоже на пачулі. Або бергамот.

На столі біля стіни розкладено ремені та інструменти для їхньої обробки, а на підлозі біля ліжка – ще більше книг. Стіни практично голі, але по відтінку відрізняються від світлішої деревини, використаної в інших частинах будинку. Ця кімната нагадує горище старого англійського пабу. Дивно, що на стінах не висять старовинні картини.

Рушивши до столу, підіймаю і розглядаю кістки якихось тварин, намагаючись зібрати більше інформації. Ця кімната говорить багато про що.

І водночас ні про що.

Йому подобається створювати вироби зі шкіри. Він любить читати. Я не бачу телевізора, комп'ютера чи будь-якої іншої електроніки, хоча знаю, що Калєб має колонку або щось на зразок того, бо часом чую музику.

Тут затишно. Темно, тепло та комфортно. Велике м'яке крісло розташоване у кутку. Поруч із ним – чергова стопка книг.

Підійшовши до тумбочки, відкриваю ящик, в якому знаходжу тільки старий томик «Трьох мушкетерів», ручку і презервативи. Я підіймаю книгу та нюхаю її.

По спині пробігають мурашки. Вона пахне так само як уся кімната.

Впевнена, тут гаразд, коли горить камін. Тихо, спокійно... тепло. Від погляду на ліжку у роті пересихає. Відкинувши ковдру, проводжу

руками по простирадлі у пошуках своїх трусиків. Гадаю, мастурбувати з ними він має тут.

Нічого не знайшовши, опускаюся на коліна і повзаю навколо ліжка, перевіряючи підлогу.

Коли добираюся до задньої спинки, дещо помічаю і зупиняюся. У дереві видно три борозни. Я простягаю руку, поміщаю вказівний, середній та безіменний палець у заглиблення.

Щось подряпало мостини. Або хтось.

Облизав свої сухі губи, нарешті усвідомлюю, яка відстань відокремлює мене від поліції. Мені слід задуматися про це кілька місяців тому.

Встаю на ноги, обшукую ящики, ще один ліжковий столик, всі інші затишні закутки, але марно. Твою матір, це просто смішно. Джейк не з тих, хто викрадає трусики. Ной теж не вкрав би майже всю мою сексуальну білизну, бо захотів би побачити мене в ній! Я знаю, що то Калєб.

Схопивши його подушку, просовую руку під наволочку – останнє, що спадає на думку. Потім перевіряю другу. Щось намацавши, завмираю. Тканина, шовковиста... Дістаю її й дивлюсь на червону стрічку.

Червона стрічка для волосся.

Моя червона стрічка для волосся.

Шкіра спалахує, жар накопичується у животі.

Куточок мого рота підіймається в хитрій посмішці. Що ж, це не трусики, зате теж моя річ. Я кидаю подушку назад і зав'язую волосся стрічкою у формі милого бантика.

Цього мало, проте образ Калеба поступово вимальовується фрагмент за фрагментом.

Може, він мене й ненавидить.

Але думає про мене.

-Так тихо.

Ной сидить праворуч від мене на місці батька. Піднявши погляд, миттю заглядаю йому у вічі, після чого знову зосереджуюсь на своєму підручнику. Відкусивши шматочок печива, нічого не відповідаю.

Джейк пішов кілька годин тому. Я турбуюся, що він не висунувся раніше, адже знову почався сніг, а вже стемніло. Мені ненависна думка, що він там один. Чому Калеб не пішов із ним? Чи всі ми? Я могла б зазнати незручностей. І нам не така вже потрібна риба.

Жуючи, перевертаю сторінку. Покрівля ляскає на вітрі, генератор у холодильнику готує нові кубики льоду. Стрічка лоскоче мою скроню, і я посилено пригнічую посмішку, відчуваючи на собі пильний погляд Калеба, що сидить за столом навпроти.

-Я ніколи не припускав, що душею компанії за вечерею був мій батько, — додає Ной, намагаючись нас розбурхати.

Однак я надто вже насолоджуюся увагою його брата, щоб вести розмови.

Простягнувши руку, хлопець торкається моєї стрічки.

— Мило.

Усміхнувшись йому, перекладаю погляд на Калеба і помічаю, як він стискає щелепи.

-Отже, хочеш подивитися фільм?

— Фільм?

— Є сиквел, де ті ж самі копи затримують те дівчисько за куріння трави й доставляють у дільницю,— відповідає він, граючи бровами. — На всю ніч. Там багато інших в'язнів.

— Звучить гаряче, — реготнувши, закриваю підручник, кидаю печиво, що залишилося, на тарілку й обтрушую руки. — Але мені потрібно закінчити ще близько п'ятнадцяти критичних зауважень.

Я встаю з-за столу, прихопивши з собою тарілку та склянку.

-Хоча у вітальню намагаюся не заходити,— кажу, поставивши посуд на стійку, потім розгортаюся, збираючись забрати свою книгу та текстовий маркер.

Правда, коли огиною стіл, попрямувавши до себе в кімнату, Ной перегороджує мені шлях, викотившись на стільці переді мною.

Я зупиняюся, випрямивши спину.

Він окидає поглядом моє тіло, наче мішкуватий светр і піжамні шорти — це саме те, що його заводить. Насправді Ной просто був без жінки довше, ніж йому хотілося б, і зараз навіть мішок здається спокусливим.

Знову подивившись мені у вічі, він розпоряджається:

-Йди сюди.

-Геть з дороги.

Хлопець щільно стискає губи, від його звичного гумору не лишається й сліду.

-Я сказав, іди сюди.

Глянувши на Калеба, чий погляд кидається між мною та його братом, помічаю, що він напружений, проте заступитися за мою честь поки не готовий.

-Він тобі не допоможе, — повідомляє Ной, ніби прочитавши мої думки. Після цього хапає мене за светр, притягує до себе і змушує осідлати. Мій підручник падає на підлогу. Я гарчу. Обвівши рукою мою талію, другою він стискає волосся на моїй потилиці. Упираючись долонями йому в груди, намагаюся відштовхнутись, але його хватка надто міцна.

-Ной, перестань. Ти п'яний.

Чотири порожні пляшки з-під пива брязкають на столі, бо я зачіпаю ніжку, опираючись.

-Ні, мені нудно. – Він повільно наближається до мого рота. – Я хочу зайнятися з тобою коханням, Тирнан. Хочу трахнути маленьку повію свого батька.

Піднявши руку, щосили даю йому ляпас. Обличчя Ноя різко повертається убік. Хлопець шумно втягує повітря, але сміється, чи не застогнавши від насолоди.

-Ти теж цього хочеш, - продовжує він, знову піднявши погляд і притискаючись до мене пахом. – Трахни мене ось так. Прямо на цьому стільці. Скажи йому, що я примусив тебе. – Від його гарячого дихання шкіру губ поколює. – Скажи йому, що я змусив тебе зробити те, що тобі належить робити для всіх чоловіків у домі. Тут, на кухонному столі, щоранку після того, як даси нам клятий сніданок.

Я стискаю футболку Ноя в кулаку і продовжую вириватися, важко дихаючи. Твердий член під його джинсами треться до мене через тонку тканину моїх шортів.

Відпустивши волосся, він тулиться своїм чолом до мого і шепоче:

-Я хочу тебе. – Його дихання стає поверхневим і частим, наче йому боляче. – Я хочу тебе.

Голос хлопця пронизаний бажанням. Попри жар між ніг і спрагу чогось більшого, що не можу пояснити – чи не хочу пояснювати, я відштовхую його.

-Доки дороги не розчистять,- ціджу крізь зуби.

Як тільки вони обидва отримують доступ до жінок у місті, я вже не особливо їм потрібна.

Хльоснувши Ноя по грудях, нарешті відштовхую його і, похитнувшись, схоплююся на ноги. Хочу назад, підхопивши книгу з підлоги. Він підіймається і наступає. Каліб теж підводиться.

-Ти потребувала його ласки, — промовляє Ной, маючи на увазі Джейка. – Він зловжив своєю владою над тобою. Зі мною ти можеш розважитися. Можеш сама диктувати умови.

Примруживши очі, спантеличено дивлюся на нього. Ось, значить, що відбувається між мною та його батьком, на думку Ноя? Просто маленька сирітка потребує кохання?

Він справді думає, що Джейк скористався мною.

— Коли мені було шістнадцять, один дев'ятнадцятирічний хлопець відвіз мене додому з вечірки й хотів зробити зі мною те саме, що робить твій батько. Я не дозволила йому, бо нічого не відчула.

Обидва хлопці мовчать, коли я продовжую:

-Коли син сенатора Де Хевена затиснув мене в кутку на губернаторському балу з парою своїх приятелів зі студентського братства... обіцяючи добре зі мною поводитися, я теж не погодилася, і він після цього міг похвалитися розбитою губою. Коли Терренс Холкомб увійшов до озера, хизуючись своїм гарним тілом і розкидаючись тими ж зухвалими словами, які чую від тебе, я не повелася на перспективу миттєвої насолоди.

Нехай я приїхала сюди незайманою, але не дурепою.

-А коли ми всі разом святкували мій день народження і місцеві хлопці витріщились на мене, поки я танцювала, мені було начхати. Мене хвилювало тільки те, що ти, Джейк і... – я кидаю погляд на Калеба, – що ви спостерігали за мною. Що я нічого не потребувала і нічого не хотіла ні від кого іншого, адже в цьому будинку я маю все, чого я бажаю.

Я не якась пустиголова ідіотка, яка чіпляється за кожного, хто виявить до неї увагу або прагне ласки від першого зустрічного. Джейк мене не помітив. Я сама роблю вибір.

-Я в курсі, як зупинити те, що мені не подобається. І вмю говорити «ні».

-І?

-І я кажу «ні», — відповідаю Ною.

Схопивши свій підручник, проходжу повз нього і покидаю кухню.

Додаток:

[24]. Містичний фільм жахів режисера Тіма Бертон.

[25]. Музичний фільм 1964 р.

[26]. Автомобіль, найчастіше пікап, модифікований або спеціально побудований з дуже великими колесами.

[27] Один з головних героїв «Зоряних ввін», Великий майстер Ордена джедаїв.

Розділ 22

Ной

Якби вона тільки відкрилася мені...

Знаю, Тирнан мене хоче. Це було видно тієї ночі на дивані в день її народження і в майстерні під мотоциклом. Я мав рацію, коли сказав, що зайнявся б з нею любов'ю. Я б не втік з її кімнати після, не прагнув би швидше закінчити. Мені було б приємно зробити їй задоволення.

Підклавши руку під голову, дивлюся в стелю, знову і знову прокручуючи в думках те, яким фіаско завершився сьогоднішній вечір. Я облажався. Напився і все зіпсував.

Калєб спить. Тирнан теж вирушила в ліжку кілька годин тому. Проковтнувши грудку в горлі, заплющую очі. Мій член набухає, наливається жаром. Простягнувши руку вниз, стискаю його через джинси, ледь не застогнавши від болю, що ниє.

Вона має бути тут. Тихо і ніжно розгойдуватись на мені, користуючись тим, що його немає вдома. Калєб нас не здасть. Я заплющую очі, масажую себе і відчуваю, як з кожною секундою все сильніше твердішаю.

Або я маю бути в кімнаті Тирнан. Цілувати, неспішно розпалюючи в її тілі вогонь, докладуючи всіх зусиль, щоб вона була не здатна відмовити. Я б так майстерно вилизав її кицьку, що Тирнан благала б взяти її. І, не давши їй схаменутися, увійшов би в неї й показав, на що здатний молодий хлопець.

Стискаю свій член, випустивши хрипкий стогін. Господи. Мені треба пересмикнути. Інакше я не засну.

Піднявшись із ліжка, застібаю джинси, залишаю свою футболку на підлозі та йду до дверей.

Раптом почувши приглушений вигук, загострю вуха.

Що це таке?

Крик знову долинає зі спальні Тирнан. Я різко перекладаю погляд на стіну, що розділяє нас в збентеженні. Батько пішов. Вона там не з ним. Чому...

Лунає кректання, потім щось схоже на схлип. Якого біса?

Вийшовши в коридор, дивлюсь ліворуч на її кімнату. Двері зачинені. Підходжу ближче, але тут Калєб, важко тупаючи, спускається сходами зі своєї кімнати. Він також у темних джинсах і без футболки. Його повіки ледве розлипаються, волосся скуйовджене, наче він тільки прокинувся.

Мій брат не зупиняється і не дивиться мені у вічі. Просто відчиняє її двері, наче це звична справа. Я заходжу за ним, чую крик Тирнан. Калєб тихо обходить довкола її ліжка. Вона стискає свою футболку, наполовину уткнувшись обличчям у подушку і знову кричить. Переставши дихати на мить, я морщусь. Судячи з вигляду, їй боляче. Що...

Волосся спадає на обличчя Тирнан, її шкіра волога через піт, що виступила, все тіло напружене ніби натягнута струна.

Втупившись на неї, раптово розумію.

Вона спить.

-Що з нею? – питаю, стоячи на порозі.

Калєб лише відмахується, проганяючи мене, після чого лягає поруч із Тирнан і притягує її до себе. Вона одразу ж лється до мого брата, заривається йому в шию. Її крики затихають, дихання починає вирівнюватись. Позіхнувши, він укриває їх ковдрою, ніби це цілком нормально.

-Часто вона так?

Людина, якій сняться кошмари, не повинна видавати такі звуки, так? Поки Калєб влаштовується зручніше, Тирнан заспокоюється, згортається клубочком і притискається до нього, продовжуючи тихо і мирно спати.

Він лежить на боці, обіймає її, прилаштувавши підборіддя їй на маківку. Обидва вони знову провалюються в сон.

Я спостерігаю їх. Вона знає, що так кричить ночами?

Чи знає, що Калєб приходить до неї? Ніколи цього не чув.

Зрозуміло, Тирнан часом спить у кімнаті батька. Може, мій брат приходить, тільки коли вона одна?

У дитинстві в нього теж траплялися кошмари, щоправда, він прокидався.

Різкий запах ударяє в ніздрі, і я моргаю, почувши собачий гавкіт. Вдихнувши, повертаюся до коридора і кривлюсь. У мене майже сльозяться очі.

Я шепочу Калєбу:

-Ти це чуєш?

Пахне гаром, але ми загасили всі каміни. Спускаюся вниз і перевіряю, чи справді вогонь погас, потім прямую до вхідних дверей. Однак, проходячи повз кухонне вікно, помічаю заграву. Примружившись, зупиняюся. Якого?

Рвонувши на кухню, ледве не спотикаюся до собак, що вибігли назустріч, нахилиюся над раковиною і видивляюся у вікно. Живіт зводить.

-Ох, твою матір,- судомно видихаю я. – Каліб! – кричу, розвернувшись навколо, і біжу до дверей. – В амбарі пожежа!

Тварини. Комора поруч зі стайнею. Чорт!

Я хапаю з шафи спортивний светр, натягую її, взуваюся і дістаю з кишені куртки рукавички.

— Каліб! – кличу знову. – Поспішай!

Його кроки гуркотять нагорі, він мчить униз сходами. Не чекаючи брата, відчиняю двері й вискакую назовні. Посковзнувшись, чіпляюся за поручні, швидко спускаюся сходами веранди. Сніг хрумтить під ногами, засипається зверху в черевики, які я не встиг зашнурувати. За сьогодні ще 15 сантиметрів випало. Але мені начхати. Я зупиняюся і дивлюся на комору, не в змозі поворухнутися. Що за чортівня? Язики полум'я палахкотять на даху. Буде дивом, якщо вода у шлангу не замерзла. Інакше ми втратимо все. Чорт, з чого раптом почалася пожежа?

Каліб хапає мене за комір. Втягнувши повітря, зустрічаюся з ним поглядом. Хмурячись, він смикає підборіддям у бік комори. Я киваю, взявши себе до рук.

Мій брат біжить до майстерні, відчиняє гаражні двері, а я мчу до амбара. Усередині все затягнуте густим димом, що задушує. Намагаючись перевести подих, накриваю ніс і рот рукавом і витягаю

шини Тирнан надвір. Кури, що сидять усередині, кудяхкають, ляскають крилами. Кашляючи, відходжу назад, знаходжу мотузку, накидаю петлю клятої корови на шию і тягну її за собою. Я намагаюся зробити вдих, але ніяк не можу впоратися з кашлем. Все щипає і пече. У такому задимленні важко знайти вихід.

Зверху лунає скрип. Подивившись туди, помічаю, як від підлоги горища відколюється фрагмент, бовтається у повітрі й падає, зачепивши корову. Зриваюся з місця та виводжу тварину назовні.

Калєб тягне з майстерні пожежний шланг, поки я пересуваю все якомога далі від комори.

-Що трапилось? – кричить Тирнан.

Піднявши погляд, бачу, що вона стоїть у черевиках, футболці та піжамних шортах, без верхнього одягу.

Повертаюся до брата. Він порається з важелем, проте вода зі шланга не надходить.

-Твою матір! – гарчу, стиснувши своє волосся в кулаках.

-Іди перевір, чи не замерзла вона! – вигукує дівчина.

Я озираюсь. Вона звертається до Калєба, вказуючи на водонапірну вежу.

Качаю головою. Вчора був досить теплий день. Вода могла і не замерзнути, тільки це не допоможе. Що ми будемо робити? Наповнювати відра і заливати полум'я звідси?

Калєб іде, кинувши шланг. Збираюся піти за ним. Раптом Тирнан проноситься повз, і моє прокляте серце підскакує до горла.

-Коні! – кричить вона.

Уламки падають із горища в комору. Враховуючи, скільки там дерева та сіна, вогонь за лічені хвилини дістанеться стайні. Дівчина вривається всередину і ховається з поля зору.

-Тирнан, ні! – Кричу я.

Кидаюся за нею, але вона вже щосили тягне на вулицю бунтівного. Кінь упирається. Волосся дівчина летить їй в обличчя. Нас хлюпає вітер.

Твою матір, тупі коні. Попри свій розум, вони з місця не зрушать, поки будівля валитиметься навколо них.

Я допомагаю Тирнан. Ми удвох смикаємо за повід, і тут... я чую ляпас. Заколотний вибігає зі стійла у ніч.

Лунає рев двигуна. Глянувши за ріг, виявляю Калеба, що пробирається в екскаваторі через кучугури до водонапірної вежі.

Я заціпенів. Він хоче...

О чорт.

— Калєб! – вигукую, проте миттєво замовкаю, знаючи, що він має рацію. Це єдиний спосіб загасити вогонь. Хоча нам треба відвести звідси коней.

Тирнан відходить назад. Я йду за нею, прямую до Руффіана, а дівчина поспішає до Шоні. Нас огортає жар, деревина потріскує. Чується жалібний скрип. Схоже, крокви не витримують. *Господи.*

— Тирнан, йди! – гаркаю я. – Забирайся звідси!

Хльоснувши Руффіана, відправляю його надвір. Гучний крик пронизує повітря. Різко розвернувшись, бачу, як Шоні відштовхує Тирнан до стіни стійла, протискаючись повз. Дим клубочиться. Краплі

крові стікають по дереву. Знову закричавши, вона ще раз шльопає коня. Шоні пускається галопом зі стійла, і я відскакую убік, після чого біжу до Тирнан. Кров струмує по її лівому плечі. Підхопивши дівчину, обвив її рукою.

Кашляючи, ми вибігаємо зі стайні. Тирнан падає на землю. У мене за спиною щось голосно скрегоче. Я повертаюся навкруги якраз вчасно, щоб побачити екскаватор Калеба, що раз у раз врізається в дерев'яну водонапірну вежу, поки та не нахилиться. Вода проливається на комору зі стайнею, і гасить полум'я. Пожежа поступово згасає, у небо здіймається дим.

Мої плечі зникають. Мороз поколює губи та вуха.

Рухнувши навколішки, я видихаю.

Тирнан.

Обережно взявши її руку й обхопивши іншою долонею щоку, змушую її підняти підборіддя.

-Подивись на мене.

Вона моргає. Сніжинки, що зминули в повітря, осідають на її вії. Крізь мої пальці сочиться кров. Повільно оглядаючи дівчину, знаходжу глибокий поріз на її плечі та стискаю його у спробі зупинити кровотечу. Але Тирнан шипить; її очі наповнюються сльозами.

-Звідки ти знаєш, що коней треба хлистати? – Запитую, намагаючись відволікти дівчину від болю.

-Я не знала, - здавлено вимовляє вона. – Просто у кіно завжди так роблять.

Тихо сміюся.

Вона тремтить. Нам треба відвести її до будинку.

-Як почалася пожежа? – Тирнан дивиться мені за плече.

Похитавши головою, відповідаю:

-Можливо, проблеми з електрикою. Або грубка. Хто знає?

-Він звинуватить нас.

— Він безперечно звинуватить нас, — бурчу я, направивши другу руку дівчини навколо своєї шиї, і знову допомагаю їй підвестися на ноги.

-Але ти чудово впоралася.

Я дивлюсь Тирнан у вічі. Ні секунди не вагаючись, вона рвонула прямо до коней.

Так, страшенно мене налякала, проте діяла хоробро.

-Тільки більше так не роби, добре?

Ми починаємо рухатися до будинку. Раптом аж ось і з'являється Каліб, підхоплює її на руки й вказує підборіддям на комору.

Не встигаю заперечити, перш ніж він розвертається і забирає Тирнан. Її очі, сповнені болем, прикуті лише до нього.

Я стискаю щелепи, проводжаючи їх поглядом, доки вони не ховаються в будинку.

А потім іду розгрібати довбаний завал, як мені було велено.

Розділ 23

Тирнан

Втягую повітря крізь зуби. Поріз надто глибокий.

Надривно схлипнувши, відвертаюсь, щоб не бачити кров, поки Калєб оглядає мою руку.

Що робити? Від найближчої лікарні нас відокремлюють кілометри небезпечних засніжених доріг. Мені боляче. А що як рана інфікується?

Мої коліна тремтять. Я хочу Джейка.

Калєб заніс мене до будинку, посадив на кухонний стіл, перев'язав руку, запалив вогонь у каміні, після чого втік надвір, допомагати Ною. Схоже, пожежу вдалося повністю загасити, але їм потрібно було повернути тварин до укриття. Єдиним непошкодженим і не пропахлим димом приміщенням залишилася майстерня, тому я спостерігала через кухонне вікно, як хлопці притягли сіно до гаража і завели туди коней, корову та курей. Гаражні двері вони залишили злегка прочиненими для доступу свіжого повітря, тільки Джейк все одно помітить згарище, коли повернеться додому через пару днів.

Боже, він прийде в сказ. Половина його комори тепер марна, а в майстерні скоро смердить гноєм.

Гей, натомість тварини якийсь час зможуть насолоджуватися середовищем із контрольованою температурою.

Бідолашні собаки намотують круги навколо столу, неспокійно поглядаючи на мене.

Калєб стискає моє плече, спровокувавши хвилю пекучого, пронизливого болю.

-Калєб... — благаю я.

Не знаю, чи справді мені так боляче, чи просто страшно. Адже я не зможу потрапити до лікаря, якщо буде потрібно.

Я повертаю голову і зустрічаюсь з ним поглядом. Його брови насуплені. Підхопивши чистий рушник, хлопець змушує мене придавити тканину до рани другою рукою, а сам іде до шафки над холодильником.

— Боже правий, твою матір, — чується рик Ноя. Вхідні двері зачиняються. — У нас тут ніколи пожеж не було. Ні разу! — Він відчиняє шафу біля раковини й дістає звідти пляшку Cuervo. — Крім того випадку, коли я у дванадцять років запустив стрілу, що горіла, в каністру з бензином. Щоправда, я розумів, що станеться, — бубонить хлопець. — Тоді постраждала лише моя шкура.

Хочеться засміятися, але не маю сил. Рушник наскрізь просочується кров'ю, моя долоня намокає. Звісивши ноги з краю столу, чую сплески текіли у себе за спиною — Ной відпиває пару ковтків. Дивлюсь у його бік і помічаю, як Калєб кидає на стіл червону жерстяну коробку.

Мій пульс трохи частішає.

Замість повернення до столу, він проходить повз, включає воду в раковині. Я озираюсь через плече. Калєб миє руки.

Живіт зводить, нутрощі затягуються в тугий вузол, і я прикушую губу.

-Тримай. – Ной підштовхує мене в плече прохолодною скляною пляшкою. – Випий.

Качаю головою. Мені зараз ніщо в горлянку не полізе.

Калєб підходить, відкриває коробку, дістає різноманітні інструменти.

-Ви не спали? – Запитую, переводячи погляд з одного хлопця на іншого. – Тобто, дякувати Богові, що ви вчасно виявили спалах.

Ной миттю дивиться на брата, проте ніхто з них не відповідає. Калєб бере мою руку, обережно прибирає рушник. Я хрипко скрикую. По моїй щоці скочується сльоза.

Передумавши, вихоплюю пляшку з рук Ноя, закидаю голову назад і одним махом роблю два щедрі ковтки.

Горло немов обпалює вогнем; закашлявшись, борюся з блювотними позивами. Хтось забирає текілу. Твою матір, мене зараз навиворіт виверне. Яка гидота.

Знову схопивши пляшку, ковтаю ще порцію.

Калєб схиляється над коробкою, вивуджує звідти голку та нитки. Поки алкоголь прокладає собі шлях у мій шлунок, опалюючи зсередини, я спостерігаю за тим, як він чіпляє голку якимось затискачем, втягує в неї нитку, а потім тримає над запалювальною запальничкою, дезінфікуючи.

Якого біса?

І тут до мене доходить.

О ні.

Я мотаю головою.

— Калєб, нї.

Рїзко пїднявши свої темно-зеленї очї, вїн непохитно дивиться на мене.

Тїльки його живїт – хлопець без сорочки, бо так ї не встиг одягнутися, коли вибїг на вулицю, напружується через важке дихання. Наче вїн... нервує.

Калєб пїдїймає мою руку ї, стиснувши щелепи, стискає краї порїзу пальцями.

-Нї, Калєб, зупинись! – кричу я.

Я не зможу. Вїдвернувшись, судомно втягую повітря.

-Потрїбно це зробити,— каже Ной, знову вручивши менї пляшку. – Якщо не накласти шви, може пїти зараження, ї тодї ти мрїятимеш про смерть.

Ковтаю текїлу.

Вкотре впїймавши мїй погляд, Калєб стискає шкїру пальцями, червоними вїд кровї, ї проколює її голкою.

Усерединї все перевертається; я тремчу. Мене кїдає у холодний пїт. Вїн простягає нитку, ї я прикушую губу з такою силою, що вїдчуваю присмак кровї.

— Ной, — скулю, схлипнувши.

Твою матїр, як же боляче. Я хочу Джейка. Вони не знають, що роблять. Хїба зараз не їснує штук на кшталт суперклею для цього? Таких, що склеюють шкїру?

Хлопець затує стібк. Мою руку пронизує біль на зразок зміїного укусу. Стискаю зуби. На вії повисають сльози.

Чорт.

Ной знову простягає мені пляшку, але я відштовхую її. У животі тепло, у голові – відчуття легкості. Але мене все одно нудить, твою матір.

Я роблю глибокі вдихи й видихаю, намагаючись вгамувати свій шлунок. Калєб знову проколює мою плоть голкою, і я відчуваю, як струмінь крові стікає по плечу. Все тіло охоплює нестерпний біль.

-Будь ласка,- плачу я. – Будь ласка, перестань.

Відштовхую його, намагаючись звільнитися. Я не можу. Ми маємо почекати. Джейк скаже, що робити. Я не можу. Мені протягом п'яти місяців не потрапити до лікаря. А що, коли рука не перестане хворіти? Раптом рана не загоїться?

Відтягую пальці Калєба від себе.

-Відпусти,- гарчу я. – Мені боляче!

Він вирівнюється. Перш ніж я встигаю збагнути, що відбувається, Калєб відважує мені ляпас. Моя шия так різко повертається, що сухожилля мало не рветься.

У мене округляються очі та відвисає щелепа. Переставши плакати, вдихаю. У вухах дзвенить; я сиджу, заціпенів.

Якого біса?

Він вдарив мене.

Калєб ударив мене!

Спершись руками об стільницю на всі боки від моїх стегон, хлопець нахилиється до мого обличчя. Мені потрібно кілька секунд, щоб прийти до тями, тому що кімната обертається.

-Якого біса! – Огризаюсь я, повернувшись назад.

Піднявши руку, даю йому ляпас, правда, його голова лише злегка смикається після моєї атаки.

-Ти мене вдарив! – кричу, закипаючи від гніву.

Я штовхаю Калеба обома руками в груди й ще раз ударяю по щоці.

-Але ж тобі вже не боляче, так? – вимовляє Ной мені на вухо ззаду.

Спопеляючи його брата поглядом, переварюю слова хлопця і фокусуюсь на відчуттях у руці.

Біль не зник, проте притупився. Лють, що заволоділа думками, все затьмарює.

Мене більше не каламутить.

Моє дихання стає поверховим. Я дивлюся на Калеба, який досі нависає наді мною. Не чекаючи, поки мій шок розвіється, він сідає на стілець, смикає підборіддям у бік Ноя, ніби подавши якийсь сигнал, знову зводить краї рани та проколює шкіру голкою.

Ной забирається на стіл, сідає за мною, обвиває талію однією рукою, а другою міцно стискає волосся на потилиці. Скривившись від відчуття, що садить, видихаю. Це відволікає увагу від болю у руці.

Каліб натягує нитку. Я заплющую очі, опираючись новому нападу. Піт виступає по всьому тілу. *Господи, твою матір.*

Поки він продовжує накладати шви, кулак Ноя стискається сильніше. Впустивши голову йому на плече, повертаюся, втикаюся губами в його шию і плачу.

Знову і знову. Ще кілька разів. Живіт знову зводить, і я стримую блювотний рефлекс.

— Калєб, – прошу жалібно.

Хлопець дивиться на мене. Я киваю.

Просто зроби це. Просто...

Зсунувши брови, він важко дихає, але підіймає руку і, забарившись лише на мить, знову дає мені ляпас. Зойкнувши, заплющуюсь, чому сльози струмують по обличчю.

Світ навколо паморочиться. Я повільно видихаю.

Раптом долоні охоплюють мої щоки, тепер ніжно пестять, як пір'їни. Він м'яко цілує мене у губи, покусує, заспокоюючи. Коли його зуби захоплюють мою нижню губу, кров розпалюється. Жар розливається по тілу, я немов ширяю в повітрі. Язик Калеба торкається моєї мови, обпалюючи й... О боже. Я почуваюся невагомою. Смак такий приємний.

Провівши руками вгору по животу та грудях хлопця, починаю обвивати його ногами, але зупиняюся.

— Зак... — плутано шепочу. — Зак... закінчуй. Будь ласка, закінчуй швидше.

Його губи відриваються від моїх. Відчувши черговий укол, відвертаюся, знову кричу, проте мій крик тоне у роті у Ноя. Цього разу він цілує та обіймає мене, поки я вищу, здригаючись.

Лайно.

-Тирнан,— тихо каже Ной. – Ш-ш-ш-ш-ш...

Від його одягу несе димом. Наступної секунди він перериває поцілунок, заривається обличчям у мою шию і здавлює горло.

-Сильніше. – Я ловлю ротом повітря.

Вп'явшись зубами в шкіру, хлопець посилює хватку. Щойно голка Калеба проколює мене, я хапаюся за задню поверхню шиї Ноя, притискаюся до нього і жадібно дихаю навпроти його губ.

— Тирнан, — шепоче він. Я відчуваю солонуватий присмак, але не впевнена, чи це його сльози, чи мої. – Я тебе люблю. Твоя матір, ти повністю належиш нам. Ми тебе любимо.

Він цілує мою щоку, лоба, в той час, як Калєб продовжує працювати. Намагаюся вирівняти подих. Від торкань його рота по шкірі поширюється трепет.

Шийка пляшки наближається до моїх губ, і я роблю ковток. Калєб відкушує нитку, витирає кров із моєї руки й забинтовує рану.

Завдяки алкоголю усередині стає тепло. Біль уже не такий гострий, як був.

Хоча мої щоки палають.

Я широко розплющую очі та глибоко вдихаю.

-Ти міг би мене попередити, — заявляю Калєбу здавленим від сліз голосом, пильно дивлячись на нього. – Міг би вдарити в інше місце.

Чому по обличчю?

Він закриває аптечку, встає і викидає закривавлений бинт у відро для сміття.

Поставивши текілу, я сповзаю зі стільниці.

-Сессі Діггінс вийшла з печери за водоспадом із розбитим носом після вашої розмови.

-Що? – Ной теж зіскакує зі столу.

Але Калєб ігнорує мене. Свєрдлю поглядом його спину, поки він миє руки в раковині. М'язи хлопця перекочуються; він дихає повільно та розмірено. Занадто спокійно.

Хіба не хоче себе виправдати? Можливо, вона сказала правду. Я була свідком його агресивної поведінки. Бачила, як він жбурляє речі, плюється, не приймає «ні» як відповідь...

Сьогодні Калєб дав мені ляпас без жодних вагань.

Але собаки люблять його більше за всіх інших, чи не так? Вони ходять за ним по п'ятах, сплять у його кімнаті. Він усміхається з ними, коли думає, ніби ми не бачимо.

Калєб завжди готовий захистити мене від шкоди. Намагається налагодити контакт, наприклад того ранку, коли я малювала.

Попри уїдливі коментарі Ноя чи вимоги батька, озвучені грізним тоном, хлопець нічого не відповідає та не розв'язує бійки. Він просто робить все можливе, щоб люди дали йому спокій.

Я відводжу погляд, хитаючи головою. Адже жінки завжди так роблять, га? Шукають сенс у найдрібніших деталях, намагаючись надати їм більшого значення, ніж вони мають насправді.

Куточки моїх губ сіпаються, очі щипає.

— Калєб, — лєдь чутно благаю я.

Алє Ной відповідає:

-Сєссі Діггінс скажє що завгоднo, аби привєрнути до сєбє увагу.

— У нєї кров із носа текла, — пояснюю я. — Вона нє знала, що я її побачу.

-Він нє б'є жінок, Тирнан. — Ной проходить повз, дістає «Ібупрофєн» із шафки. — За винятком тих випадків, коли вони мають істерику, і вони заважають йому врятувати їм життя. — Він кидає пару пігулок мєні на долоню, зустрівшись зі мною поглядом. — Ти сама попросила його цє зробити.

Проковтнувши пігулки, нє запиваючи, відчуваю, як вони дряпають горло.

Так, попросила.

Вдругє.

Я сказала Калєбу, щоб він мєнє вдарив, частково тому, що цє притупило біль, а частково тому...

Опускаю очі. *Частково тому, що мєні сподобалося.* Сподобалася злість та бажання вдарити у відповідь. Хоч і було болячє, алє я була повністю присутня в цьому моменті та нє хотіла розлучатися з подібним почуттям.

Біль завжди нагадує нам, що ми живі. А страх, супутній їй — що нам хочеться зберегти сєвє життя.

Калєб такий сямий. Принаймні завдяки йому я пам'ятаю, що являю собою більше, ніж думаю.

Однак коли він обхопив моє обличчя долонями після ляпаса і ніжно поцілував, моє серце одразу провалилося кудись у шлунок, і я про все забула.

Забула, чому мусить триматися від нього якомога далі.

Я запускаю пальці у волосся, покусую губу. Алкоголь дедалі більше притуплює біль у руці.

-Я хочу Джейка,— шепочу собі під ніс.

А що як все одно розвинеться інфекція? Він, напевно, знає, що робити. Хлопчики не впораються. Вони запальні, безвідповідальні.

— Не його язик був у тебе в роті кілька хвилин тому,— огризається наповнюючи глечик водою Ной, озирнувшись через плече. — Тоді ми тобі подобались.

Переступивши з ноги на ногу, відводжу погляд.

Розвернувшись, він витирає руки рушником.

-Знаєш, мені щойно спало на думку, хлопець вивчає мене; у куточках його очей збираються зморшки. — Я єдиний чоловік у цьому будинку, який тебе не бив, — заявляє він. — І єдиний, кого ти не хочеш. Твою матір, що з тобою не так?

Зачеплена його словами, я примружуюсь. Це щось?

Я не...

— Може, якщо я теж відшльопаю тебе на колінці, ти потечеш?

Моє обличчя витягується. Ной нас бачив. Він бачив, як його батько відшльопав мене тієї ночі.

Серце б'ється в грудях. Хлопець хитає головою. Я вперше засвідчила реальну зневагу, що походить від Ноя, і спрямована на мене.

Тепер він розгнівався.

Мої думки повертаються до того, що відбувалося кілька хвилин тому. Губи Калеба були такими ніжними, а рота Ноя таким теплим.

Кілька хвилин тому він любив мене. Я тебе люблю. Твою матір, ти повністю належиш нам. Ми тебе любимо.

Здається, Ной навіть плакав, бо йому було ненависно дивитись на мої страждання і не мати можливості вгамувати мій біль.

Плече, як і раніше, пульсує, але я почуваюся краще.

Вони подбали про мене. Не Джейк. Хлопці впоралися із ситуацією.

Ной думає, ніби я його не бачу.

Він відвертається, щоб наповнити ще один глечик, Калєб наводить порядок на столі, а я пильно спостерігаю за обома і ледве звертаю увагу, коли світло гасне.

Кухня поринає у темряву, вуличні ліхтарі теж меркнуть. Вибуває буря, валить сніг. Хлопчики завмирають. У будинку запановує тиша.

Ной жбурляє кухонний рушник.

-Господи. Твою матір.

Калєб виходить із кухні, прямує до пральні. Його брат стягує з себе сорочку, кидає її на підлогу та продовжує набирати воду.

-У нас не залишилося нічого, крім гарячої води в резервуарі, — нарікає він. — Лайно.

Стисну кулаки, раптово відчувши, як порожньо у мене в руках.

Зробивши крок, повільно підходжу до Ноя ззаду та обіймаю його за талію.

— Ной завжди теплий, — кажу тихо. — Мені подобається з ним розмовляти.

Він заціпенів. Я втикаюсь чолом йому в спину, торкаючись долонями торса.

Я тебе бачу.

-Він посміхається мені, завдяки йому я відчуваю, що можу дихати на повні груди.

Протяг гуляє на горищі, змушуючи похмурий будинок поскрипувати в тиші. Хлопець ледве дихає.

-Він ідеально підходить для моїх обіймів. Я люблю дивитися на нього, доки він готує. Хочеться весь час сидіти на кухні та спостерігати за ним. — Усміхаюся сама собі, вдихаючи його запах. — Ной неймовірно апетитно пахне. Я не хотіла, щоб він вийшов із душі того дня перед рибалкою. Навпаки, хотіла, щоб він торкнувся мене.

Його грудна клітка різко опадає. Опустивши погляд, зауважую, як хлопець стискає дерев'яну стійку.

-Я навіть фантазувала про це, — шепочу, проковтнувши. — Про нас у душі, де б ми ховалися щоранку, зберігаючи наш секрет.

Ной швидко розвертається. Гнів спотворює його обличчя. Підхопивши під пахви, він підводить і притягує мене до себе ніс до

носа. Спіймавши ротом повітря, встаю на шкарпетки.

-Тієї ночі на дивані в день мого народження я була такою вологою для тебе, — продовжую шепотіти. – Дуже вологою.

Я справді хочу тебе.

Щось із брязкотом падає на підлогу. Ной сердито дивиться мені в очі, немов ось-ось зомліє. З таким виразом обличчя він схожий на Калеба.

Поставивши мене в металеву ванну – пальці ніг підгинаються від контакту з іржавою поверхнею, – хлопець розпоряджається:

-Більше ні слова.

Але це звучить скоріше як загроза, і я напружуюсь.

-Мені потрібно...

-Ш-ш-ш. – Ной відпускає мене і прикладає палець до моїх губ. Все повітря випаровується з легенів.

Його погляд пронизує; я не знаю, що хлопець зробить, зате розумію, чого він хоче. Такий Ной трохи лякає.

Я стискаю стегна разом. Мені потрібно в туалет.

Тільки я не піду. Не хочу зруйнувати чари.

Калєб стоїть збоку, і я бачу лише його ноги, бо боюся дивитись йому в обличчя.

Переступаю з ноги на ногу.

«Металева ванна», - думаю про себе.

Глечики з гарячою водою.

Вони збираються мене викупати.

Ной підймає край моєї футболки, робить паузу на мить, даючи мені час його зупинити, проте я просто дивлюся в підлогу, тому він стягує її з мого тіла.

Я чую його гучне зітхання. Прохолодне повітря торкається моїх грудей, а футболка падає на підлогу. Погляд Калеба, що причаївся у темряві, буквально обпалює шкіру. Мені важко дихати.

Так.

Легкий трепет між ніг посилюється, і я тру стегна одне про одного. Неспішно розгладивши моє волосся, Ной поділяє його на потилиці й заплітає косу спочатку з одного боку, потім з іншого.

-Не хочу, щоб ти голову намочила, — здавлено вимовляє він.

Мої соски твердіють. Каліб починає кружляти довкола, ніби акула. Стрічка, яку я викрала з його кімнати, на мені досі.

Ной закріплює кінчики дешевою гумкою, яку дістає з шухляди, і грайливо підкидає коси.

-Вона мила з ними, — каже він братові. — Тобі так не здається?

Волосся лоскоче шкіру. Піднявши очі, бачу, як Ной облизує великий палець, після чого дратує третій по колу напружений горбок мого соска.

Я випускаю хрипкий стогін, схрещую ноги, опираючись жару, що розпалюється.

-Я зараз впісяюсь у шорти.

-Тоді доведеться їх зняти, — відповідає він незворушно.

На мить заплющую очі. Не впевнена, чи дійсно мені потрібно в туалет, чи я просто нервуюсь.

Опустившись на одне коліно, Ной дивиться знизу вгору і стягує з мене шорти. Переступивши через них, відчуваю грізну присутність Калеба. Він зупинився та спостерігає.

Його молодший брат знову підіймає руки та знімає мої світло-блакитні шовкові трусики. В результаті я залишаюся повністю оголеною перед хлопцями.

Зирнувши на Калеба, помічаю, що кожен м'яз його передпліч натягнутий, кулаки стиснуті. Він ковзає поглядом на моє тіло і, схоже, не дихає.

Ной наповнює ванну водою, потім підіймається. Вони обоє ходять навколо мене. Пульс частішає. Створюється відчуття, що вони можуть накинутися будь-якої секунди.

Вода плескається на рівні щиколоток. Я чую Ноя за спиною. А Каліб зупиняється переді мною і проводить пальцем на моєму торсі, зупинившись трохи нижче лінії трусиків. Мене пробирає тремтіння.

Змочена у гарячій воді серветка торкається задньої поверхні моєї шиї. Мильні бульбашки лопаються, коли Ной вичавлює її.

-Ти не проти, малятко Ван дер Берг?

Качаю головою. Очі закриваються. Він проводить тканиною вниз уздовж хребта, потім знову підіймається до плечей.

Це так приємно.

-Що б ти без нас робила? – Нахилившись, хлопець шепоче мені на вухо.

Закривши повіки й закинувши голову, лину до нього.

-Ми дуже добре про неї подбаємо, — каже він Калебу, простягає руку вперед і, стиснувши серветку, поливає гарячою водою мої груди. – Їй не потрібний татко. Адже правда?

Каліб підіймає мою ногу, змушує упертися ступнею йому в коліно і проводить серветкою по стегні, підбирається близько, але не торкається. З губ знову зривається стогін.

-Ось так. – Ной кусає моє вухо. – Гарна дівчинка.

Віддавши серветку мені, він намилює мої груди долонями, масажує їх. Між ніг немов лава скупчується; я прагну більшого. Хочу, щоб їхні руки приголубили кожен сантиметр шкіри.

Ной бере мою руку разом із серветкою, підштовхує її вниз.

-Помий свою кицьку.

Я прикушую нижню губу, проте дотримуюся вказівок. Моя рука прослизає до стегон. Витиснувши більше піни, мию себе.

Каліб підіймає мою другу ногу, при цьому невідривно стежачи за тим, як я намилюю свою гладку кицьку.

-Намочиш її? – Запитую, вручивши йому серветку.

Він занурює тканину у воду та повертає мені. Його груди посилено здійсмаються та опадають, поки хлопець продовжує спостерігати за моїми діями й струменями води, що стікають по ногах.

Не моргаючи, Калєб хрипко стогне. Опустивши погляд, бачу, як його член упирається у джинси.

-Вона чиста? – цікавиться Ной.

Спочатку я думаю, що він звертається до мене, поки Калєб, нахилившись, не проводить язиком по моїм складкам, щоб перевірити.

Я здригаюся. *Твою матір.*

Схопивши хлопця за голову, тримаю його на місці. Ной тим часом змушує мене обернутися та опановує мій рот.

Калєб лиже і смокче, Ной практично не дозволяє мені зітхнути.

Боже, не зупиняйтесь.

— Скажи нам «так», — шепоче хлопець навпроти моїх губ.

Пильно дивлюся на нього, притихши на мить.

Якщо ми це зробимо, можливо, назад шляху не буде. Я не хочу їх загубити. Я...

Язик Калєба поринає глибше, грає з моїм клітором. Запускаю пальці йому у волосся.

Ной трохи струшує мене, обхопивши підборіддя, і наказує:

-Відкрий рота, Тирнан.

Щойно я розмикаю губи, його язик проникає всередину. Від поцілунку тремтіння поширюється по всьому тілу, до кінчиків пальців.

— Скажи нам «так», — повторює він.

Накривши ротом мою кицьку, Калєб хапає мій зад обома руками та ривком притягує мене до себе.

-Так. – Заскуливши, часто дихаю. – Так.

-Чорт забирай, так,- гарчить Ной і відпускає мене.

Калєб встає, підймає мої стегна, і я обвивши його мокрими руками та ногами, дивлячись йому в очі.

Мої.

Через кілька місяців сніг розтане, зовнішній світ знову вторгнеться у наше життя, але зараз... вони мої. *Однієї зими вони належать мені.*

Наші носи стикаються. Калєб відкриває рота, ніби збирається щось сказати, проте потім просто цілує мій лоб.

Метелики пурхають у животі. Люблю, коли він так робить.

Розвернувшись, хлопець несе мене в ліжку.

Обійнявши його, втикаюсь носом у шию, вдихаю аромат шкіри. Ной слідує за нами через темний будинок.

Я хочу цього. Хочу їх. Хочу його.

Калєб – інфантильний агресор, але я теж. Мені хочеться, щоб він зі мною розмовляв, правда, часом здається, що вже розмовляє, тільки я не чую. Те, як міцно одна його рука охоплює мою талію. Наскільки захищеною я почуваюся, коли іншою рукою він притискає мою голову до вигину своєї шиї. Як він нюхає моє волосся та оберігає мене від небезпеки, навіть якщо мені здається, ніби хлопець майже не звертає уваги на моє існування. Калєб завжди в курсі, що відбувається і де я.

Сльози обпікають очі, доки я згадую останні місяці. Він поділився зі мною стейком, посадив мене до себе на коліна, коли моє сидіння промокло, повів від Сессі та Терренса на танцмайданчику. Калєб завжди думає про мене.

Так він розмовляє зі мною.

— Калєб, — шепочу йому на вухо. Прокладаючи доріжку з поцілунків від його скроні до щелепи, спускаюся до шиї.

Видихнувши, хлопець підкидає мене вище, впивається пальцями в сідниці. Ми дістаємось другого поверху. Я дивлюся на нього згори донизу. Наші губи майже торкаються. Він відчиняє двері, і Ной протискається повз, бо Калєб і я на мить губимося один в одному.

Зверху долинає скрип ще однієї двері та важке дихання Ноя.

-Тягни її дупу сюди. Я вмираю.

Висунувши язик, облизую губу Калєба, перш ніж накриваю його рота поцілунком, потім покусую, насолоджуючись смаком. Він зачиняє нижні двері та підіймається до своєї спальні. Моє серце переповнює море емоцій, хочеться чи засміятися, чи заплакати.

Подолавши сходи, двері кімнати Калєб теж зачиняє. У каміні горить вогонь, повітря тепле і пахне ним, через що моя шкіра буквально гуде.

Стіни піхви стискаються. Величезне ліжко зворушливо маячить за спиною.

Починаю опускати ноги на підлогу, як раптом Ной обвиває мій торс руками та притягує до себе. Мої пальці торкаються дерев'яних мостин. Я дивлюся на Калєба, поки його брат шепоче мені на вухо:

-Він може повернутися лише за кілька днів. – Хлопець стискає мій клітор між пальцями. – Днів, Тирнан.

Вигинаю спину. Легкий укол болю та обіцянка того, що вони здатні зробити зі мною без їхнього батька, посилають хвилю шоку по всьому тілу.

Твою матір, так.

Біль у руці більше не турбує; я не відчуваю нічого, крім биття свого серця.

Вирвавшись із його хватки, відхитуюсь назад. Легені ніби зменшуються у розмірі. Не вдається нормально вдихнути. Повернувшись до мене, парубки повільно наступають. Каліб тре член через джинси.

Я ударяюся гомілками об ліжко, падаю на попу і відповзаю до узголів'я, ставши рачки. Вони наближаються, а я не зводжу з них очей.

— Ми подбали про тебе, — каже Ной, криво усміхнувшись, і теж погладжує себе. — Тепер ти подбай про нас.

Він кидається вперед, ловить мене, обхопивши долонями щоки, і ми обидва завалюємося на матрац. Я приземляюсь на спину, плюхнувшись головою на подушку, Ной – збоку.

-Ной... — приглушено скрикую.

-Тссс.

— Мені страшно, — шепочу я.

Каліб обходить навколо ліжка, спостерігаючи за тим, як його брат гладить моє волосся, пропускає коси між пальцями.

-Ми тебе трахнемо, дитинко.

Його рука прослизає мені між стегон, Калєб тим часом хапає мої зап'ястя і розсовує ноги.

Ной легко вводить у мене два пальці, настільки я волога, повільно рухає ними, цілує в губи та благає:

— Дитинко, ширше.

Я розводжу стегна. Його язик ковзає у мене в роті, після чого він переміщається до грудей, всмоктує та покусує сосок.

Жадібно рухаючись назустріч руці Ноя у своєму темпі, підіймаю погляд на Калєба.

-Прокляття,- цідить Ной крізь зуби. — Чувак, вона така тісна.

Він наповнює мене, але я хочу глибшого проникнення. Жага більшого, його тіла, його м'язів, хочу, щоб він трахав мене.

-Не зупиняйся,- стогну я. Боже, з ним так приємно.

Тільки мені потрібно більше.

Я кладу долоні йому на щоки, притягаю його до себе. Наші губи зливаються в черговому поцілунку, поки хлопець продовжує дратувати мене пальцями.

Щось урізається в нього, змусивши перерватися. Перш ніж встигаю розплющити очі, Калєб накриває мій рот владним поцілунком зверху. Ной припадає губами до моєї шиї, цілує за вухом, я ж тягнуся до ремєня Калєба, намагаючись його розстебнути.

Однак він зупиняє мене. Відчинивши повіки, бачу, як він підіймається з ліжка і сам розстібає пряжку. Брат слідує його

прикладу, встає і стягує з себе штани. Його ремінь летить на підлогу. Завмерши на мить, Ной дивиться мені в очі. Я хочу, щоб його пальці повернулися в мою кицьку. Або щось інше.

Опускаю погляд на його збуджений член, що стирчить вперед, немов сталевий прут, і різко приймаю сидяче положення. Стрічка в моєму волоссі лоскоче скроню. Я відкриваю рота, бажаючи спробувати його на смак. Але Ной штовхає мене назад, навалюється зверху і накриває нас простиралом.

-Я перший, - гарчить він навпроти мого рота, простягає руку в бік, відкриває ящик тумбочки та щось дістає.

Член хлопця впирається в мої складки, і я трюсь об нього, страшенно готова прийняти його в себе.

-Тирнан, припини. – Ной вишкіряється, втрачаючи терпіння, розриває пакування та натягує презерватив.

Обсипаю його щелепу мільйоном поцілунків, обвиваю руками та, прикусивши, відтягую його нижню губу.

Він спрямовує головку члена в мою піхву, підіймається на руках, дивлячись вниз, хапає за бік і різко входить до мене.

Моє тіло розтягується, щільно облягаючи його. Коли Ной зачіпає чутливу точку в глибині, я заплющуюсь і скрикую.

-Господи. – Він випромінює хрипкий стогін, його обличчя спотворюється, ніби від болю. Тяжко і швидко дихаючи, хлопець вислизає назад і знову занурюється. – Вона така туга. Боже.

Я тримаюся за його талію, проводжу нігтями по шкірі, розсовую ноги максимально широко.

Ной завжди теплий. Він усміхається мені, завдяки йому я відчуваю, що можу дихати на повні груди.

— З тобою так добре, — говорю тихо. — Не зупиняйся, Ной.

Усміхнувшись, він стискає мої груди та починає рухати стегнами швидше і жорсткіше.

— Якщо продовжиш розмовляти, я закінчу дуже швидко, — заявляє хлопець із нотками гумору в голосі.

Знаходжу його губи та повільно, глибоко цілую, трахаючись з ним у ліжку його брата. Він виходить і швидко вривається до мене. Я спрямовую його, стискаючи боки, розгойдую стегнами, відповідаючи на кожен поштовх.

З губ зривається стогін. Поки ми цілуємось, світ навколо паморочиться. Долоня Ноя ковзає по моєму тілу, чіпає скрізь, а губи торкаються чола.

-Ти така гарна дівчинка, Тирнан, — шепоче він, знову накривши ротом сосок. Я притискаю його до себе. Від його слів хочеться посміхнутися. Ной знає, що я не хороша дівчинка.

А погана. Їхня погана дівчинка.

Застогнавши, вигинаю спину назустріч ротові парубка. Впиваюся тим, яке задоволення мені приносить його член.

Він знову підіймається, посилюючи натиск. Мої м'язи стискаються навколо нього, і я відчуваю оргазм, що насувається.

-Чорт, нам дуже пощастило, — видихає Ной, цілючи мій ніс і губи. — Така солодка кицька.

Випускаю черговий стогін. Ми рухаємось синхронно, наш темп прискорюється, я починаю кінчати. Але потім підводжу очі й помічаю Калеба.

Моє тіло завмирає, а Ной продовжує, не зваживши.

Калєб стоїть у темному кутку у розстебнутих джинсах і спостерігає за мною. Я тримаюся за Ноя, розгойдуючись вгору-вниз на матраці в такт його рухам. Під поглядом його брата заводжуся ще сильніше. Моя кицька скорочується, тіло напружується, кожен м'яз натягується, і я кінчаю, не моргаючи.

Вигукнувши, не зводжу погляду з Калеба, здригаюся і намагаюся віддихатися. Оргазм хвилиною прокочується по тілу. Він ні на мить не розриває зорового контакту, поки його брат продовжує мене трахати. Усередині розливається тепло; я стаю ще більш вологою. Мені хочеться знати, про що думає Калєб. Хочу, щоб він знав, що те, що відбувається, означає для мене. Адже тільки люблячи їх, я почуваюся сміливою.

Перевернувши на спину й осідлавши Ноя, притискаю його до ліжка.

Тепер черга Калеба.

Ной втягує повітря крізь зуби, лапає мене, але я розвертаюся до нього дуною у зворотній позі вершниці та оглядаюся через плече на його старшого брата, щоб він міг бачити.

Простягнувши руку під себе, спрямовую член Ноя і знову опускаюся на нього. Повільно і плавно хитаючи стегнами, дивлюся на Калеба, який, як і раніше, стоїть у кутку. Ной ковзає в мені, впивається пальцями в сідниці, хрипко ричачи.

-Твою матір, Тирнан.

Він підіймає коліна, і я спираюся на них, продовжуючи рухатись, проте утримую погляд Калеба.

Я хочу побачити тебе щасливим.

Розпустивши свої коси, стрічку залишаю у волоссі. Хлопець опускає очі, ковзає поглядом вздовж мого хребта, дивиться на мою дупу, що розгойдується на іншому чоловікові.

Підкликаю його пальцем.

І, готова присягнутися, бачу, як він ледь помітно посміхається.

Каліб підходить ближче. Я вказую на вільне місце на ліжку перед собою. Зрозумівши, що я маю на увазі, він підходить до ніг, знімає штани, забирається на матрац і стає на коліна.

Коли дивлюся вниз, серце пропускає удар, а в роті пересихає. Тоді в коморі я не встигла його до ладу розглянути.

Трахаючи Ноя, нахиляюся і беру в рот довгий, широкий, твердий, немов камінь, член Калеба. Обхопивши основу долонею, бо він надто великий для мене, неквапливо і ніжно посмоктую його, дражню язиком.

Каліб пропускає мої пасма крізь пальці. Наші з Ноем стогони наповнюють кімнату, тоді як за вікном вирує хуртовина. Спершись на свою неушкоджену руку, акуратно погладжую Калеба, прокладаю доріжку з поцілунків по його пресу, насолоджуюсь гладкістю і смаком його шкіри.

Потім нахиляюся і знову беру його в рот, все глибше і глибше, доки він не впирається в задню стінку моєї горлянки. Смикнувшись, хлопець здавлено стогне.

Мої губи ковзають його членом вгору-вниз. Я періодично зупиняюся і смокчу голівку, відчуваючи присмак його сперми. Утримуючи за талію, Ной різко входить у моє тіло знизу. Він ось-ось скінчить. Але Калєб підхоплює мене, стягує з його напруженого члена, люто і жорстко цілує, злазить із ліжка разом зі мною, після чого підштовхує назад, цього разу обличчям до Ноя. Не розуміючи, в чому річ, я примружуюся. Що?

Притулившись до моєї спини, хлопець змушує мене осідлати Ноя, тепер у звичайній позі вершниці. Опускаюся на його член, а Калєб так само тисне, щоб я притулилася до грудей його брата. На мить перестаю дихати. Що він?..

І тут я відчуваю його ззаду. Палець Калєба намагається проникнути в інший мій отвір.

Я напружуюсь.

Е-е-е... Хоч я і згодна на багато, не думаю, що це... хороша ідея.

У наступну секунду він притягує мене до себе віч-на-віч, керуючи темпом моїх стегон. Рухаючись на Ноя, дивлюся в очі Калєбу, який дразнить пальцем мій анус, поступово занурюючись усередину.

Проковтнувши, заціпенів, проте він спрямовує мою руку до кицьки, даючи знак себе підготувати.

Я повільно погладжую клітор, граючи з собою, Ной лапає мої груди, кінчик пальця Калєба залишається в мені, і так триває близько хвилини. Поступово я розслаблююсь.

Ще через пару хвилин починаю рухатися, знову відчуваючи зародження оргазму.

Відчувати його там приємно. Це здається неправильним, але у найкращому сенсі.

Калєб трохи підштовхує мене вперед. Заволодівши ротом Ноя, продовжую скакати на ньому.

Головка члена його брата втискається у мій задній прохід. Я протяжно видихаю, подаюсь йому назустріч, і він проникає всередину.

Тілом ніби розплавлена лава розливається. Втягую повітря крізь зуби, поки хлопець дуже неквапливо занурюється в мене, з кожним зітханням все глибше. Повільно пристосовуючись, потроху розслаблююся.

-Хороша дівчинка, — хвалить Ной. – Я тебе попереджав.

З грудей виринається слабкий сміх. Так, попереджав.

Він казав, що Калєб захоче це зробити саме так.

Моє тіло приймає їх обох. Ми починаємо неквапливо рухатися. Ной стискає одну з моїх грудей, іншою рукою тримає за ший, Калєб тим часом накриває долонею другу та стискає мою талію. Коли зісковзую з члена молодшого брата, старший заходить у мене ззаду. Качаю стегнами вперед – старший вислизає назад, а молодший проникає в мою кицьку.

Заплющивши очі, вигинаю спину і дупу для Калєба. Наш темп стрімко прискорюється, і за кілька хвилин хлопчики беруть усю роботу на себе. Ной трахає мене знизу, Калєб різко вривається в мій анус щоразу. Я почуваюся переповненою; тіло палає вогнем.

-Тобі подобається? – Запитує Ной.

Впавши у шаленство від задоволення, киваю.

-Так.

Трахаючи мою дупу, Калєб притягує мене ближче і цілує. Його губи такі м'які, ніжні. Він дивиться мені у вічі. Не вгамовуючись, обидва хлопці беруть бажане.

Однак для мене час зупиняється.

Калєб гладить мої щоки, не розриваючи зорового контакту. Здається йому так багато хочеться сказати, але він цього не зробить. Щоправда, я все відчуваю.

Почуваюся в безпеці.

— Калєб, — вимовляю одними губами навпроти його рота. — Повториш це зі мною завтра?

Кивнувши, він упивається губами в мою шию. Я посміхаюсь.

Вони масажують мої груди. Мені насилу вдається стримати стогін.

Боже, що скаже Джейк? Чи зробить?

-Наш маленький секрет, — каже Ной, спіймавши ротом мій сосок.
— Наш солодкий маленький секрет.

Цілуючи Калєба, притискаю до себе голову Ноя, що пестить мою шкіру язиком.

Шльопки шкіри об шкіру разносяться по спальні. Врізаючись дупою в одного, відчуваю, як другий напружується піді мною, хрипко застогнавши.

Проводжу нігтями своїми стегнами. Зробивши останній поштовх, Ной кінчає. Калєб, пильно дивлячись на мене, утримує моє обличчя, і ми продовжуємо трахатись.

Мої м'язи стискаються довкола нього. Відчуваючи наближення оргазму, тру свій клітор, щоб допомогти йому.

Усередині стає тепло. Нервові закінчення буквально виблискують. Відчуття наповненості в обох отворах доводить мене до кульмінації. Закричавши, я кінчаю, а Калєб стискає моє волосся і, різко рухаючи стегнами, поринає в мій задній прохід до кінця.

-О Боже!

Мої груди колишуться у такт його рухам. Останні сили покидають моє тіло. Якби не його хватка, я б упала.

Хрипаючи, він часто дихає, трахає все жорсткіше і в результаті, спіймавши ротом повітря, виливається в мене.

— Боже, — знову видихаю, тремтячи.

По спині стікають краплі поту. Відпустивши моє волосся, хлопець дозволяє мені впасти на Ноя, який обвиває мене руками. Начхати, що наша волога шкіра злипається. Притискаючи долоню до мого попереку, Калєб намагається прийти до тями.

Задоволена, я заплющую очі, ніби перебуваючи під кайфом. Поняття не маю, що обіцяє завтра, тільки не можу змусити себе турбуватися про це. Я саме там, де хочу бути, і залишуся тут принаймні на сьогодні.

Лос-Анджелес і моє минуле життя – десь за мільйон кілометрів звідси. Це мій будинок.

Через деякий час вогонь тріскає в каміні, Ной міцно спить поруч, і Калєб притискає мене до свого тіла. Я періодично впадаю в дрімоту, чуючи вітер за вікном, але мені тепло і комфортно. Відчувши невагомим дотиком до мого волосся, я тьмяно помічаю, як м'яка шовкова тканина ковзає по лобі. Я моргаю і виявляю Калєба, що

стискає червону стрічку в кулак. Поклавши руку за голову, він ховає її в наволочку. Усміхаючись, я пригнічую сміх і знову засинаю.

Розділ 24

Тирнан

Ранкове світло, що падає на обличчя, будить мене. Смикнувшись, знову заплющуюсь і перевертаюся на лівий бік. Проте біль пронизує мою руку до кінчиків пальців, і зараз навалюються спогади про вчорашнє. Хрипко застогнавши, я підскакую на ліжку.

Простирadlo зісковзує до моєї талії. Я оглядаю кімнату – спальню Калеба – і бачу, що лишилася сама.

Перевівши погляд на свою рану, помічаю кров, що просочила пов'язку. Боже, про що я тільки думала минулої ночі?

Голова розколється. Скривившись, потираю задню поверхню шиї. Після пожежі та травми я вирішила втратити розум і...

Образи нас трьох спливають у пам'яті. Я трушу головою, намагаючись прояснити думки. Не можу думати про це. Поки не можу. Не те щоб мені не сподобалося все, що трапилося тут напередодні, але я не мала цього робити.

Господи. Видершись з ліжка на нетвердих ногах, підхоплюю першу річ, яку знаходжу на підлозі. Потрібно випити "Ібупрофен" і прийняти душ. Все моє тіло горить.

Годинник на столику показує 2:16 ночі, проте я знаю, що пройшло набагато більше часу. Напевно вони знову під'єднали електрику. Слава Богу.

Я натягую на себе чорну футболку, і мене огортає запах Калеба. Від спогадів про те, як з ним було добре, по шкірі пробігають

мурашки.

На мить я знову майже забуваю. Серце ниє. Досі відчуваю його погляд. Його рот. Його руки.

Зовні долинає якийсь писк. Моргнув, чую екскаватор. Він так пищить при включеній задній передачі. Мабуть, хлопці розчищають комору.

Виходжу з кімнати й мигцем заглядаю у відкриту спальню Ноя, прямуючи до ванної. Кімната порожня. Не схоже на нього: встати так рано і займатися господарськими справами. Принаймні добровільно. Очевидно, він дуже боїться реакції батька.

Як почалася пожежа? Тепер, з ясною головою, я не бачу сенсу у події. Вони провели тут усе своє життя. Джейк навчив хлопчиків не залишати багаття без нагляду і ретельно стежити за тим, чи вимкнено техніку.

Тихо переступивши поріг ванної, простягаю руку за душову шторку та вмикаю воду. Швидше за все, причина у проблемі, про яку ми не підозрювали. Як сказав Ной, може, коротке замикання.

Я спираюся на раковину, трохи підіймаю руку, за скуливши від болю. Мої м'язи одерев'яніли. Дивлячись на бинт, починаю його розмотувати.

Раптом хтось заходить до кімнати. Підіймаю очі та виявляю Калеба. Він помився, поголився, перевдягся у чисті джинси та темно-синю футболку. При думці про те, наскільки мені подобалася кожна дрібниця в ньому минулої ночі, щоки спалахують.

А я вся брудна, з волоссям, що звисає на обличчя, вкрите кров'ю і потом. І не лише своїм потом.

Підійшовши до мене з червоною бляшаною коробкою, хлопець ставить її на стійку, заправляє мої пасма за вуха і розглядає мене. Від його дотиків шкіра розпалюється. Погладжуючи щоки, він повертає мою голову то вправо, то вліво. Я не одразу розумію, що Калєб робить.

Ляпання. Він перевіряє, чи не з'явилися синці.

Дивлячись на рот Калєба, шкодую, що мені не вдалося вчора почути його голос. Хоча кілька разів здалося, ніби чула.

Я простягаю руку і теж торкаюся його щоки, починаючи вірити, що уявила собі всі ті знаки, які вловила від нього, але... хлопець відвертається, злегка відсторонившись назад.

Моя рука зависає в повітрі. Він опускає руки та риеється в аптечці.

До очей підступають сльози. Мені хочеться повернути колишнього Калєба.

– Калєб... – бурмочу я.

Уникаючи зорового контакту, він примружується, знімає стару пов'язку і починає обробляти шви.

- Не знаю, що ти намагався сказати минулої ночі, тільки я це відчула.

Хлопець садить мене на край ванни, присідає навпочіпки, після чого перев'язує рану чистим бинтом.

Я уважно спостерігаю за ним. Мною починає опановувати сором через те, що Калєб відмовляється навіть поглянути в мій бік.

Вчора я не відчувала докорів сумління, нічого не соромилася.

Тепер він, напевно, думає, який розпорядок буде біля повії. Кому я дістануся четвергами? Щовівторка? Ми будемо зустрічатися в моєму ліжку, чи я прийду до нього?

У роті пересохло, на очі все сильніше навертаються сльози. Намагаючись проковтнути, знову шепочу:

– Я це відчула.

Відчула його; те, як чудово все було; як я хотіла розчинитись у ньому назавжди. Це був ідеальний момент, коли на одну гробану мить для мене все стало на свої місця, і я відчула себе повноцінною та сильною. Такі моменти – рідкість.

Куточки губ Калеба сіпаються, його рухи сповільнюються, але він знову зосереджується, закріплюючи пов'язку.

Я повільно підіймаю праву руку, немов простягаю її собаці при першій зустрічі, щоб та обнюхала її. Хлопець завмирає, ледь тильна поверхня моєї долоні ковзає його щокою, а я затримую подих.

Мені лише хочеться переконатися, що наш зв'язок був реальним. Що в ті миті я належала йому.

Нарешті Калєб заплющує очі, видихає і, здавшись, ллється до моєї руки.

Ком підступає до горла, але я стримую сльози, погладжуючи його скроню.

- Я більше не хочу з тобою лаятись. Я поїду, гаразд? Тобі не треба мене боятися.

Він відкриває повіки, але все одно не дивиться на мене. Його брови насплені, наче йому боляче.

- Я поїду. Я не зруйную твоє життя у цьому домі. Не завдам тобі болю, – шепочу. - Обіцяю, я поїду.

Просто дай нам трохи часу.

Хлопець хитає головою, і я не зрозумію, що він намагається сказати. Варто тільки подумати, що він зараз підскочить на ноги й піде, як його голова падає на мої коліна.

Завмерши, опускаю погляд. Тепер, на такій близькій відстані, я бачу, що волосся у нього не чорне, а на тон світліше. З-під вуха вниз по шиї тягнеться вертикально витатуйований напис, однак курсив занадто дрібний, не читальний.

Без різниці. Калебу є що сказати. Йому просто не потрібно, щоб всі чули.

Я сиджу, вчепившись пальцями у ванну. Відчуття таке, ніби серце в грудях розривається, поки він важко дихає з похилою головою.

Його обриси розпливаються перед очима через сльози. Нелегко буде залишити... цих чоловіків.

Я ковтаю. Почуття, а не місце.

Любов до них щось пробудила в мені, і я не хочу знову стати такою, якою була раніше. Може, мені хотілося б, щоб ці зміни відбулися по-іншому, але деякі люди не засвоюють урок, обпікшись. Ми потребуємо вогню.

Нахилившись, проводжу руками по спині Калеба, обіймаю його, зажмурююсь і насолоджуюся моментом.

Раптом зі сходів долинають важкі кроки. Тінь падає на підлогу ванної.

- Твою матір, що трапилося?! – кричить хтось.

Я розплющую очі. Джейк.

Шмигнувши носом, втираю сльози та випрямляюся, правда унікаю його погляду. Він грізно височить над нами у дверях. Калєб теж підіймається, відсторонюючись від мене.

Чорт, чому Джейк уже повернувся? Що йому сказати?

Він, мабуть, не помітив, що ми з його сином обіймалися.

– Господи Ісусе... – Кинувшись до мене, чоловік обережно підіймає мою руку, оглядає пов'язку, після чого підхоплює з підлоги закривавлений бинт.

– Все гаразд, – запевняю я.

Джейк все одно гнівно дивиться на Калєба.

– Я залишив вас лише на одну ніч!

Хлопець відповідає йому аналогічним поглядом. Боже, як вони схожі, коли гніваються.

Але потім він уїдливо усміхається. Не знаю чому, тільки це ще більше злить Джейка. Смикнувши головою, він проганяє сина геть.

Калєб іде, навіть не озирнувшись на мене.

– Все гаразд, – повторюю я його батькові. - Тварини. І я гаразд.

Зачинивши двері, він підходить до мене, опускається на коліна на тому самому місці, де сидів Калєб, і розбинтовує пов'язку, щоб перевірити руку. Його ніс і щоки обвітрилися і почервоніли. Я помічаю, що його щетина трохи темніша за волосся на голові.

– Посеред ночі почалася пожежа. На щастя, ми прокинулися і встигли її загасити, але я поранилася, намагаючись вивести Шоні зі стайні. Хлопчики не винні.

Чоловік відкидає бинт убік, вивчаючи шви.

– Господи, – огризається Джейк. - Чорт би їх узяв.

– Вони тут ні до чого, – кажу я. – Хоча хлопці подбали про мене.

Він хитає головою, продовжуючи розглядати рану, потім встає, хватає серветку з полиці, змочує її й дістає з шафки з ліками вазелінове масло.

Від занепокоєння мої нутрощі затягуються в тугий вузол.

- Ти повернувся раніше.

Якби Джейк прийшов хвилин десять тому, він би застав мене в ліжку Калеба. Якби він повернувся минулої ночі.

Я не збиралася приховувати це від нього, але водночас не хочу, щоб Джейк подумав, ніби ми зраділи його відсутності. Що все було сплановано.

- Довелося розвернутися, - відповідає він, висипавши на долоню пару пігулок "Ібупрофену" і вручивши їх мені. – Сніг виявився надто глибоким, а вітер надто сильним. Я б не протримався ще ніч у таких умовах.

Джейк стає на одне коліно, очищає шкіру навколо швів, змащує її вазеліновим маслом. Проковтнувши пігулки, пильно дивлюся на нього. Його губи відокремлюють від моїх якихось тридцять сантиметрів.

– Учора ще щось сталося, – вимовляю пошепки.

Завмерши на секунду, він продовжує обробляти рану, не дивлячись мені в обличчя.

– Після пожежі... – продовжую. – З хлопчиками.

Ми обидва не моргаємо. Джейк уникає зорового контакту. Живіт зводить.

– Я...

– З обома? - Запитує він, нахилившись, щоб підняти бинт з підлоги.

– Я... ем...

Тільки вголос зізнатися не можу. А Джейк мене не примушує.

Підібгавши губи, він перев'язує мою руку.

- Вони добре поводитися з тобою?

Очі наповнюються сльозами, і я киваю. Він не кричить. Не впевнена, чи мене поранить те, що Джейк не ревнує, чи вдячна йому за те, що він не відчуває до мене огиди.

Але він ревнує. Серйозний вираз його обличчя та уривчастий тон явно вказують на це.

Відкриваю рота, щоб порозумітися. Я люблю його, але...

Не знаю.

Опустивши голову, гадки не маю, як усе пояснити. Як пояснити, що відчуваю з ними.

Те, що відбувається між нами, не здається неправильним. Лише в цьому я певна.

Раніше здавалося. Щоправда, не тут. Чи не з Ван дер Бергами.

– Я...

– Ти вже заповнила заяви у коледжі? – перебиває Джейк.

Моргнув, замовкаю.

А?

Заяви в коледжі.

Виходить, на цьому все? Він не має наміру ускладнювати ситуацію?

Взявши запропонований їм шлях найменшого опору, підбираю слова.

- Що, намагаєшся позбутися мене? – цікавлюся я дражливо.

– Ну, з однією рукою ти більше не годишся у кухаря.

Регочучи, хитаю головою. На мене накочує полегшення.

Наступної секунди я обвиваю шию Джейка руками й міцно обіймаю його. Спочатку він завмирає, проте потім розслаблюється, відповідає на обійми, і ми разом підіймаємося.

Спасибі.

- Ти впораєшся? - Піднявши голову, чоловік дивиться на мене згори донизу. - Чи тобі знадобиться допомога із душем?

Він вказує на гарячу воду, що біжить, через яку ванна вже заповнюється паром.

- Впораюся.

Гадаю, я зможу помити голову однією рукою.

Приголомшена, чешу маківку. Не уявляю, як поводитися з трьома чоловіками, коли вийду з душу.

Але щось робити не обов'язково, якщо я сама не захочу. Цього ніхто не скасовував.

Все може закінчитись зараз.

Я знімаю футболку. Взявши за руку, Джейк допомагає мені забратися у ванну. Потягнувшись до шторки, зустрічаюся з ним поглядом і в очах бачу, що він думає про те, чи не приєднатися до мене. Але, попри спокусу, чоловік зрештою видихає, хитає головою, закриває очі й сам засовує шторку.

Через мить двері відчиняються і зачиняються. Усміхаюся собі під ніс. Дякувати Богу, він спростив завдання.

Одне можна сказати напевно. Надлишок хорошого небезпечний.

Сьогодні я сплю сама.

***

- Переведи коней у загін і починай розчищати комору від уламків.

- Вже зроблено. - Спускаючись сходами, чую Ноя, що відповідає батькові. – Я зараз наводжу лад у стійлах. О, до речі, Хендерсон надіслав і-мейл із приводу замовлення, тож, йди, розбирайся з новими специфікаціями, а я займуся коморою.

Я виходжу в кухню і, обійшовши острівець, прямую до раковини, щоб налити собі води. Хлопець дістає з мікрохвильової печі маленьку тарілку і ставить її на стійку. Його погляд падає на мою руку.

- Ти як?

Наповнивши склянку, киваю та кидаю йому напівусмішку.

- Нормально.

Після душу та «Ібупрофену» стало краще. Гаряча вода допомогла здебільшого подолати тупі болі в тілі.

Він дивиться на мене з легкою усмішкою, чому в животі пурхають метелики та перехоплює подих. Вчора Ной виконав свою обіцянку. Він займався зі мною коханням. І так часто цілував.

Він так часто мене цілував минулої ночі. Щоки спалахують від спогадів.

Посунувши тарілку до мене, хлопець посміхається так, наче точно знає, про що я думаю.

– Розігрів тобі мафін.

Я скидаю брову, хапаю випічку, забираю свою склянку і відходжу, почувши позаду себе його смішок.

Влаштувавшись за острівцем, відкушую шматок мафіна, а Ной іде. Рот наповнюється слиною, ледь відчуваю солодкий смак. Хоч я і

повечеряла напередодні, все одно вмираю з голоду, ніби кілька днів не їла.

Піднявши очі, помічаю нахмурені брови Джейка, уважно уп'явся на двері, через які вийшов його син.

- Що таке?

Він моргає, хитаючи головою.

– Ной допомагає. За власним бажанням.

Підійшовши до кавоварки, чоловік наливає напій собі у кухоль. Я опускаю голову, щоб Джейк не побачив мою посмішку.

- І кава вже зварена, - додає він, спантеличено дивлячись на глечик.

Знову відкушую шматочок. Щасливі люди більш зговірливі. Я вже це знаю. Ной поводить себе відповідально, бо щасливий.

- Тобі не холодно?

Почувши запитання Джейка, перекладаю погляд на нього. Він дивиться на мою майку та светр, натягнутий тільки на одну руку. Вільна половина згорнута над плечем.

- Рукав дряпає. - Я заправляю волосся за вуха, продовжуючи їсти мафін.

Чоловік підходить ближче.

- Тобі слід залишитися в ліжку, а не ходити туди-сюди з травмою. Ми самі з усім упораємося.

– Я не хочу залишатися у ліжку.

Подумувала про це. Як мінімум, щоб виспатися, але...

Не хочу сидіти у своїй спальні одна. Мені хочеться бути поруч із ними.

Мої жувальні рухи сповільнюються. Від'їзд звідси буде важким, коли сніг розтане, так? Я сумую в розлуці із цими чоловіками. Як жити в іншому штаті, якщо я не бажаю залишатися в сусідній кімнаті без них?

– Це ти намалювала?

Що? Повернувшись у реальність, обертаюся та стежу за напрямом його погляду. Обидві дверцята холодильника обвішані моїми ескізами для реставрації меблів. Я випрямляюся та йду до холодильника збентежено. Я ж викинула ці малюнки.

Товстий пергамент поцяткований складками, тому що його дістали зі сміттевого кошика і розрівняли. Інші ескізи я сховала під диваном у вітальні, щоб очі не мозолили.

Тепер вони всі висять на холодильнику.

Я майже одразу розумію, хто це зробив. Повернувши голову, бачу Калеба, що закинув сідло собі на плече і веде Шоні назад у стайню. На моїх губах з'являється посмішка.

- Гарно, - каже Джейк. - Не терпиться побачити готовий продукт.

Не знаю, чи багато я зроблю з однією рукою, але тішуся можливістю повернутися до майстерні. Чоловік прямує до виходу зі своєю кавою, потім озирається, раптово серйозніший.

- Не залишай межі ділянки. І не виходь на вулицю вночі, гаразд?

– Чому?

Він навчив мене, як поводитися при зіткненні з дикими тваринами.

Джейк продовжує:

– Пожежа почалася на горищі. Там немає нічого, що могло б спровокувати спалах.

Я зосереджуюсь на ньому. Значить... Причина не в електриці чи помилці хлопчиків? Що...

І тут мене осяює. Підпал був навмисним?

- Ти ж сказав, що сюди ніхто не зможе дістатися.

– Ні. - Він хитає головою. - Я сказав, що дороги заносить.

Джейк виходить з кімнати, а я вдаряю йому вслід. Адже він не серйозно. Хтось ще міг бути тут учора?

***

Прокрутивши ручку регулювання, зменшую напір пульверизатора, роблю крок назад і покриваю тонким шаром золотої фарби частини комода, що виступають, вже перефарбованого в блакитний, фіолетовий і зелений. Кришку, ніжки та чотири кути теж акцентую.

Відкладаю пістолет та знімаю маску з окулярами. Мені подобається змішання кольорів: один перетікає до іншого, а золото надає сяйва. Думаю, коли встановлю нову фурнітуру, комод виглядатиме чудово.

Я усміхаюся, задоволена результатом.

Знявши саморобну шину, яку Джейк змусив мене надіти, дивлюся на бинт і не виявляю слідів крові. Мені вона не особливо потрібна, тому що постраждала ліва рука, до того ж я сьогодні цілком впоралася правою, але його порада виявилася дієвою. Імобілізація допомогла зменшити біль.

Ковтаю дві таблетки «Аспірину», запиваю водою, після чого, минувши Ноя та Джейка, повертаюся до хати.

Поки мию руки дивлюся у вікно. Гілки та голки ялинок заповнені снігом, легкий вітерець підіймає в повітря завись сніжинок з валунів біля комори та стайні. З цього ракурсу будова виглядає нормальною. Я не бачу протилежну стіну з вигорілим кутом. Слава богу, комора здебільшого, як і раніше, придатна для експлуатації. Хлопчики весь ранок розгрібали дошки, що обгоріли, залатали пошкодження, як змогли, використовуючи наявні у нас матеріали, і вистелили підлогу свіжим сіном.

Підхопивши рушник, помічаю що мерехтить червоний індикатор на своєму телефоні. Я видихаю, увімкнувши його. У мене пропущений виклик від Міраї.

Якщо поговорю з нею, то з чого краще почати? З того, що я отримала травму від уламків під час пожежі; з того, як за нами гналася поліція; чи з того, що мені пощастить вибратися звідси наступного літа не вагітною?

Ні. Я не готова впустити світ назад у своє життя, тому вирішую проігнорувати дзвінок.

Однак, помітивши дату на дисплеї, спочатку не вірю своїм очам. Вже майже грудень. Скоро Різдво.

Знову піднявши погляд, нахиляюся над раковиною і розглядаю навколишній ліс. Усі хвойні схожі на різдвяні дерева. Сумніваюся, що Джейк захоплювався прикрасою будинку до свят, коли хлопці були дітьми, але без ялинки, напевно, не обходився. Адже він не Грінч [28].

І я впевнена, що видобув їхній чоловік у себе на задньому дворі.

Відштовхнувшись від стійки, мало не біжу підстрибом до шафи, дістаю пальто, шапку та рукавички. Швидко одягаюсь, потім, скинувши кросівки, одягаю чоботи та обмотую шию шарфом. Мчу через кухню в майстерню, хапаю з полиці для інструментів секатор і виходжу на вулицю, перш ніж Джейк або Ной відірвуться від мотоциклів, щоб засипати мене питаннями.

Мороз щипає щоки й ніс. Небо затягують хмари, віщуючи новий снігопад. Чомусь з мого обличчя не сходить посмішка. Провалюючись у кучугури по коліно, я підіймаюся на невисокий пагорб між стайнею і гаражем до ідеальної сосни. Вона привернула мою увагу кілька місяців тому, але засніженою виглядає навіть красивіше. П'ятиметрова, пишна внизу, із загостреною маківкою, ідеальною для наконечника.

Тільки я її не зрубав і не попрошу Джейка про це. Ні, це буде злочин.

Хоча мені знадобиться кілька гілочок, яких на ній достатньо.

Я підгинаю пальці через холод – сніг потрапив у чоботи – і обтрушую гілки. Подавшись уперед, заплющую очі. Аромат хвої нагадує про Нарнію [29] та Різдво. Ще досить швидко представляється запах обгорткового паперу.

Простягнувши руку з секатором нагору, намагаюся зрізати соснову гілку з одного з сучків. Стисну держак, даремно повертаю її то вліво, то вправо, але вона заледеніла.

Сніг обсипається з голок, потрапляє на оголену смужку мого зап'ястя. Я буквально відчуваю присмак морозної свіжості у повітрі. Скрутивши гілку, знову смикаю. Несподівано хтось тягнеться до неї через мою спину і зрізає одним швидким рухом.

Різно повертаю голову та бачу Калеба. Він дивиться на мене згори донизу. Нерішучість, що зазвичай була у його погляді, змінилася спокоєм. Хлопець вручає мені гілку, і я її забираю.

– Хотіла зробити якусь прикрасу для дому, – говорю тихо.

Зрозуміло, що Калеб нічого не відповідає. Йому байдуже, що й навіщо я роблю.

Він зрізає і простягає ще одну пухнасту гілочку, сніг із якої засипає мої чоботи. Кивнувши, приймаю її. Відкриваю рота, щоб подякувати йому, але зупиняюся. Натомість зустрічаюся з ним поглядом і слабо посміхаюся. Потім, не чекаючи, коли хлопець піде, вказую на іншу гілку. Калеб підіймає обидві руки - я практично опиняюся в його обіймах, - відрізає її й теж віддає мені. Вказую на відросток вище. Хлопець знову орудує пилкою над моєю головою. Ми рухаємось навколо сосни, вибираючи красиві довгі гілочки з густою хвоєю. Не знаю, чи довго триватиме наше перемир'я, проте впевнена, що воно протримається довше, якщо я не розмовлятиму.

Наступна гілка ламається. Сніг сиплеться на мене, приземляється на вії, ніс. Велика грудка плюхається прямо на мою щоку. Скривившись, обтрушуюсь і витираю обличчя. Я посміхаюся, але не сміюся. Не вимовляю жодного звуку. Піднявши погляд, виявляю, що Калеб спостерігає за мною. Куточки його губ пустотливо піднесені.

Підхоплюю гілку і замахуюсь на нього. Смикнувши головою, він ухиляється від снігового пилу, проте я помічаю його посмішку. Моя власна тьмяніє, в очах починає щипати, доки я дивлюся на хлопця. Вперше бачу на його обличчі щось подібне до щастя.

Калєб встановлює зоровий контакт, а я швидко моргаю, пригнічуючи сльози. Уявлення не маю, що зі мною не так. Ця усмішка здається гарною тільки тому, що колись я її не бачила.

Пересуваючись далі, я кивком показую, яку гілочку зрізати, і ще трохи поблизу неї. Він кладе її мені до рук. Вітер посилюється, у небі гримить грім. По спині пробігає тремтіння.

Обвив мене руками, він віддає чергову гілку. Я стою та чекаю наступну, але...

Нічого не відбувається.

Заплющивши очі, відчуваю, як невагомї сніжинки падають на мої щоки.

Хочеться обернутися.

І водночас я не хочу цього робити.

Калєб мене лякає. Коли я кохалася з ним, мені здавалося... Ніби я ніколи не прокинуся.

Немов я зависла у невагомості. Мені це не сподобалось.

І водночас шалено сподобалося.

Я почувала себе втраченою, але умиротвореною. Наче пливла за течією. З Ноем і Джейком я можу уявити майбутнє; знаю, що станеться. А з ним – нічого. З Калєб неможливо спрогнозувати наступні п'ять хвилин, тому що почуття еволюціонують. Він змінює мене.

Боюся, я втрачу точку опори. Не хочу знову стати такою, якою була раніше. Наляканою, що очікує, невпевненою... Мені не хочеться знову наділяти когось такою владою над моїми емоціями.

Хлопець просто стоїть у мене за спиною. Від його тепла волоски на задній поверхні шиї стають дибки. Подивившись на його руки, відчуваю, як Калєб торкається чолом у мою потилицю.

У горлі утворюється величезна грудка.

Але я все одно притискаюся до нього. Кров вогненною лавою розтікається по венах.

Так він зі мною розмовляє.

Його гаряче дихання колише моє волосся. Калєб повільно стягує з мене шапку, через що пасма спадають на обличчя. Я напружуюсь.

Раптом він різким рухом вибиває гілля з моїх рук.

Все повітря випаровується з легенів.

Хвойні гілки падають на землю, і я стискаю кулаки. Пульс частішає, у животі ніби торнадо кружляє. Я не можу поворухнутися. Чорт.

Його долоні ковзають униз по рукавах мого чорного бушлату, пальці впиваються в тканину. За мить Калєб упирається рукою мені в спину і штовхає вперед.

Судомно зітхнувши, спотикаюся у снігу. Через страх усередині все обривається й одночасно розпалюється. Світ навколо паморочиться. Я випрямляюся, збираюся розвернутися, проте він знову підштовхує мене, не до майстерні чи дому, а... у бік комори.

Кидаю погляд на зачинені гаражні двері. Ной та Джейк, мабуть, досі там працюють.

Хлопець знову штовхає. І ще раз, поки я не рушаю з місця.

Пара клубами виривається з рота, волосся спадає на очі. Озирнувшись назад, бачу, що його погляд прикутий до мене. Він стежить за кожним кроком.

Ні, будь ласка. Не дай мені забути, що я твоя.

Після чергового поштовху все-таки швидко розвертаюся, готова відповісти тим же, але Калєб стрімко наближається і притискає мене до стіни комори.

Такий він. Спочатку як легкий бриз, за секунду – ураган.

Калєб робить те, що хоче.

Я ледве дихаю. Він нависає над моїми губами, силоміць розтискає мої пальці, зриває рукавички. Потім, розстебнувши гудзики, хапає за лацкани бушлата, смикає на себе і намагається поцілувати.

Тільки я відвертаюсь.

Жодних поцілунків. Не цього разу.

Підсиливши хватку, Калєб ще раз притягує мене до себе, нахилється, але я не поступаюсь, хитаючи головою.

Ні.

Він хмуриться, буквально спікаючи мене поглядом, охоплює мою щелепу, змушує підвести голову і валиться на мої губи поцілунком. Я стискаю зуби. Попри його шалений натиск, не відкриваю рота і відштовхую хлопця, загарчавши.

– Уф!

Похитнувшись, Калєб відступає на крок. Коли я кидаюся навтьоки, він знову ловить мене, однією рукою за пальто, іншою за волосся і притискає до себе. Його язик силоміць проникає в мій рот. Від контакту з вологим жаром по тілу наче ударна хвиля проноситься, коліна підгинаються. Хочеться обвити його руками.

Я хочу насолоджуватися тим, що відбувається.

Однак все одно відвертаю обличчя. Він упивається губами в мою шию.

– Калєб, ні, – здавлено вимовляю я.

Жодних поцілунків.

Відчинивши двері, він штовхає мене всередину комори, заходить слідом і знову її закриває. Я знімаю пальто, бо колюча шерсть дратує шви, оступаюся і вириваюсь із його хватки. Різко втягнувши повітря через тупий біль у руці, майже миттєво про нього забуваю. Швидко задираю назад, але не можу дивитися на нього, навіть стоячи віч-на-віч. Від одного погляду на Калєба я втрачу самовладання – надто сильно його хочу.

- Без поцілунків, - бурмочу швидше собі, ніж йому. - Будь ласка.

Ти мене лякаєш.

Калєб неквапливо крадеться до мене. Кидаю стурбований погляд на двері, які тріпає вітер, що посилюється і завиває зовні. Створюється відчуття, ніби мене замурували. Ми тут самі.

Поки він повільно наступає, я продовжую задкувати. Врізавшись у дерев'яну балку, морщусь і огинаю її. Я дивлюсь на ноги Калєба і бачу, як його синьо-блакитна фланелева сорочка падає на підлогу. Слідом летить чорна футболка.

Зупинившись, не підіймаю погляду. Відстань між нами скорочується. Обхопивши мою талію рукою, він обережно підіймає мене, відносить до стіни та ставить на ноги.

Я хитаю головою. Мені не подобається, коли Калєб такий. Не подобається, коли він лагідний.

Він упирається рукою в стіну в мене над головою, схиляється і торкається подушечками пальців до мого обличчя, через що по шкірі пробігає трепет. Доводиться стиснути кулаки, щоб стримати тремтіння. Знову злегка похитавши головою, шепочу:

– Не треба ніжностей.

Стиснувши долонею задню поверхню моєї шиї, хлопець ривком притягує мене до себе. Я мало не посміхаюся, відчувши полегшення. Тільки потім його губи торкаються мого чола. Він притискається ротом до моєї шкіри, погладжує великим пальцем лінію щелепи. Тепло розливається від скроні до щоки. Пускаю слинки, відкриваю рота через бажання відчути його смак.

Калєб. Очі наповнюються сльозами. Будь ласка.

Мене огортає тепло, що походить від його тіла. Будь-яка інша людина замерзла б тут, а я взагалі не помічаю холоду. Потім Калєб цілує мене у скроню, овіваючи своїм диханням. У животі спалахує жар. Мені дуже хочеться обійняти його.

Хлопець ковзає носом вниз по моїй щоці, бере підборіддя і змушує підняти очі. Я, як і раніше, не слухаюся, важко дихаючи.

Просто трахни мене ззаду. Ми обидва отримаємо розрядку, і потім я зможу забратися звідси. Що він робить?

Калєб підіймає мою руку, кладе на свої оголені груди. Стиснувши щелепи, натомість тягнуся до його ременя, розстібаю джинси,

обхоплюю його член і гладжу, щоб він затвердів. Однак хлопець, схопивши за зап'ястя, повертає мою долоню до своїх грудей.

Його тепло просочується в пальці, і по всьому моему тілу, що теж прагне це відчувати, пробігають мурашки.

Він знову підштовхує моє підборіддя вгору, цього разу сильніше. Я не підводжу очей. Коли Калєб заволодіває моїми губами, відвертаюсь, упираюся обома руками йому в груди й намагаюся відштовхнути.

– Ні!

Розсердившись, він ударяє кулаком по стіні біля моєї голови.

Я здригаюся. Калєб знову бере мою долоню, кладе на свою щоку, благаючи доторкнутися до нього - подивитися на нього, побачити, - покриває поцілунками вилиці, відчайдушно намагається добитися ласок у відповідь.

- Калєб, ні.

У результаті він відсторонюється від мене. Холодне повітря раптово заповнює простір між нами. Чується його важке дихання. Я розлютила його.

Нарешті підіймаю погляд.

Лють у його очах пронизує до глибини душі. Кожен його м'яз натягнутий струною. Він не розуміє. Я дивлюся на батька. Дивлюсь на його брата. Торкаюсь їх.

Минулої ночі я не стримувалась у його ліжку, але сьогодні усвідомлюю, що це не може повторитися. А Калєб не розуміє, адже він поводить як гробана дитина. Усі повинні змиритися з тим, що

він не зобов'язаний нічого пояснювати. Тепер Калєб знає, як бути на нашому місці.

Схопивши за комір, хлопець притягує мене до себе і ривком розриває мою сорочку. Ґудзики розлітаються в різні боки. Щойно він стягує її, я підіймаю руки, прикриваючи свій ліфчик. Усередині все стискається, доки спостерігаю за ним. Калєб розриває сорочку Ноя навпіл – тканина піддається зі жалібним тріском, – щоб я більше ніколи не змогла одягнути річ його брата.

Після цього він охоплює мене за шию і штовхає до капота машини, накритої сірим чохлам. Я навіть піднятися не встигаю, перш ніж хлопець стягує мої джинси та чоботи разом зі шкарпетками.

Загарчавши, спираюся на руки. Зіпсована сорочка Ноя прилітає мені в обличчя. Забарившись лише на секунду, я даю йому ляпас. Калєб усміхається, з викликом, гнівно виблискуючи очима, змушує мене відкинутися назад і смикає до краю капота. Накривши рукою між ніг, демонстративно по-власному стискає моє тіло. Я охаю, але він затикає мені рота долонею, другою рукою різко опускає ліфчик і накриває сосок губами.

На мить ми повертаємось у минуле і доводимо до кінця те, що почали за нашої першої зустрічі. Калєб бере бажане, а я, лежачи на машині, надто зволікаю з протестами, бо не хочу, щоб він зупинявся. Вчепившись у сорочку, намагаюся схватись, тільки він не дозволяє. На його обличчі явно читається агресивність. Хлопець лапає мою кицьку, тре її, встромляється пальцями через тканину. Піднявши мої руки й утримуючи їх над моєю головою, Калєб по черзі жадібно

втягує соски в рот. Моє серце шалено б'ється, а очі закочуються. Твою матір.

Не зупиняйся. Ось так. Не цілуй у губи, не дивися на мене, не обіймай, чорт забирай. Продовжуй в тому ж дусі.

Випрямившись, він підхоплює мене під коліна, знову притягує ближче до себе, розсовує мої ноги та вивільняє свій член.

Я міцно тримаю сорочку його брата, прикриваю свої груди. За мить, схопивши за боки, він входить у мене.

Стиснувши в пальцях фланель, заплющуюсь. Він починає робити різкі поштовхи, чому моя спина крутиться вгору-вниз по капоту. Рухаючись жорстко та швидко, Калєб поступово занурюється повністю.

Випускаю хрипкий стогін. О Боже. Моргнув, розплющую очі й бачу, що він нависає наді мною, стискаючи однією рукою моє стегно. Калєб люто дивиться на мене, вислизає і знову проникає в моє тіло, прискорюючи темп. Його обличчя напружене. Встановивши ритм, хлопець намагається забрати сорочку. Але я не віддаю. Просто трахни мене.

Пильний погляд Калеба зосереджений на мені. Він знає, що його брат мене хоче; що я певною мірою належу його батькові та Ною; що за межами цієї комори я з ним не залишусь.

Зате тут? Тут він може урвати свій шматочок. Більше йому нічого не дістанеться від дурної погані, яку він ненавидить, однак може покарати, жорстко трахнувши, коли захоче нагадати їй, на що вона годиться. Ось хто ми один одному.

Його член наповнює мене, проникає надзвичайно глибоко. Нутрощі затягуються в тугий вузол, тому що мені приємно, а я не хочу цим насолоджуватися.

Спіймавши ротом повітря, заплющую очі, не дозволяю собі стогнати. Раптом відчуваю, як він вириває сорочку з моїх рук. Я гарчу і підіймаюся, розплющивши очі. Гівнюк...

Він не дає мені шансу на опір, міцно обвиває руками, накриває рота поцілунком.

Перестаю дихати.

Тут хлопець зненацька завмирає. Його запах оточує мене; запустивши пальці у волосся на потилиці, він притискає мою голову до себе. За закритими повіками світ крутиться через тепло, що оповило нас.

Калєб.

Тяжко дихаючи навпроти моїх губ, він покусує їх, повільно і ніжно відтягує шкіру зубами. Ніби на автопілоті я відкриваю рота і даю йому те, чого він хоче. Наразі навіть думка про те, щоб його зупинити, завдає біль.

Калєб підіймає мене, несе до дверей, відкидає чохол, відкриває машину – важкий метал скрипить – і кладе на переднє сидіння. Стара

потріскана шкіряна оббивка коле спини.

Накривши мене своїм тілом, він знову прослизає в мою кицьку.

– Не сповільнюйся, – тихо благаю я. - Будь ласка?

Над верхньою губою виступає піт. Калєб облизується, і я вмираю від бажання поцілувати його.

Натомість хапаю його за боки, підганяючи.

- Будь ласка? – шепочу хлопцю на вухо. - Не будь ніжним. Інакше від'їзд звідси дасться мені важчим.

Ніжність від Джейка – це нормально. І від Ноя також.

Я люблю ласку.

Але з Калєбом ... Його м'якість ранить. Мої очі наповнюються сльозами.

Він повільно, глибоко цілує мене. По всьому тілу проноситься торнадо відчуттів, прямуючи вниз між стегон. Не розриваючи поцілунку, схлипаю.

- Тирнан! – гукає хтось. – Калєб? Є хто?

Розплющую очі й роблю вдих. Ной.

Калєб накриває мого рота долонею, починає різко рухатися, посмоктує і кусає сосок, поки той не твердне.

- Гей? - знову вигукує Ной, роздратований тим, що нас не може знайти. Машина накрита брезентом. Попри прочинені двері, вікна

все одно завішані, тому зовні салон не проглядається.

Він наповнює мене, продовжує дразнити язиком; його гортанний стогін віддається вібрацією в моїх грудях. Від звуку голосу Калеба вздовж хребта пробігають мурашки. Втягую повітря крізь його пальці, розгойдуюсь йому назустріч, одночасно намагаючись вирватися з хватки. Вільною рукою хлопець стискає податливу плоть моїх грудей і буквально пожирає її.

Я вигинаю спину, випустивши стогін.

Твою матір.

Каліб грає зі мною, роблячи неквапливі поштовхи, обсипаючи поцілунками та покусуючи. Усередині мене кружляє циклон. Борючись з бажанням обійняти його і виявити таку ж турботу, стискаю кулаки. Я хочу торкнутися його. Боже, як я цього хочу.

Збудження наростає. Відкривши рота, збираюся закричати... повернути увагу Ноя, щоб він втрутився, чи приєднався до нас, чи ще що. Що завгодно, аби зупинити його брата і все, що відбувається, але...

На межі оргазму я затримую дихання та...

Мовчу.

Розплющивши повіки, прибираю долоню Калеба зі свого рота, обвиваю його руками, цілую настільки наполегливо, що він, матір твою, заціпеніє, здивовано сіпнувшись.

Калєб.

Клятий Калєб Ван дер Берг.

Я не моргаю, ковзаючи губами по його губах, спостерігаю за тим, як зморшки на його лобі заглиблюються. Щойно наші язика стикаються, не стримую стогін. Сльози накопичуються в куточках моїх очей, але я стискаю стегна і напружуюся. Поки що не хочу кінчати.

Поглибивши поцілунок, проводжу пальцями по його волоссю на маківці. Він тане в моїх обіймах. Сковзнувши долонями вгору по грудях Калеба, обвив його шию, потім спускаюся по спині й обхоплюю талію, притискаючи його до себе.

Двері комори нарешті зачиняються. Мабуть, Ной пішов. Тільки мені вже начхати. Все не по-справжньому. Насправді цього не

відбувається. Калєб поводитиметься як завжди, коли ми покинемо цю машину. А я продовжу заповнювати заявки до коледжу. Але тут і зараз більше не можу протистояти йому. Мені хочеться відчутти те саме, що я відчувала минулої ночі у його ліжку.

Про свою травмовану руку я навіть не згадую.

Осипаючи поцілунками щелепу хлопця – щетина лоскоче мою шкіру, – спускаюся до шиї, цілую за вухом, повертаюся до губ. Поки він не поспішає рухатися в мені й заплющує очі, я легко торкаюся губами його повік, смакуючи відчуття. Голова майже йде кругом. Калєб обережно ллється чолом до мого чола. Обіймаючись, ми тихо і повільно трахаємось. Наші роти поділяють лічені сантиметри. Я опускаю погляд, дивлюся на те, як він поринає в мене, знаючи, що хлопець спостерігає за мною. Мені багато хочеться сказати йому. Хочеться благати його про більше. Але ще сильніше хочу почути слова Калєба.

Заглядаю йому у вічі. Він розслаблюється, накривши моє тіло своїм, обхоплює долонями щоки, притискається чолом до мого чола, і я розсовую ноги ширше. Наша шкіра злипається від поту. Я впиваюся нігтями в його дупу, відчуваю пояс джинсів під сідницями.

У животі зароджується тепло. Готова скрикнути, заплющуюсь, коли Калєб розгойдує стегнами швидше і жорсткіше. Він струшує моє обличчя, вимагаючи зорового контакту.

Утримуючи погляд його зелених очей, кінчаю. Насолода спалахує між ніг, оргазм хвилиною проноситься тілом.

Однак я так само дивлюся йому в очі, не моргаючи. Ми дихаємо один одним. Я напружую м'язи преса, і наступної секунди... всередині ніби феєрверки вибухають, трепет задоволення поширюється всюди. Каліб тим часом стежить за кожним рухом.

Відкривши рота, не видаю ні звуку. Мої м'язи стискаються довкола його члена. Жар переповнює мене, пробирає до кісток.

Нарешті з губ зривається приглушений стогін.

Я падаю на сидіння, мої повіки стуляються. Хлопець заволодіває моїм ротом, робить ще кілька поштовхів і кінчає. Його опалюючи дихання – немов наркотик. Знесилена, я відчуваю, як він пульсує всередині та виливається в мене. Серце шалено б'ється. Відкрити очі не виходить; я здатна лише притиснути Каліба, котрий уткнувся головою мені в плече, до себе. Його часте важке дихання опановує мою шию.

Я хочу пережити це знову. І ще мільйон разів до кінця своїх днів.

Тільки закрадається підозра, що буде складно знайти іншого чоловіка, з яким я зможу відчуті схожі відчуття.

Повернувши голову, відчуваю, як його губи миттєво торкаються мого чола, а рука владно стискає стегно.

Калєб Ван дер Берг, чорт би тебе забрав.

Розділ 25

Тирнан

-Тирнан? – чується голос Ноя ззовні.

Озираюся назад. Калєб одягає свою футболку. Джинси він уже застебнув, а розстебнутий ремінь, що оперізує його підтягнутий вузький торс, звисає вниз. Я прикушую губу. У роті знову пересихає через бажання відчути його смак.

Власні думки змушують мене закотити очі. Господи.

Застебнувши комір фланелевої сорочки Калеба, дивлюся на розірвану сорочку його брата, що лежить на даху машини, натягую шапку на голову, після чого відчиняю двері.

- Тирнан!

- Я тут, - відгукуюсь, ступивши через поріг у кучугуру, і одягаю пальто.

Ной різко обертається на мій голос.

- Якого біса? - Нахмурившись, він підходить до мене. Щоки хлопця такі ж червоні, як його яскрава толстовка. Вітер колише кінчики волосся, що виглядають з-під шапки. – Я тебе всюди шукаю. І я щойно заглядав у комору. Де ти ховалась?

Відкриваю рота, але позаду мене зі скрипом відчиняються двері. Ной дивиться мені за плече. Калєб, що вийшов із комори, застібає ремінь і сердито дивиться на брата. Сніг падає йому на волосся.

Я подумки випромінюю незадоволений стогін.

– Ох, – бурмоче хлопець.

Видихнувши, розвертаюсь назад до Ноя.

Його погляд нерішуче кидається між мною та Калєбом. На щастя, він проковтує язик, не озвучивши те, що хотів сказати, і кидає мені телефон.

- Тобі кілька разів дзвонили.

Розблокувавши екран, виявляю пропущені дзвінки від Міраї.

Чорт. Нічого хорошого це не обіцяє.

Я набираю її номер, підношу мобільник до вуха і прямую до будинку.

- Тирнан, - відповідає вона після третього гудка.

- Вітаю. Що трапилось?

Піднявшись сходами, йду до дверей. Тривога у її голосі мене насторожує.

- Не хотіла тобі дзвонити й водночас не хочу, щоб ти дізналася про це від когось іншого.

Відчиняю двері, струшую сніг із чоbit, потім входжу всередину. Про що дізналася?

– «Дейлі Пост» опублікувала статтю, де за заявами кількох інсайдерів стверджується, ніби твій батько...

Мною опановує страх. Я майже не кладу трубку. До цього моменту я не усвідомлювала, як приємно було захиститись від решти світу. Не впевнена, що я хочу почути цю інформацію. Однак Міраї не зв'язалася б зі мною, якби справа не була важливою.

– Що? - Запитую, стягуючи з себе пальто.

— Неначе твій батько жорстоко поведився з твоєю матір'ю. Що він змусив її вчинити самогубство.

– Що?! – вигукую я.

Як вони дійшли такого висновку? І вони мають інсайдери?

Не пригадаю, щоб тієї ночі в будинку був ще хтось, хто міг би щось засвідчити.

Я стискаю телефон у руці, але одразу розслабляюся. Навіщо людям спекулювати на такі теми? Якою метою це служить?

- Тирнан, ти тут? – гукає Міраї.

Проковтнувши, відповідаю:

– Так.

Я вхожу до кухні. У повітрі витає аромат тушкованої оленини, залишеної Джейком на повільному вогні. Каліб і Ной йдуть за мною. Їхній батько, що стоїть біля мушлі, обертається і заглядає мені в очі, а я відводжу погляд.

– Ми знаємо, що це брехня, – продовжує жінка, – лише вибір дій у нас невеликий і...

Хитаючи головою, скидаю виклик, хапаю ноутбук, розгортаю його та запускаю браузер.

Чому я засмучена? Мені байдуже, що люди говорять про батьків. Можливо, завдяки цьому розкриється, наскільки далекі вони були від ідеалу, навіть якщо поточна тема обговорень – цілковита нісенітниця.

Хлопці оточують стіл. Їм напевно не терпиться з'ясувати, що відбувається. Коли сторінка пошуку завантажується, я вводжу імена батька та матері. Заголовки миттєво впадають у вічі.

Серце б'ється в грудях.

– Про що вони пишуть? – цікавиться Ной, визираючи з-за мого плеча.

Я мотаю головою. Від агресії здавлює горло. Уявлення не маю, як це зупинити.

- За твердженнями інсайдерів, батько був деспотичним тираном, - кажу я, читаючи статтю, - і моя мати його боялася. Він забрав її із собою, бо не вірив у її відданість після своєї смерті.

Маячня якась. Він жив заради її добробуту.

Закривши замітку, переглядаю решту заголовків, згадок у «Твіттері», посилання на відео на «Ют'юбі». Серйозно? Вже з'явилися відеоблоги із конспірологічними теоріями?

Чиясь рука закриває монітор і відвертає його від мене.

- Не дивись на це. - Джейк закриває кришку ноутбука. – Ти знаєш, яке лайно лилося з преси, тому й трималася якомога далі від інтернету.

Впиваюся нігтями в стільницю.

– Ну, таке можливе? – втручається Ной.

Батько кидає на нього багатозначний погляд.

– Тобто... це в жодному разі ніякого значення не має, правда? - Поспішно додає хлопець. – Вони були мудаки.

Я роблю глибокий вдих, намагаючись його не слухати.

Однак він має рацію. Яка різниця? Чому мене розлютила дана ситуація?

– Це не твоя проблема, – суворо каже мені Джейк.

Піднявши очі, ловлю його незворушний погляд. Він виявляє терпіння, але готовий до всього, якщо знадобиться його допомога.

Я встаю, беру телефон, гортаю список контактів та натискаю кнопку виклику.

– Бартлетт, Шнайдер та Абрахам». З ким вас з'єднати?

- Це Тирнан де Хаас. Мені треба поговорити з містером Ісуолою.

Після короткої паузи секретар вимовляє:

- Так, міс де Хаас. Будь ласка, зачекайте.

Калєб тримається віддалено, спершись на дерев'яну балку між кухнею і вітальнею. Його очі опущені, на відміну від Джейка та Ноя, які пильно дивляться на мене, стоячи біля столу.

- Тирнан, - відповідає містер Ісуола. - Як ся маєш?

Я відвертаюся від хлопців у спробі хоч якось усамітнитися.

– Ви бачили статтю у «Дейлі»? – питаю тихо.

– Так, сьогодні вранці. – Його голос звучить сумно. – Я вже надіслав їм листа про припинення протиправних дій.

Качаю головою.

– Ні.

Чоловік кілька секунд мовчить.

– Хочеш, щоб вони надрукували спростування?

Зітхнувши, починаю намотувати кола кухні.

– Збитки вже завдано. Тепер читачі віритимуть у це, незважаючи ні на що. Але я хочу, щоб таке більше не повторилося.

- Ти маєш намір подати урок іншим на їх прикладі?

– Так.

Ми обидва замовкаємо. Сподіваюся, він зрозуміє без моїх пояснень, про що я прошу. Звичайно, це здасться дріб'язковим, до того ж потім я можу передумати, але, наскільки всім відомо, я любила батьків і обожнювала. З боку журналістів погано публікувати бездоказову історію, особливо перед осиротілою дочкою пари.

- До швидкого, - каже чоловік, вловивши натяк.

- До побачення.

Я скидаю виклик і, підійшовши до раковини, наливаю склянку води.

Джейк зупиняється збоку від мене.

– Ти могла б зробити заяву.

Ледве чутно засміявшись, закриваю кран.

– Дочка заступається за батьків? Дуже правдоподібно, – бубню я.
– Якщо справа дійде до суду, їм доведеться розкрити свої джерела.

- І ти готова посперечатися, що жодних джерел немає.

– Я точно знаю, що їх нема. - Підношу склянку до губ. – Ми з Міраї жили у тому будинку. Ніхто не контролював мою матір. Саме поряд з ним вона й хотіла бути.

Зробивши ковток, виходжу з кухні й рухаюся до сходів. Мені потрібно прийняти душ.

– Чому ти турбуєшся про них? – чую запитання Ноя. - Вони жахливо ставилися до тебе.

Зупинившись на третій сходинці, я намагаюся змусити себе йти далі, бо не знаю, як відповісти. Мені потрібно кілька секунд, щоб розвернутися та зустрітися з ним поглядом.

Якщо чесно, я гадки не маю – чому. Моє серце не пом'якшилося стосовно них, але щось змінилося з моменту мого переїзду сюди. З'явилася риса... межа того, що я тепер готова терпіти, якої не було раніше.

Знизую плечима, підбираючи слова, тільки іншого пояснення не знаходжу:

– Вони мої батьки.

Хлопець примружується. Усі троє дивляться на мене. Більше нічого не сказавши, я йду на другий поверх. Мені майже хочеться посміхнутися. Можливо, мама і тато не заслуговують на мою відданість, але відстоювати справедливість, виявляється, досить приємно.

***

Я прикріплюю гілки дротом до металевої вішалки, викраденої з шафи Джейка. У мене тільки пластикові, їх неможливо зігнути у коло.

Шматочками відрізаю надлишки дроту і розподіляю хвою вздовж вінка. Те, як гілочки злегка хаотично і непередбачено стирчать убік, викликає усмішку. У дитинстві мій будинок до свят прикрашали професійно, з надлишком білих тонів. Тому я рада зробити щось природніше до Різдва. І пахне набагато приємніше.

Перевіривши інші кріплення на вінку, повзу рачки по підлозі вітальні до гірлянди для камінної полиці, яку сплела з соснових лап, які ми з Калемом зібрали кілька днів тому. Собаки міцно сплять перед вогнем, а я розсовую гілки пальцями, забрудненими золотою фарбою після того, як я перефарбовувала книжкову полицю, і дивлюся, чи не треба їх укріпити.

Раптом відчувши на собі чийсь погляд, різко підіймаю очі й бачу Джейка, що спостерігає за мною. Сидячи на дивані, він кілька секунд утримує зоровий контакт, потім моргає та повертається до перегляду фільму. Я перекладаю погляд на Калеба, що вмовстився у кріслі. Хоч хлопець і дивиться на екран, його увагу замість телевізора зосереджено на всьому, що відбувається навколо. Його щелепи стиснуті, і мої щоки спалахують.

Переконавшись, що замки замкнені, Ной входить у кімнату.

– Допоможеш? – питаю, підскачівши із підлоги.

Він бере один кінець гірлянди, я інший. Біль у руці починає посилюватись, тому що дія «Аспірину» вже слабшає. Ми підіймаємо прикрасу і кладемо на триметрову камінну полицю. Хлопець відступає, поки я поправляю гірлянду. Після цього, нахилившись, підхоплюю за гачок різдвяний вінок, простягаю Ною і вказую на двері.

Коли він вішає його, я милуюсь своїми творіннями збоку. Мені б ще червону стрічку. Різдво за кілька тижнів, і я вперше в житті натхненна цим святом.

Однак, подивившись на Джейка, помічаю його піднесені брови, ніби він чекав більшого, раз я весь вечір так старанно працювала. Що гілки повинні світитися, чи типу того.

Я відходжу, покусуючи куточок рота.

– Якщо тобі не подобається...

Це лише маленька дрібничка для створення святкового настрою. Адже я не пришила оборки до його штор.

Він підводиться, притягує мене до себе і цілує в лоба.

- Гарно вийшло, Тирнан. Мені дуже подобається.

Усміхнувшись, киваю.

- Добре. Тобі ж краще, щоб я не нудьгувала.

Джейк сміється, але Ной перехоплює мене і садить собі на коліна.

– Якщо тобі нема чим зайнятися...

Він намагається полоскотати мій бік, і я одразу ж підскакую на ноги.

Батько відважує йому потиличник дорогою на кухню.

– Що? - Випалює хлопець. - Я не це мав на увазі.

Ага, зрозуміло. Ной старанно стримує сміх, тільки усмішка диявольська. Нічого не можу з собою вдіяти, мені теж хочеться посміхнутися. Я відвертаюсь, щоб він не побачив, і помічаю Калеба.

Він незримим поглядом дивився в телевізор, досі сидячи на кріслі. Між бровами має дві глибокі складки.

Холодок пробігає моїми ногами. Опустивши светр, прикриваю смужку шкіри над поясом шовкових піжамних шортів.

- Давай, - каже Ной, вставши з дивана і потягнувшись за моєю рукою. - Ходімо.

Джейк ховається в майстерні, зачинивши двері, а ми з його молодшим сином входимо в темну кухню. Відтіснивши мене до раковини, він висуває стілець, сідає і підіймає край мого светра.

- Дай мені руку.

Я вислизаю з рукава. Хлопець бере аптечку, яку ми залишили на стійці, після чого починає розмотувати пов'язку. Я прикриваю светром свої голі груди.

Обробляючи рану, Ной стурбовано поглядає на моє обличчя, варто мені зашипіти. Набряк спав, проте через будь-якого тиску, як і раніше, здається, ніби шкіру проколюють розпеченою кочергою. Всі його дотики дуже ніжні. Ми обоє мовчимо. Я нервово покусую

внутрішню поверхню губи, бо Ной мовчазний лише тоді, коли йому є що сказати.

- Радий, що ти заступаєшся за батьків, - вимовляє він тихо. – Хоч вони цього й не заслужили.

Його незвично щирий тон звучить особливо проникливо, адже настільки відкритим Ной рідко буває.

- Я б зробив так само заради батька, - пояснює він, поки я спостерігаю за ним. - Але він би це заслужив.

Мене тішить, що хлопець дійшов такого розуміння.

Шпурнувши серветку, що дезінфікує, на підлогу, Ной гірко сміється.

- Який я дрібний гівнюк. Батько стільки років був один. Все робив сам. Наодинці боровся за нашу родину. - Він хитає головою. - По суті, ми ніколи до ладу не дбали один про одного. Донедавна.

Я пам'ятаю здивування Джейка того ранку, коли його син допомагав без заперечень. Вони завжди дбали один про одного. Їжа, дах, робота... Гадаю, він має на увазі щось інше. Як у випадку зі мною, наприклад: я не думаю про минуле, бо щаслива. Якщо про тебе піклуються, ти піклуєшся про інших людей.

Дихання Ноя стає поверхневим. Він ще не дивиться на мене.

- Що станеться, коли ти поїдеш?

Більше схоже на думки вголос. Чи збережуть вони сімейні стосунки один з одним?

І тут мені приходить у голову ... А що станеться зі мною, коли я поїду? Це місце стало моїм будинком.

Вони стали моїм будинком.

Перев'язавши руку чистим бинтом, Ной підводиться. Попри близькість, хлопець, як і раніше, відмовляється дивитися в мій бік, чорт забирай. В очах починає щипати. Я поїду лише за кілька місяців. Нині не хочу про це думати.

Повертаю його голову до себе. Він відразу ж притискається чолом до мого чола.

– А що, коли я не дозволю тобі поїхати? - бурмотить Ной, лоскотливо повів диханням губи.

Моє підборіддя тремтить.

– Що, якщо... – Обвив руками талію, він міцно притискає моє тіло до себе. - Що, якщо до літа багато що зміниться?

Я слухаю його.

- Що якщо...

Ной ловить мою нижню губу зубами, чому я різко втягую повітря, а потім відпускає і шепоче:

- Що, якщо ми трахатимемо тебе, поки ти не завагітнієш?

– Щоб утримати мене тут? – із викликом питаю я.

Навмисне мене обрюхатити?

Він заперечливо хитає головою.

– Щоб утримати тебе поряд із собою.

Примружившись, відкриваю рота, але не знаю, що сказати. Якщо вже вибирати когось, то я маю залишитися з Ноем. Він молодий, добрий, ввічливий... Він розмовляє зі мною. З ним я зможу рости як особистість.

Ной добрий.

То чому ж я не говорю йому цього?

Я обхоплюю долонями його щоки, не маючи жодного уявлення, що хочу сказати. Щоправда, перш ніж встигаю обмовитись хоч словом, у нього за спиною виникає темний силует.

Подивившись хлопцю за плече, бачу Калеба і забираю руки від його брата.

Ной обертається. Ми обидва помічаємо палкі люті очі, поки його погляд кидається між нами. Калєб підймає руку, і я ледве не морщусь, готуючись до того, що він схопить мене чи вдарить Ноя. Однак він просто бере мою руку і, утримуючи зоровий контакт, спокійно притягує мене до себе.

Я йду добровільно. Жар миттєво розповсюджується по шкірі від контакту з його пальцями.

Дивлячись мені в очі, він розтирає пасмо мого волосся.

Мій рот розкривається, але я знову не знаю, що хочу сказати. Калєб молодий, недобрий, необхідний. Він не розмовляє зі мною, і з ним я не зможу рости як особистість.

Калєб поганий.

Тільки я хочу саме його. Для себе. Прямо зараз.

Хочу опинитись у похмурій душовій, де крім нас нікого не буде. У його обіймах.

Дурна дівчинка.

Скинувши погляд своїх темних очей на брата, Калєб смикає підборіддя і наказує йому піти.

Я чую, як Ной переступає з ноги на ногу.

- Ти не проти? - Запитує він.

Уважно дивлячись на Калєба, киваю.

Вибач, Ной. Деякі уроки можна засвоїти лише з гірким досвідом.

Видихнувши, хлопець прямує до майстерні до батька, тоді як його брат переплітає наші пальці й веде мене до сходів. Всі м'язи ниють, я втомилася, почуваюся винною. Здавалося б, зараз я повинна сумніватися багато в чому, але це не так. Важливими є лише наступні п'ять хвилин. Наступна година. Стільки часу, скільки нам буде відведено провести разом.

Замість того, щоб піти до своєї кімнати, Калєб відчиняє двері моєї спальні й вштовхує мене туди. Оступившись, я зупиняюся, щойно він відпускає мою руку.

Якого біса?

Я розвертаюся і дивлюся на нього. Очі хлопця раптово озлоблюються від одного погляду на моє ліжко. Він віддає наказ, смикнувши підборіддям.

Що?

Мені потрібна хвилина, щоб збагнути, чого він хоче.

– Спати?

Калєб відправляє мене в ліжко?

– Ще десяти немає, – заперечую я.

Він показує пальцем у мій бік, потім знову на ліжко, цього разу насупившись. Потім, повернувшись кругом, виходить із кімнати й захлопує за собою двері. Якого дідька?

Раптом я чую скрегіт металу об метал – засув ковзає. Мої очі округляються.

Я підбігаю до дверей і кручу ручку.

– Калєб?

Замок не піддається. Барабаню долонею по деревині, другою рукою продовжую смикати за ручку.

- Що це означає? – кричу я. - Ти серйозно?

Так і знала, що він повівся надто неправдоподібно. Його спокій – нісенітниця собача. Насправді Калєб розлютився.

Я продовжую ломитися у двері здоровою рукою.

- Це не смішно!

Він замкнув мою спальню на засув? Вранці на дверях не було засуву. Коли Каліб його встановив? Він що, жартує? О Боже.

- Джейк! - Кричу я. – Ной!

Однак у майстерні вони мене не почують.

Кроки хлопця віддаляються вниз сходами. Я не плачу, але моя кров закипає від гніву. Твою матір, я його вб'ю. Ревнивий, інфантильний, божевільний сучий син. Я його вб'ю!

Б'ючи та штовхаючи двері, гаркаю:

- А якщо мені знадобиться сходити до туалету?

Уф!

Розділ 26

Він обходить навколо ліжка, не зводячи очей з її темного силуету під ковдрою. Вона виснажила себе - репетувала протягом гробаної години після того, як він замкнув двері, - а зараз відключилася.

Смуги місячного світла падають на підлогу кімнати. У хаті панує тиша; сніг стукає по скляних дверях, нагадуючи звук метронома. Тук, тук... тук. Тук, тук... тук.

Хлопець залазить на ліжко, нависає над сплячою Тирнан, спершись на руки й ставши на коліна.

На щастя, його батько і брат не знають про те, що сталося. Вони працювали в гаражі, тож не чули її істеріку. Але навіть якби почули та примчали на виручку, він був готовий.

Йому вже нудно від того, що вона ходить по руках, наче шльондра. Спочатку трахнула його в коморі, потім дозволила батькові доторкнутися до себе і поцілувати, майже віддалася його братові, варто йому відвернутися.

Нудно бачити її посмішку, коли вона ремонтує своє тупе барахло в майстерні.

Огідно від того, як вона радіє снігу або коли годує коней.

Нудно помічати пасма волосся, що спадає на її щоку, коли дівчина читає за обіднім столом; або як вона зсуває губи вбік, коли зосереджується на якомусь завданні.

Нудно від її криків ночами; від того, які жалюгідні звуки вона видає під час своїх кошмарів.

Він дивиться на неї, схиливши голову набік. Дихання Тирнан стає поверхневим. Вона стискає комір своєї футболки у кулаках. Її обличчя напружується, тіло сіпається. Жах починається.

Нахилившись, хлопець проводить кінчиком носа по її носі, заплющує очі, відчуває її часте дихання. М'язи дівчини скорочуються, підборіддя тремтить. Вона хмуриє брови. Від частини йому хочеться зробити те саме, що й завжди. Укласти її в обійми, заспокоїти, повернути до нормального сну.

Тільки в ясній свідомості вона зовсім інша. Жорстока. І він більше не забуде про це.

Вп'явшись у губи Тирнан поцілунком, хлопець проковтує її стогін. Вона спочатку заціпеніла, потім розслаблюється. Він мало не сміється. На його місці міг би опинитися будь-хто. Навіть якщо він стягне з дівчини трусики й увійде до неї, вона не розплющить очі, щоб зрозуміти, хто з них це робить, адже, по суті, немає жодної різниці.

Хлопець прокладає доріжку з поцілунків її щокою. Вона досі спить. Його губи зависають над її шкірою, рухаються, проте озвучити слова він нездатний. Красиві повії. Гойдаючи стегнами, швидко притискається до неї. Ось хто вона. Повія.

Він злазить із Тирнан і, спостерігаючи за її обличчям, обережно стягує з неї шорти, кидає їх на підлогу. Повернувшись, знову нависає над нею і просовує руку в трусики.

Його пальці спокусливо ковзають поміж ніг дівчини, щоб вона їх розсунула. Однак він змушений зробити паузу на мить і стиснути кулак, бо вона така м'яка та гладка. Йому подобається чіпати її. Хлопець знаходить її клітор. Як і личить гробаним повіям, Тирнан розводить коліна. Він усміхається, дражливо погладжуючи маленький горбок по колу. Його тато теж так робить? Чи, може, брат? Вона стогне для них, чи не так?

Піднявши руку, він облизує свій палець, після чого знову торкається її плоті, слухає зітхання і солодкий стогін. Хлопець дивиться на обличчя Тирнан. Скоро вона дізнається, що то він.

Випустивши хрипкий стогін, дівчина вигинає шию, закидає голову назад, починає охоче рухатися. Тато та Ной сплять. Вона у його повному розпорядженні.

– Каліб... – пробурмотівши, Тирнан охоплює його зап'ястя, але не прибирає руку від себе. – Ти такий гівнюк.

Він посміхається. Так, гівнюк. А їй подобається вдавати, ніби її це хвилює. В одну секунду пручається, в наступну благає, щоб її отримали. Дівча його не зупинить, тому що, поки хтось трахає її, вона забуває про свою нікчемність.

- Повільніше, - з придином вимовляє дівчина. - Будь ласка...

Тільки він не зменшує темп. Звільнившись із її хватки, змушує тією ж рукою підняти футболку. Вона тягне тканину вгору, оголюючи свої розкішні цицьки. Він спостерігає, як вони хитаються вперед-назад, поки Тирнан рухається йому назустріч. Відкинувшись назад, хлопець сідає на п'яти, продовжує грати з клітором, а друга рука опускається нижче.

Погладжуючи тугий отвір, він дразнить її дупу. У неї перехоплює подих.

– Калєб? – нервово запитує вона.

Однак хлопець не зупиняється, тре, вводить кінчик пальця всередину, при цьому все швидше стимулюючи клітор. Її м'язи стискаються навколо нього, обволікаючи теплом. Його член болісно набухає, чому він лише сильніше сердиться.

Палець у дупі дівчинки залишається нерухомим, зате інший злегка занурюється в кицьку, розподіляє вологу навколо. Він трахає її рукою. Поступово вона звикає та розслаблюється, відчувши себе комфортно, знову збуджується, хитає стегнами. Їй подобається, коли обидва її отвори заповнені.

Звичайно, їй це подобається.

Через кілька секунд його пальцю вдається поринути глибше в задній прохід. Вони ловлять ритм; по кімнаті разносяться стогін і важке дихання дівчини, поки вона прагне свого оргазму.

Він мало не сідає. Дивлячись на Тирнан зверху вниз, частково хоче подарувати їй цю насолоду, адже вона така гарна. І йому подобається бачити її посмішку.

Подобається бачити, яке захоплення викликає в неї сніг, з якою радістю вона годує коней і як любить тварин. Наскільки приємно було, коли дівчина обняла його на сидінні машини в коморі.

Але його руки все одно вислизають із її червоних трусиків. Тіло Тирнан тремтить, а стогони залишаються без відповіді.

– Ні, будь ласка, – здавлено шепоче вона. – Я була така близька.

Піт виступає над бровами. Твою матір, на нього накочує нудота, тільки він злазить з ліжка, не зважаючи на її прохання.

Поки що все йде за планом.

Тепер другий раунд.

– Каліб... – благає Тирнан.

Пропустивши слова дівчини повз вуха, він кидає свої джинси на підлогу і стягує її з ліжка. Вона стоїть на нетвердих ногах, хитаючись через стомлення. Хлопець присідає, знімає з неї трусики. Вхопившись за його плечі, Тирнан переступає через свою спідню білизну.

- Я тобі подобаюся? - Запитує вона тихо.

Питання змушує його завмерти.

- Хоч трохи?

Якби він не бачив перед собою жіноче тіло, міг би подумати, що з ним розмовляє дитина, настільки безневинно і мило звучить її голос.

Дівчина ковтає.

— Мені здавалося, що твоя мовчанка повинна певною мірою спокушати мене. - Він стягує з неї футболку, і вона підіймає руки. — Хоч би що я сказала, твої відповіді вислуховувати не доведеться. Я теж ненавиджу розмовляти.

Не дивлячись на неї, хлопець дістає з кишені презерватив, розриває упакування та вдягає гумку на себе.

- Єдине, чим ти можеш мене поранити - це піти, - бурмотить Тирнан, після чого зітхає. - Терпіти не можу, коли ти йдеш.

Він штовхає дівчину назад на ліжко, забирається на неї зверху, уникаючи зорового контакту.

- Мені неприємно те, як ти часом дивишся на мене, - шепоче вона, явно стримуючи сльози. - Наче я ніщо.

Вище піднявши її коліно, він спрямовує свій член і починає входити в неї, поки врешті-решт не занурюється повністю. Накривши її собою, хлопець пригнічує задоволення і тепло, що поширюється його тілом, викидає слова Тирнан з голови.

- А іноді ... - Вона цілує його, обвив руками талію і ковзнувши кінчиком язика йому в рот.

Він твердіє ще дужче, втягнувши повітря крізь зуби.

— Я теж не знаю, як говорити. Отак ми розмовляємо. Тільки в такі моменти я відчуваю, що тобі подобаюся.

В очах палить. Глибоко поцілувавши Тирнан, хлопець відчуває смак сліз на її щоках. Обсипає її поцілунками. Вона йому подобається. Він з першої зустрічі хотів доторкнутися до неї й спостерігав за тим, як дівчина помалу починала сміятися, стаючи частиною їхньої родини.

Щільно притиснувшись до неї всім торсом, він рухає стегнами, охоплює її голову руками й знову цілує.

– Каліб... – видихає вона. Її кицька стискається. – Каліб. Боже.

Він відчуває, Тирнан ось-ось скінчить. Вона завжди така прекрасна на піку блаженства. Рухаючись все швидше та швидше, він хоче любити її. Хоче довести до оргазму, бо вона була створена для нього. Вони обоє не вміють сприймати кохання від інших людей, але їм не потрібно розмовляти. Ось що замінює їм слова.

Він ніким не впивається так, як прагне впиватися нею. Її запахом, її звуками, її дотиками... її смаком. Обійми Тирнан дарують йому ні з чим незрівнянні відчуття.

Йому хочеться кохати її.

Доставити їй задоволення.

Він хоче довіритися їй і колись побачити дівчину з його дитиною на руках.

Його поштовхи сповільнюються, коли він замислюється над тим, як її любили батько і Ной. Про всі слова, які вона шепотіла в їхніх ліжках.

Її не так вже й важко задовольнити.

Поки перед очима миготять образи того, якою вона була сьогодні з його батьком та братом, він згадує...

Жінки, яких він любить, забувають про нього.

Хлопець зупиняється. Жалібно пискнувши, Тирнан, що балансує на межі другого оргазму, тремтить, проте ейфорія вислизає від неї, і вона повертається на землю.

- Ні, - ледве чутно вимовляє дівчина, видихнувши. – Будь ласка... Каліб, що ти робиш?

Розділ 27

Тирнан

Він підводиться, хватає мене і перевертає. Щось зтягується навколо мого зап'ястя, і я розумію, що це ремінь раніше, ніж підіймаю очі.

Той самий ремінь, подарований Калобом, який лежав на столику. Зафіксувавши мою руку, вільний кінець хлопець перекидає через коване узголів'я ліжка.

Дідько. Він смикає ремінь, змушуючи мене піднятися - я змушена вчепитися обома руками в лозини для підтримки, - і закріплює петлю. Потім силою розсовує мої коліна.

– Каліб... – намагаюся заперечити.

Я відчуваю свою вологу на внутрішніх поверхнях стегон. Кожен м'яз усередині горить. Моє тіло тремтить. Що він робить?

Вп'явшись пальцями в боки, він різко смикає мої стегна на себе. Його член швидко прослизає всередину, і я заплющуюсь через біль, що садить, тому що він ледве не пронизує мене наскрізь. Мені не приємно.

– Калєб...

Але я не знаю, що я хочу сказати. Голова йде обертом.

Хлопець трахає мене ззаду, жорстко рухаючи стегнами, а я тримаюся за узголів'я. Мої локони, що розсипалися по спині, злітають у повітря.

Він запускає руку мені у волосся на потилиці й стискає його в кулаку. На мить я втрачаю здатність дихати. Чути лише ляпаси тіла об тіло. Його хватка посилюється, спричиняючи біль.

- Калєб, зупинись.

Натиснувши на спину, він змушує мене нахилитися нижче і випнути дупу йому назустріч, відпускає волосся, потім лапає груди й вгризається зубами в шию.

Сльози збираються у куточках моїх очей. Я лише щосили чіпляюся за ліжку, тоді як його стегна врізаються в мене все швидше і безжально. Він проникає надто глибоко. Мені боляче.

Хлопець бере своє. Трахає так, ніби я – повна нікчема.

- Калєб, перестань.

Тільки він не чує. Натомість голосно плескає долонею по моїй дупі, важко дихаючи. Я скрикую. Ремінь впивається у шкіру.

- Зупинися! – закричав, послаблюю петлю, вивільняю руку, швидко обертаюсь і б'ю його. Не знаю скільки разів. Розплакавшись, бачу лютий вираз його обличчя, підскакую з ліжка і гола вибігаю з кімнати. Калєб ловить мене, смикає назад до себе, проте я щосили даю йому ляпас, вриваюся в спальню Ноя і замикаю за собою двері. Калєб барабанить по дереву кулаками. Я чую, як його брат перевертається на ліжку.

- Якого дідька?

Задкуючи від дверей, чекаю, що хлопець її виб'є, але...

Він це не робить. Перекладаю подих. У мене коліна підкошуються.

- Тирнан? – гукає Ной.

Залізи на ліжко, я притискаюся грудьми до його спини, міцно обвиваю руками.

– Засинай, – бурмочу, намагаючись вгамувати сльози.

- Що він зробив?

– Нічого. – Я втикаюсь у нього обличчям. Тепла шкіра Ноя пахне моїм гелем для душу, яким він завжди потай користується. - Можна я просто обійму тебе?

- Він зробив тобі боляче? – Хлопець намагається обернутися, але я йому не дозволяю. - Скажи мені правду.

Не можу говорити. Лише хитаю головою. Я – єдина, хто завдає собі болю. Я повірила, що все було по-справжньому. Хоч би що відбувалося між нами весь цей час.

Каліб мене ненавидить. Це не любов.

Він не повертається до дверей брата. Здається, рано чи пізно зі сходів долинають його кроки. Через кілька хвилин моє дихання вирівнюється, а сльози висихають. Ной не рухається, дозволяючи тримати себе в обіймах.

Мої руки знову дужче стискаються навколо нього.

Не розумію, що відбувається. В одну мить Калєб хоче мене, наступною відштовхує. То він ніжний, то жахливий. То вразливий, то озлоблений.

Спершу він ділить мене з братом, потім стає власником. Що йому потрібно?

- Він був з нашою мамою, - порушивши мовчання, каже Ной.

Я розплющую очі, відчуваючи вібрацію голосу в його тілі.

— Якось дощовим весняним днем вона взяла Калєба з собою до хлопця, з яким крутила інтрижку на боці. Вони поїхали до магазину... точніше, так вона сказала татові. Натомість мати вирушила в якийсь білий будинок осторонь глухого путівця. Калєба вона залишила у

машині. Зачинила його там і сказала, що скоро повернеться. - Після паузи він продовжує: - Короткий візит перетворився на вечірку. Вона прийняла наркотики, втратила рахунок часу і заснула у тому будинку.

Хлопець всього вдруге згадує їхню матір. Він, мабуть, тоді був зовсім немовлям.

- Він залишився один у машині. У радіусі кількох кілометрів не було нікого, хто міг би почути його крики чи плач. Хвилини перетекли у годинник. Годинник у дні.

Заплющивши очі, не хочу слухати далі.

— Харчування в нього не було. А пив він тільки дощову воду, що сочилася з протікання в даху.

Як би я не чинила опір, у думках все одно спливає образ маленького хлопчика, замерзлого і голодного, на самоті. Каліб колись був дитиною. Беззахисна дитина.

— Незабаром він підірвав горло від криків, — пояснює Ной, — але коли батько нарешті знайшов його, Каліб уже не кричав, нікого не кликав. Просто сидів у власних екскрементах і дивився в простір, ледве звернувши увагу на дверцята, що відчинилися.

- Скільки часу? Скільки часу він там був?

Йому потрібно кілька секунд, перш ніж хлопець відповідає:

- Чотири дні.

Моє обличчя спотворюється гримасою, сльози беззвучно течуть по щоках.

– У його свідомості стався якийсь розкол, – каже Ной. - Про що взагалі думає людина, якщо відбувається щось подібне? Коли один день перетікає на два, два на три. Тобі чотири роки. Ти не можеш вибратися. Не можеш збагнути, як собі допомогти. Ти голодуєш. Тобі холодно. Самотньо. Ти не можеш підвестися. Не знаєш, коли тебе врятують.

Прокручуючи цю інформацію в голові, намагаюся уявити, наскільки довгими здавалися ті дні чотирирічній дитині. Хвилини, проведені в страху, здадуться годинами, а години - цілою вічністю.

- Мабуть, він почував себе похованим живцем, - додає хлопець. – Лікарі сказали, що Калєб здався. Відгородився від світу муром.

Протягом чотирьох днів, проведених у машині, він не мав влади над ситуацією, тому роки мовчання стали єдиною можливістю хоч щось контролювати. Голос – це єдине, чого ніхто не міг вимагати від нього. У такий спосіб Калєб вирішив покарати всіх навколишніх, змусити їх поділити свій біль.

У горло наче голки встромляються. Так, це мені знайоме. Я теж досить довго відмовляла собі у всьому, що робило мене щасливою – була нездатна відпустити свою образу, не надавати їй значення.

Калєб протягом усього свого життя карав цей світ, майже як я. На жаль, час не стоїть на місці, і в результаті ти просто караєш сам себе.

- Не плач через мого брата, - шепоче Ной. – Особливо у його присутності.

Зрештою, він знову засинає. Не знаю, скільки я лежу, думаючи про його слова.

Калєб мало не помер. Повільно. Болісно. Для людини будь-якого віку подібний досвід став би жахом наяву. Він багато пам'ятає?

Сподіваюся ні.

Однак, він змінився після цього. Замкнувся у собі, втратив довіру до навколишніх. Тож Калєб не розмовляє. Не обов'язково зі шкідливості. Просто він більше не хоче витратити себе на людей, здатних завдати йому болю.

Можливо, він зовсім розучився говорити. Адже не кожна чотирирічна дитина має артикульовану мову. По суті, не можна втратити навичку, якої в тебе ніколи й не було.

Внаслідок цього постраждала вся родина. Його мати, швидше за все, сидить у в'язниці за інші правопорушення, коли їй дали такий великий термін. Значить, для них вона однаково померла. Джейку довелося самотійно вирощувати двох хлопчиків далеко від допомоги, необхідної Калєбу. А Ной так і не впізнав брата посправжньому. Він знає, яким міг би стати Калєб. Вони всі були самотні. За час, який я провела тут, ми навчилися дбати один про одного, але я створила новий привід для розладу. Калєб не мав можливості звикнути до життя з іншою жінкою в будинку, а коли спробував, межі виявилися стерті до біса. Яка роль у мене? Я його кузина? Подруга? Чи належу його братові?

Чи йому?

Відпустивши Ноя, сідаю в ліжку і звішую ноги з краю. Вантаж відповідальності навалюється на плечі. Він поведився неправильно. Сьогодні Калєб дуже погано обійшовся зі мною. Я також дезорієнтована. Теж роблю помилки.

Тільки робити йому боляче не хочу. Лише в одному я впевнена – що можу бути поряд. Можливо, рано чи пізно хлопець довіриться мені по-дружньому. Або хоча б як людині, якій вона небайдужа, сподіваюся.

Підвівшись, дивлюся на годинник. Вже початок п'ятої ранку. Дістаю з кошика з чистими речами – Ной ніколи їх не розкладає – футболку, одягаю її, виходжу з кімнати, зачинивши за собою двері, та йду у ванну.

Там мене зустрічає хмара пари. Душ увімкнений. Помітивши Калеба, що сидить на краю ванни з похилою головою і сперся на одягнені в джинси коліна, я зупиняюся. Мій пульс знову частішає.

Він не підіймає погляду.

Я мало не йду. Нам обом потрібно побути окремо один від одного. Принаймні зараз.

Але я переступаю через поріг, зачиняю двері, повільно підходжу, зупиняюся перед ним і чекаю. Або його кроку у відповідь, або того, що він розлютиться і помчить геть. Тільки мені доведеться провести тут ще кілька місяців. Йому нікуди не подітися від мене.

Коли хлопець не робить спроб до втечі, я простягаю руку і легко торкаюся його м'якого темного волосся.

Калєб одразу ж перехоплює мою руку і втикається носом у долоню.

Я видихаю.

Опустившись навколїшки, обїймаю його за талїю і кладу голову йому на груди. Менї дуже хотїлося б знати, чого він хоче. Хотїлося б довїряти йому і щоб він менї довїряв.

Краще почати із дружби. Ми можемо повернути час назад?

Його руки безвольно звисають вздовж боків. Калєб не вїдповїдає на обїйми, лише дозволяє обїйняти себе. Я усуваюсь, вїрїшивши не вдиратися в його особистий простїр, і дивлюся хлопцевї у вїчі. Він уникає зорового контакту, натомїсть дивлячись на мою футболку, яку затискає мїж пальцями. Тобто футболку Ноя.

– Все гаразд, – говорю тихо. – Мїж мною та твоїм братом нїчого не було. – Мої долонї ковзають униз по його руках. - І не буде...

Діставшись його правої руки, бачу, що хлопець тримає якийсь предмет. Я підіймаю кулак Калеба і забираю кусок дерева.

- Що це таке? – Проте практично одразу розумію, на що дивлюся.

Це ніжка моєї зелено-блакитної комоди з золотими акцентами. Поки кручу її в руці, серце шалено б'ється, на лобі навіть холодний піт виступає.

- Що трапилося? - Різко перекладаю погляд на хлопця, важко дихаючи. – Що ти накоїв?

На очі навертаються сльози. Кинувши ніжку, біжу до дверей. Ні. Від болю та злості в животі затується тугий вузол. Я мчу вниз сходами, вриваюся в майстерню. Крижане повітря буквально обпалює. Гаражні двері прочинені. Кружляючи на місці, гарячково шукаю свій комод. Мій перший проект, із дизайном якого мені допоміг сам Каліб.

Його тут нема. Зовні на засніженій під'їзній доріжці я бачу діжку. З неї вириваються язики полум'я і стирчать рештки різнокольорової деревини, пофарбованої моїми власними руками.

Я хапаюся за голову, здригаючись від беззвучних ридань. Перед очима все пливе.

Ні.

Стоячи біля дверей, спостерігаю за іскрами, що розлітаються в ночі. Незабаром від фрагментів комода не залишиться й сліду. Вітер задуває волосся в обличчя. Не можу винести цього видовища, я накриваю очі долонями.

Тільки все одно подумки представляю свої безглузді дитячі малюнки в сміттєвому кошику.

Дурна, дурна... Продовжую плакати.

Позаду лунає скрип сходів. Я стискаю зуби, відчувши непереборне бажання вбити його. Зробити йому якомога болючіше. Чому він так вчинив?

Розвернувшись, босоніж підходжу до стіни з запчастинами, хапаю вихлопну трубу. Коли обертаюсь, Каліб стоїть на відстані витягнутої руки. Спелеляючи його поглядом, замахуюсь трубою, наче бейсбольною битою, готова розмножити йому череп. З мене досить. Мій терпець урвався. Але замість його голови врізаю клятим

шматком металу по книжковому стелажу, який закінчила сьогодні. Деревина розколюється в тріски, і мною повністю опановує лють. Я що є сили б'ю по стелажу з усіх боків, потім перемикаюся на стіл. Над ним я почала працювати кілька днів тому.

– Ти не зможеш мене поранити! - Кричу я. - Нічого не зможеш у мене відібрати! Тому що мені на все байдуже. Я – ніщо! - Гарчу та продовжую знищувати всі свої меблі, б'ю так сильно, як хотіла б вдарити Калеба. Це остання капля. Твою матір, тепер він знає, що не зачепить мене за живе. Ніхто мене не скривдить. Більше ніхто не отримає такої влади наді мною. Мені на всіх начхати.

Маскую свій плач черговим риком. На всіх.

Я сильніша за вас. Ви нічого не можете зробити.

- Якого дідька? – чується чийсь крик. - Чорт, у чому річ?

Хтось мене смикає і вириває з моїх рук трубу. Різко обернувшись, помічаю Джейка. Його сорочка не застебнута, і він теж босоніж. Ной зупинився біля дверей, з жахом спостерігаючи за тим, що відбувається.

Джейк, важко дихаючи, переводить погляд зі свого старшого сина на мене.

Стиснувши кулаки, відчуваю блаженне оніміння, що розтікається по тілу. Каліб кілька секунд дивиться мені у вічі. Вена в його шиї шалено пульсує. Після цього він підхоплює одяг із сушильної машинки та закінчує одягатися. Ще навіть не зашнурувавши черевики, натягує куртку, бере свій рюкзак із припасами та прямує до дверей.

- Зачекай, що діється, твою матір? - Джейк перехоплює хлопця.

Той, вирвавшись із хватки батька, рухається далі.

- Ти нікуди не підеш у таку погоду! – кричить чоловік.

Каліб зупиняється, обертається і дивиться на мене. Його очі миттю опускаються, ніби він шкодує чи начебто того. На мить мені здається, що він повернеться. Однак хлопець просто утримує мій погляд, кладе долоню на груди та двічі плескає.

Я не знаю, що це означає, та й яка різниця, чорт забирай.

Не втрачаючи більше ні хвилини, він виходить надвір і ховається в морозній імлі.

Розділ 28

Тирнан

Відкусивши тост, тримаю його в пальцях та відкриваю підручник на столі. Під їхніми поглядами мої щоки спалахують, але я уникаю зорового контакту і починаю переписувати текст у зошит. Після чого відкушую ще шматочок.

- Ти в порядку? – цікавиться Джейк.

Перекинувши сторінку, продовжую писати речення.

- В порядку.

За вікном завиває вітер, сніг барабанить склом. Про тварин ми подбали, а більше на вулиці нічого не вдієш. Температура впала нижче за двадцять градусів.

У будь-якому випадку помічниця я нікудишня останніми днями, і мене не особливо хвилює, що з цього приводу скаже Джейк. Нехай ризикне затіяти суперечку.

- Ти гаразд, - повторює Ной. – Ось уже тиждень ми щодня чуємо це від тебе. І все-таки ти майже не розмовляєш із нами.

Відчувши укол провини, забуваю, що писала. Потрібна мить, щоб згадати слово, на якому зупинилася.

Ной не заслуговує на мій бойкот. Та й Джейк також.

Просто мені боляче. Не впевнена, в чому причина, але я розлючена і не можу вдавати, ніби це не так. Джейк пішов за Калемом тієї ночі, а я вирушила в душ, залишений увімкненим, де просиділа пів години, поки тремтіння і сльози не вщухли.

Щоправда, додому чоловік повернувся один. Я не плакала з того часу. І Калеба ми не бачили.

- Мені шкода, що він знищив твій комод, - вимовляє Джейк, піднявши кухоль з кавою.

У відповідь я лише знизую плечима.

- Без різниці. Все одно я б не забрала його із собою у квітні.

- У квітні? - вигукує Ной, задершись на стільці. – Заняття у коледжі розпочинаються не раніше серпня.

- Я скоро завершу всі шкільні курси, - говорю, не дивлячись на нього. - Як тільки дороги очистяться, поїду додому.

Я повнолітня та фінансово незалежна. Мені тут не місце. Навіщо залишатись?

Джейк подається вперед, напружившись.

– Твій дім тут.

В очах палить. Стиснувши щелепи, намагаюся не видати свої емоції, бо чути таке приємно.

– Ми тебе любимо, – додає він.

- Ну, і що сталося б далі, по-твоєму? – питаю, в'їдливо посміхнувшись і не відриваючись від зошита. - Я б стрибала з ліжка в ліжку до кінця свого життя, вдаючи, ніби ми всі не здуріли? Залишатися я не збиралася.

Чого він чекав? Що я одружуся з одним із них? Житиму в глушині та народжуватимемо їм дітей?

Чи повернемося до моделі звичайної сім'ї? Дядька, кузени, племінниці? Коли я привезу сюди свого чоловіка для знайомства з ними, бідолашний хлопець навіть не запідозрить, що я переспала з усіма в цьому будинку?

Як, на думку Джейка, все мало закінчитися?

- Ми відступилися б, - заявляє чоловік. – Калєб закоханий у тебе.

– Калєб... – Тихо сміюся. – Просто тварина. Не здивуюсь, якщо він зараз не згадає, якого кольору в мене очі. Як і будь-яка інша дівчина, я для нього означаю не більше ніж чергова підстилка на ніч. Він вважає, що тільки для сексу я й придатна.

Нарешті дописую речення.

- Він був неправий. – Джейк спостерігає за мною. Ной, що сидить навпроти, мовчить. - Калєб пояснюється, втрачаючи самовладання. Так, він вчинив погано, але йому було боляче. Єдина жінка, яку він любив, забула про нього. Майже вбила. - Він робить паузу. – Калєб закохався у тебе, Тирнан. Він ревнував.

Сльози підкочують до очей, від ридання, що стримуються, болісно ніє в горлі. Хочеться похитати головою. Закричати на них і сказати, що це не має значення. Калєб не повинен так поводитися з людьми. Те, як він пояснюється – це його особистий вибір. Ніхто не перешкоджає хлопцеві сказати все, що йому треба сказати.

Ну, ревнував він. Ну, стояли батько і брат у нього на шляху. Калєб без проблем поділився мною з іншим у ніч пожежі. А я зобов'язана читати його думки щоразу, коли він раптово змінює свою думку? Калєб не людина. Він ведмідь. У його коханні немає нічого приємного.

Я випрямляюся, зачиняю книгу, збираю речі й встаю з-за столу. Швидко викинувши ці думки з голови, виходжу із кухні.

- Тирнан! – гукає Джейк.

Зупинившись, вагаюся кілька мить, перш ніж повертаю голову.

Він сидить на стільці, дивлячись на мене.

- Коли Калєб перестав розмовляти, я намагався навчити його жестів. Досі пам'ятаю дещо.

Чоловік кладе долоню собі на груди й двічі плескає, повторюючи жест, який хлопець показав перед тим, як пішов минулого тижня.

– Це... – каже він, – означає «моя».

***

З мого рота виривається пара і потім клубочиться у повітрі. Пік височить попереду. У серпні я вийшла на цей балкон уперше. З того часу вигляд, що відкривається переді мною, зовсім не змінився і водночас став зовсім іншим.

Холод пронизує мене крізь білу вовняну шапку. Тримаючи в руках чашку какао, я сильніше загортаюся в коричневий плед, що мені восени прислала Міраї.

Зуби стукають. Через вітер мороз здається ще суворішим.

На мить я даю слабину і гадаю, де він.

Мій погляд ковзає по засніжених деревах до увінчаної білим вершини гори. Там красиво та безлюдно. Холодно та самотньо.

Калєб міг рушити лише у двох напрямках. Глибше в ліс, до рибальської хатини. Або до міста.

Він ненавидить місто.

Крижане повітря обпалює губи. Якщо температура знову опуститься до мінус двадцяти чотирьох градусів, обмороження можна одержати за п'ятнадцять хвилин. Тепло від кружки просочується в пальці, проте кровотік все одно уповільнюється, навіть розігнути їх важко.

Намагаюся затриматися довше, відчутти те, що може відчувати Калєб, але я замерзаю. Попри мою любов до снігу, у таких низьких температурах немає нічого кумедного. Я розвертаюсь і повертаюся до хати. Сніг скрипить під підшвами моїх капців.

Скинувши взуття біля порога, заходжу в спальню, зачиняю та замикаю розсувні двері. Праворуч у каміні потріскує вогонь.

Підійшовши до ліжка, беру подушку, нюхаю наволочку. Вона пахне порошком Snuggle. Я випрала постільну білизну після відходу Калеба, тільки спочатку її запах все одно зберігався. Нині він уже розвіявся.

Кидаю подушку з пледом на ліжку, стягую з себе шапку і просто нерухомо стою близько трьох секунд. А потім самі ноги ведуть мене. Вислизнувши з кімнати, тупцюю на місці в коридорі, після чого підіймаюся сходами в кімнату Калеба. Зараз три години дня. Всупереч напруженій бесіді за сніданком, Джейк з Ноєм спокійно працюють у майстерні, згуртувавшись без Калеба. Чому вони не переймаються? Я розгнівана на нього, але на вулиці зима. Він може там померти. Раптом Калєб навіть до котеджу не дістався?

Повернувши ручку, відчиняю двері його спальні. Усередині темно, крім світла, що потрапляє через вікно. Заходжу в кімнату, заплющую очі й вдихаю його аромат. За закритими віками світ паморочиться, і голова теж іде кругом. Чому запах Ноя не впливає на мене так? Він був би дуже щасливий, якби я опинилась у його руках сьогодні вночі. Ной намагався не нав'язуватись, проте я знаю, що йому хочеться мене обійняти. Щоб я дивилася на нього.

Я наближаюся до ліжка та беру одну з подушок. Простирадла зім'яті, ковдра наполовину звисає з краю. Уткнувшись у подушку носом, здригаюся від контакту з прохолодною тканиною. Коли роблю вдих, спочатку нічого не вловлюю, але поступово запах проявляється. Листя, будяки, дерево, шкіра. І ще щось. Те, що відчуваєш, лише

пригорнувшись до його шиї. Внизу живота прокидається вогненний торнадо, і я знесилено плюхаюся на матрац.

Тут холодно. Похмуро і заповишено. Камін почорнів від сажі за роки використання. Хоч Калєб і не забрав нічого, що я помітила б, спальня здається занедбаною.

Попрямувавши до дальньої стіни, зупиняюся перед панорамним вікном і дивлюся на засніжений, мирний, прекрасний лісовий краєвид.

Я, як і раніше, злюсь.

Якби прямо зараз він увійшов до кімнати й захотів загладити свою провину, я, мабуть, піддалася б і проковтнула будь-які крихти уваги, запропоновані ним. Калєб отримав би перемогу.

Він навіть цієї секунди перемагає. Минув тиждень, а я знову повернулася до того стану, в якому була, коли переїхала сюди. Зводжу себе, бо...

Тому що чогось варта, тільки якщо хтось хоче мене любити.

Точнісінько як з батьками.

Сльози, через які весь цей час палило в очах, висихають. Протяжно, глибоко вдихаю, відпускаю весь біль і скидаю вантаж із плечей.

Я вища за це. Я хочу жити.

Розвернувшись, виходжу зі спальні. Перш ніж зачинити двері, кидаю останній погляд на приміщення, після чого спускаюся до майстерні, роблю музику, яку слухають хлопці, голосніше і готуюся до фарбування шафи.

Ной посміхається мені, поки я надягаю окуляри, і ми всі беремося до роботи.

Розділ 29

Тирнан

Я повертаю ручку та газую. Заднє колесо заносить, воно малює півколо у снігу. Опустившись на сидіння, упираюся черевиками у підніжки й жену вгору по посипаному сіллю двору.

У небі нависають темні хмари. Мені подобається така погода. Нині приблизно мінус шість градусів. Грудень і січень далися важко, але я досить швидко загартувалась. Тепер навіть куртку рідко вдягаю.

Щобільше, я не впевнена, який сьогодні день. Знаю лише, що у календарі лютий. На мою думку.

Зупинившись біля гаражних дверей, знімаю шолом, вішаю його на кермо і злажу з байка.

- Мені сподобалося! – говорю Джейку.

– Хочеш собі такий?

Я посміхаюся, спостерігаючи за тим, як він витирає олію з рук.

– Може, краще щось легальне, на чому можна їздити дорогами загального користування?

Він хитає головою. Притулившись до пральної машинки, скидаю черевики. Манжета мого вродливого аранського светра розпускається, вовняна нитка бовтається, а мене це тільки тішить, адже мій одяг так виглядає, тому що я провела в ньому безліч годин і днів, займаючись улюбленими справами.

У майстерні стоїть п'ять предметів меблів: два приставні столики, узголів'я ліжка, ще один комод та шафа. За пару місяців я могла б закінчити більше проєктів, проте встигла також розквитатися з усіма шкільними курсами, заповнила документацію для вступу до коледжу, перепробувала тонну нових рецептів, використовуючи наші запаси продуктів, що швидко псуються, поки вони не згнили.

Хоча свіжого хрусткого яблука не зможу спробувати ще вісім тижнів. Вже не терпиться вибратися до міста.

А часом я сподіваюся, що сніг ніколи не розтане.

Під моїми нігтями скупчився бруд, і мені не потрібен макіяж – я щодня проводжу на свіжому повітрі, заробляючи натуральний рум'янець.

Кинувши ганчірку на підлогу, Джейк дивиться на мене.

– Не обов'язково легальне. Якщо залишиш його тут.

Я зустрічаюся з ним поглядом, після чого нахилиюся і дістаю одяг із сушарки.

– Тобто користуватимешся ним, приїжджаючи погостювати.

Киваю, більше не дивлячись на нього. Я знаю, чого він хоче. Джейк був би щасливий, якби я залишилася тут, але готовий задовольнитись запевненнями, що його будинок стане моєю основною базою на час свят та канікул.

Він вважає, що я заспокоїлася і затримаюсь до літа.

Тільки я не можу. Можливо, Каліб не повертається додому через мене. Може, він повернеться, коли я поїду.

Не відповівши, кладу чисті речі на сушильну машинку, завантажую в барабан мокрі та біжу сходами до будинку.

Я видихаю на свої руки, потираючи їх у теплі, що виходить від каміна. Почуття провини пронизує мене, поки я наповнюю миски собак свіжою водою та кормом. Не хочу ігнорувати прохання Джейка, але попереду два місяці. Щонайменше.

Мені не треба зі страхом чекати на розставання з ними. Ще рано.

Зрозуміло, те саме я говорила в грудні, а відчуття таке, ніби це було вчора.

Перетинаю вітальню і підіймаюся сходами. Вхідні двері відчиняються. Обернувшись, бачу Ноя, що увійшов. Він струшує сніг із чобіт, стягує шапку та робочі рукавички.

Щойно хлопець підіймає голову, ми зустрічаємося поглядами.

Диявольська посмішка з'являється на його губах, і моє серце пропускає удар.

Ні.

Спіймавши ротом повітря, я мчуся нагору. Чую, як він тупає, наздоганяючи мене. Заверещавши, хапаю його за руку, коли хлопець проноситься повз мене. Ми обидва спотикаємося і сміємося, намагаючись наввипередки дістатися ванної.

- Я перша! – кричу йому.

Разом ввалившись у кімнату, вриваємось у двері. Я падаю на підлогу, Ной теж падає і хватає мене за ноги, не дозволяючи підвестися. Регочучи й верещачи, штовхаю його, потім, схопившись за раковину, підводжуся. Коли кидаюся до душу, хлопець ловить мене та притискає до себе.

У животі все перевертається; я відчуваю, як його тепло та дихання огортають мене.

На мить запановує тиша. Наш сміх затихає.

Він височить наді мною, його груди здіймаються й опадають навпроти моїх. Від одягу Ноя пахне багаттям, яке він розпалив зовні.

Його член третється про мене через одяг, і я усуваюсь.

– Можеш іти першим. Схоже, тобі потрібно де з чим розібратися.

Намагаюся обігнути його, проте він перегороджує мені шлях.

- Ти мала на увазі, що тобі потрібно де з чим розібратися.

Хлопець дивиться на мене згори донизу. Від його тіла виходить жар. Єдина перешкода для нього – я сама.

- Ти його кохаєш? - Запитає Ной. – Бо якщо ні, залітай у душ зі мною. Моє тіло знемагає.

Я не ворушуся.

Може мені варто погодитися. Буде приємно.

Калєб має причину триматися якомога далі від будинку, зрештою. Він або чекає мого від'їзду, щоб більше не побачитися зі мною, або

не розраховує, що я залишуся недоторканою за його відсутності, особливо серед чоловіків, з якими вже була близька.

Усі цього хочуть.

Однак коли Ной нахилиється, я впираюсь долонями йому в груди.

– Ні.

Качаючи головою, не підпускаю його до себе.

- Ти його кохаєш?

– Не знаю, – відповідаю, насупившись.

Але я тебе не люблю. Не так.

Ной потребує брата набагато більше, ніж мене. Я не хочу вбити клин між ними.

- Не витрачай всю гарячу воду. - Сказавши це, виходжу з ванної.

Спустившись вниз, прямую в кухню, щоб перевірити м'ясо, що тушкується на плиті, як раптом чую приглушений крик. Підіймаю голову і бачу Джейка, який говорить телефоном.

- Якщо ти не передаси їй трубку, клянуся, я евакуюю її звідти на гелікоптері!

– Господи, твою матір, – гарчить чоловік, прибравши мобільник від вуха, і сердито дивиться на мене. - Тирнан ...

Він жбурляє девайс мені, в іншій руці тримаючи чашку кави.

– Нехай ця жінка більше не дзвонить сюди. Відповідай їй зі свого телефону.

А?

Я підіймаю телефон.

- Ця жінка? - З презирством повторює Міраї. - Що це означає? Він просто варвар.

- Вітаю.

- Привіт, - випалює вона, зрозумівши, що на лінії я. – Щасливих свят, Тирнане.

- Так, знаю. Пробач, – кажу, скривившись.

Останні десять тижнів ми спілкувалися виключно електронною поштою та повідомленнями. Хоч Міраї й дзвонила, я не відповідала. Не була налаштована на розмови. За допомогою текстових повідомлень можна швидко вирішити нагальні справи без необхідності вигадувати теми розмови.

- Тирнан ...

- Мені дуже шкода. Просто я...

– Жила своїм життям, – домовляє вона. - Я розумію. Але ти від мене не відбудешся, ясно?

– Знаю. - Притулившись до стійки, дивлюся на Джейка, який риється в холодильнику в спробі вдати, ніби не підслуховує. - Ти ж отримала мій подарунок, так?

Міраї тихо сміється.

– Так. Дуже щедро з твого боку. Натякаєш, що мені потрібна відпустка?

– Або роман, – дражню я. - Бурхливий, пристрасний, божевільний роман із чоловіком. Або чоловіками.

Джейк озирається через плече.

Я купила Міраї путівку на Фіджі. Для неї та ще однієї людини.

- Та НУ? - Вона знову сміється.

- Вона гаряча? – шепоче Джейк.

Кидаю на нього погляд. Від роздратування на його обличчі не залишилося й сліду. Я закочую очі.

– Отже, ти щаслива?

Ной включає музику нагорі. Його батько підіймає кришку каструлі та зачерпує ложкою підливу на пробу. Сьогодні ввечері вони збираються показати мені «Зоряний десант» уперше. Я живу в затишку, ситості та любові.

Я маю все, що потрібно.

І все ж я опускаю очі, пробурмотівши:

– Майже.

Ми розмовляємо з нею ще якийсь час. Міраї повідомляє, що містер Есуола зв'язався з нею щодо того «жовтого» таблоїду. Вони добилися від газети публікації спростування, а репортера звільнили.

Сподіваюся, це стане прикладом іншим – я не маю наміру терпіти поширення пліток про моїх батьків до кінця своїх днів.

Попрощавшись із Міраї, перевіряю м'ясо та додаю картоплю, яку почистила вранці.

Поки мию руки дивлюся у вікно. Сніг у дворі починає підтавати. Снігопади ще очікуються, проте попередні кілька днів стали приємним перепочинком після лютих морозів.

Подавшись уперед, роздивляюся небо. Хмари здаються важкими. Незабаром піде сніг.

Я відчуваю присутність Джейка у себе за спиною. Обернувшись, помічаю, що він теж дивиться у вікно.

Коли його погляд опускається на мої губи, в його очах з'являється щось інтимне.

Він робить крок назад.

- Вибач.

- Все гаразд.

Між нами нічого з того дня не було перед пожежею. Після відходу Калеба я спала в повній самоті.

– Чергова хуртовина насувається, – каже чоловік, сьорбнувши каву.

Витираючи руки, я киваю і дивлюся на дерева. Вже темніє.

- Він раніше йшов так надовго?

Ненавиджу себе за те, що спитала, але мене щодня турбує це питання. Минуло понад два місяці. Каліб колись пропустив Різдво? Він затримувався у хатині на такий великий термін?

- Ні, - нарешті відповідає Джейк.

- Ти не турбуєшся?

Після короткої паузи він пояснює тихим голосом:

- Я не поведу тебе в гліб лісу в розпал зими. І залишити тебе тут ми не можемо. Якщо він не повернеться до твого від'їзду, то я піду за ним.

До мого від'їзду.

Вперше наочує усвідомлення. Можливо, я більше не побачу Калеба.

- Тирнан, я хочу, щоб ти забрала Ноя з собою, коли поїдеш, - вимовляє чоловік.

Я повертаюсь до нього.

— А як же ти?

Він поступається? Ной відчайдушно бажає залишити рідну домівку. Коли Джейк таки змирився з цим?

До того ж Калєб зник. Якщо я забєру Нєя, то вїн залишиться зовсїм один.

Джейк просто дивиться на мене зї смиренною напївусмїшкою.

- Я впораюся.

Сльози обпїкають очї, і я моргаю. Не хочу залишати його одного. Якщо Калєб пережив зиму у лїсї, вїн може нїколи не повернутися. Представляти

Джейка, що зимує тут поодинцї наступного року... боляче.

Вставши навшпиньки, обвиваю чоловіка руками. Його руки теж стуляються навколо моєї талїї. Я обхоплюю його голову, втикаюсь носом у щок. Ридання застряють у горлі. Відкривши рота, майже торкаюся губ Джейка. Мені хочеться поцілувати його. Подбати про нього, подарувати йому кохання, бо вїн помре тут, так і не подїливши своє життя з кимось.

Я можу принести йому задоволення.

Його губи зависають над моїми, і я розумію: Джейк також цього хоче. Він упивається пальцями мені в боки.

Але волосся на його потилиці надто коротке; вони дряпають мою долоню на відмінну м'якого темного волосся Калеба.

Повільно опускаю руки, а чоловік притягує мене ближче та просто обіймає.

Відповідаючи на обійми, заплющую очі. Я не зможу залишити Джейка на самоті. Або Ной залишиться, або його батько поїде з нами, або...Не знаю.

На другий поверх я бреду одна. Що станеться, коли дороги очистяться тижнів за вісім? Часу не так багато. Все закінчиться так?

Зупинившись біля підніжжя сходів, що ведуть до кімнати Калеба, дивлюся на двері. Я не заходила туди із грудня. Ніхто не заходив, але, певна, нічого не змінилося. У спальні, як і раніше, буде холодно, тільки пилу виявиться більше, швидше за все.

Підіймаюся нагору.

Слабке денне світло, що струмує у вікно, створює в кімнаті напівтемряву. Зачинивши за собою двері, потираю руки від холоду, підходжу до каміна, кладу туди пару дров разом із трісками для розпалювання і, чиркнувши сірником по камінній полиці, розводжу вогонь. Світло і тепло миттєво огортають мене.

Відблиски вогню танцюють по підлозі. Не загасивши сірника, запалюю кілька свічок, що стоять на полиці й біля ліжка.

Калєб має свічки. Хм.

Я вмикаю док-станцію його айпода. З колонок звучить пісня гурту Amber Run. Підходжу до ліжка, розправляю простирадло та ковдру. Плюхнувшись на матрац, лягаю, дивлюся в стелю і гладжу пальцями свою щоку.

Як це робив Калєб, поки ніс мене до свого ліжка.

Серце болісно ниє.

Мої повіки опускаються, сльози збираються у куточках очей. Мій. Він мій. Калєб мав залишитись і з'ясувати стосунки зі мною.

Дивлячись у простір, поринаю в роздуми. У спальні поступово темніє, бо сонце сідає, проте тепло зберігається завдяки каміну. Час пролітає, і в результаті я чую стукіт у двері.

- Тирнан?

Я моргаю, бажаючи, щоб мені дали спокій, але сідаю в ліжку.

– Так?

- Час вечеряти, - промовляє Ной.

Мабуть, він обшукав усю хату, доки не зрозумів, де я.

- Я спущусь пізніше. Втомилася.

Навіть не дивлюся на годинник. Зараз, мабуть, близько шостої вечора. Нема настрою дивитися кіно.

Він мовчить. Через кілька секунд з-за дверей долинають його кроки, що віддаляються.

Перевернувшись на бік, закопуюсь обличчям у подушку.

Раптом зачепивши щось тверде, підіймаю руку і стискаю предмет, захований у наволочці. Що це таке? Піднявши голову, витягаю звідти пошарпану коричневу книгу, перевертаю її й в тьмяному світлі свічок читаю назву на корінці.

"Дон Кіхот. Том II».

Я посміхаюся і приймаю сидяче становище, похитавши головою. Каліб сповнений сюрпризів. Він читає.

Звичайно, стелажі праворуч від мене забиті книгами, тільки я думала, що вони просто зберігалися тут, а хлопцеві було ліньки їх прибрати.

Схрестивши ноги турецькою, кладу томик на коліна і прогортаю сторінки. Запах старого пожовклого паперу вдаряє в ніздрі. Коли відчиняю його на середині, чую тріск корінця. Я мало не сміюся. Так і знала.

Попри зношеність, книгу практично не відкривали. Каліб її не читав.

Тоді чому вона лежить у нього в ліжку?

Закриваючи обкладинку, спостерігаю за сторінками, що мелькають, як раптом помічаю щось. Знову розгорнувши книгу, підіймаю її, щоб прочитати напис чорним чорнилом. Там написано:

«Кумедно, з якою легкістю жінки віддаються мені тепер. У школі вони казали, що я нерозумний.

Дурний.

Безголовий.

Нерозумний».

Я примружуюсь у спробі розібрати кострубатий почерк на обкладинці.

«Я дурний.

Але їм напевно подобається мене трахати».

У горлі утворюється ком, дихання стає поверхневим.

Каліб?

Поспішно перегортаючи сторінки, перевіряю задню обкладинку, проте більше записок не знаходжу. Я схвильована і вражена. Це слова Калеба?

Різно повертаю голову до стелажа. Там гора книг, кожна полиця забита вщерть. Підскачавши з ліжка, підбігаю і вихоплюю першу-ліпшу.

На форзаці виявляю малюнки хатини. Коли відкриваю нахзац, моє серце ледь не зупиняється побачивши новий запис.

"В глибині. Я завжди хочу туди. Тут мені не подобається. Хочу там бути. У долині, де річка ледве повзе, а вітер збиває з ніг. Серед скреготів. Там, де можна відчутти смак та запах глибини. Мені хочеться, щоб світ був меншим.

Тут я все ненавиджу».

Я ледве звертаю увагу на сльози, що течуть по щоках, дістаю з полиці чергову книгу і шукаю його почерк.

Він не читає книжки, а пише у них.

Переглянувши кілька порожніх, знаходжу ще одну із записками та символами, буквально висіченими на папері. Наче він розрізав її ручкою.

«Твою матір.

ТВОЮ МАТЕР».

І знову каракулі. Темні та люті, начебто сторінка кровоточить чорнилом. Коли Калєб написав? Що трапилося?

Я відкриваю нову книгу.

«Побачив її посмішку сьогодні. Мені подобається жити із дівчиною».

Перечитую цей запис п'ять разів і шукаю інших, але там нічого більше немає. Жодних дат. Він говорить про мене чи?

«Тепер ти тільки кричиш на мене, – пише хлопець у наступному томі. – Я знаю, що сам винен. Знаю, що не можу говорити. Я вмію. Просто не можу. Я... не тут. Це все що у мене є. Весь я. Я не можу. Мене тут немає».

Я помічаю закладку, яку Каліб вклав у цю книгу. Перевернувши її, бачу, що це фотографія Джейка із хлопчиками. Ной, якому не більше п'яти років, сидить на спортивному мотоциклі, батько позаду нього. Шестирічний Каліб з довгим волоссям стоїть осторонь і дивиться в далечінь. Таке відчуття, що він завжди подумки перебуває в іншому місці.

Вивуджуючи книги з полиць знаходжу одну, де більша частина запису закреслена, проте мені все одно вдається прочитати.

«Сьогодні містер Робсон спитав, ким ми хочемо бути. Я мав так багато відповідей».

Робсон – це вчитель?

«Я хочу бути на природі, – веде далі Каліб. – Хочу вилізти на дерево. Хочу намокнути. Хочу лежати на землі в лісі, поки дощ барабанить по листю дерев. Мені подобається цей звук.

Хочу, щоби мені було тепло. Хочу щось тримати в руках. Хочу говорити зі своїм татом. Хочу втомлюватися, щоб довше спати, і хочу ходити.

Хочу закохатися. Хочу бути у безпеці.

Хочу, щоб все закінчилося.

Хочу, щоб усі ці думки зникли з моєї голови».

Він перекреслив усе це, залишивши лише один рядок.

"Я хочу бути всім, що вона бачить".

Я витріщаюся на його почерк. Вона? Качаю головою. Дат ніде нема? Записи розподілені безладно. Щось написано друкованими літерами, щось прописом. Десь пропис третьокласника, десь – чоловіка. На цих аркушах зібрані роки роздумів, і Каліб ховав їх тут, бо знав – ніхто не відкриє ці старі, старі книги.

Він пише все, що не може сказати.

"Ти знав мене дуже давно. Тепер тобі самому ясно, що ти про мене нічого не знаєш. Намагаєшся навчити мене мовою жестів, наче я не вмю говорити. Я зберігаю мовчання, бо хочу, щоб ти дав мені спокій. Жести не допоможуть».

Хватаю іншу книгу, складаючи ті, що вже переглянула, в окрему стопку.

«Сьогодні бачив, як вовки задерли оленицю. Треба було підстрелити дитинча. Він не переживе без неї зиму. Твою матір, він там зараз помирає з голоду. Чорт, треба було...

Я знайду його завтра і пристрелю».

«Ной ніколи не заперечує, так? Якщо мені потрібно їхати в машині з відкритими вікнами, навіть взимку, тому що дихати страшенно важко. Мені подобається Ной. Він мене не дістає. Він нікого не дістає. Йому не треба розуміти все на світі. Він не завалює питаннями постійно. Він уміє все пускати на самоплив».

Я витираю сльози й оближую свої пересохлі губи, висмикнувши чергову книгу з полиці. Ной знає, навіщо йому потрібно відчиняти вікна в машині.

«Знову побачив її посмішку сьогодні. Вона підняла обличчя до неба і заплющила очі. Я здебільшого розумію її. Як мені не потрібно постійно говорити, чорт забирай, так і їй не потрібно розплющувати очі, щоб бачити пік. Їй тут подобається. Це помітно, як вона посміхається, коли не знає, що за нею спостерігають». У горло наче голки встромляються, перед очима все пливе. «Вона завжди видихає, коли так робить. Неначе до цього затримувала подих».

Це я. Впевнена, що він каже про мене.

«Знайшов цукерки у сміттєвому кошику та капусту на своїй піці. Твою матір, вона дивна».

Я сміюся крізь сльози.

«Боже, з нею так добре. Судячи з вигляду, в руках вона буде податливою, наче пудинг. М'яка. Занадто м'яка. Але було дуже приємно. Ті секунди на капоті машини, коли вона дозволила мені закопатись обличчям у її тіло. Її шкіра нагадує воду. Я хочу відчувати її запах у своєму ліжку. І у своєму волоссі. Щоб вона завжди була неподалік мене».

Уявляю його у цій кімнаті. Він один, пише в книгах ночами. Стільки часу витрачено дарма. Може, Каліб написав ці рядки до того, як побачив мене, що виходить зі спальні його батька. Ми обидва могли б зробити зовсім інакше.

«Повія. Твою матір, чому я не можу піти? Пора йти. Я надто довго затримався тут. Ця клята повія. Ця тупа повія».

Пора йти. Він має на увазі глибше у гори. Туди він тікає, коли йому боляче.

"Тирнан ..." - написано в іншій книзі. І все. Лише моє ім'я.

Перевернувши останню сторінку, глибоко зітхаю, виявивши продовження.

«Вони так міцно сплять, що не чують тебе ночами. Лише я чую. Коли я торкнувся твого обличчя, ти заспокоїлася. Коли спробував піти, жах знову почався. Тож я залишився. Я приходжу щоночі. Ти просовуєш свої крижані ступні між моїх гомілок, я обіймаю тебе, поклавши руку тобі на спину, притискаю до себе і відчуваю, як твоє тіло перестає тремтіти. Зі мною ти почуваєшся у безпеці? Мені подобається дбати про тебе».

Я пильно дивлюся на його запис. Чому я цього не знала? Давно він почав приходити до моєї кімнати? Навіть коли ми сварилися?

«Знаю, ти боїшся мене. Знаю, що сам у цьому винен. Сесі намагалася дати мені ляпас у печері, коли я відкинув її, але натомість врізалася в моє плече і розбила свій гробаний ніс. У результаті виявилось, це останнє, про що тобі варто хвилюватися. Я і без того страшенно звертався з тобою. Ненавиджу себе за те, що не доклав жодних зусиль, щоб досягти твоєї любові. Ти ніколи мене не полюбиш».

Стискаю зуби, насилу розбираючи слова через сльози.

«Ти кидаєш мене в тремтіння. Мої руки тремтіли, поки я допомагав тобі біля сосни сьогодні. Не розумію, в чому річ і чому це відбувається. Просто відчуваю. Я не хочу, щоб ти надто далеко відходила від мене».

У сосни. Це було у грудні, коли ми збирали гілки для прикрас. Він написав ці рядки після того, як ми зайнялися коханням у коморі.

"Ти лякаєш мене. Я тебе лякаю. Більше не дозволяй мені завдавати тобі болю. Чому я не можу позбутися бажання зробити тобі боляче? Просто гуляй з ними, гаразд? Продовжуй їх трахати, щоб я не хотів тебе так сильно. У мене в голові повний хаос, адже відчувати бажання до тебе приємно, а я не знаю, що робити, коли мені добре. Я збентежений, і все зіпсую, але...

Я буду сумувати за тобою.

Я точно сумуватиму за тобою».

Видихаю останню дещицю повітря, що залишилася в моїх легенях.

Він убиває мене.

Весь цей час я відштовхувала свої почуття, намагалася вижити й вдавала, ніби зможу перемогти, але Калєб правий. Між нами цілковита плутанина, проте я ніколи не сумнівалася: якби він увійшов до кімнати й сказав мені хоч слово - або спробував спілкуватися будь-

яким іншим способом, - я б розтанула. Я мріяла лише про одне: отримати хоч найменше уявлення про те, що діється в його голові.

Зробивши крок назад, розглядаю полиці з десятками книг, які все ще чекають на мене. Досі хлопець жодного разу не згадав про свою матір.

Йому начхати на неї.

Ці сторінки заповнені лише тим, що він любить.

Я не залишу Джейка одного. Не поїду, доки ми з Калобом не з'ясуємо стосунки. Не заберу Ноя, доки вони не попрощаються.

Я хочу повернути його додому.

Поняття не маю, як довго перевіряю інші книги й перечитую фрагменти, що запали в душу. У будинку вже темно і тихо, коли я нарешті виходжу зі спальні Калеба і спускаюся на перший поверх. Фільм я пропустила, але це не біда. Я рада, що Джейк спить.

Прослизнувши в кімнату Ноя, чую приглушену музику, підходжу до ліжка і бужу його.

– Що? – бурчить хлопець, перекинувшись і сонно потираючи очі.

Я нахиляюсь до нього.

- Знайдімо Калеба.

Розділ 30

Тирнан

-Мінус сім градусів, - кажу Ною, видихаючи під куртку, щоб зберегти тепло, і дивлюся вгору на затягнуте небо. – До тих хмар менш як два кілометри. Нам треба поспішати.

Сніг кружляє у повітрі, але це лише початок. Насувається буря.

Я опускаю свої лижні окуляри, тугіше затягую капюшон, і йду за ним по кучугурах у чоботях і водонепроникних штанах. Ной тримає курс на північ.

Після того, як я витягла його з ліжка минулої ночі, ми підготували снігоходи, запакували наше спорядження і вирушили в дорогу, поки погода дозволяла. Зі сходом сонця мороз був терпимим, проте зараз накочують хмари. Твою матір, я прорахувалася, припустивши, ніби снігова буря не змінить напрямку.

Тому що вона змінила.

Джейк прийде в сказ. Я залишила йому записку на столі, повідомивши, що ми пішли глибше в ліс до рибальської хатини. Звичайно, немає жодних гарантій, чи там Калєб, і все ж таки це найімовірніший варіант. Мені начхати, якщо він піде за нами. Не будити Джейка я вирішила лише тому, що знала: він нас зупинить.

Ной гальмує переді мною. Сніжинки падають усе густіше, хльостають нам в обличчя.

Піднявши окуляри й потерши очі, хлопець дивиться на карту.

- Я думала, ти знаєш дорогу, - кажу, зупинившись збоку від нього.

- Відчепись. – Він перевертає карту та звіряється з ландшафтом. - За все своє життя я бував там разів п'ять і то до дванадцяти років. Це Калебу та тату подобається в тому будиночку, а не мені.

– Чудово. - Качаю головою.

Забравши у Ноя ламінований аркуш паперу, вивчаю малюнок Джейка. Він склав карту цієї місцевості багато років тому, відзначивши власні орієнтири - ставки, струмки, печери. Орієнтири, знайомі лише йому.

Для мене це китайська грамота. Усі гори та дерева на карті виглядають однаково. Озирнувшись на всі боки, віддаю її Ною і важко зітхаю. Хіба не існує будь-яких приладів із GPS? Прилади, які підключаються до супутника? Я підгинаю пальці в чоботях, мої ноги трохи тремтять. Зробивши крок, провалююсь у сніг по коліна і знову оглядаюся довкола.

Хвоя на обвішаних шишками гілках виблискує білим. Зліва помічаю вузький яр і дістаю із сумки термос із водою. Коли нам довелося кинути снігоходи через рельєф, що змінився, ми взяли з собою все, що можна було віднести, прикріпили зброю до рюкзаків, і з восьмої ранку йшли пішки.

Я знову підіймаю очі до неба. Сонця не видно. Але зараз близько другої години дня, напевно.

- Калєб сказав, що хатина розташована "в долині", - повідомляю Ною. – Де течія річки дуже повільна, а вітер сильний.

– Калєб сказав?

Глянувши на хлопця, бурмочу:

- Я знайшла щоденник. Свого роду.

Він кілька секунд дивиться на мене, після чого переводить погляд у бік обрїю над пустельним білим лісом.

– Долина з річкою... – бубонить Ной собі під ніс.

Ще раз перевіривши карту, він спантеличено покусує обвітрену губу.

– Не знаю, – випалює хлопець. - Нічого подібного я тут не бачу. Він згадав ще щось?

– Серед скреготу? - Кажу, не впевнена, що правильно прочитала. - Там чути не шум струмка, а саме скрегіт.

Ной вирівнюється, дивлячись у далечінь. Гвинтики явно закрутились у нього в голові. Я рухаюся вперед і встаю перед ним, повернувшись спиною до вітру.

Чорт, як холодно.

- Що таке?

Він моргає.

– Це було схоже на тріск у димарі. Лощина дуже вузька, оточена горами та деревами. Якщо віяв вітер, він проносився по ній зі звуками, що нагадують шум у димарі.

Піднявши підборіддя, Ной розправляє плечі й видихає. Лунає гуркіт грому. Обіймаючи себе, поглядаю на небо.

- А сніг, що танув, стікав з піку водоспадом, який не видно за скелями, але потік поділявся на два струмки. В одному ми рибалили,

а в іншому... – нарешті згадує хлопець і дивиться мені в очі. – Я знаю, де Калєб.

Мої повіки опускаються. Слава Богу.

Більше не сказавши жодного слова, він кидається вліво, до яру, для кращого огляду стягує каптур, залишившись у чорній шапці, хватає мою руку, і ми разом спускаємося з пагорба.

В небі знову гримить, вітер проноситься долиною, жалить наші обличчя снігом. Я натягую балаклаву на рот та ніс. Помітивши блискавку, що блиснула, стурбовано обертаюся.

- Чорт! - вигукує Ной, швидше тягнучи мене за собою. - Ходімо.

Ми рухаємося глибокими кучугурами так швидко, як тільки можливо. Мої м'язи горять, пальці в рукавичках мерзнуть. Я стискаю кулаки.

Пориви вітру, заточеного між двома гірськими хребтами, лише посилюються. Окрім пульсу, що віддається у вухах, я нічого не чую.

- Далеко ще?

- Гадки не маю! - Відповідає хлопець, вказуючи на смугу снігу серед дерев. - Нам просто потрібно слідувати вздовж цього яру!

Несподівано блискавка вдаряє в ялинку, що росте на схилі в нас над головами. Я скрикую, а він зненацька падає. Нахилившись, ловлю його.

– Ной!

Стиснувши зуби, всіма силами намагаюся допомогти йому підвестися.

Він одягає капюшон і обіймає мене, щоб зігріти.

– Погода погіршуватиметься. Нам потрібно поставити намет та перечекати!

– Ми не зводитимемо намет із металевим каркасом на горі під час грози! - Кажу, задкуючи назад. - Не зупиняйся!

Очоливши шлях, веду нас долиною. Я співаю про себе, перелазячи покриті снігом валуни, і стискаю пальці, намагаючись розігнати кров. Кожен крок наближає нас до Калеба.

Я боюсь, що з ним трапилося щось погане. Пройшло дуже багато часу.

А ще турбуюся, що мені захочеться вбити його за те, що так зник. Як він сміє жити тут, наче йому на все байдуже? Начхати, якщо ми посваримося. Взагалі, я навіть чекаю цього. Аби Калев опинився в котеджі й був живий.

По каптурі починають барабанити якісь камінці. Безладно, але сильно. Я підіймаю обличчя, і крижані гранули молотять моїми щоками.

Опустивши голову під натиском стихії, присідаю навпочіпки.

– Град!

- Твою матір, це що, жарт якийсь? - гарчить Ной.

Він бере мене за руку, і ми біжимо до печери, яку помічаємо попереду. Стрибнувши туди, ховаємося від вітру, снігу та льоду. Я стягую з себе капюшон і балаклаву, витираю щоки долонею, одягнутою в рукавичку.

- Ти в порядку? – цікавиться хлопець.

– Так.

Моє обличчя горить. Страшно подумати, як виглядає. Я буквально чую Джейка. Навіщо ви пішли на таку дурницю?

І він буде мати рацію. Ми вчинили безглуздо.

Однак я, напевно, все одно вирушила б на пошуки Калеба.

Тремтячи, Ной скидає куртку і видихає на руки.

- Мені здавалося, ти тут виріс? – дражню його.

- Заткнися.

Я посміхаюсь. Ніженка.

Збираючись зняти рюкзак, відчуваю, що сніжинки продовжують падати на мої щоки, і закидаю голову. Зверху струмує світло. І справа також.

Це не печера. А тунель.

Стиснувши лямки рюкзака, знову натягую каптур і виходжу назовні. З цього боку теж йде сніг та дрібний град, але вітер дме слабше. Набагато слабше.

Над нами височіють дерева, ялиці та ялинки, закутані снігом, чути шум води. Лощина розміром вдвічі менша за футбольне поле з обох боків оточена скелястими стрімчаками. Інших шляхів доступу, крім того, звідки ми прийшли, я не бачу. Місцевість захищена горами та лісом. Попри перепони, негода все одно проривається сюди, хоч і не так люто.

Піднявши погляд, помічаю будиночок на вершині пагорба.

– О, дякую тобі, Господи! - вигукує Ной позаду мене.

Моє серце підстрибує у грудях. Я заплющую очі й посміхаюся.

– Калєб! – Знову закричавши, хлопець біжить до котеджу.

Наслідуючи його, я підводжуся на маленький ганок. Ми скидаємо свої рюкзаки з рушницями й струшуємо налиплий сніг із взуття.

- Принаймні мені тепер не загрожує смерть, - бурчить Ной. - Якби я не вберіг тебе, вони б мене прикінчили.

Засміявшись, відчиняю двері, входжу в будинок і гукаю:

– Калєб!

Однак усмішка сповзає з мого обличчя раніше, ніж я знайомлюся зі ситуацією.

Його тут немає.

Кров лавою розтікається по тілу. Здається, я перестаю дихати. Джейк мав рацію, коли сказав, що це місце не для мене. Кімната всього одна, з плитою, каміном, двома ліжками та трьома вікнами. Ані інших дверей, ані ванної. Просто комора, де можна приготувати їжу та переночувати під час риболовлі, тільки й усього.

Вологе повітря проникає у приміщення. Я озираюся на всі боки в спробі знайти будь-які зачіпки, які вказують, що все було даремно.

- Калєба тут немає, - вимовляє Ной, протиснувшись повз мене.

- Але був, так? – питаю я. - Можливо, він полює.

Хлопець підходить до плити, підіймає каструлю. Навіть звідси я помічаю залишки якоїсь їжі.

– Все замерзло. - Він хитає головою. - Думаю, Калєб був тут. На посуді немає пилу, отже, його нещодавно мили, але минуло щонайменше кілька днів.

Направившись до зім'ятого ліжка, підіймаю простирадло і нюхаю його. Окрім холоду та запахів хатини нічого не відчуваю.

– Куди він міг піти? – Я відкидаю простирадло. - Може, Калєб подався додому, а ми з ним розминулись?

- Він би не залишив тут зброю. - Ной підхоплює гвинтівку, і я бачу решту, що стоїть у кутку.

Зброя.

Ти залишила себе беззахисною.

Слова Ноя виринають у пам'яті. Підійшовши до нього, бачу серед рушниць одну, якою Калєб часто користується. Якби він пішов на полювання, взяв би його із собою. Чому він не взяв рушницю?

Я відходжу назад. Ридання застряють у грудях. Твою матір, де Калєб?

Посуд, брудна каструля, зброя... хлопець був тут. Куди і коли він пішов?

Не в змозі контролювати свої страхи, важко дихаю. Очі наповнюються сльозами.

Наблизившись, Ной кладе мені руки на плечі.

– Давай не поспішатимемо з висновками. Нам поки що нічого невідомо.

Я усуваюсь, підхоплюю одну з гвинтівок і перевіряю, чи заряджена вона. Зовні знову гримить грім, сніг хлюпає у вікна.

- Ходімо.

– Ми нікуди не підемо за такої погоди.

– Ной! - Різко розвертаюсь до нього обличчям. – Калєб не став би добровільно бродити лісом під час бурі. А раптом він поранений чію

- Якщо підеш, тобі кришка! - гарчить Ной. - І мені теж, тому що я змушений піти за тобою. Я не більше твого знаю про виживання за подібних умов! Це не обговорюється. Ми перечекаємо грозу.

Він правий. Я розумію, що Ной має рацію, але невже він серйозно думає, ніби я зможу просидіти тут усю ніч? Як він може?

Кидаю погляд на двері.

Що, коли на Калєба напав вовк чи ведмідь? Раптом він змерз і вмирає?

По щоці скочується сльоза. У ногах свербить від бажання втекти. А якщо Калєб помер там кілька місяців тому і його тіло розкладається в снігу?

У голові крутяться думки про втечу.

– Навіть не думай, – огризається хлопець, знявши куртку, і починає розводити вогонь у грубці. - Я зв'яжу тебе, Тирнан. Богом присягаюся.

Заплющивши очі, сідаю перед вікном, маючи намір до ранку чекати Калєба.

***

Я позіхаю. Повіки та руки важать наче десять тонн. Накривши долонею вантаж, що давить на мою талію, розумію, що то рука Ноя. Він лежить, обіймаючи мене ззаду, на одному з ліжок. Проганяючи сон, моргаю. Я затишно притискаюся до його тіла, досі одягнена в джинси, светр та вовняні шкарпетки.

– Привіт, – сонно вимовляє хлопець.

- Гроза скінчилася? – питаю, повернувши голову.

– Так. - Він посилює хватку. – Послухай.

Нагострив вуха, відзначаю монотонний шум крапель, що стукають по склу, металевому даху та китайським дзвіночкам, що висять на ґанку. Звук відрізняється від снігопаду.

О Боже.

- Дощ іде?

– Уявляєш? – жартівливо питає Ной.

Вітер затих, град теж уже не бомбардує крихітний будиночок.

Дощ. Чи не сніг. Значить, зовні не дуже холодно.

- Сніг не стане слизьким через дощ?

Він підводиться, голосно позіхнувши.

- Швидше за все, це означає, що снігу в принципі випало не так уже й багато.

Вставши з ліжка, хлопець одягає сорочку, а я приймаю сидяче положення, заправивши волосся за вуха. Як він не змерз в одних джинсах? Вогонь допоміг, але вчора в кімнаті було холодно.

Ной натягує куртку, жбурляє мені злакові батончики, які ми принесли з собою, після чого тягнеться за вудкою.

- Залишайся в ліжку, поїж і попий. Я спіймаю щось на сніданок, і висуватимемося.

Я ціпенію.

– Ми не підемо додому.

З жахливо втомленим виглядом він відчиняє двері.

- Я мав на увазі висуватися на його пошуки, крихітко.

Відчувши полегшення, розслабляюсь.

- Гей.

Ной обертається і дивиться на мене.

- Будь обережний.

Його погляд пом'якшується, хлопець усміхається і йде, зачинивши за собою двері.

Річка протікає за будинком, тому він далеко не піде, мабуть. Скориставшись його відсутністю, виходжу з будиночка, справляю потребу в куцах та розтоплюю трохи снігу, щоб вмитися. Потім з'їдаю батончик і п'ю воду, як мені було наказано.

Одягнувши ще одну пару шкарпеток, міняю светр і збираю волосся у хвіст. Я добре спала, адже Ной зігрівав мене. Тільки,

підозрюю, він наполягав на тому, щоб ми розділили ліжко, боячись, що я втечу шукати Калеба посеред ночі.

Я рада, що не спробувала це зробити. Вирушити сюди вдвох із Ноєм було безглуздо. Піти в ліс одній рівносильно самогубству.

Помив посуд, перевіряю, чи висохли мої чоботи, що стояли біля каміна. Потім беру свій рюкзак, вирішивши перерахувати запаси провізії, проте якийсь рух за вікном привертає мою увагу. Я зупиняюся, підіймаю погляд і примружуюсь. Кинувши рюкзак, підходжу до дверей та обережно повертаю ручку. Намагаючись дихати тихіше, виглядаю назовні, відчиняю двері ширше і морщусь, коли петлі скриплять. Не хочу його злякати.

Потоки дощової води ллються із даху на землю. Я виходжу на ганок і виявляю оленя, що застиг переді мною, наче статуя.

У грудях все стискується від замилювання. Ого.

Величезні роги височіють над його головою, розгалужуючись на менші відростки, а ноги занурені в сніг. Він дивиться на мене своїми великими карими очима, наче вичікуючи чогось.

Дощ не вгамовується. Буквально відчуваючи свою рушницю, що залишилася в будинку, вагаюся. Джейк сказав би мені підстрелити тварину. Харчування мало, і хто знає, раптом нас замете сьогодні чи завтра. Я не повинна повертати носа від м'яса, якщо є можливість його добути.

Джейк матиме рацію.

Однак я скидаю руки й вигукую пошепки:

- Геть!

Олень зривається з місця, пробігає повз. Не випускаю його із поля зору до останнього. Аби Ной не побачив. Раптом помітивши дещо, завмираю. Мій погляд зупиняється на очах Калеба, що причаївся в кущах і спрямував рушницю на білохвостого.

У мене відвисає щелепа. Калєб.

Тупіт тварини нарешті затихає. Хлопець, уже забувши про здобич, дивиться у мій бік через приціл. Він підводить голову, у нього з рота вириваються клуби пари.

Моргнув, переконуюсь, що це справді Калєб, а не галюцинація. На ньому темно-сіра толстовка, чорна лижна шапка; його щелепа вкрита щетиною. Він дивиться на мене, опустивши руки вздовж боків, і часто дихає, через що його груди різко здіймаються й опадають.

Відчужено спускаючись мокрими сходами в шкарпетках, поки хлопець повільно підходить до мене, кажу:

- Вітання.

Він зупиняється і я не знаю, що робити. Ми його знайшли. З Калєбом все добре.

На мою думку.

Розглядаючи його тіло, перевіряю, чи не поранений він, чи не схуд.

Чорт забирай, де він пропадав цілу ніч?

Хоча мені начхати. Його чудові очі. Вилиці. Рот і засмагла шия, яка, напевно, виявиться теплою. Зрозуміло, у Калєба навіть взимку засмага збереглася.

Я ковтаю.

- Ной спустився нижче за течією, ловить рибу на сніданок, - говорю тихо. – Ми турбувалися про тебе.

Хлопець робить крок уперед. Опустивши погляд до його щиколоток, бачу, що джинси промокли до колін.

- Ти пропустив Різдво.

Сльози грудкою застряють у горлі. Мені страшенно хочеться почути його голос. Хочеться, щоб Калєб бажав мене, так само як тоді з Ноем у ніч пожежі, і потім, у коморі.

Але найбільше хочу дивитися на нього.

Покусуючи губу, шепочу:

– Ти можеш повернутись додому?

Просто повернися додому.

Почнімо все спочатку і станемо друзями. Я буду м'якше, ти будеш добрішим. Тобі не обов'язково розмовляти. Сміятимемося, працюватимемо, ходитимемо на прогулянки. Ти можеш навчити мене стріляти з лука та...

Калєб кидається до мене, обіймає. З моїх губ встигає зірватися тільки стогін, перш ніж він заволодіває ними.

Навколишній світ паморочиться, на мене накочує ейфорія. Калєб цілує глибоко, проникаючи язиком у рот, і моє тіло палає від верхівки до пальців ніг. Обвів руками його шию, відповідаю на поцілунок. Занадто одурманена бажанням, я не в змозі зволікати, бо зголодніла по ньому.

- Я люблю тебе, Калебе, - ледве чутно схлипую. - Люблю тебе.

Хлопець кидає свою гвинтівку, несе мене в будинок і стусаном зачиняє двері. Ми цілуємося, кусаємо один одного знову і знову. Поки він знімає черевики, я стягую з нього толстовку. Потім зриваю з себе светр та шкарпетки. Калєб розстібає мої джинси, не відриваючись від мого рота.

Давай не будемо друзями. Нумо сваритися, сміятися, божеволіти, заведімо дітей коли-небудь, адже я страшенно сильно закохана в тебе.

Усунувшись, він підіймає мою руку і вивчає невеликий рубець на шкірі.

– Все нормально, – запевняю я. - Ти добре наклав шви.

Моя рана ще не загоїлася, коли ми бачилися востаннє. А зараз залишився лише майже непомітний шрам.

Калєб важко дихає, та його плечі полегшено розслаблюються. Обхопивши мою голову долонями, хлопець наполегливо цілує мене, без язика, просто пристрасно, люто та владно. Він сумував за мною.

Ми падаємо на ліжко. Його волосся відросло і тепер спадає на очі. Позбавившись залишків одягу, він влаштовується між моїх ніг, вже твердий і такий гарячий. Я притискаю голову Калеба до своєї шиї, гладжу руками його тіло.

Він прослизає в мене, і я міцно обіймаю його, більше не бажаючи відпустати від себе. Притулившись чолом до мого чола, Калєб дивиться мені у вічі.

– У мене нікого не було після тебе, – шепочу я.

Може, йому й не треба це чути, але я хочу, щоб він знав.

Хлопець цілує мої губи, ніс, щоки, розгойдуючи стегнами. А я не можу його відпустити. Не хочу його відпускати. Ні у квітні, коли снігопади припиняться. Ні у серпні, коли розпочнуться заняття у коледжі. Ніколи.

Він дивиться на мене згори донизу. Зберігаючи зоровий контакт, усміхаюся і невиразно чую стукіт у двері.

– Гей! – кричить Ной. – Відкривай!

Я обвиваю Калеба руками й заплющую очі, коли він продовжує рухатися, наповнюючи мене і проникаючи так глибоко. Голова ліжка ритмічно вдаряється об стіну. Він стискає моє волосся в кулаку, через що я випускаю стогін.

- Значить, ти знайшла Калеба, виходить? – гаркає його брат. - Ну, тут холодно!

Але я закінчую і не можу зупинитись. Притягнувши хлопця ближче, міцно цілую його, ледве звертаючи увагу на Ноя, що щось шпурнув у двері.

Розділ 31

Тирнан

Я торкаюся його обличчя, проводжу кінчиком пальця по носі, спускаюся до ямочки над губою, потім окреслюю рота. Очі Калеба, що притискає мене до себе в ліжку, закриті, проте він уже явно прокинувся.

Ной спить на другому ліжку. Не знаю, яка зараз година. Безумовно ранній ранок. Дощ, як і раніше, барабанить по даху та у вікна.

Я люблю тебе.

Калеб не сказав цих слів у відповідь.

Мабуть, ніколи не скаже.

Ох яка іронія. Пів року тому я втекла від людей, які ігнорували мене, а врешті-решт закохалася в хлопця, який, можливо, не скаже мені жодного слова до кінця життя. Дивлячись на нього, розчісую пальцями його чорне волосся й уявляю чотирирічного хлопчика, який втратив останню надію того дня в машині.

Я опускаю погляд до тонкого татуювання на шиї Калеба, що простяглася від вуха до плеча. Тепер я досить близько, щоб прочитати її.

Довіра. Тобто віра в щирість, надійність, істинність чогось.

Не впевнена, що розумію сенс.

А може, розумію.

Якщо він не скаже, що любить мене, тоді як я впевнюся в цьому?
А що як я буду потрібна йому тільки доти, доки сніг не розтане, і
Калєб знову отримає можливість зустрічатися з Сесі чи будь-яким
іншим міським дівчиськом?

Раптом я не до кінця розумію, що між нами відбувається, і більше
належу йому, ніж він мені?

Правда в тому, що це неважливо. Я любитиму його так довго, як
зможу, адже ці почуття роблять мене щасливою.

- Можна я залишусь тут із тобою?

Розплющивши очі, Калєб дивиться мені в обличчя. Потім хитає
головою, зсунувши брови, наче гірше ідею і не придумаєш.

Моя гордість уражена, але зрештою я вирішую повірити, що він
просто не хоче, щоб я жила в халупі без водопроводу.

- Тобі не було самотньо? – продовжую допитуватись.

Хлопець проводить пальцями по моїй руці й за мить таки киває.

Поклавши голову йому на груди, чую хропіння Ноя.

– Пам'ятаю, наскільки приємно було відчувати обійми Міраї, коли
хворіла у дитинстві. – Я міцніше обвиваю Калєба руками. – І
наскільки приємно було когось обіймати. Напевно, це
найбезтурботніший момент у моєму житті, що зберігся в пам'яті. До
того, як я потрапила до лощини.

Я була захоплена пошуками котеджу, тому спочатку не помітила
красу цього спокійного, чистого, затишного місця... Тепер, коли
побачила його на власні очі, записи в щоденнику хлопця набули

сенсу. Мені б не завадили сучасні зручності та люди, з якими можна поговорити, але я бачу, чому йому тут подобається.

У цьому будиночку Калєб може сховатися від будь-яких проблем. І я його розумію – нам усім часом потрібно сховатися.

– Коли світ здається маленьким, то ніщо не може тебе поранити. - Пещу його живіт, відчуваю, як м'язи преса скорочуються під моєю долонею. – Ти хочеш залишитися тут, бо відчуваєшся у безпеці. Принаймні на якийсь час. - Я дивлюся в простір, думаючи про нього і про себе. Про те, як ховалася в собі стільки років, більше не бажаючи бути відкинutoю або скривдженою. - Однак потім ти усвідомлюєш, що окрім тебе самого в цьому крихітному світлі нікому немає місця. А самота набагато гірша від почуття незахищеності.

Уникаючи поганого, ти ризикуєш пропустити добре. Краще я переживу біль, ніж ніколи не пізнаю цього. Я вдихаю аромат його шкіри.

– До речі, про безпеку... – Глибоко зітхнувши, закидаю голову назад і дивлюсь на Калєба. - Де, чорт забирай, ти провів минулу ніч? Сховався у печері? - Запитую, змінивши тему. – У нас мало блискавка не вдарила.

Він усміхається, перевертає мене на спину та покриває живіт поцілунками.

- О ні. - Я зупиняю його, змусивши підняти погляд. - Зараз, з ясною головою, я розсерджена на тебе. Ми турбувалися. Дуже турбувалися. Скажи, що ти шкодуєш.

Калєб цмокає мій живіт, утримуючи зоровий контакт.

- Ще раз.

Підвівшись, він знову цілує. Його темні очі пустотливо сяють.

- Я ще й досі злюся.

Хлопець ловить мій сосок зубами та повільно відтягує.

Спіймавши ротом повітря, бурчу, хоча насправді всередині зароджується жар:

- Ти просто намагаєшся мене заткнути. Тільки тому, що тобі подобається, коли я гадаю, про що ти думаєш...

Він пірнає вниз, починає покусувати і дразнити мене між ніг.

– Гаразд, так, – кажу здавлено. – Тепер я знаю, про що ти думаєш.

Я відчуваю, як Калєб сміється навпроти мого клітора, після чого продовжує його смоктати.

Ковдра повністю сповзла з мого оголеного тіла, і я кидаю погляд на Ноя, що розвалився на животі в сусідньому ліжку.

– Твій брат тут, – вимовляю беззвучно.

Перервавшись, хлопець скидає брову.

- Заткнися. Минулої ночі ми поводилися бездумно.

Я чудово пам'ятаю, що ми вже одного разу займалися сексом, коли Ной спав за лічені метри від нас, але відштовхую Калєба і натягую ковдру на себе. Нехай почекає, поки ми не опинимося наодинці.

Він пирхає, лягає назад і притягує мене собі під бік. Притулившись до його грудей, блаженствую від тепла.

Калєб підхоплює щось зі стійки й протягує мені.

- Що це? - Запитую, забравши в нього книгу, і читаю назву. - "Сирени Титану"?

Я дивлюся на хлопця, а він відкриває книгу на місці, де загнутий кут сторінки, потім вказує пальцем.

- Хочеш, щоб я почитала?

Калєб киває.

Надсилаю йому напівусмішку. Гадаю, він все ж таки читає.

Якщо я не дозволю Калєбу насолоджуватися своїм тілом, схоже, він все одно змусить мене розважати його.

Використовуючи руку хлопця як подушку, перевертаюся на спину і почищаю горло.

– Розділ десятий...

***

Смикнувши кермо вправо, упираюся ногою в землю, пускаю заднє колесо в замет на повороті й мчу назад до будинку. Я сміюся, буквально відчуваючи що насувається за мною по п'ятах Калєба. Собаки наздоганяють його, виляючи хвостами.

Ми повернулися додому два тижні тому. Нам з Ноем не важко було витягнути його брата з котеджу в горах. Думаю, Калєб зрозумів, що мені буде некомфортно там, а відпускати мене він не збирався.

Джейк посипав сіллю та розчистив двір сьогодні вранці. Варто йому відвернутися, як ми застрибнули на мотоцикли.

Мій шлунок виконує сальто через швидкість і свист вітру. Натиснувши на гальмо, зупиняюся, оглядаюся назад і дивлюся на хлопця, який теж різко загальмував. Вена в його страшенно чудовій шиї пульсує, м'язи рук перекочуються під шкірою.

Я хочу повернутися в душ разом із ним.

Щоб руки Калеба пестили мене, щоб його очі та посмішки говорили більше, ніж він міг би прошепотіти, коли ми самі.

Після повернення додому я жодної ночі не провела у своєму ліжку.

– Ви двоє! - репетує Джейк.

Різко повернувши голову, вирівнююся. Він стрімко виходить із майстерні. Чорт.

– Злізли! – гаркає чоловік. - Швидко!

Я опускаю підніжку і злажу з байка, намагаючись придушити посмішку.

Підійшовши до нас, Джейк дивиться на мотоцикл Макдугала.

- Чудово. Тепер вони брудні, – гарчить він. - Мені знову доведеться їх мити... Ні, знаєте що? Ви самі їх помієте. - Джейк показує пальцем на Калеба, потім на мене. - Ви обидва впорядкуєте байки!

– Ми й так збиралися це зробити, – кажу, знявши шолом. - Ти млинців хочеш чи ще чогось?

Чоловік скидає брову і відвертається, проігнорувавши раптову зміну теми розмови.

Я кидаю погляд на Калеба. Він лише хитає головою.

Останнім часом настрої Джейка зіпсувалися, і я турбуюся, що з моєї вини. Його мучать докори совісті? Він переживає через мене? Ревнує?

Я не мала шансу поговорити з ним, адже ми з Калемом постійно разом.

Або він робить так, щоб ми завжди були разом. Не те щоб я заперечувала. Але, сподіваюся, Каліб знає, що я чітко усвідомлюю, кого люблю, і йому не потрібно турбуватися, якщо його батько чи брат знаходяться поруч зі мною.

Я біжу за Джейком.

- Ти в порядку?

- В порядку.

- Мені так не здається.

Чоловік прямує до верстата, вибирає необхідні інструменти та повертається до нового мотоцикла, над яким зараз працює. На мене він не дивиться.

– Я щаслива, – кажу, бо впевнена: його хвилює саме це.

– Знаю.

У чому тоді справа? Каліб проходить повз, зупиняється біля раковини та миє руки, проте я відчуваю, що він спостерігає за нами.

– Просто... не завагітній, – цідить Джейк крізь зуби. – Тобі лише вісімнадцять.

– Я пам'ятаю, – переконую його. – І не завагітнію.

– І ти підеш у коледж.

– Піду.

Мабуть.

Сердито дивлячись на байк, він з обуренням огризається.

- Ще передай цій жінці, - Джейк заплющує очі, ніби навіть згадка про неї здатна вивести його з себе, - якщо вона не перестане докучати мені дзвінками через день з метою зруйнувати мій проклятий душевний спокій своїми питаннями та гордовитими репліками, я спалю всі телефони та комп'ютери у цьому будинку, щоб позбавити її можливості зв'язатися з тобою! А потім обгороджу всю ділянку електрично парканом, щоб на час відлиги вона не змогла засунути сюди свій ніс!

Прикусивши стиснуті губи, затримую подих, бо готова луснути від сміху.

Ось, значить, у чому проблема. Міраї дзвонить мені, але надто часто. А коли я не відповідаю, вона дзвонить йому.

Найцікавіше... хоч би як Джейк бісився, він завжди відповідає.

Вони щоразу сваряться. Ніхто інший так його не збуджує. Навіть ми.

Придушивши веселощі, я киваю.

– Передам.

Шпурнувши гайковий ключ на стійку, він бере інший. Ми з Калемом повертаємось у будинок.

- Заміни ту лампочку! – кричить чоловік нам слідом перед тим, як двері зачиняються.

Я сміюся, а Калем усміхається, цмокнувши мене в лоба.

Підійшовши до шафки, він дістає нову лампочку, підморгує мені й прямує до сходів.

Аромат рулетиків з корицею, які я поставила випікатися пів години тому, витає в повітрі. На таймері залишається всього кілька секунд, тому я вимикаю духовку, дістаю блюдо, ставлю його на підставку, що охолоджує, і дивлюся на Калеба. Він застрибує на поручні, підіймається на кроквяну балку і дереться до люстри. Одна з лампочок перегоріла кілька днів тому. Моє серце пропускає удар, поки хлопець підіймається все вище та вище.

- О, смачно пахне, - каже Ной, який увійшов до кухні.

Не в змозі відірватися від Калеба, мигцем кидаю погляд на його молодшого брата.

- Будь обережний там! – вигукую.

Нарешті відвернувшись, беру ножа і розрізаю рулетики. Ной стоїть біля острівця і пильно дивиться на мене.

– Отже, снігопади зменшують оберти.

Я додаю трохи молока в глазур, приготовлену вранці, помішую і розігріваю її над пальником.

– Так. – На календарі лютий, тож зима ще далека від завершення.

Нічого не можу з собою зробити. Мені хочеться, щоб зараз був листопад і все починалося.

– Ти здала усі шкільні курси? - Запитує Ной.

Вимикаю пальник, підходжу до форми й поливаю рулети глазур'ю.

– Мої іспити скасували, але я маю написати есе та надати його разом із фотозвітом до тридцятого квітня.

Боковим зором помічаю, що він киває.

- Я поїду до Лос-Анджелеса навесні. У мене зустріч зі спонсором, і я хочу подивитися, що до чого. Чи можу я пожити у тебе?

Пожити у мене?

І тут я згадую – ніби насправді забула про це, – що володію особняком у Лос-Анджелесі. Адже я повідомила про свої плани виїхати у квітні, чи не так?

– Так, – ледь чутно відповідаю. - Звичайно, двері мого будинку завжди відчинені для тебе. Залишайся стільки, скільки захочеш.

Тільки мене, мабуть, там не буде. А він нехай користується житлом.

Хлопець мовчить. Мені не вистачає сміливості подивитися на нього. Я знаю: Ной непокоїться. Може, трохи злиться. Він заслуговує на краще.

Ной повівся гідно в ситуації, що склалася. Поступився і не став заважати моєму щастю.

Однак це не означає, що йому тепер на все начхати. Частково я сумую за нашими розмовами. Він чекає від мене іншого і не зрадіє,

якщо я вирішу залишитись тут. Просто багато що змінилося.

Повільно наблизившись, Ной знижує голос до шепоту, а Калєб тим часом продовжує поратися з лампочкою в нас над головами.

– Я надеру дупу будь-кому, хто образить мого брата. Я справді його люблю, Тирнан, але це життя не для тебе. Ти поїдеш зі мною.

Моє підборіддя тремтить; я боюся, що в його словах є сенс.

– Тебе я теж люблю, – шепоче він. - Як двоюрідний брат, як друг, не має значення. Я витягну тебе звідси, бо коли життя в подібних умовах втратить новизну, ти сумуватимеш за зовнішнім світом. Він зробить тебе нещасною.

Глазур заливає один рулет. Різко підіймаю погляд на хлопця, бажаючи, щоби він припинив. Як Ной може говорити таке про свого брата?

Його блакитні очі звужуються.

- Йому потрібна безмозка лялька, якій буде байдуже те, що вона помре в цьому містечку, де нічого не змінюється, крім часів. Раніше ти була байдужа, але зараз, я точно знаю, не відмовишся побачити весь світ. Калєб надто неврівноважений, надто впертий. Він ніколи не покине цей пік, Тирнан. Ніколи.

Моргаючи, я відводжу погляд. В очах починає щипати. Чорт би тебе забрав, Ной.

- Ти хочеш більшого. - Він забирає каструлю з моїх рук і ставить її на стійку. - Впевнений, що хочеш.

Можливо. Може, я хочу побачити та випробувати безліч речей, побудувати кар'єру, спробувати змінити світ на краще та залишити свій слід.

А може все це не матиме сенсу без людини, з якою я зможу розділити свій досвід.

Я дивлюсь на Ноя. Із самого початку серце підказувало, що він багато в чому краще мені підходить.

Він – мій здоровий глузд. Голос, який озвучує те, що я й так уже знаю. Те, що мені треба почути.

Однак моє серце... Воно відчуває все, без чого я не можу жити.

Закинувши голову назад, підіймаю погляд на Калеба. Він замінив лампочку та спостерігає за нами.

– Калєб – твій перший, – чую слова його брата. - Він не той, з ким ти маєш провести своє життя, вірно?

Розділ 32

Тирнан

Через два місяці

Я дивлюсь на туалетний папір, бачу червоні плями та видихаю. Мої плечі відразу ж спокійно зникають.

Слава Богу. Тихо засміявшись, швидко наводжу себе в порядок. Три дні занепокоєння нарешті добігли кінця.

Так і знала, що слід встановити контрацептивний імплантат. Я приймала протизаплідні таблетки, але вони менш ефективні, ніж інші методи, а стати матір'ю у підлітковому віці не входить у мої плани.

Преса та жителі Чапел-Пік піднімуть хай, якщо я спущусь із цієї гори вагітної.

До того ж я не впевнена, як до цього віднесеться Калєб.

Вже кінець квітня. Земля досі вкрита снігом, проте подекуди проглядає трава, і повітря теплішає з кожним днем. Джейк зараз займається розчищенням доріг.

Два місяці після того, як ми повернули Калєба додому... були казковими. Я викинула з голови все, що мені наговорив Ной тоді в лютому, вирішивши насолоджуватися часом, що залишився до від'їзду. Самотністю, спокоєм, довгими ночами. Ніколи ще я не спала так добре і не була така щаслива. Напади нічних кошмарів давно припинилися. Ми з Калєбом читаємо, разом дивимося кіно або

граємо в карти. На День святого Патрика я навчила Ноя танцювати вальс у вітальні. А сама навчилася лазити деревами, робити ремені, оновлювати сайт «Ван дер Берг Екстрим».

І навіть опанувала їзду на спортивних мотоциклах.

Незабаром ми зможемо поєднатися з рештою світу. Мені ще жодного разу в житті не хотілося, щоб час йшов повільніше. Але, попри моє бажання відтягнути цей момент, настане день, коли доведеться ухвалювати рішення.

Одягнена у футболку з довгим рукавом і піжамні шорти, я обіймаю себе, виходжу з ванної кімнати й підіймаюся до нашої кімнати на третьому поверсі. Моїми оголеними ногами пробігає холодок.

Сьогодні приїжджає Міраї. Я постаралася привести будинок у належний вигляд, щоб усе було максимально чисто і красиво, аби не дати їй приводу посваритися з Джейком. Щоправда, є ймовірність, що вона не зможе добратися сюди. Якщо Джейку не вдасться прибрати снігові завали, Міраї доведеться перечекаати в міському motelі.

Принаймні я не вагітна. А у разі вагітності хоча б термін виявився маленьким, і зовні це було б непомітно. Ми з Калєбом не можемо відірватися один від одного, іноді займаємося сексом частіше за один раз на день. Мені пощастило, що протизаплідні поки що не підвели. Триденна затримка сильно мене налякала.

Я зупиняюся перед дзеркалом, яке перенесла зі своєї кімнати, повертаюся боком і проводжу долонею по животу. Біла футболка, що облягає, підкреслює мій плоский торс, проте протягом декількох тривожних днів я думала, ніби всередині з'явилася частинка Калєба. Частка нас обох.

Піднявши край футболки, уявляю, як у моєму животі зростала б його дитина, і намагаюся проігнорувати тепло, що розливається по тілу від подібної думки, адже я не повинна цього хотіти. Це таке кліше. Маля зробить нас із Калєбом справжньою родиною, і ми житимемо втрьох довго і щасливо.

Але я хотіла б дитину від нього. Колись. Хотіла б належати Калєбу вічно, побачити його у ролі батька.

Я заплющую очі, хитаючи головою, бо знаю правду. Про дитину я задумалася тільки тому, що не впевнена, чи належить він мені. Якщо завагітнію, тоді жодних рішень приймати не доведеться. Моя доля буде вирішена наперед, я залишуся тут. І нема чого нервувати.

Раптом зі сходів долинає гучний тупіт. Ной з братом упадають у двері й падають на підлогу, сміючись. Я завмираю. Моя футболка, як і раніше, задерта, а руки лежать на животі.

Сміх хлопців затихає. Вони підіймають голови, дивлячись на мене.

Швидко виправляю футболку.

Калєб підводиться на ноги, дивиться, не моргаючи. Його брат теж підіймається, кілька секунд нерішуче мнеться на місці, після чого таки йде.

Погляд хлопця опускається до мого живота.

- Я не вагітна. Просто... дуріла.

Він примружується, в його очах все ще помітна невпевненість.

– У мене була затримка, – поясню. – Сьогодні вранці розпочалися місячні. Я просто... думала про... яке буде... Я... – Запускаю руку у волосся. - Я ідіотка.

Спіймана зненацька, нервово сміюся. Тепер мої фантазії, мабуть, вселяють у нього занепокоєння, що я саботую свої протизаплідні заходи.

Але Калєб підходить, накриває мій живіт долонею і дивиться на свої розчепірені пальці. Усередині зароджується трепет, голова ледь не йде навкруги.

Ми дивимося один одному у вічі. Не встигаю я схаменутися, як він бере мене за руку і веде вниз сходами.

– Калєб, – заперечую я. Що він робить?

Увійшовши у ванну, хлопець відкриває шафку з ліками й дістає мої протизаплідні пігулки, розвертається, знову ловить мій погляд. На його обличчі з'являється безліч емоцій. Калєб відкриває рота, а я перестаю дихати, бо він, схоже, збирається заговорити. Його дихання опановує мої губи. Обійнявши мене, він цілує мій лоб, ніс, рот. А потім, не розриваючи зорового контакту, викидає таблетки у кошик для сміття.

- Калєб, ні. - Нагнувшись, я дістаю їх звідти.

Хлопець намагається вихопити флакон із моєї руки, проте я не відпускаю, притискаюся чолом до його рота, заплющую очі й ледве не посміхаюся. Він хоче, щоб у нас народилася дитина. Не розсердиться і не відчуже себе загнаним у пастку.

Калєб хоче мене.

Це все, що мені було важливо дізнатися.

– Я не хочу розлучатися з тобою, але... – Дивлюся на нього. – Ми надто молоді. Надто... Пережили надто багато лайна. Ми поки що не готові.

Калєб повільно витягає пігулки, і моя хватка слабшає.

– Я люблю тебе, – шепочу йому. – У нас усе життя попереду.

Він заволодіває моїми губами, наполегливо поглиблює поцілунок, охоплює щоку однією рукою, водночас намагаючись відібрати флакон іншою. Від рухів його язика всередині немов ураган проноситься до кінчиків пальців ніг. Випустивши стогін, тану в його обіймах, відпускаю таблетки й наступної секунди чую, як вони падають назад у кошик.

Калєб обвиває моє тіло руками та несе кудись. Я не усвідомлюю цього, поки він не кладе мене на наше ліжко.

Він завжди досягає свого. Чорт би його забрав.

Подумки зазначаю, що потрібно буде вивудити пігулки з відра, поки Джейк не спалив сміття.

***

Ми з Калєбом дивимось один на одного. Він відкушує курку, а частину шматочка, що залишилася, кладе мені в рот. Я сиджу за столом у нього на колінах, старанно приховуючи посмішку. Йому це не вдається. Хлопець широко посміхається, ніби ми маємо свій секрет.

І він у нас є. Адже ми не намагаємося завагітніти, так? Я досі не дістала пігулки зі сміттевого кошика. Розлучатися із Калєбом я зовсім не хочу. Ідея створити із ним сім'ю мені подобається. Йому майже двадцять два і, здається, він готовий до цього.

Видихнувши, з'їдаю яечню, потім загрибаю нову порцію виделкою та годую Калеба. На сніданок у нас асорті із залишків, бо вранці ми повернулися до ліжка. Я не встигла нічого приготувати.

Гадаю, нам поки що технічно не вдасться зачати дитину. У мене розпочалися місячні. Протягом кількох днів я в жодному разі не зможу завагітніти. Ще є шанс повернутися до контрацептивів.

- Ну, все, - каже Джейк, увійшовши на кухню, знімає рукавички й кидає їх разом із ключами на стійку. – Дороги розчищені.

Зовні долинає рев мотоцикла. Мабуть, Ной, не гаючи часу даремно, помчав у місто до друзів.

Опустивши очі, відчуваю невиразну тривогу. Я віддала б перевагу пару зайвих місяців зими. Перевівши погляд на Калеба, зауважую, що він спостерігає за мною. В цей момент мене так і підмиває затягнути його в гараж, навантажити снігоходи й втекти в рибальську хатину. Там сніг протримається ще близько місяця.

Цілий місяць блаженної тиші.

– Де ця жінка переночує? - Запитує Джейк.

Він повертається до нас обличчям із кухлем кави в руці.

Ох точно. Втеча в гори таки скасовується. Коли дороги розчищені, Міраї зможе приїхати.

- В моїй кімнаті. - Я зляжу з колін Калеба і споліскую нашу порожню тарілку. – Дякую... що погодився прийняти її.

Джейк дивиться на мене зверху вниз, невдоволено прикривши повіки.

- Я б віддав перевагу кільком зайвим місяцям зими.

Після цього чоловік ховається у майстерні.

Ага.

Повністю згодна.

***

Зачерпнувши щедрю порцію желейних рибок, висипаю їх у білий паперовий пакетик і закриваю контейнер.

Я набрала персикових кілець, ведмедиків з корицею, мармеладних драже, до того ж Спенсер зараз пакує для мене мигдаль у шоколаді.

Дивлячись у вікно, на протилежному боці вулиці помічаю Калеба, який вантажить пиломатеріали в пікап. Він вирішив спробувати свої сили в столярній справі й зробити нам узголів'я для ліжка, а я його пофарбую.

Хлопець наполіг на тому, щоб поїхати до міста зі мною. Після події в барі на мій день народження, я боюся, що це лише питання часу, перш ніж поліція... або хлопці з мотокрос-тусівки пронюхають про його повернення.

Неподалік лунає хихикання. Я дивлюся поверх контейнера з гострими тамалами й бачу двох дівчат біля ретро-колекції солодощів. Вони миттю поглядають на мене, перешіптуються, потім, звернувши в прохід, окидають мої речі поглядом, сміються між собою і йдуть.

Здивовано опускаю очі. Що такого дивного в моєму одязі?

Хоча на мені старі брудні мотоциклетні черевики Ноя, і джинси трохи забруднилися після ранкового клопоту по господарству.

Коли Джейк закінчив зі збиранням снігу, ми одяглися, розібралися зі своїми індивідуальними обов'язками й вирушили до міста. Краще не тягнути гуму і швидше знову звикнути до цивілізації. Спочатку ми зустрілися з Ноєм і перекусили чизбургерами, запаслися газом та свіжими продуктами на випадок погіршення погоди. Потім Калєб поїхав у будівельний магазин, по дорозі закинувши мене до кондитерської.

Я розглядаю себе. Тепер я виглядаю цілком доречно серед городян. Може менш доглянуто, ніж у вересні, але...

Дивлюся на свої нігті, під якими скупчився бруд, і дрібні порізи на руках, що свідчать про мою старанну працю протягом зими.

Гаразд, доглянутою мене вже не назвеш. Вловивши власне відображення у дзеркальній вітрині, помічаю зачіпку на своєму темно-синьому светрі, чорна пляма від сажі – лежала надто близько до каміна. Моє волосся відчайдушно потребує стрижки. Я загоріла, проводячи багато часу на свіжому повітрі, так що тепер моє обличчя усіяне ластовинням як ніколи раніше. За минулі місяці я жодного разу не робила макіяжу і не випрямляла волосся. Міраї мене не впізнає.

Засміявшись, йду до каси.

– Мама веліла мені привести додому дівчину на зразок тебе колись, – каже хтось.

Поставивши пакет на стійку, обертаюся. До мене підходить молодий хлопець. Поки Спенсер зважує мої цукерки, я вивчаю незнайомця. Здається, ми бачилися раніше. Це один із друзів Ноя?

- Ти ж їхня кузина, правда? – цікавиться хлопець, притулившись до скляного стелажа. – Ноя та Калєба Ван дер Бергів?

Киваю у відповідь.

Спенсер повертає мені пакетик.

– Запишу на твій рахунок, – каже він.

Я посміхаюсь. Мій рахунок. Здорово.

Знову повернувшись до парубка, простягаю йому руку.

- Тирнан. Вітання.

Він знизує її, пильно дивлячись мені в обличчя.

- Кеннет. Не хочеш сходити кудись? До піцерії, наприклад?

Ой. Емм ... Відкривши рота, збираюся відмовитися. Раптом чиясь рука перехоплює мою, перервавши рукостискання з Кеннетом. Я підіймаю очі й виявляю Калеба, який випікає хлопця поглядом. При сахнувшись, той глибоко зітхає, ніби знає, що краще йти.

Каліб переплітає наші пальці, веде мене до дверей, трохи далі від симпатичного блондина, потім переводить через дорогу.

- Він просто фліртував, - дражню я.

Хлопець скидає брову і зрушує губи вбік.

- Так, знаю, - кажу жартівливим тоном. - Це важка робота, охороняти таку красуню, як я.

Зупинившись біля пікапа, він пирскає від сміху.

– Я купила мармеладних хробаків. - Усміхаючись, трясу пакетиком у нього перед носом, але Калеба цукерки ні краплі не цікавлять. Він охоплює моє обличчя долонями й цілує крадькома, а я насолоджуюся

гладкістю його щік, підборіддя та щелепи. Мені подобається його цілувати. Особливо коли він чисто поголений. – Поїхали. Інакше запізнаємося. - Я тягнуся до ручки.

Калєб крокує вперед, щоб відчинити дверцята для мене, але зупиняється, дивлячись кудись мені за спину, і блідне.

Простеживши за його поглядом, бачу Сесі Діггінс. Проходячи повз і не зводячи з нього очей, вона сповільнюється.

Мої очі тим часом опускаються до її живота. Сесі вагітна.

Все повітря випаровується з моїх легенів. Ні.

Я різко перекладаю погляд на Калєба. Він грає жовнами, його груди здіймаються й опадають у такт поверхневим зітханням. На якому вона терміні? Ми пів року були відрізані від Чапел-Пік.

Якщо тільки в неї не близнюки, Сесі явно у третьому триместрі, що може означати.

Це дитина Калєба?

Проковтнути не виходить. Я не можу дихати.

Знову озирнувшись назад, спостерігаю за дівчиною, що неквапливо наближається до нас.

- Дай вгадаю, - каже вона. - Ти зараз подумки вважаєш?

Посміхнувшись, Сесі дивиться на мене, потім на нього і шепоче:

– Ми будемо на зв'язку.

Коли вона віддаляється, я моргаю у спробі стримати сльози. Будь ласка. Охоплюю живіт, бо мені боляче. Тільки не це.

– Калєб? – бурмочу я.

Вона завагітніла до початку снігопадів. Набагато раніше.

Однак він мовчки відчиняє пікап, швидко підштовхує мене до сидіння, зачиняє двері, обходить навколо капота, сідає за кермо і мчить додому. Дошки, що лежать на вантажній платформі, стукають об метал. Продукти на задньому сидінні розсипаються.

Вчепившись у поручень у себе над головою, дивлюся на Калєба.

- Ти знав, що вона вагітна?

Він уникає мого погляду і з такою силою стискає кермо, що кісточки його пальців біліють.

- Вона на пристойному терміні. Це твоя дитина?

Як і раніше, тиша. Калєб знав? Схоже, він здивувався. Але, можливо, саме тому Сесі була засмучена того дня в печері? Вона дізналася про вагітність, а він її відкинув.

Начинки зводить від гніву. Тяжко дихаючи, вимогливо питаю:

- Ти знав? Ти знав минулої осені?

Калєб піддає газу і переїжджає через залізничну колію, прямуючи до шосе.

Якщо дитина від нього, Сесі залишиться у нашому житті назавжди. Вона народить його первістка, не я. Я ніколи не отримаю такої можливості.

Невже він нічого так і не скаже? Чи не кивне, не похитає головою? Чому Калєб не робить жодних дій? Я ж знаю, що він може!

- Випусти мене, - вимовляю здавлено. Сльози ось-ось проллються з очей. - Зупини пікап.

Він їде далі.

– Зупини машину! - Кричу я.

Калєб дивиться на мене і хитає головою.

– Ні? Що ні? Говори. Я знаю, що ти вмієш! Дитина твоя?

Поясни хоч якось. Зроби що не будь! Але хлопець тримає рота на замку. З мене досить.

Присунувшись до нього, сама натискаю на гальмо. Калєб різко повертає кермо і пікап зупиняється. Я вискакую з салону, помітивши, що він слідує за мною.

Вставши перед капотом, хлопець тягнеться до мене, проте я задираю назад.

– Ні. - Жодних поцілунків. Жодних обіймів. – Говори. Зараз же. Дитина від тебе? Ти зав про це?

Часто і швидко дихаючи, Калєб безмовно вирячився на мене. Якби він не знав, то йому було б достатньо похитати головою, щоб я перестала зневажати його. А з рештою ми спробували б розібратися.

Якщо знав, то, можливо, вирішив приховати це, бо йому всю зиму треба було провести в горах. І, може, Калєб не очікував, що ми закохаємось один в одного. Мабуть, він думав, ніби зможе втекти від цієї ситуації, як тікає від усіх проблем.

Просто поговори зі мною.

Погляд його прекрасних зелених очей спрямовується у простір між нами. Йому нема чого сказати.

Рев мотора звучить дедалі голосніше. Я знаю, що Ной повертається додому. Зупинившись біля нас, він упирається ногами в землю.

- Гей, що сталося?

Давши Калебу ще чотири секунди, чекаю від нього будь-яких дій чи слів.

Коли він залишається нерухомий, я забираюсь на байк, обвиваю руками талію Ноя і втикаюсь обличчям йому в спину.

– Поїхали. Швидше.

Ми зриваємося з місця, і Каліб уперше не намагається мене повернути.

Розділ 33

Тирнан

Я вибігаю сходами тераси, мчачи повз свого дядька і метушні, що панує в майстерні. Почувши пікап, що загальмував на гравії, прискорюю крок.

Ной виконав свою загрозу розмістити мої фотографії на сайті та організував імпровізовану фотосесію з мотоциклами. Сьогодні у мене хороших знімків не вийде, але це хоча б дасть привід триматися якомога далі від Калеба.

Я витираю сльози зі щік.

- В чому справа? - Запитує Джейк.

- Не знаю, - відповідає йому Ной, поки я поспішаю до вхідних дверей. - Вона втекла від Калеба.

- Тирнан! – вигукує дядько.

– Почнімо, – відгукуюсь я, відчинивши двері. Де фотограф?

На під'їзній доріжці припарковано «Джип» та ще якийсь позашляховик. Я знаю, що вони встановлюють обладнання та налаштовують світло в гаражі, тільки мені потрібен момент, щоб прийти до тями.

Мені необхідно закритися у своїй кімнаті на кілька хвилин.

Чому Калеб так поспішав викинути мої протизаплідні пігулки? Не замислюючись, не вагаючись. Немов у нього в голові лампочка

запалилася, і він нарешті знайшов розв'язання проблеми, з якою зіткнувся.

Поки я стрімко перетинаю вітальню, хтось хапає мене за руку і розвертає навкруги. Я вириваюсь із хватки Калеба, сердито дивлячись на нього крізь пелену сліз.

- Каліб, припини, - розпоряджається його батько, увійшовши до будинку.

Ной слідує за ним.

- Що між вами сталося?

Однак я дивлюся лише на одну людину.

– Тож ти хотів, щоб я завагітніла? – питаю у Калеба. - Хотів заманити мене в пастку, перш ніж я дізнаюся про неї.

- Завагітніла? – повторює Джейк, після чого блискавично переводить погляд на сина. – Що ти накоїв?

Обличчя хлопця почервоніло, шия блищить від поту, його очі сповнені болю. Каліб у повному сум'ятті.

І мовчить. Завжди мовчить, адже якщо він не звертатиме уваги на проблеми, значить, їх взагалі не існує.

Мені ледве вистачає сил дихати.

- Навіть зараз ти відмовляєшся поговорити зі мною, - говорю я тихо.

Джейк повільно підходить.

- Ти вагітна?

– Ні. - Качаю головою; моя печаль трансформується в лють, поки дивлюся на Калеба. – Слава богу, – ці слова я буквально випльовую.

Він робить крок назустріч, нависаючи на мене. Судячи з виразу обличчя, Калєб розлютився.

Ной відтягує брата назад.

- Калєб, відвали.

Джейк упирається долонею йому в груди.

Але хлопець виривається, гарчачи. Попри те, що я відступаю, він ловить мене, обхоплює руками щоки й силоміць цілує. Очі знову наповнюються сльозами, я здавлено схлипаю. Його запах нагадує, як щасливі ми були цього ранку.

До того як повернулися у зовнішній світ.

Зойкнувши, штовхаю його. Джейк і Ной відтягують Калеба убік.

Тяжко дихаючи, я продовжую задкувати все далі від нього.

– Сесі Діггінс вагітна, – повідомляю дядьку та Ною. - Глибоко вагітна.

Калєб не помічає нікого, крім мене, а я бачу приголомшені обличчя його брата та батька.

- Дитина може бути від будь-кого, - заперечує Ной.

- Від тебе?

– Ні! – вигукує він так, наче я божевільна. – Боже, ні. Я з нею не спав.

- Вона сказала, що вагітна від Калеба? - Джейк вирівнюється, відпустивши сина.

– Їй не довелося, – відповідаю, дивлячись Калебу у вічі.

Якщо дитина його, можливо, згодом я звикну до цього. Навіть якщо в результаті Сесі також назавжди залишиться частиною нашого життя.

А якщо він із самого початку знав...

– Скажи щось, – прошу я. - Скажи мені що не будь.

Будь ласка, будь ласка.

– Або напиши. Скажи мені щось. Скажи що любиш мене.

Однак Калеб просто стоїть на місці.

Я перестаю плакати. Моє серце розбите, або його просто немає. Глибоко зітхнувши, розумію, що інша народжуватиме йому дітей, але не я. Я більше не зможу жити в будинку, де той, кого я люблю, не розмовлятиме зі мною.

– У нас все готово, – долинає жіночий голос із кухні.

За мить я моргаю, проганяючи сльози, і прямую за нею в майстерню, відчайдушно бажаючи забратися якомога далі від Калеба.

– Тепер займемося тобою, – щебече жінка.

Я киваю, викинувши його та Сесі з голови.

Мене перевдягають у короткі джинсові шорти та чорний топ із відкритими плечима, що оголює живіт, роблять макіяж, укладання.

Гадаю, Ной усе врахував, запросивши людей сюди для фотосесії. Таке відчуття, ніби я на знімальному майданчику одного із фільмів моїх батьків.

– Не переборщи, – каже синьоволосий фотограф візажисту. – Мені потрібний натуральний образ. Щоб вона мала вигляд дівчини, з якою може переспати звичайний хлопець.

Позаду нас хтось прочищає горло.

- Жартую, - швидко додає жінка.

Мабуть, Джейк стоїть у мене за спиною.

Фотограф знову звертається до візажиста:

- Ти мене зрозумів, так? Красуня, але не порнозірка.

Чоловік з коротким світлим волоссям та татуюваннями на пальцях киває, розтушовуючи консилер під моїми очима. Мабуть, маскує почервоніння, що залишилася після того, як я плакала.

Він збиває мої локони, збризкує їх лаком. Відкривши рота, розминаю м'язи, бо надто давно не користувалася косметикою. Обличчя наче вкрилося кіркою.

Присунувши свій стілець до мого, Ной плюхається на сидіння, граючи бровами. Стиліст перемикається на його волосся.

– Не підпускай до мене Калеба, – прошу тихо. Точніше благаю.

- Звичайно. – Він зітхає. – Сьогодні я якраз у настрої спливати кров'ю.

Я сумно усміхаюся до нього. Закінчивши з макіяжем, рухаюся автопілотом. Міраї прилітає ввечері. Без різниці, дізнається вона чи

ні. Від уваги жінки все одно не вислизне, що тут щось сталося. І я не звинувачуватиму її, якщо вона не зрозуміє. Бо сама вже нічого не розумію, як на мене.

Мені боляче, але я принаймні покину це місце, будши сильнішою, ніж до приїзду сюди.

– Ной? – гукає фотограф, на ім'я Джуно.

Осідлавши спортивний мотоцикл, помічаю чорну футболку Калеба зліва біля гаражних дверей, проте подивитися на нього не наважуюсь. Ной сідає ззаду. Він у джинсах і без сорочки, адже ми маємо виглядати сексуально. Можна подумати, що подібний образ має хоч якесь відношення до реальності. Гонщики мотокросу, швидше за все, посміються і розкритикують нас за відсутність належного спорядження, тільки продається секс, як мені сказали.

Тому що є, що є.

Ной тулиться до мене, поклавши руки на талію. Каліб поривається зробити крок уперед. Мабуть, Джейк зупиняє його, перегородивши шлях.

Я відкидаюся Ною на груди, злегка вигинаючи спину, і відчуваю прохолодне повітря, що огортає мій голий живіт.

– Не надто близько, – каже хтось Джуно. - Вона його кузина.

Ной пирхає, здригаючись від сміху.

Зціпивши зуби, ціжу:

- Це не смішно.

– Смішно. Просто посміхаєшся.

Я закочую очі. Гадаю, я теж маю засміятися, інакше розплачусь. У кузенів у цьому будинку ближчі стосунки, ніж вони думають. Моя талія – найневинніше, до чого торкався Ной.

Не стримавшись, кидаю погляд на Калеба. Він притулився до дверної коробки, схрестивши руки на грудях. Ніколи ще не бачила, щоб на його обличчі позначалося стільки страждань. Каліб дивиться на нас ... на мене ... так, ніби вже втратив і не має жодного поняття, як повернути те, чого хоче найбільше на світі.

Все, що від нього вимагається – заговорити. Знайти спосіб спілкування.

Опустивши очі, схиляю голову набік і відвертаюся. Навколишні можуть вважати це ідеєю для не постановочного знімка. Насправді я просто не можу дивитися в камеру на випадок, якщо туш потекла.

- Мені подобається, Тирнан, - бурчить Джуно. - Ти виглядаєш приголомшливо, люба.

Я кладу руки на стегна і трохи підіймаю підборіддя. Думаю, мета цієї фотосесії – показати молоді особи «Ван дер Берг Екстрим», і Ной знав, що така увага прийде Калебу не до вподоби. Але я рада, що ззаду він сидить. З ним мені найбезпечніше.

- Тепер подивися на Ноя, - командує Джуно.

Горло стискається, мене захльостують емоції. Роблячи глибокі вдихи, намагаюся взяти себе до рук.

- Подивися на мене, Тирнан, - шепоче Ной.

Поволі підводжу очі, озирнувшись через плече, і зустрічаюся з ним поглядом.

Фотограф продовжує робити серії знімків.

– Ми тебе не відпустимо, – бурмоче хлопець, щоб більше ніхто не почув. – Ми ж родина.

Нічого не можу з собою зробити. Я посміхаюсь. У горі чи радості, мені від них не позбутися, так? Ми ж родина.

Вони не кинуть мене. Що б не трапилося між мною та Калобом, Джейка та Ноя я теж люблю. День за днем вони пробуджували в мені віру в те, що я заслуговую на краще, не знецінюючи мою потребу в близьких людях. Підтримали, коли я лишилася ні з чим.

Джейк чіплявся за своє минуле, карав себе, як і я. Ною не було з ким поговорити, як і мені. Калобу складно вибудовувати стосунки через біль, доставлений зневагою жінки, яка мала любити його досить сильно, щоб ніколи про нього не забути.

Як і мені.

Завдяки їм я визнала той факт, що почувалася втраченою; що відчувати образу – це нормально. Ми знайшли один одного. Не має значення, яка думка буде в навколишніх про те, що сталося взимку на піку. Я єдина, кому потрібно це розуміти.

- Притиснися до нього, Тирнан, - каже Джуно.

Виконуючи її інструкції, відкидаюся назад, дивлюся на хлопця знизу нагору. Куточки моїх губ трохи підіймаються в щирій посмішці. Ной підморгує мені.

- Чудово. – Знову кілька клацань затвора камери. - Ной, а зараз зверни погляд убік і вниз.

Після секундної затримки він таки відвертається. Дивлячись у порожнечу, ніби змучений герой, він схожий на Калеба.

- О, чудово. Ви обоє шикарно дивитесь!

Я злажу з байка, сідаю за Ноем, розвівши коліна, і обхоплюю руками його талію.

– Добре, – хвалить фотограф, рухаючись навколо нас.

Почувши хихикання, помічаю новоприбулих гонщиків та їхніх подружок, яких неясно пам'ятаю. Вони тусувалися у майстерні восени.

Одна дівчина стоїть поряд з Калобом і вирячилася на нього, нервозна і водночас зачарована.

Я насилу ковтаю. Принаймні він не звертає на неї уваги.

- Тепер устань з мотоцикла, Ною. Тирнан, я хочу, щоб ти подалася вперед і схопила ручки керма. А Ной робить те саме, осідлавши переднє колесо. Віч-на-віч, немов кидаєте один одному виклик, як брат і сестра.

Хлопець знову сміється, але вказівки виконує. Опустивши обидві ноги на підлогу, підводжуся з сидіння. Він стає перед кермом і стискає ручки.

- Тирнан, можеш вигнути спину? - Запитує жінка.

Я сильніше випинаю дупу. М'язи моїх стегон напружуються.

– Ще, люба.

Зітхнувши, намагаюся нахилитися та ще більше випнути сідниці.

Цього разу мене пошепки підготує Ной:

– Ще. Начебто позаду тебе чоловік.

Я скидаю брову. Хто, як не він, міг відпустити вульгарний жарт у такий момент?

Знову кидаю погляд на Калеба, який спостерігає за нами. У куточках його очей зібралися зморшки. Дівчина відійшла на крок, але продовжує захоплено витріщатися на нього.

Схоже, нестачі жінок, готових відвернути його від думок про мене, коли я поїду, не буде.

- Готовий до від'їзду в Л.А.? - Запитую у Ноя, поки Джуно нас фотографує.

- Давно готовий. А ти? – кидає він із викликом. - Чи готова звалити до чортової матері з цієї діри?

Хочеться надіслати йому багатозначний погляд, тільки шкода псувати кадр.

- Я не хочу, щоб він сердився на тебе, - кажу, маючи на увазі його брата.

Якщо ми поїдемо разом, Каліб зробить неправильні висновки.

- Якщо він захоче піти за нами й повернути тебе, тоді, може, саме це йому й треба зробити, – заперечує хлопець. - Якщо не захоче, то ти залишишся зі мною. Взаємовигідний варіант для всіх сторін.

Збивши волосся, міняю позу.

- Я тобі не потрібна. Ти просто хочеш брати участь у перегонах.

- Але було б непогано мати поряд члена сім'ї.

Так.

На це я згодна.

– Я тебе не кину, – обіцяю йому.

Ной усміхається, але відразу схаменувся і, глянувши на брата, знову дивиться на мене.

- Він на межі того, щоб набити мені морду.

Мені начхати, чи розлючений Калєб.

– Ух, ну хіба не цукерка? – каже хлопець із компанії, що зібралася біля дверей. – Люблю жінок у такій позі. Їй навіть робити нічого не потрібно, просто стояти так.

Лунає чийсь смішок. Я їх ігнорую, не знаючи, хто є хтось.

- Вона тримається більш розкуто, ніж восени, - вимовляє той самий голос. – Цікаво, що змінилося?

- Без поняття, але я б не відмовився просидіти з нею під замком усю зиму, - додає інший хлопець.

Чується метушня, хтось голосно ловить ротом повітря, а потім починається повний хаос. Стіл перевертається, всі кричать.

– Калєб! – гаркає Джейк.

Підскочивши на сидінні, бачу, як Калєб жбурляє одного з гонщиків на підлогу. Джейк, що підбіг до них, відтягує сина назад. Джуно зі стилістом відходять убік, дівчата, які приїхали з мотоциклістами, вибігають надвір.

Я встаю з мотоцикла. Ной кидається до брата й утримує його, а їхній батько допомагає другому хлопцеві піднятися з підлоги.

- Покидьок! - гарчить той на Калеба.

Проте Джейк підштовхує гонщика разом із його дружком до виходу.

- Провалюйте. Це закрита фотосесія, маленькі гівнюки!

Ці придурки, мабуть, і робили зауваження.

Кaleb знову поривається накинутися на хлопця, тільки Джейк швидко його ловить.

- Перестань! – репетує він. - Перестань зараз же.

Чоловік показує синові пальцем в обличчя, але Кaleb кипить від люті. Гонщики зі своїми дівчатами підіймаються на мотоцикли і їдуть геть, а ми стоїмо в майстерні, вражені.

У результаті Джейк, махнувши рукою, огризається:

- Гаразд, годі. Ми отримали ті фото, які нам потрібні.

Кивнувши, Джуно вимикає камеру і всі поспішають зібрати своє обладнання.

Кaleb прямує до мене. Батько вкотре його перехоплює.

– Ні. Сідай у пікап. Зараз жею

Сердито дивлячись на сина, він виштовхує його з майстерні. Похитнувшись і не зводячи очей з мене, Кaleb повертається.

- Жваво! - гаркає на нього Джейк.

Я звідси бачу, як у шиї хлопця пульсує вена. Він спочатку вагається, але потім виходить на вулицю.

- Ти теж, - розпоряджається чоловік, повернувшись до Ноя.

Підхопивши свою футболку, той іде за братом до пікапа.

Джейк стрімко підходить, зупиняється поряд зі мною і говорить якомога тихіше, тому що тут все ще присутні сторонні:

- Я розв'язую питання з шерифом, а потім відвезу їх до чортового бару, щоб у всьому розібратися.

– До бару, – кажу крізь зуби. – А я маю залишитися тут?

– Так. - Він свердлить мене поглядом. - Не виходь з дому, інакше пошкодуєш.

– Що я такого зробила? - Випалюю у відповідь. – Я не хочу стирчати тут усю ніч, доки ви знімаєте дівчат!

- Ти залишишся вдома, бо Калєб не відстане від тебе, якщо я не відвезу його! – гаркає Джейк, наплювавши на те, чи слухають інші люди, чи ні. – Ви більш як два місяці не розлучалися. Нині всім потрібно кілька годин побути порізно. Я роблю це для тебе. Прийми душ. Заспокойся.

Качаю головою. Він вважає, що душ вирішить цю проблему? Я маю повне право бути засмученою і так легко не заспокоюся.

Після недовгої паузи чоловік розслаблює плечі, приборкавши свою вдачу.

- Мені треба з ним поговорити, Тирнан, - вимовляє Джейк спокійнішим тоном. - Потрібно переконатися, що на Калеба не виписано ордер, а ще поговорити з дівчиськом Діггінс. Тобі краще залишитись тут. Ми повернемося увечері.

Проводячи його поглядом, спостерігаю, як він вивуджує ключі з кишені.

Навіть коли стиліст та фотограф йдуть, я не рухаюся з місця. Крім мене, в будинку більше нікого немає.

У нас із Калемом лише одна проблема, але її єдиного рішення не виявилось на порядку денному Джейка.

Батько не зможе залагодити цю ситуацію за нього. Ініціатива має виходити від Калеба.

***

Скоро побачимося.

Я дивлюся на есемеску, відправлену Міраї чотири години тому перед посадкою до літака в аеропорту Лос-Анджелеса.

Їй не можна сюди. Калем абсолютно некерований. Він наплює на пристойності, налякає її, і вона спробує витягти мене з цього будинку.

Стоячи біля ліжка, опускаю погляд на свою напівпорожню валізу, яку почала упаковувати, коли отримала повідомлення. Спочатку кинула лише кілька змінних речей, плануючи пару днів провести з Міраї у міському мотелі, аби не пустити її на пік.

Але потім, не знаю, чому, продовжила збирати речі. Набагато більше, ніж потрібно. Можливо, Джейк правильно вчинив, вирушивши з хлопчиками до бару, щоб ми відпочили один від одного. Можливо, відстань – це саме те, що нам усім потрібно зараз. Може мені варто поїхати додому ненадовго. Існують текстові

повідомлення, електронна пошта, «Фейстайм»... Ми підтримуватимемо зв'язок. Я можу сказати, що допомагаю Ною облаштуватись у моєму домі, поки він зустрічається зі спонсорами, і разом, скориставшись шансом, розвіюсь. Погляну на ситуацію збоку.

Я зупинила збори, усвідомивши, що не повернуся. Якщо тільки Калєб особисто не приїде по мене.

Чи готова я підвести цю межу?

Сьогодні?

Сунувши телефон у задню кишеню, підіймаюся до спальні Калєба, щоб забрати все, що може знадобитися мені в найближчому майбутньому. За вікном виблискує блискавка. Я вмикаю світло. Запах дерева, каміна та книг тепер здається рідним, бо я провела в цій кімнаті незліченну кількість годин за останні місяці.

На столику лежить стара книга у твердій обкладинці з олівцем замість закладки. Відкривши її, дивлюся на малюнок, над яким працював Калєб минулої ночі. Я промиваю волосся під душем, і вода струмує по верхній частині мого тіла.

Коли я розповіла, що прочитала деякі записи з його «щоденників», він не образився, проте з того часу нічого нового не писав. Тепер хлопець лише малює на форзацах.

Я запевнила Калєба, що більше не читатиму без його дозволу, але йому, схоже, некомфортно ділитися своїми думками. У чомусь він відкрився мені. У чомусь, навпаки, став більш замкнутим.

Взявши олівець, починаю писати чистою сторінкою.

«Ной сказав дещо кілька місяців тому. Він сказав, що ти мій перший. Отже, якщо дотримуватися поради моєї матері, я не

повинна залишитися з тобою».

По даху барабанить дощ, знову спалахує блискавка, слідом лунає гуркіт грому.

«Але на той момент я не вважала тебе першим. Ти виявився тим єдиним, з яким я маю провести своє життя, адже мені нарешті подобалося, якою я стала. Подобалося те, як ти провокуєш мене, пробуджуючи бажання тобі протистояти. Ти змусив мене навчитися вимагати.

За це я завжди буду вдячна».

Через ком, що утворився в горлі, виходить робити лише швидкі поверхневі зітхання.

«Ти зараз із ними в барі, а я одна у твоїй кімнаті. Я знаю, що маю збирати валізу, але не хочу. Тому що в період злетів із тобою так добре. Навіть хочеться, щоби це ніколи не закінчувалося.

Зате під час падінь...

Період падінь ніби повертає мене у минуле. Мені знову дев'ять, і я, як і раніше, чекаю їхнього кохання».

Я не можу й надалі задовольнятися подачками. Від нього хочу більше.

«Ти не змінився. І суть у тому, що... Я не залишусь. Ти не схожий на батьків. Ти не ігноруєш мене. Але караєш, користуючись тією владою, якою володієш. Не маю уявлення, чому я вирішила, ніби отримаю від тебе більше. Адже якщо ти не розмовляв з Ноєм та Джейком протягом сімнадцяти років, з чого раптом заговориш зі мною?

Може, річ у контролі. Це є твій спосіб домінувати над нами. Хто знає, проте своїм мовчанням ти завдаєш біль.

Хоча мені здається, що ти любив мене. І я любила тебе. Я належала тобі з тієї ночі, коли вперше опинилася у твоїх руках у майстерні, а ти навіть мого імені не знав. Ми пройшли тернистий шлях, але вже тоді я розуміла, що ти мій єдиний».

Піднявши очі до стелі, слухаю звуки грози. Калєб – це дощ. Пристрасть, крик. Коли моє волосся липне до обличчя, поки я обвила його руками. Коли все відбувається спонтанно та голосно. Коли я відчуваю його кожною клітиною шкіри.

І водночас він – шепіт. Сніг, вогонь у каміні. Коли ти шукаєш тепло його тіла під ковдрою о другій годині ночі, поки всі решта мешканців будинку сплять.

«Пам'ятаєш правило трьох, про яке я вам розповідала – бажання, досвід, любов? Є ще одне. Про нього мама мені не говорила. Я не впевнена, чи вписується це правило сюди, проте знаю, що воно необхідне.

Мені потрібно якийсь час побути на самоті, щоб почути себе.

Настав час слухати».

Моя голова і серце говорять те саме. Мені потрібне щось більше від нього. Я залишаю олівець у книзі, закриваю її та кладу на ліжку, після чого тушу світильник.

Зачинивши двері, спускаюся на другий поверх і відправляю повідомлення дядькові.

"Я поїхала в аеропорт за Міраї".

Йому не обов'язково знати, що я вирішила зупинитися з нею в мотелі. У будь-якому випадку це мудре рішення. Пік може знову занести снігом, і я сумніваюся, що Джейк і Міраї витримають ізоляцію в безпосередній близькості друг від друга.

Кинувши туалетне приладдя в валізу, закриваю її, несучи вниз і ставлю біля дверей. Поки одягаю пальто і гумові чоботи, вловлюю гавкіт собак, що доноситься з комори.

Я підходжу до вікна і визираю назовні. Грім для них — звична справа. Чому вони злякалися?

Двері стайні бовтаються на вітрі, всередині горить світло, що освітлює краплі дощу, що танцюють у брудних калюжах. Застебнувши свій дощовик, йду до майстерні, відчиняю гаражні двері та виходжу у двір. З вереском кидаюся бігом до стайні, бо мої джинси миттєво промокають. Прощмигнувши всередину, знімаю каптур.

Денні виє, а Джонні підбігає до мене. Швидко погладив його, чую Шоні, що біснується в стійлі. Вона голосно ірже, встає дибки, б'є копитами по дерев'яних дверях.

Якого біса?

Я поспішаю до неї, хапаю коня за гриву, притягаю до себе і гладжу носом.

- Гей, гей, це лише дощ. - Хіхикнув, продовжую добре чухати її. - Ти вже давно мала звикнути до гроз.

- Вона не грози боїться, - вимовляє хтось.

Розділ 34

Тирнан

Моє серце гуркотить у грудях. Різко обернувшись, помічаю людину в каптурі, що вийшов із сусіднього стійла. Він випускає хмару диму у повітря, кидає сигарету на цементну підлогу та розтирає її черевиком.

Лампа на стелі розгойдується вперед-назад через вітер, періодично занурюючи його в тінь.— Хто?

Я замовкаю, коли він стягує каптур, і бачу перед собою Терренса Холкомба.

Промокла тканина його толстовки здається темнішою, краплі дощу блищать на обличчі. Він окидає мене поглядом з ніг до голови.

Тільки не це.

Реву мотоцикла я не чула, зовні немає жодних машин. Терренс потай проник на територію і залишився непоміченим.

Швидко озирнувшись у пошуках його друзів, роблю крок назад у напрямку виходу.

— Ми не раді непроханим гостям, — огризаюсь я. - Тебе ніхто не хоче тут бачити.

- Але ти тут одна, - каже він із що лякає спокоєм. - Зовсім одна, правда?

Не зводячи з нього очей, однією рукою знімаю граблі, які помітила бічним зором на стіні, а іншою повільно тягнуся до телефону в задній кишені джинсів. Увага Холкомба прикута до моєї зброї.

Регочучи, він крокує вперед, я ж продовжую задкувати.

- Принаймні це не рушниця, - жартівливо заявляє хлопець, і я згадую, як кілька місяців тому озброєні Каліб і Ной примчали на ставок, щоб відвести мене якомога далі від нього. – Їхні спроби тебе захистити такі милі.

- Я і без них здатна себе захистити. - Міцніше стискаю довгий держак. - Іди.

- А якщо я прийшов просто поговорити з тобою?

- І тому ховаєшся в нашій стайні темної дощової ночі?

Ага. Це не світський візит. Холкомб або побачив Ван дер Бергів у місті без мене і скористався нагодою, або вже давно пробрався на ділянку і чекав, коли вони підуть.

Я відступаю ще на крок, а він наближається, неквапливо переступаючи з п'яти на шкарпетку.

– Калібу висунуть звинувачення за псування тих байків у листопаді, – каже Терренс.

Натиснувши кнопку живлення на своєму мобільному телефоні, намагаюся намалювати графічний ключ і серед шуму дощу прислухаюся до тихого клацання, який вкаже, що блокування знято.

– Але замість шерифа сюди чомусь приїхав ти, – зауважую я.

Мої пальці тремтять, але після кількох спроб нарешті звучить клацання.

– Я скажу, що то був нещасний випадок. Встану на його бік і вигадую відмазку.

- З чого ти взяв, ніби це мене хвилює? – Я натискаю на дисплей у тому місці, де має бути іконка програми дзвінків.

Холкомб розуміючи посміхається.

– Усі бачили вас двох у місті сьогодні. Здогадатися було неважко. Жінки люблять гівнюків, особливо тихих. Він у будь-якому разі тебе набув би, хай і недовго.

Грудна клітка здається непідйомною, мені важко дихати. Він намагається скоротити відстань між нами, але я відходжу до дверей. Дощ посилюється.

– Якщо станеш моїм спонсором, я не переслідуватиму його, – пропонує Терренс. – Зроблю так, щоб шериф та моя команда дали йому спокій, і ви зможете жити далі довго та щасливо.

– У тебе є спонсор.

– Був спонсор, – поправляє хлопець. - Вони позбавили мене фінансування після того, як Каліб знищив мотоцикли.

Схиливши голову набік, зазираю йому у вічі. Терренс втратив спонсора, бо Каліб зіпсував байки? Серйозно?

Він знизує плечима, знаючи, що я не куплюсь на подібну нісенітницю, і зізнається:

- До них дійшли ще деякі чутки.

Я киваю. Саме так. Наприклад, про його клубний будинок. Або про мільйон інших брудних справ, які цей покидьок напевно повертає. Компанія з гарною репутацією не захоче виступати його представником.

Калеба можуть оштрафувати – йому точно доведеться сплатити завдані збитки, – але не заарештують.

- Ну що скажеш?

Утримуючи зоровий контакт, розумію: Холкомб не зазнає відмови. Хлопець підгадав момент, коли я залишуся сама, явно приготувавшись мене примусити.

Чи піде він, якщо я збрешу і погоджуся?

Рингтон пронизує повітря, телефон вібрує в моїй руці, і моє серце зупиняється.

Холкомб робить випад у мій бік. Я жбурляю в нього граблі, розвертаюсь і мчу по калюжах до будинку. Злива молотить по голові. Не обертаючись, я скрикую і забігаю через відчинені гаражні двері в темну майстерню, потім підіймаюся сходами до будинку, ввалююся в кімнату і приймаю виклик, побачивши на дисплеї ім'я Джейка. Підношу стільниковий до вуха, проте майже одразу завмираю й опускаю руку, помітивши на кухні чийсь силует.

Мої легені спустошуються.

– Алло? – чується голос дядька з люльки.

Озирнувшись довкола, зосереджую увагу на двох незнайомих чоловіках. У тьмяному світлі не виходить до ладу їх розглянути.

– Алло? – знову гукає Джейк.

- Забирайтеся звідси! – кричу я, скоріше для того, щоб попередити його, а не прогнати незнайомців.

Живіт зводить. Я обходжу острівцець, скидаю на підлогу каструлі та сковорідки, намагаючись хоч якось їх відволікти. Навіщо Холкомб навів допомогу? Що він задумав?

Сподіваюся, вони не зрозуміють, що я зателефонувала комусь, інакше відберуть телефон. Не перериваючи виклик, засовую телефон у кишеню.

Терренс, що пішов за мною, вривається в будинок тим же шляхом. Він важко дихає і дивиться на мене своїми блакитними очима, майже бавлячись. Я не випускаю всіх трьох із поля зору.

– Тільки подумай, – наполягає хлопець. – Ти контролюватимеш фінанси, тим самим контролюючи мене та мою гоночну кар'єру. Я й для інших речей згоджуся... якщо захочеш.

Качаю головою. Йому здається, що все йде до цього? Що жалюгідна багата дівчинка, яка потребує любові, підтримає його амбіції?

– Я не романтик. - З рішучим виразом на обличчі він не зводить з мене очей. - Зберігати вірність не буду, але прийду за першим покликом. Можеш помикати мною, як забажаєш. Хіба тобі не хочеться стати головною?

Хлопчик на виклик – ось що пропонує Терренс? Коханець, якого я використовуватиму на своє задоволення без будь-яких романтичних проблем, не ризикуючи своїм серцем?

І в обмін на все це я маю лише платити йому.

- Ти ж задумалася про це, так? - Наспіваючи цікавиться він.

Однак я випрямляюсь. Ніколи ще більшої огиди не відчувала. Я пізнала досконалість і на менше не погоджуся.

– Я думаю, що ти нагадуєш мені батька, – відповідаю, вихопивши обробний ніж із підставки. – Люди начебто тебе гублять.

– Тірнан де Хаас...

– Я Ван дер Берг, – поправляю його і, загарчавши, запускаю ніж.

Холкомб повертається, захищаючись, а я беру ще два ножі й теж кидаю в нього.

Хлопці відступають у вітальню, спотикаючись.

Не гаючи часу, біжу назад у майстерню. Світло завбачливо не вмикаю.

Гаражні двері досі відчинені.

- Спіймайте її! – Чую крик Терренса.

Серце підстрибує до горла. Ринувшись до виходу, в результаті вирішую залишитися.

Якби я тільки могла виманити їх із дому.

Я ховаюсь за шафою, яку перефарбувала кілька місяців тому, зіщулююсь і завмираю, щоб вони мене не побачили.

Зі сходів доноситься тупіт, потім човгання підошов по цементній підлозі.

- Вона не могла далеко піти! – вигукує Холкомб. - Поверніть її, матір вашу!

Один з хлопців мчить у двір, і я забиваюся глибше в кут зі страху потрапити йому на очі.

Коли він ховається з поля зору, у приміщенні спалахує світло. Двоє обшукують гараж.

Чого Терренс досягає? Думаю, він думає, ніби переможе, отримавши те, що хоче. Якщо не отримає – я не зможу довести, що він завдав мені якоїсь шкоди, окрім переляку, адже хлопець поки мене і пальцем не зачепив.

Я накриваю рота долонею в спробі заглушити своє дихання.

- Візьми байки, - каже крізь зуби Холкомб. – У них перед нами боржок.

– А що щодо неї?

- Я трахну цю суку, як тільки відправлю її божевільного бойфренда у в'язницю, - випалює він. - Тупа погань потрапить на мою стіну.

Його стіну. На дошку "досягнень", про яку попереджав Джейк. Господи...

- Ти певен, що на нас не виписали ордер? - Запитує другий хлопець. – Я бачив Джейка у місті. Він прямував у поліцейську дільницю з Калемом та Ноєм.

- Вони не доведуть, що пожежу влаштували ми. – Хлопці гримлять інструментами, відчиняють і зачиняють дверцята шафок. – І якщо я не знайду гробаних ключів, цього разу спалю стайню разом із кіньми.

Руки холонуть, коли до мене доходить. Пожежа.

Ключі.

Джейк мав рацію. Хтось підпалив комору. Вони не змогли викрасти мотоцикли тієї ночі, тож влаштували пожежу.

– Ситуація виходить із-під контролю. Ми мало не померли, намагаючись піднятися і спуститися з цієї гори взимку. А якби пожежа поширилася додому? Вони могли загинути. - Тон незнайомця стає твердішим. - Їм би ніхто не допоміг!

– Знаю. - Холкомб регоче. – У тому й принадність.

Я виглядаю з-за шафи. Вони оглядають стіл і верстат. Товариш Терренса стоїть до мене спиною, проте я бачу його чорне волосся, підстрижене «під нуль» і пальці, оздоблені кільцями.

Раптом Холкомб повертається до нього. Пірнувши назад, помічаю на приставному столику свій лук. Поки зовні грюкає грім, тягнуся за ним, намагаючись не шуміти.

- І чому ж ти віддаси перевагу? Підеш до армії на вимогу батька, чи хочеш ганяти? Я дістану нам байки та нового спонсора. Без них я звідси не піду!

Сунувши кілька стріл у шлейку джинсів, одну заряджаю в лук.

- Вона випише мені чек. Тоді... можливо... піду, – каже Терренс. - Після того, як виверну її навиворіт, але тобі не обов'язково залишатися для цього.

Калєб, де ти?

Тетива скрипить. Я морщусь і чекаю, перевіряючи, чи почули хлопці, чи ні.

- Або можеш залишитися, тільки, цур, я перший, - додає він.

Беззвучно видихнувши, затискаю стрілу між пальцями та готуюся.

– Ось! – вигукує Холкомб, і я чую брязкіт ключів. – Спробуй, чи підійдуть вони.

Лунає гуркіт моторів. Їм удалося знайти ключі від готових мотоциклів, які Джейк повинен незабаром відправити замовникам. Де третій хлопець – гадки не маю.

Крапля поту скочується по моїй спині.

Просто провалюйте. Забирайте байки та валіть. Будь ласка.

Ідіть.

- Крадіжка нам з рук не зійде, - вимовляє незнайомиць.

- Зійде, - заперечує Терренс. – Їх знищила пожежа.

- Яка пожежа?

Чути сміх. Зупинившись, осмислюю весь жах його задуму.

Холкомб загрожуватиме мені, коли знайде. Калеба серйозно не покарають за псування їхнього майна, в цьому я не сумніваюся, тож його спроби шантажу приречені на провал.

Значить, план Б на випадок, якщо я не підкорюся, не випишу йому чек і не дам того, чого він хоче - забрати все. Терренс влаштує ще один підпал.

І він має двох свідків. Вони доручаться, що хлопець був у будь-якому іншому місці, але не тут. Трійця покотить мотоциклами, а пожежники не встигнуть вчасно дістатися сюди.

Згладжую жовч, що підступила до горла.

Джейк, Каліб і Ной збудували все своїми руками. Це будинок Калеба. Єдине місце, крім рибальського котеджу, де йому добре.

Я майже не дістаю з кишені телефон. Адже можна зателефонувати в поліцію.

Тільки доки я додзвонюся, Терренс Холкомб накинеться на мене. А доки вони відстежать мої координати, він уже зробить свою справу.

Вистрибнувши з-за шафи, я натягую тятиву, швидко і впевнено пускаю стрілу. Зачепивши плече другого хлопця, який відсажується назад і падає на підлогу, вона встромляється в стіну в нього за спиною. Ошелешений Холкомб відплигує убік.

Прямуючи до сходів, огиною їх, знову заряджаю лук, цілюся в Терренса і стріляю негайно.

Я хочу, щоб вони втекли. Просто провалюйте!

Ухилившись, хлопець вривається в один із моїх приставних столиків і розбиває його вщент.

Незнайомиць вирячився на мене округлими очима, наче раптово розуміє, що зробив помилку. Потім обидва підскакують на ноги, але не тікають. Холкомб робить випад, і я кричу.

Чорт!

Я влітаю в будинок, замикаю двері, мчу через вітальню до сходів, плануючи закритися у своїй кімнаті та викликати поліцію. Якщо доведеться, виберуся надвір через балкон. Мені хотілося зупинити його, доки він не влаштував пожежу, проте не ціною власного життя.

Терренс - клятий психопат.

Оступившись, ударяюся гомілкою об сходинку і верещу від болю. Знизу долинають звуки ударів. Дерев'яні двері, з тріском відчинившись, вриваються в холодильник.

Я перестаю дихати. Встаю і щосили мчу на другий поверх. Зі сходів уже чути їхні важкі кроки. Минувши свою спальню, біжу в кімнату Калеба, замикаюсь там, відступаю від дверей і дістаю нову стрілу. Раптом спіткнувшись об свій черевик, падаю на підлогу, але встигаю виставити руки, щоб пом'якшити падіння, відповзаю далі й натягую тятиву.

Звуки кроків Холкомбу наближаються. Він стусаном відчиняє двері, і я стріляю.

Його тіло сіпається назад. Підскачавши на ноги, вихоплюю з-за пояса останню стрілу. Правда, перш ніж вставляю її в лук, бачу, як хлопець, хитаючись, падає навколішки. Моя стріла стирчить із його правого плеча.

Я видихаю. Легені й всі начинки буквально горять.

Дружок Терренса теж збігає вгору сходами. Щойно він з'являється у дверях, я наводжу на нього стрілу.

Стурбований погляд його темних очей опускається до Холкомба, що лежить на підлозі. Помітивши, що я в нього цілуюсь, хлопець випрямляється і підіймає руки.

– Служба в армії тепер видається більш вдалою ідеєю? - гарчу я.

Він киває. Смикнувши підборіддям, проганяю його.

Ще раз глянувши на свого друга, незнайомиць пускається навтьоки. Його тупіт затихає у міру видалення.

Обличчя Терренса спотворене гримасою болю. Крихтячи, він намагається підвестися. Його толстовка просочилася кров'ю.

Я підштовхую його ногою, поваливши назад на підлогу. Приземлившись на вістрі стріли, що стирчить зі спини, хлопець виє, а я спрямовую на нього свою останню стрілу.

Потрібно зателефонувати копам, тільки опустити зброю я поки що не збираюся.

– Твою матір! – скрикнувши, він стискає зуби, перевертається на карачки, після чого встає.

Відсахнувшись назад, готуюся вистрілити. Холкомб вивалюється з кімнати, чіпляючись за стіну, і спускається сходами. Мені начхати, втече він чи ні, аби тільки пішов.

Не зводячи з нього очей, іду слідом. Знову впавши на підлогу, хлопець повзе до наступного сходового прольоту. Його руки підкошуються; він з'їжджає сходами й кричить, коли стріла зміщується в рані.

- Тирнан! – гукає Ной із вітальні. - Тирнан, відгукнися зараз же!

- Я тут!

Холкомб скочується до основи сходів. Як і раніше, цілячись у нього, я бачу Калеба. Швидко підбігши до мене, він охоплює мої щоки долонями.

Ной забирає в мене лук. Вхідні двері знову різко відчиняються.

- Господи Ісусе! – вигукує Джейк, побачивши таку картину.

- Не сіпайся, - наказує Ной Холкомбу, наступивши йому на спину і притиснувши до підлоги. – Або я покажу тобі, як ми розуміємось на

подібні травми без швидкої допомоги.

Калєб пильно дивиться мені в очі, надривно дихаючи, потім ривком притягує мене до себе і міцно впивається губами в чоло.

- Ти в порядку? - Запитує Джейк, поспішивши до нас.

Я киваю. Серце досі шалено б'ється.

- В порядку.

На мою думку. Не знаю. Все болить, і я не зрозумію, що саме.

Усунувшись, помічаю погляд дядька, що метушиться між Терренсом і мною.

- Тирнан, вибач. З тобою точно все гаразд?

- Точно.

– Я не подумав. - Він хапається рукою за голову. – Нам не слід було залишати тебе одну.

– Ти почув дзвінок?

– Так. – Чоловік мляво усміхається. - Ми гнали сюди на всіх парах.

Я знала, що вони приїдуть.

- Ти впевнена, що все нормально? Він не намагався нічого зробити?

- Він багато чого намагався зробити. – Не впевнена, чи хочу посміятися з того, яке ганебне фіаско зазнав Холкомб, чи заплакати від полегшення. – Але я у повному порядку.

Теренс стогне на підлозі. Сердито глянувши на нього, Джейк дістає свій телефон і відходить убік.

- Я дзвоню Бенсону.

Шерифу. Раз вони вже зустрічалися з ним сьогодні й Каліб все ще тут, виходить, ніхто не висунув проти нього звинувачення, як загрожував Холкомб.

- Агов, принаймні, ти не промазала? – намагається пожартувати Ной.

Удавано сміюся.

-Тому, що стріляла зблизька.

Він посміхається. Потім давить сильніше, буквально встромляючись підошвою в спину Холкомба.

- Мудак, - з глузуванням вимовляє хлопець. - Ти щойно зробив мій день краще.

Що ж. Каліб виявився поза підозрою, проте тепер проблеми з шерифом будуть у Теренса.

Я повертаюся до Калеба.

Який, стоячи трохи віддалік, дивиться вже не на мене, а на мою валізу біля дверей. Раптово він встановлює зоровий контакт; його погляд озлоблюється.

Горло стискається, і я ковтаю.

- З ним ще хтось був? - Цікавиться Джейк, повернувшись до кімнати.

Мені потрібна мить, щоб відвести очі від хлопця.

Зрештою, я киваю.

– Так. Вони розбіглися. Я їх не впізнала. Хоча можу описати одного.

Калєб виходить у двір разом із батьком, щоб обшукати ділянку. А я сідаю на сходинку поруч із Ноєм, підперши голову руками, і за кілька хвилин намагаюся заспокоїтися.

Через якийсь час приїжджає шериф у супроводі швидкої. Поки Холкомба укладають на носі, Бенсон бере в мене свідчення. Я розповідаю йому про пожежу, що сталася взимку, коли Терренс зізнався, не підозрюючи, що я підслуховую. Шериф повідомив, що по дорозі сюди вони виявили його машину. За їхніми припущеннями, хлопець припаркувався на пристойній відстані від будинку, щоби проникнути на територію непоміченим.

Джейк та Калєб повертаються. Останній дивиться на мене з протилежного кінця вітальні. Судячи з виразу його обличчя, він наляканий і шкодує, тільки його відстороненість набагато страшніша. Чому Калєб не підходить до мене?

Між нами раптом утворилася прірва. Він лише уривками поглядає на мою валізу.

Коли копи та лікарі нарешті їдуть, Ной вирушає перевірити тварин і закрити стайню, а Джейк закінчує розмову з Бенсоном на ганку.

Я вхожу в кухню і виявляю Калєба, що сидить за столом у темряві. Опустивши голову і зчепивши руки, він спирається ліктями на коліна.

Щойно він підіймаю очі, реальність знову валиться на мене.

Не знаю, на що я чекала. Природно, Холкомб з'явився тут не з моєї забаганки, але, як тільки Калєб увірвався в кімнату, обхопив долонями моє обличчя і побачив, що могло статися, в мені прокинулася надія... Раптом він усвідомлює, що хоче провести своє життя зі мною?

Що хоче жити, а не ховатися в собі.

Натомість Калєб побачив мою валізу й емоційно закритися. Тепер він вважає, що я, як і мати, його кидаю. Хлопець відчуває, ніби його зрадили, але не розуміє одного: дорослу людину не кидають. Від нього йдуть, і в його силах мене зупинити.

Сьогодні все могло закінчитися набагато гірше. Невже Калєб не розуміє?

- Дитина не від Калєба, - шепоче Ной, підійшовши до мене ззаду.
- Папі вдалося вичавити інформацію з лікаря. Сесі завагітніла у серпні. Калєб тоді цілий місяць провів у рибальській хатині. Додому він повернувся на початку вересня.

Тієї ночі, коли ми зустрілися вперше.

– Від Холкомбу? – роблю припущення я.

– Нам також так здається.

Батько Холкомб. Вони з Сесі були разом у барі на мій день народження. Вдень вона просто знущала з нас.

Я дивлюсь на Калєба. Тільки відчуваю не полегшення, а жахливе передчуття. Він не боротиметься за мене. Не писатиме мені. Не використовуватиме мову жестів.

Калєб ніколи не заговорить зі мною.

Він ніколи не спілкуватиметься зі своїми дітьми, якщо вони взагалі у нього з'являться.

Він любить усіх, хто живе у цьому домі, але ніколи не скаже нам про це.

Мої груди немов у лещатах здавлюють, очі наповнюються сльозами.

- Тирнан! – долинає жіночий крик зовні. - О Боже!

Я моргаю.

- Тирнан тут? - чую голос Міраї, що швидко підіймається сходами тераси.

Джейк щось відповідає, проте я не розумію слів, після чого вона вигукує:

- Геть з дороги!

Міраї?

Сльози котяться моїми щоками. Розвернувшись, бачу, як вона забігає до хати, зустрічається зі мною поглядом, кидає свою сумочку і мчить до мене.

Коли Міраї обвиває мене руками, я завмираю на мить, а потім... стискаю її в таких міцних обіймах, що їй, мабуть, важко дихати.

Я стримую ридання, проте впоратися зі сльозами не можу. До цього моменту я не розуміла, наскільки скучила за нею. Все навалюється на мене разом, і я стискаю Міраї ще сильніше.

- Що, чорт забирай, сталося?

Відпустивши її, тру очі.

- Все добре. Я в порядку.

– Ти не гаразд! - Вигукує жінка, і я помічаю Джейка, що увійшов слідом за нею. - У тебе кров йде!

Вона повертає мою голову вбік, щоб перевірити щоку. Доторкнувшись до обличчя, забираю руку і виявляю на пальцях сліди крові. Напевно, подряпалася про щось у процесі погоні.

Знову обіймаю Міраї, від якої пахне спа-салонем. Її довге темне волосся таке м'яке завдяки дизайнерському шампуню. Мене захльостують спогади.

Усунувшись, дивлюся на неї. Вона виглядає так, як я виглядала раніше. Я вже й забула, якою доглянутою була колись. Манікюр, макіяж, зачіска.

- Як ти сюди потрапила? Я ж збиралася зустріти тебе в аеропорту.

- Мені вдалося взяти квиток на більш ранній стикувальний рейс, і я орендувала машину, - пояснює Міраї, як і раніше, оглядаючи моє тіло, щоб переконатися, що я ціла. - Ніяк не могла позбутися дивного почуття, що ти спробуєш не пустити мене сюди.

Дуже проникливо, насправді.

Озирнувшись на всі боки, помічаю як вступилися в нас Ной і Джейк. Каліб мовчки сидить у кухні.

– Вийдімо на подвір'я, – кажу їй.

– Тирнан... – вимовляє Джейк, коли ми проходимо мимо, проте я не звертаю на нього уваги.

Взявши свою куртку, підіймаю сумку Міраї й віддаю їй, потім проводжу її до автомобіля, який досі стоїть на холостому ході з увімкненими фарами. Схоже, жінка вискочила з нього, побачивши поліцейську машину Бенсона. Міраї могла і зі швидкою перетнутися сюди.

- Це він? - Вона обертається, спускаючись сходами. - Твій дядько?

- Ходімо. – Я одягаю куртку.

Мені слід представити їх один одному. Нам усім треба сісти та поговорити.

Але я не можу. Я маю привести думки до ладу, перш ніж вирішу, що їй розповісти, а що – ні. Занадто багато трапилося за останні дванадцять годин, у мене самої це в голові не вкладається поки. Потрібно відправити Міраї до міста, з'ясувати стосунки з Калемом, а потім уже розбиратися з нею.

- Я хочу, щоб ти повернулася до Чапел-Піка і зняла кімнату в мотелі, - прошу, зупинившись біля машини. – А я приїду до тебе трохи згодом.

– Що? - Випалює вона. – Ні!

- Будь ласка? – благаю я, дивлячись у її карі очі з теплими бурштиновими краплями. – Мені потрібно вирішити тут одне питання. Будь ласка. Не хвилюйся.

– Тирнан... – починає Міраї.

Раптом хтось наближається. Озирнувшись, бачу, як Калем відчиняє задні дверцята, ставить мою валізу в салон і знову її закриває.

Я завмираю.

Після цього він підходить до передніх пасажирських дверей, відкриває їх для мене і зустрічається зі мною поглядом.

Міраї ніби зникає. Джейк з Ноєм не спостерігають за нами з ганку. І я не відчуваю дощ, що вже не так сильно мрячить по голові.

Він допомагає мені піти.

Він наказує мені піти.

Уважно дивлюся на хлопця. В очах палить, проте я надто вражена, щоб плакати. Калєб підводить межу. Межу, яку я боялася підвести, поки збирала речі. Я не хотіла їхати.

Просто думала, що дам нам обом невеликий перепочинок.

Або, може, сподівалася, що він сам прийде за мною, дізнавшись про мій від'їзд.

Але Калєб проганяє мене. Для нього краще розлучитися зі мною, ніж заговорити.

Утримуючи погляд його красивих зелених очей, бачу в них емоції, які він намагається приховати. Намагаюся підібрати слова, щоб усе залагодити – врятувати нас, – сказати мені нічого.

Можливо, справжня проблема полягала над мовчанням. Адже вчинки говорять голосніше за слова, чи не так?

А його дії чіткі та зрозумілі.

Я сідаю в салон на автопілоті, швидко захоплюю дверцята. Мої нутрощі затягуються в тугий вузол, бо навіть думка про від'їзд неймовірна. Такого не може бути.

Це не відбувається насправді.

– Калєб! – гаркає Ной.

Міраї огинає автомобіль, застрибує на сидіння водія і включає задню передачу.

- Тирнан! – кричить Джейк. Боковим зором помічаю, як він збігає з ґанку.

– Ні! – вигукує його молодший син.

Дядько вдаряє долонею по капоту, дивлячись на нас через лобове скло.

– Стій!

– Поїхали, – прошу Міраї, відвернувшись, від вікна, щоб не показати Калєбу свої сльози. – Будь ласка... будь ласка, просто їдь.

Вона блокує двері та вдаряє по педалі газу. Накривши обличчя долонями, аби не бачити його, я не підіймаю голови доти, доки ми не опиняємось посеред темного шосе далеко від будинку Ван дер Бергів.

Розділ 35

Тирнан

Я розмішую ложкою суп, слухаючи тишу. Боже, цей будинок схожий на гробницю. Завжди це знала, але... чорт.

Зараз хлопчики дивилися б телевизор. Ной голосно сміявся б, а Джейк кричав би на нього з кухні через немитий посуд.

Грала б музика.

Навколо жарти та веселощі.

Кипіло б життя.

І Калєб був би поруч.

Моє підборіддя тремтить. Минуло вже 22 години з моменту нашого розставання.

Все здається чужим. Я оглядаю білу кухню з бездоганними мармуровими стільницями та хромованою технікою. Це не мій дім.

Міраї підштовхує до мене шкіряну папку з протилежного боку острівця, і я опускаю на неї погляд.

– Вони все заповіли тобі, зрозуміло, – каже жінка. – Це для звітності.

У папці лежить заповіт батьків. Моя увага відразу повертається до супу.

Боже, яка різниця? Мені вирвали серце, і воно досі валяється на їхній доріжці в Чапел-Пік.

Я моргаю, відганяючи сльози. Потрібно залишити спроби зрозуміти, як він міг мене відпустити. Мені до такого не звикати.

Принаймні батьки забезпечили мене. Принаймні я вшанувалася згадки у заповіті. Це доводить, що вони хоч трохи дбали про мій добробут.

Комфортне життя – єдине, у чому я не знала нестачі завдяки їм. Я надзвичайно багата. Якщо захочу, мені до кінця своїх днів навіть пальцем поворухнути не доведеться чи взагалі виходити з дому.

Шість місяців тому я, можливо, була б вдячна за це.

– Не залишайся тут, – благає Міраї. - Поживи в мене. Чи винайми квартиру? Тобі потрібне суспільство інших людей.

Випрямившись, відсовую від себе тарілку.

– Ти вже мене знаєш. Попри мою безхарактерність... мені ніхто не потрібний.

Я жартую. Мені потрібні ті, хто робить солодощі та... Netflix.

- Потребувати когось - це не ознака слабкості, - каже жінка, спостерігаючи за мною. – Окрім тих придурків. Якби я знала, що вони зроблять, то не дозволила б тобі сісти в літак. Двічі.

- Перестань. - Качаю головою, раптово відчувши жахливу втому. – Все було зовсім не так. Я не дитина. Вже давно не дитина.

Вона відводить погляд, щільно стиснувши губи, але нічого не каже.

Дорогою до аеропорту я розповіла їй про все. Міраї оскаженіла, ледь у кювет не потрапила і була готова розвернути машину, щоб розібратися з моїм дядьком. Я попросила її не робити цього і плакала протягом усього польоту до Лос-Анджелеса.

Не збиралася ділитися подробицями, проте мені потрібен був погляд збоку. Гадаю, я потребувала нового друга.

– Вони – моя сім'я, – вимовляю м'яким тоном. - Ми вимушено опинилися разом, і сталося те, що сталося.

Чи не вона була на моєму місці.

Моя єдина помилка у тому, що я закохалася в одного з них.

Судячи з її вигляду, Міра хоче сказати щось ще, але в результаті киває, поки закривши цю тему.

- Картер патрулює територію, - повідомляє вона, надягаючи свої туфлі на підборах. – Я захоплю речі та приїду пізніше.

- Зі мною все гаразд, - запевняю її.

Охорона тут. Їй нема чого залишатися на ночівлю.

Міраї спокійно дивиться на мене.

- Просто дозволь мені подбати про тебе, гаразд?

Щось у її голосі змушує мене заткнутися. Наче їй набридло просити по-доброму.

Джейк такий самий. Я слабо усміхаюся.

Вона обіймає мене. Заплющивши очі, теж міцно стискаю її в обіймах.

Попрощавшись, Міраї йде. А я дивлюся на заповіт, спершись ліктями на стійку.

Але насправді не помічаю нічого, окрім срібного кейса, що бачу ліворуч краєм ока.

Я перекладаю погляд на урну, що нагадує велику скриньку для коштовностей із чистого срібла з хитромудрим гравіюванням. Міраї зберігала її у себе і сьогодні віддала мені. Одна урна для двох.

Батьки хотіли, щоб їх поховали у дворі під деревом з гойдалками, явно жодного разу не засумнівавшись у тому, чи я залишусь тут, чи продам особняк.

Накривши обличчя долонями, пускаю стогін. Тупий біль у животі не вщухає, наче щось буравить мене зсередини; очі напевно опухлі, хоч я і не заглядала в дзеркало з учорашнього ранку, коли уявляла себе вагітною дитиною Калеба.

Господи, вчорашній ранок. Як все могло так кардинально змінитись лише за один день?

Я зісковзую зі стільця, суну руки в кишеню толстовки й блукаю по будинку, вивчаючи зміни в обстановці. Речі та меблі, як і раніше, на своїх місцях, виглядають так само як раніше. Просто тепер дивлюся на них інакше.

Камін використовувався лише напоказ під час вечірок чи для святкових фотографій. До того ж він газовий, дрова йому не потрібні – ні потріскування дерева, ні запаху кори, що горить.

Кожні кілька років кімнати наново декорували. Майже незаймані меблі міняли на нові. Жодного разу я не валялася на дивані, дивлячись телевизор, не робила попкорн для вечірніх кіносеансів.

Хлопчики за дві секунди перевернули б тут усе вгору шкереберть. Я хитаю головою, уявляючи оленячу голову над камінною полицею.

Піднявшись на другий поверх, зупиняюся в коридорі, готова згорнути ліворуч до своєї кімнати, проте завмираю і дивлюся праворуч. Двері батьківської спальні зачинені. Я підходжу до неї, стискаю ручку.

Холод латуні пронизує мене до кісток, і я буквально чую їхні голоси по той бік. Склянка, з якої п'є мати, брязкає про мрамурову стільницю; таблетки, які приймає батько, налаштовуючись на напружений день, стукають об флакон.

Мені треба було говорити.

Кричати, плакати...

Треба було ставити запитання.

Відпустивши ручку, залишаю двері зачиненими і йду до своєї кімнати. Ледве переступаю поріг, мої легені наче переповнюються. Не знаю, в чому річ, але з грудей виривається тихий сміх, а з очей водночас течуть сльози.

Похмурі постери з Вірджинією Вульф [30], фото зі мною в задумливих позах, що дивиться в далечінь на вітрі.

Боже.

Батьки завжди зберігали мої свіжі знімки на випадок, якщо доведеться показати їх у процесі інтерв'ю, але дизайнер, повісивши кілька фотографій у моїй спальні, не вважав це дивним.

І сірий колір. Навколо сірий колір.

Сіре хутряне покривало. Сірі стіни. Сірий килим. Наче декорація з «Плезантвіль» [31]. Навіть страшно у дзеркало дивитись.

Я стою на місці, не маючи жодного бажання заходити сюди. Ця кімната ніколи не була моєю.

Не усвідомлюючи, що роблю, розвертаюсь, спускаюся назад у кухню. Діставши чайну свічку із запальничкою, беру урну з прахом батьків під пахву та йду в гараж, де в одній із ящиків знаходжу садову лопатку.

Просто зроби це. На похороні я не змогла встати й показати їм, собі, та будь-кому, що моя душа не була покалічена до чортової матері, але мені під силу виконати їхнє останнє бажання.

Поспішивши на подвір'я, огинаю хату, прямую до дерева. Гойдалка з шини, яку Міраї зрізала і залишила лежати на землі, вже й слід простиг.

Я падаю на коліна, запалюю свічку, ставлю її на траву. Стільки світла мені цілком вистачить.

Зрізавши лопаткою фрагмент газону, починаю копати землю, роблю яму все глибше та ширше. Живіт зводить. Урна стоїть поруч, неначе бомба на межі вибуху. Повірити не можу, що від них залишився лише попіл.

Грьобаний попіл. Батьки були такими значними та важливими за життя.

А зараз... вони помістяться у взуттєву коробку.

Чортову взуттєву коробку.

Надривно схлипнувши, пригнічую ридання, потім відкидаю лопатку убік.

Боже.

Повільно відчиняю урну, дуже обережно виймаю звідти прозорий пластиковий пакет.

Здається, він важить більше вантажівки, хоча насправді не важчий за немовля.

Я акуратно висипаю порох у яму, кладу порожній пакет назад у кейс, після чого навалюю землю назад, утрамбовую і накриваю клаптем газону.

Давлячись сльозами, обтрушую руки, падаю на дупу і сиджу, притулившись спиною до дерева.

Все так просто, чи не так? Так просто поховати їх, просто викинути старі речі, проте це не означає, що вони не залишать сліду. Що наслідки їхніх дій також зникнуть.

Чи не зникнуть.

Мені дуже хотілося б, щоб батьки впізнали мене.

Мені шкода, що їм довелося померти, щоб я отримала можливість пізнати себе.

Гадаю, часом хмар недостатньо. Нам потрібна повноцінна буря, чорт забирай.

Я ще досить довго залишаюся під деревом, дивлюся на потужну гілку, до якої батько прив'язав мотузкою шину. Кора протерлася після стільки років, адже вони дуріли тут майже щоночі. У голові не вкладається, що за все життя я так жодного разу і не посиділа на цих гойдалках.

Але, з іншого боку, хто б мене похитав?

Задувши свічку, несучи все назад у будинок, прибираю лопатку та урну. Вимикаю світло, перевіряю, чи замкнені двері чорного ходу, а парадну не закриваю на засувку, знаючи, що Міраї повернеться.

Жахливо втомлена, позіхаю, піднімаючись сходами. Зараз початок восьмої, отже, у Чапел-Пік – початок дев'ятого. Що він робить зараз? Каліб поки не планував би лягати спати. Якби я не захотіла, то куди я, туди й він.

Серце болісно ниє. Не скажу, що чекала на дзвінки від нього, і водночас не думала, що Каліб просто змириться з розлукою. Але навіть через день від нього ніякої реакції.

Зупинившись на вершині сходів, замість того, щоб піти до своєї спальні, повертаю праворуч, знову підходжу до кімнати батьків і цього разу відчиняю двері.

У ніздрі вдаряє аромат ванілі та бергамоту. Я рефлекторно мало не затримую дихання. Мені подобаються ці запахи, але не разом. Вони завжди нагадуватимуть про неї.

Увійшовши всередину, оглядаюся на всі боки й помічаю ідеальний порядок. Начебто вони живі. Ліжко заправлене. Не залишилося ні натяку на їхні тіла, що пролежали кілька годин. Скляна стільниця гримерного столика матері мерехтить у місячному світлі, що струмує крізь напівпрозорі білі штори. Кришталева люстра виблискує. Я вмикаю світло і повертаюсь на триста шістдесят градусів, оглядаючи велику спальню.

Хоч би як намагалася, знайти зв'язку з батьками я не можу. Я не маю жодних спогадів про це місце. Я не забиралася в їхнє ліжко ночами. Не грала з маминою косметикою, не допомагала татові зав'язати краватку.

Попрямувавши в гардеробну, теж включаю освітлення, дивлюся на довгі ряди шикарних суконь, які я відчайдушно хотіла приміряти в

дитинстві, проте не могла.

– Гей, – чую голос Міраї ззаду.

Вона повернулась.

Повільно повертаючи голову, окидаю поглядом одяг, колекцію коштовностей, годинника. Думаю про витвори мистецтва, зібрані в особняку, машини в гаражі, які більше не мають до мене ніякого відношення. Цей будинок повний речей, які ніколи не були мені дорогими, і в мене вже не залишилося жодної потреби в них.

– Можеш зателефонувати до «Крстіса» [32] вранці? - Запитую в Міраї, закривши гардеробну і розвернувшись до неї. - Влаштуймо аукціон. А виторг пожертвуємо їхнім улюбленим благодійним організаціям.

– Ти...

- Так, - перебиваю, рушивши до дверей. - Я впевнена.

***

- Дякую. – Усміхнувшись, забираю свій буріто на сніданок та чек.

Я виходжу з маленького магазинчика, натягую капюшон толстовки, щоб захистити свої AirPods від дощу, що мрячить. Під звуки The Hand That Feeds перетинаю порожню пішохідну доріжку, минаю бенкет і йду на пляж. Мої кеди Vans ув'язують у піску, він засипається всередину.

Темні хмари висять низько в небі, ховаючи ранкове сонце, хвилі накочують на берег. На щастя, на пляжі майже порожньо, крім пари бігунів. В океані гребуть два серфери, їх мокрі чорні гідрокостюми блищать. Плюхнувшись на попу і схрестивши ноги, струшую з плечей рюкзак, дістаю пляшку води й розгортаю буріто, загорнуте у фольгу.

Відкусивши шматочок, дивлюся на океан. Пропахле сіллю і йодом повітря змушує мене посміхнутися.

Шість тижнів.

Шість тижнів, як я повернулася до Каліфорнії, і з кожним днем стає все легше. Незабаром відбудеться аукціон. Я змінила інтер'єр своєї спальні та освіжила меблі в будинку, обрала школу дизайну в Сіетлі, куди поїду вчитися восени. До початку занять залишається кілька місяців, тому я можу вирушити в подорож або робити все, що душа забажає.

Ми з Джейком періодично телефонуємо один одному.

Тільки він не любитель телефонних розмов: каже, що поговорить зі мною, коли я повернуся додому.

Але я не повернуся. Мені потрібен час.

Доївши буріто, забираю сміття в рюкзак і підношу пляшку до рота. Може, я не стала щасливішою, зате поважаю себе. Іншого вибору немає.

Я лягаю на пісок, готова відчувати дрібні краплі дощу на обличчі.

Однак, піднявши очі, помічаю, що наді мною хтось стоїть.

– Привіт, – каже хлопець.

Ной?

Вихопивши навушники з вух, різко підскакую і знімаю каптур.

- Значить, це і є Серф-Сіті, хм? - Він кидає свої черевики й сідає поряд зі мною.

Не в змозі моргнути, витріщаюся на нього.

– Щ... звідки ти взявся?

Ной усміхається своєю коронною усмішкою. У грудях все здригається від ридання. Не впоравшись із собою, нахилиюся та обвиваю його шию руками.

- Як ти дізнався, що я тут?

- Ну, тебе не виявилось вдома, - відповідає хлопець, міцно обійнявши мене. – Йде дощ, тож я ризикнув припустити.

Я сміюся, згадавши, що розповіла йому про свою звичку приїжджати в Хантінгтон-Біч під час дощу. Розумно.

- Взагалі-то ... - Коли він розмикає обійми, я сідаю назад, розглядаю його нову стрижку і засмагле обличчя. – Мій тато потай встановив програму для стеження на твій телефон після інциденту з Холкомбом у серпні.

Невже? Закочую очі.

Холкомб.

Давно про нього не думала. Джейк сказав, він визнав провину й отримав п'ятнадцять місяців за підпал і ще за деякі правопорушення.

- Тож коли ти приїхав?

Задумавшись на мить, хлопець каже:

– Шість тижнів тому?

– Шість тижнів? – випалюю я. – Ти вже шість тижнів у Л.А.? Чому не заїхав до мене?

Ной знаходиться тут стільки ж, скільки я. Останнім часом спілкуватися з ним мені вдавалося лише за допомогою повідомлень. Він збирався влаштувати сюрприз? Бо якщо так, то йому знадобився досить довгий термін для підготовки.

Шість тижнів...

Його тон пом'якшується, на обличчі з'являється серйозний вираз.

– Напевно, мені теж треба було залишитись одному.

Уважно дивлюся на нього, але слів не знаходжу. Я розумію. Багато чого сталося.

Вітер тріпає моє волосся, що поступово промокає від дощу, і я прибираю його з чола.

- Як я рада тебе бачити.

– Я на це сподівався.

Виходить, Ной знайшов житло? Адже він не в готелях провів більше як місяць?

У будь-якому випадку, сподіваюся, тепер ми зустрічатимемося частіше. Хоча б доти, доки не поїду до коледжу.

– У мене з'явився спонсор, – щечече хлопець.

- Чудово. – Мої губи розтягуються у широкій посмішці. – Отже, у тебе є команда.

- Він ще набирає її, але так. – Ной киває. - Мені пощастило стати першим рекрутом.

– Він?

– Джаред Трент із «ДжейТі Рейсінг». Цікавий хлопець. Щось середнє між моїм батьком та Калєбом.

При згадці Калєба я завмираю. Наче я вдавала, що насправді нічого не було, проте приходить Ной і штовхає мене під дих. Несподівано биль повертається.

Видавлюю із себе сміх.

– Ой.

– Знаю. - Він сумно посміхається. - Джаред небалакучий, але якщо він відкриє рот, ти про це пошкодуєш.

Ага. Калєб і Джейк такі самі.

– Ну... йому подобається те, на що я здатний, – продовжує Ной. – Мені потрібно, щоб на моїй стороні була саме така людина.

Я рада, що він знайшов те, що шукав. І водночас мені шкода, що Ной думав, ніби поряд з ним такої людини не було.

- На твоїй стороні дуже багато людей, - вимовляю, дивлячись на нього. - Ось побачиш.

Обвів хлопця руками, кладу йому голову на плече. Ми обидва спостерігаємо на хвилі. Я буду при будь-якій можливості приїжджати на його перегони, хвалитимуся їм перед усіма своїми друзями.

Як тільки вони з'являться в мене.

– До речі, можеш запитати про нього, – каже Ной тихим голосом.

Опустивши очі, мовчу. Відчайдушно хочеться почути будь-які новини про Калеба.

А може й ні. Він явно живий – спокійно їсть, спить і дихає без мене. Мені ж часом здається, що я вивернута навиворіт.

- Тато сказав, що він пішов у рибальську хатину після твого від'їзду і більше не повертався.

Я хитаю головою.

– Давай не будемо про нього. - Піднявши голову, зазираю Ноем у вічі. - Як у тебе справи? Ти щасливий?

Він дивиться на мене згори донизу, а я гадаю, чому моє серце не вибрало його?

Ноя так легко любити.

- Ти мене зневажаєш? – шепочу, не дочекавшись відповіді.

Приспустивши повіки, хлопець ніжно посміхається.

- Ти мала рацію, Тирнан. Я був закоханий, тільки не в тебе.

У гонки.

- У мене тепер є майбутнє. Я по-справжньому щасливий.

Знову поклавши голову йому на плече, вільно видихаю, схоже, вперше за кілька місяців.

Він притискається своєю головою до моєї маківки, цілує волосся, після чого ми продовжуємо милуватися океаном.

- Ти знаєш, що Калєб любить тебе до смерті?

У горло наче голки встромляються, сльоза скочується по щоці.

- Він досі в тій машині, Ной.

Розділ 36

Тирнан

Ной повертається за своїми речами до пансіону, за проживання в якому відвалив чималі гроші, а я їду додому, щоб підготувати для нього кімнату.

Компанія його спонсора базується десь на околицях Чикаго. Йому, зважаючи на все, чекають часті роз'їзди, однак вони мають і каліфорнійську філію, тому в Лос-Анджелесі хлопець житиме зі мною.

Залишок дня ми провели разом. Гуляли, розмовляли. Після ланчу я відвезла Ноя до улюбленого кравця батька – замовити гарний костюм для майбутніх офіційних заходів, що супроводжують його нову пригоду. Наш візит в ательє затягнувся до вечора, потім ми повечеряли, і він вирушив до готелю. Ной переночує там, збере речі й перебереться до мене.

Я замінила ліжко в батьківській спальні, в якій до того ж є окрема ванна, тому поселю його там. Не горю бажанням зіштовхуватися з нічними гостями, якщо він вирішить когось запросити.

– Тебе треба пристрелити! – чую крик Міраї, увійшовши до хати.

Зупинившись, завмираю на мить, перш ніж обережно зачинити двері, і прислухаюся. Якого біса?

- Потрібно пристрелити того, хто оформляв цю кімнату, - огризається Джейк у відповідь. – Ці штори схожі на хрїнь, якою оббивають труни зсередини.

Джейк? Моє серце трохи ікає. Він також тут.

– Уф! - гарчить вона.

Щось із дзвоном падає на підлогу та розбивається. Я навшпиньки перетинаю фое, ховаючись за стіною вітальні.

– Ой! – каже чоловік. – Прощавай, цукерничко. Напевно, що коштувала три сотні доларів і теж жодного разу не використана, адже в цьому будинку не бачили вуглеводів із 2002 року.

Приснув від сміху, накриваю рота долонею, щоб вони мене не помітили.

- Іди, - розпоряджається Міраї.

– Ні.

– Я викличу поліцію!

– Репортери TMZ приїдуть раніше.

Качаючи головою, виглядаю з-за рогу і бачу, як він риється в пакетику з моїми овочами-фрі. Пихкаюча від роздратування Міраї стоїть поруч, уперши руки в боки.

Потім вона розчепірює пальці, ніби прагне його придушити.

– Мені не хотілося вдарити когось так сильно з...

- З минулої ночі, коли бачила сни про мене?

Я відходжу назад і притуляюсь спиною до стіни. Міраї досі дуже розгнівана через те, що сталося між мною та Ван дер Бергами в горах, але... чорт, Джейк її не боїться.

- Де вона? – цікавиться він.

- Я не знаю.

- Міраї? - Наспів вимовляє чоловік.

– Та пішов ти.

Знову висовуюсь з-за рогу. Обидва повернуті до мене спиною. Джейк стоїть позаду Міраї й дразнить її.

— Все сталося зовсім не так, як ти гадаєш, — пояснює він. — Будинок Тирнан – поряд з нами. Ми готові вбити, захищаючи її.

Від цих слів мої щоби спалахують, проте жінка залишається непохитною.

– Відвали.

Я пробігаю повз арковий отвір і мчу вгору сходами, намагаючись не потрапити їм на очі. Сьогодні я не маю сил втручатися в ці розбирання. Привітаю Джейка завтра.

– Все, я кличу охорону, – чую її попередження.

- Я не піду, - з глузуванням вимовляє Джейк. - Якщо доведеться, проведу тут ніч. Чекайму з тобою ...

- Ні, не будеш.

– Так близько до тебе... – продовжує він.

- Заткнися.

– Спостерігатиму за тобою...

– Фу.

– Тільки ти і я... – дражнить чоловік.

Після короткої паузи Джейк гаркає:

– Ай! Боляче ж! У мене кров із носа пішла. Господи!

- Не на килим! – вигукує Міраї.

Швидким кроком діставшись своєї кімнати, хапаю ручку і тихо зачиняю за собою двері.

Не знаю, чи знайшов мене Ной, бо знав про приїзд батька, чи Джейк відвідував його і разом вирішив заглянути сюди. У будь-якому разі я рада, що вони обоє у місті. Я лише сподіваюся, що Джейк подбав про те, щоб на час його відсутності хтось доглядав будинок і доглядав тварин, якщо Калєб не повернувся.

Поки залишу його віч-на-віч із Міраї. Їм треба поспілкуватися та з'ясувати стосунки. Незалежно від того, схвалює вона те, що трапилося чи ні, мій дядько нікуди не дінеться. Якщо Міраї хоче залишитися зі мною, їй доведеться мати справу з ним.

Скинувшись на ліжку, я зариваюсь обличчям у подушку. День видався добрий, але довгий. Незмінний трепет, який згас у моєму серці після того, як я поїхала з піку шість тижнів тому, починає знову прокидатися. Вони тут, і я гостріше відчуваю, хай ще не повною мірою, що я вдома.

Каталог університетських курсів, що лежить на тумбочці, тяжіє наді мною. Мені добре, проте побачивши його стає гірше. Цього ранку я охоче хотіла піти до коледжу.

А зараз, коли вони повернулися...

Чорт би забрав цих чоловіків. Завжди збивають мене з пантелику. Я простягаю руку до нічника, смикаю за ланцюжок, через що кімната

занурюється в темряву, і заплющую очі.

***

Стрепенувшись, раптово прокидаюся. Моргаю, проганяючи сон, перевертаюся на спину і чекаю, поки обстановка набуде чіткості.

Що мене розбудило? Схоже на град. Тільки Лос-Анджелесі немає граду.

Я вмикаю світло, приймаю положення сидіння і потираю очі. За вікном ясна та тиха ніч. Підвівшись із ліжка, підходжу до напівпрозорих шторів і відсовую їх. Роздивляюся синю траву і тінь дерева на похмурій галявині, прикривши позіхання рукою. Раптом уловивши якийсь рух, придивляюся уважніше.

З тієї ж гілки, де висіли гойдалки батьків, звисає мотузка з невеликою шиною. Мій пульс частішає. Мені не здається? Міраї зрізала шину минулого серпня. Коли я повернулася додому, мотузки вже не було. Я...

Кинувшись до дверей, відчиняю її, біжу коридором. З кухні чути сміх. Аромат чилі за рецептом Джейка проникає у ніздрі. У животі бурчить, але я, не звертаючи на це уваги, виходжу надвір через чорний хід.

Давно я дивилася у вікно? Може, вчора? Міраї повісила нову гойдалку? Цього разу спеціально для мене?

Гадаю, це було б чуйно з її боку.

Або, можливо, вона повісила шину на честь батьків, дізнавшись, що я поховала їхній порох під деревом. Такий собі останній меморіал.

Обійшовши будинок, бачу канат попереду, що розгойдується на легкому вітрі.

Шина інша. Трохи менше, із білою смугою. У такій, мабуть, тільки дитина поміститься.

Хтось виходить з-за дерева, і я зупиняюся, зустрівшись із ним поглядом.

Калєб дивиться на мене.

Мої легені повністю спустошуються. Те, що відбувається, здається нереальним, проте він хватає мотузку над шиною і простягає її мені.

Це його рук справа?

Коли як?..

Ноги рухаються з власної волі. Повільно наблизившись, питаю:

- Що ти тут робиш?

Мій голос ледь уловимо, бо в роті раптово пересохло. Повірити не можу, що Калєб залишив Чапел-Пік. Він прилетів літаком?

Або приїхав машиною. Так чи інакше...

Це неймовірно. Важко уявити його в будь-якому іншому місці, окрім піка, але він тут.

- Як ти потрапив сюди?

Звісно, Калєб не відповідає. Просто простягає мені руку.

Дивлячись на вени, що виступають із тильного боку його кисті, згадую всі ночі, коли мої пальці досліджували кожен сантиметр його тіла. Особливо однієї ночі.

Я приймаю руку Калєба. Замість того щоб допомогти забратися всередину, він бере мене під пахви, високо підіймає та садить на шину зверху. Обвів мотузку ногами й руками, відчуваю ейфорію та щастя. Голова ледь не паморочиться. Боже, я люблю його.

Калєб тут. Я можу доторкнутися до нього.

Що це все означає?

Гілка скрипить під моєю вагою. У животі все перевертається. Завжди уявляла, як сидітиму на цих гойдалках. Мені хочеться посміхнутися, але я стримуюсь.

Потягнувши назад, він відпускає мене. Всупереч старанням, я таки посміхаюся, заплющую очі й відчуваю, як лечу вперед, розтинаючи повітря. Шина повертається назад, і Калєб знову штовхає її вже сильніше. Вчепившись пальцями в мотузку, притискаюся до неї всім тілом, впиваюся легкістю в голову, вихором у животі.

Підхопивши шину, він розкручує її. Я починаю обертатися навколо своєї осі, дрейфую у бік будинку то назад до нього. Сміючись і посміхаючись, нарешті витягаю руки вгору і закидаю голову назад. Моє волосся майорить на вітрі.

Це так чудово та дивовижно. Я почуваюся вільною. Недарма мати любила кататися на гойдалках.

Цих відчуттів майже достатньо, щоб забути про минулі образи. Не хочу відпускати Калєба.

Але не впевнена, що йому слід приїжджати.

Шина обертається, поступово сповільнюючись. Він перестає підштовхувати й дозволяє мені зупинитися. Світ і мої нутрощі припиняють паморочитися. Стоячи у мене за спиною, Калєб зупиняє шину, а я дивлюся на землю.

- Звідки ти дізнався про гойдалки? – цікавлюся, не чекаючи почути відповіді, зрозуміло.

Хлопець вручає мені аркуш паперу, складений багато разів. Я забираю його та розправляю.

Щойно помітивши фотографію, відразу ж розумію, що це таке. Роздрукована стаття, одна з багатьох, присвячених моїм батькам. Батько катає матір на гойдалці з шини на тому ж місці. Їхні обличчя сяють найщирішими посмішками, які я тільки бачила.

Вдалині, ледве помітна, з вікна на них дивлюся я, підперши підборіддя руками. Мені років сім-вісім, не більше.

Склавши видрук, віддаю його Калєбу.

– Досі не віриться, що ти тут, – шепочу я. - Ти справді покинув межі Колорадо.

- Настав час, - відповідає він.

Я різко зітхаю. Його слова буквально збивають мене з ніг, наче вантажівка.

Що?

Не вірячи своїм вухам, я злажу з шини та повертаюсь обличчям до нього. Голос Калєба низький, але м'який. Чіткий та вагомий. Він заговорив.

Калєб заговорив.

Обїшовши шину, він підходить до мене.

– Мій дїм там, де ти, – тихо вимовляє хлопець.

Я хитаю головою. Уявлення не маю навіщо. Чи не вірю, що нарешті його чую; чи то не можу повірити, що не пам'ятаю, чому спочатку розлютилася, чорт забирай. Наче камїнь із душі впав. Це все, що я хотїла почути.

Хлопець тягнеться до задньої кишені, дістає сіру книжку в м'якій обкладинці, яка здається знайомою, та вручає мені.

– Я знайшов книгу.

Забравши її, бачу назву. "Сирени Титану". Ми читали цей роман у рибальській хатині. Збиралися закінчити після повернення додому, проте потім виявили, що випадково забули її там.

– Після твого від'їзду я повернувся до котеджу і почав читати спочатку.

Уважно слухаючи, я вже закохуюся у звук його гарного голосу, бархатистого та заспокійливого. Слова поки що виходять розтягнутими з незвички.

- Вголос, - додає Калєб.

Він тренував промову останні шість тижнів, читаючи вголос.

Я витираю куточок ока.

Наблизившись, Калєб пестить моє обличчя і ловить сльозу, перш ніж та впаде.

- Тепер ти чуєш себе краще? На самоті?

Слабко посміхаюся. Він знайшов мою записку. Очі хлопця, як і раніше, виглядають грізно, зате тон... видає невпевненість. Калєб турбується, що я його більше не хочу.

– Гадаю, я готова слухати нас обох, – відповідаю. - А ти?

Кивнувши, він пояснює:

– Мені також треба було цьому навчитися. Я мусив почути себе. Вибач... що це зайняло так багато часу.

Кути моїх губ підіймаються в посмішці. Нахилившись, Калєб цілує мене. Я обвиваю руками його талію, і тепло миттєво розливається по тілу.

Калєб...

Він починає неквапливо, поступово прискорюючи темп, занурює язик у мій рот, потім покусує та відтягує нижню губу.

– Куди ти, туди і я, – шепоче хлопець у перервах між поцілунками.

- Ти скрізь будеш щасливий?

Я б із задоволенням влаштувалась у Чапел-Пік коли-небудь. Або навіть краще в тій хатині. Щоправда, після реконструкції та розширення. Але спершу маю плани. Калєб вирушить пізнавати світ зі мною?

Зробивши паузу, він дивиться мені у вічі та заявляє:

– Без тебе не буду. У цьому я певен.

Ось усе, що я хотіла знати. Якщо ми разом – значить удома. Місце не має значення.

- Я кохаю тебе, - говорю йому.

Калєб торкається мого носа кінчиком свого.

- І я тебе кохаю.

У грудях все стрясається. Я намагаюся не розплакатися, ніби імбецилка. Хоча чути це приємно. Нарешті.

Ми цілуємось і обіймаємось. Подумки я вже планую, як ми проведемо місяці, що залишилися до початку занять у школі дизайну.

– Продовжуй говорити, – благаю я.

Мені подобається його голос.

Від низького сміху Калєба голова йде кругом.

– Що я маю сказати?

- Що завгодно. - Я посміхаюсь. - Може, прочитаєш мені?

Підхопивши під стегна, він підіймає мене і спрямовує мої ноги довкола себе.

– Покажеш свої книжки? – бурмоче хлопець навпроти мого рота.

– Вони у моїй спальні.

Спіймавши мої губи зубами, він вимовляє похмурим, багатообіцяльним тоном:

– Я на це сподівався.

Усміхнувшись, міцно притискаю його до себе, поки Калєб несе мене до будинку.

Епілог

Калєб

Через п'ять років...

Я проводжу великим пальцем її губ. Вона розгойдується на мені зверху, третється і вбирає мій член у себе.

Боже, це дівчисько любить намети. Дідька лисого.

Тирнан вигинає спину, продовжуючи трахати мене; її волосся спадає каскадом вздовж хребта. Відкинувшись назад і спершись на одну руку, другою утримую її за талію.

Твою матір, дитинко. Я пускаю стогін.

- Калєб, - жалібно скулить вона, впивається нігтями мені в плечі, нахилається і цілує мої губи.

Від її смаку та жару голова йде кругом. Тирнан розбудила мене десять хвилин тому, на світанку, і осідлала вже вдруге за останні шість годин.

Як легко в мені прокидається бажання до моєї прекрасної дівчинки.

З пляжу долинає шерех і хрускіт гальки. Хтось із табору вже прокинувся. Стиснувши в кулаку її волосся, міцніше притискаю Тирнан до себе, щоб вона не шуміла.

Дівчина сповільнюється, дихає більш спокійно. Ми не хотіли б поставити себе у незручне становище перед іншими, проте вона продовжує рухати стегнами. Неквапливо. Беззвучно. Її язик стосується моїх губ, і в моєму проклятому животі все перевертається. Чорт, Тирнан зводить мене з розуму.

- З тобою так добре, - вимовляє вона одними губами навпроти мого рота. - Я люблю тебе хлопче.

Серце переповнюється почуттями. Лапаючи й стискаючи пальцями її груди, мрію впитися зубами в податливе тіло.

Мій член пульсує, розпалюється. Я затримую подих, а Тирнан продовжує трахати мене, доводячи до божевілля своїм сексуальним тілом.

Ми кінчаємо, уривчасто дихаючи, і намагаємося зберегти мовчання, поки її волога кицька стискається навколо мого члена. Вилившись у неї, закидаю голову назад, здригаюся і занурююся так глибоко, як тільки можливо.

Хапаю ротом повітря. Чорт.

Вона падає на мої груди, і разом ми валимося назад на спальні мішки. Дах нашого червоного намету усіяний краплями ранкової роси.

За роки походів та подорожей, серед усіх наметів, котеджів, вантажних платформ пікапів та мотелів, у яких ми ночували, Тирнан особливо сильно збуджується у наметах. Не знаю чому.

Я цілую її, стискаючи волосся на маківці, і притягую до себе.

– Не хочу тебе відпускати, – видихаю. – Навіть у туалет.

Вона сміється.

- Доведеться. Сьогодні твоя черга.

Після нагадування незадоволено бурчу. Ненавиджу годувати його цією огидною гидотою.

Дівчина скочується з мене. Я з пожадливістю дивлюся на її дупу ще кілька дорогоцінних секунд, потім натягую свої джинси й беру маленьку сумку, яку мені віддає Тирнан.

Вибравшись із намету, вирівнююся і потягуюсь, підіймаю руки над головою, вдихаю тепле липнєве повітря. Попереду розкинувся ставок із водоспадом. Мій тато вже на кам'янистому пляжі, встановлює вудку. Я посміхаюсь. Полювання та риболовля – єдине, чим ми любили займатися разом. Потрібно було частіше робити це у дитинстві.

Я вмиваюся водою з каструлі, витираюся і йду до зеленого намету, зведеного поряд з нашим. Розстебнувши його, нахиляюся і заходжу всередину. Ной ще спить, лежачи на спині з моїм сином у руках.

Кілька миттєвостей я просто милуюсь малюком. Гріффіну півтора року. Попри те, що Тирнан було нелегко закінчити коледж, поєднуючи навчання за участю молодої мами, вона впоралася. З моєю допомогою. Ми залишились у Сіетлі ще на рік після того, як вона отримала диплом. Ростили сина і подорожували машиною, але тепер нарешті повернулися додому, в Чапел-Пік.

Розплющивши очі, Ной позіхає.

- Вітання.

Опустившись на коліна, гладжу досі сплячого Гріффа по волоссю.

– Дякую, що наглядав за ним, – шепочу я. – Нам треба було провести ніч наодинці.

Намагаюся забрати дитину у брата. Йому, напевно, потрібно змінити підгузок.

Однак Ной міцніше обіймає його і похмуро дивиться на мене.

– Ні. Ми з малим засранцем потоваришували.

Приснув від сміху, таки відбираю у нього свого сина.

- Заведи власне.

У моїх обіймах Гріфін повертається і позіхає. У малюка пісочного кольору волосся і зелені очі, його босі ніжки вдвічі менші за мою долоню. Він дивовижний.

Кілька разів цілую його в щоки, намагаючись розбудити, дістаю непроливайку, яку передала Тирнан, підношу до губ сина. Нарешті, він розплющує очі й п'є молоко.

- Мати твою, що це таке? - Запитує Ной, дивлячись у сумку.

Діставши пластиковий контейнер, відкриваю його і беру ложку.

– Якась хрінь з авокадо та тофу, – відповідаю, зачерпнувши маленьку порцію.

Тирнан твердо налаштована вирощувати Гріффа у традиціях як Каліфорнії, так і Колорадо. Нехай поки що живе цією ілюзією, тому що ця дитина повністю піде в мене в ту саму секунду, коли вперше спробує реберця барбекю.

- Йому не можна їсти тофу в Чапел-Пік, - каже мій брат. - Над ним знущатимуться.

- Заткнися.

Я годую сина, що охоче розмикає свої пухкі губки, і тихо сміюся. Він з'їсть що завгодно. Вважаю, що пізніше малюк зрозуміє, наскільки жахливий цей смак порівняно з практично будь-якою іншою їжею, тим краще.

- Задоволений поверненням додому? – цікавиться Ной.

Кивнувши, продовжую годувати сина.

– Так.

- Триматимешся якомога далі від неприємностей?

– Ні.

Брат, що лежить поряд з нами, регоче.

Папа зараз багато часу проводить у Каліфорнії після злиття "Ван дер Берг Екстрим" з "Джейті Рейсінг" близько чотирьох років тому. Оскільки власники «ДжТР» вважали за краще залишитися на своїй основній базі в Шелберн-Фоллз, штат Іллінойс, все склалося вдало. Батько керує каліфорнійською філією, а Ной ганяє на наших байках із їхніми двигунами.

Ми з Тирнан оселилися в його будинку, але лише на час будівництва нашого власного житла трохи нижче на схилі гори, яке, певен, займе понад рік.

Окрім будинку, єдине, що Тирнан вимагала зробити на нашій ділянці – посадковий майданчик для вертольота. Якщо раптом наша дитина отримає травму, вона не дозволить мені накладати шви. Їй потрібно, щоб у нас була можливість транспортувати його до лікарні повітрям, де все зроблять лікарі під місцевою анестезією.

Я продовжу будувати мотоцикли за індивідуальними замовленнями, Тирнан займеться дизайном, проектування будинків

та меблів, поки погода дозволить, а взимку насолоджуватимемося теплом, нашою родиною та пригодами.

Кормлячи Гріффіна, відчуваю на собі погляд Ноя. Зважаючи на все, він хоче сказати щось ще.

- У тебе є побажання щодо того, що мені робити з її прахом? - Зрештою запитує брат.

Її прахом ...

Я не дивлюся на нього, вишкрібаючи залишки пюре з контейнера, даю останню ложку синові й знизую плечима.

- Можеш забрати, мабуть.

Ось чому ми повернулися сюди. Навіщо повернувся батько? Чому ми вирішили вирушити в похід з наметами, провести час разом і згадати, за що наша сім'я має відчувати подяку.

Анна Лей мертва. Моя мати.

Наша мати.

Горло стискується. Гріфф підводить свої величезні смарагдові очі, спостерігаючи за мною. Видавлюю з себе посмішку заради нього.

- У голові не вкладається, - тихо промовляє Ной. - Мені здається, в глибині душі вона була зовсім іншою людиною. Якби не наркотики.

Чому він так думає? Мати не вживала наркотиків у в'язниці. Загалом вона провела в ув'язненні п'ятнадцять років, лише ненадовго виходячи на волю між термінами, і за цей час зв'язалася з нами всього раз і тільки для того, щоб попросити грошей. Крадіжка, грабіж, торгівля наркотиками... неналежне виконання батьківських обов'язків. Вона була поганою людиною.

Я все пам'ятаю. Як і раніше не можу їздити у машині із закритими вікнами.

– Може, вона хотіла бути іншою, – продовжує він. - Той, хто сміється зі своїми дітьми. Грає з нами. Хотіла обіймів люблячого чоловіка.

У голові спливає картинка: мати, лежачи на спині, підіймає мене ногами, ніби я лечу. Вона посміхалася. Я сміявся.

- Хіба не всім цього хочеться? Чи не бути самотнім?

Він не має спогадів, пов'язаних з нею. Попри те, що брат молодший на рік, він був занадто малий, щоб її запам'ятати.

У матері виявили рак у березні, і хвороба швидко зробила свою справу. Вона померла у в'язниці два тижні тому.

Можливо, Ной правий. Якби мати не скуштувала наркотиків, може, була б іншою.

- Просто я хочу пам'ятати її такою, якою вона могла стати. - Його голос стихає до шепоту. – Я вже втомився її ненавидіти. Все закінчено, і тепер, можливо, все, що їй потрібне – не бути однією. Знати, що ми інколи думаємо про неї.

Сльози підступають до очей. Як би не чинив опір, матір твою, не можу їх зупинити. Я кашляю в спробі приховати емоції, що душать мене. Чорт би тебе забрав, Ной.

Вона мертва. А я тим часом щоночі купаюся у теплі своєї улюбленої родини. Навіщо мені її ненавидіти?

- Ай, до біса. - Витерши очі, збираю посуд і чашку-непроливайку. - Залиш половину. Я розвію її порох на піку.

Не дивлячись на брата, залишаю речі, підхоплюю свою дитину і виходжу з намету, поки не зганьбився ще сильніше.

Притиснувши до себе Гріффа, роблю глибокі вдихи й поступово приходжу до тями. Грьобаний Ной.

Тато стоїть біля краю ставка. Я прямую до нього, розгорнувши сина обличчям до водоспаду. Коли ми вперше привели сюди його маму, вона сиділа на пляжному рушнику приблизно в цьому ж місці.

Обернувшись, батько посміхається Гріффіну.

- Не зрозумію, на кого він більше схожий.

Дивлюся на свою дитину. Його волосся темніше, ніж у Тирнан, проте набагато світліше, ніж у мене. Хоча очі точно мої.

- Мені все одно. Головне, він коханий, – говорю я.

- Ще як коханий. – Тато змотує волосінь у катушку. – Якщо захочете завести ще кількох, я не заперечую. Здорово, що довкола знову бігає малюк. Я був не найкращим батьком для вас, зате намагатимусь стати хорошим дідусем для нього.

Дивлячись на мальовничий краєвид, думаю про своє дитинство. У минулому я ніколи не зневажав тата. У мене й думки не виникало, ніби він не намагався щосили дати нам найкраще.

Доки Тирнан не потрапила до нього в ліжку. Тоді я на якийсь час його зненавидів.

Опускаю очі. Я надто щасливий, щоб зациклюватись на минулому. Ми були втрачені та зламані, кожен по-своєму. Вона потребувала нас

не менше, ніж ми її. Батько, брат і я життям пожертвуємо заради Тирнан.

– Ми з Ноем не грабуємо банки, не п'ємо, – відповідаю у підсумку. – І вирости нормальними людьми. – Після цього я розвертаюсь до нього. – Якщо вирішиш завести ще кількох, я не заперечував би проти сестри.

Батько сміється, а я мигцем кидаю погляд на синій намет, чудово знаючи, хто спить усередині. Хоч вона і продовжує старанно приховувати те, що для нас уже кілька років не є секретом. Їй тридцять сім. Може, вона хоче дитину, адже в неї їх поки що немає.

Зітхнувши, тато знову змотує волосінь і змінює тему:

- Ти розібрався із замовленням Робінсона?

– Так. Не хвилюйся. - Знову подивившись ліворуч, помічаю Міраї, що вийшла з його намету. Побачивши нас, вона швидко стрибає до свого. Наче ми всі наївні ідіоти.

Але це навіть кумедно.

– Вона у твоїй сорочці, – повідомляю батькові. - Краще йди забери.

– Заберу, – кинувши мені усмішку, батько йде.

Тирнан вибирається з нашого намету. Озирнувшись через плече, посміхаюся.

Одягнена в моє улюблене коричневе бікіні, вона махає плавальним підгузком.

Я йду до неї, віддаю сина і, поки Тирнан його переодягає, пірнаю в намет за своїми шортами та надувним жилетом Гріффа.

Коли він готовий, ми разом заходимо у ставок.

- Ох-х-х-х-х-х. - З радісною усмішкою вона спостерігає за малюком, який хлюпається у воді, смикаючи руками та ногами. - Холодно, так?

Ми запливаємо глибше, підтримуючи його та граючи. Водоспад привертає увагу Гріффіна, і він гуляє.

- Можеш сказати "водоспад"? - Запитує Тирнан у сина.

Його очі пустотливо сяють. Він дивиться на маму і лепече у відповідь своєю власною дитячою мовою.

Прослизнувши під струмені води, які намочили наші голови, сміємося – трохи шокований Гріфф різко втягує повітря

Тирнан озирається навколо. Ми обидва вивчаємо нові графіті на стінах.

– Ти сильно налякав мене, коли ми були тут востаннє, – каже дівчина.

Я утримую дитину за жилет, дозволяючи їй вільно рухатися.

– Тебе легко налякати, – жартую я.

– Неправда. Ти був страшним.

– Був? – перепитую, прикинувшись ображеним.

Вона знає, що я можу бути жахливим, коли потрібно.

Просуваючись углиб печери, ми кружляємо сина у воді.

- Мені треба було привести тебе сюди ще раз. Або залишитися з тобою того дня.

- З чого ти взяв, що я не втекла б?

- З того, що в моїй присутності в тебе коліна підкошуються.

Тирнан пирхає.

- Нічого подібного.

- Значить, це не ти стогнала на капоті машини у ніч нашої першої зустрічі?

- Я сказала тобі зупинитися!

– Вибач, – вимовляю люб'язним тоном. - Не розчув. Твоє часте дихання заглушало слова.

- Заткнися.

Підтримуючи сина однією рукою, другою притягаю її до себе.

- Хочеш ще раз спробувати свою удачу?

Тирнан скидає брову, почувши мій виклик.

- Увечері я можу знову залишити Гріффіна з Ноєм. - Я дивлюся їй у вічі. Її тіло притискається до мого, знову заводячи мене. - Може, зустрінемося тут о десятій? Покажеш мені, як тобі не нависно все, що я роблю.

Вона прикушує нижню губу, не відриваючи погляду від мого рота. Досі бачу, як Тирнан нервово задкувала від мене того дня, але... боже, мені просто хотілося залишитися в печері з нею.

Хіхикнувши, дівчина вислизає з моїх обіймів, підхоплює нашу дитину і рухається до виходу з тунелю.

– О десятій тут буде дуже темно, – попереджає Тирнан.

Дуже темно.

Дивлячись на неї так само як багато років тому, йду слідом.

– Я тебе знайду.

– Якщо зможеш... – дражнить вона. Після чого ховається з Гріффом за водоспадом, а я посміхаюся, передчуваючи всі наші майбутні спільні ночі.

Кінець

Подяки

Як і завжди, насамперед спасибі моїм читачам. Коли я почала видавати свої книги у 2013 році, мені здавалося, що я застрягла на певній формулі. Бажаючи догодити людям, яким сподобалися мої попередні роботи, я йшла второваною доріжкою. І деяким читачам це справді подобалося. Зрештою, приємно знати, що можна розраховувати на письменника, коли ти в настрої прочитати історію на кшталт тієї, якою залишився задоволений минулого разу.

Проте я швидко зрозуміла, що була нещасливою. Моя творчість не розвивалася, мені було нудно. Тому я копнула глибше, дала волю своїй уяві й створила «Спопсованого» (Ніч Диявола #1), як створювала «Агресора» – зробивши парфі з усього, що люблю. І прийняла свою індивідуальність у процесі. У результаті «Спуситий» вивів із себе велику кількість читачів. Але... він також став улюбленою книгою для багатьох.

Це, на мою думку, чогось так варте.

Думаю, мій найголовніший письменницький страх – стати заручницею ситуації та штампувати безликі книги, ніби на конвеєрі кожні шість тижнів. Знаю, для деяких із вас я можу бути непередбачуваною, і це не завжди позитивна якість. Тому дякую. Тим, хто читає мої історії та повертається за новими. Я сподіваюся, ви ніколи не сумніваєтеся, що кожен мій твір є результатом довгих старань, кохання та мрій. Воно було особливим для мене, і я створювала його з найкращих спонукань. Завжди.

Цілую, Пен

Ну а тепер ідемо далі...

Спасибі моїй сім'ї – мій чоловік і дочка миряться з моїм шаленим робочим графіком, з обгортками від цукерок, з тим, як я «відключаюся» щоразу, коли вигадую діалоги та повороти сюжету, або коли у мене в голові раптом виникає сцена, а ми у цей момент сидимо за обіднім столом. Вам обом доводиться багато чого терпіти, тому дякую за те, що ви все одно мене любите.

Джейн Дістел, моєму агенту з Dystel, Goderich & Bourret LLC - я ніколи й за жодних умов від тебе не відмовлюся, так що ти застрягла зі мною надовго.

Пендрагонів. Ви – моє щасливе місце на Фейсбуці. Дякую за те, що стали моєю підтримкою і завжди залишаєтеся позитивними. Особливо трудяги-адміністратори - Едріен Емброуз, Табіта Рассел, Тіффані Райн, Крісті Граймс і Лі Теналья.

Вібеке Кортні – моєму незалежному редактору, який проходить дрібним гребінцем по кожній моїй сцені. Дякую, що навчила мене писати добре та у справі.

Всім чудовим читачам, особливо з «Інстаграму», які створюють колажі до книг та радують, мотивують та надихають нас... Дякуємо за

все! Мені подобається ваше бачення.

Усім блогерам та букстаграммерам – імен надто багато, але я вас знаю. Я бачу пости та хештеги, всю вашу старанну роботу. Ви витрачаєте свій вільний час на читання, написання рецензій та просування книг, і робите це безкоштовно. Ви – цілюща сила книжкового світу. Хто знає, щоб ми без вас робили. Дякую за ваші невтомні зусилля. Ви займаєтеся цією справою з чистого ентузіазму, що робить вашу роботу ще прекраснішою.

Т. Гефарт, яка завжди цікавиться, як у мене справи, і пропонує надіслати «справжніх» австралійських Tim Tams (завжди!).

А також Б. Б. Рейд, К. Д. Кімберлі Карілло та Чарлі Роуз за те, читаєте, залишаєтеся позитивними та вислуховуєте мої ідеї.

Кожному автору й автору-початківцю – спасибі за історії, якими ви ділитесь. Багато хто з них я з радістю читаю у пошуках чарівного місця, в яке можна подумки перенестися, і завдяки багатьом я покращила свої письменницькі здібності, намагаючись відповідати заданим вами високим стандартам. Пишіть, робіть і ніколи не зупиняйтеся. Ваш голос важливий, і якщо він виходить із вашого серця, значить, він справедливий і добрий.

ПЕНЕЛОПА ДУГЛАС

ДОВІРА

@somethingfromukraine

ЩІ ЛЮДИ ВСІЛЯЮТЬ ДОВІРУ, І Я ПЕРЕКОНОУСЬ, ЩО
ЗАВЖДИ ПОТРЕБУВАЛА САМЕ ВОГО.
НЕ У СЕКСІ. НЕ У ХЛЮЩІ. А ПРОСТО НА МІСЦІ. ТИРНАН.